TED DEKKER

PRIMUL VOLUM DIN

TRILOGIA CERCULUI

NEGRU

MATCA RĂULUI

PREGĂTIȚI-VĂ SĂ PĂȘIȚI ÎNTR-O LUME UNDE VISUL ȘI REALITATEA SE ÎNFRUNTĂ

SUSPANS

Ted Dekker, autor american de romane horror şi fantasy. S-a născut în Indonezia în 1961, din părinţi misionari. La terminarea liceului, s-a mutat în America pentru a studia filozofia şi religia. A intrat apoi în lumea managementului corporatist. Foarte talentat în domeniu, a devenit în curând Director de Marketing pentru o mare companie medicală din California. Experienţa acumulată i-a permis să-şi deschidă propria afacere. Confruntat cu moartea fratelui său Danny, Dekker a scris primul roman în 1997, *Heaven's Wager,* iniţial respins de editori, fiind considerat „prea demonic" pentru piaţa americană de carte creştină. Au urmat alte două volume în continuarea acestuia, scrise fără dorinţa de a fi publicate: *When Heaven Weeps* şi *Thunder of Heaven.* În 2000 i-a fost publicată prima carte, *Blessed Child,* în colaborare cu Bill Bright, urmată la scurt timp de *A Man Called Blessed.* Tot începând cu 2000 i-au fost publicate şi primele trei manuscrise. A devenit celebru odată cu thrillerul *Thr3e* (2003), adaptat pentru marele ecran în 2007. În 2004 a lansat Trilogia Cercului, compusă din romanele *Negru, Roşu* şi *Alb,* care combină suspansul, intriga poliţistă şi lumile paralele inspirate de opera lui C.S. Lewis. După apariţia romanelor grafice omonime inspirate din serie, există zvonuri despre o a patra carte, *Book Zero,* precum şi despre volumul care va închide definitiv cercul, *Green.*

TED DEKKER

NEGRU

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

www.virtual-project.eu

ELVEŢIA

Se numea Carlos Missirian. Unul dintre numeroasele nume sub care era cunoscut.

Născut în Cipru.

Aşezat la capătul celălalt al mesei lungi, bărbatul care îşi tăia friptura groasă, în sânge, era Valborg Svensson. Unul dintre multele lui nume.

Născut în iad.

Mâncau într-o tăcere aproape deplină, la distanţă de zece metri unul de celălalt, în sala săpată adânc în granitul Alpilor Elveţieni. Lămpile din fier, vopsite în negru, aruncau în încăpere o lumină de culoarea ambrei. Nu existau în preajmă servitori, nici alte piese de mobilier ori muzică, nimeni în afară de Carlos Missirian şi Valborg Svensson, aşezaţi la masa extrem de elegantă.

Carlos şi-a tăiat o felie groasă din friptura de vită folosindu-se de un cuţit ascuţit ca briciul şi a urmărit cum se despărţea carnea. *La fel ca Marea Roşie.* A mai făcut o tăietură, conştient că singurul sunet din încăpere era făcut de cuţitele zimţate care tăiau carnea până la smalţul farfuriei, secţionând fibrele. Ciudate sunete pentru cine ştie să le asculte.

Carlos a vârât o bucată de friptură în gură şi a muşcat cu hotărâre. Nu a ridicat ochii spre Svensson, deşi, fără îndoială, acesta se uita la el, la faţa lui – la cicatricea lungă de pe obrazul drept fixându-l cu ochii aceia negri, lipsiţi de orice expresie. Carlos a inspirat adânc, având vreme să savureze gustul uşor coclit al cărnii în sânge.

Foarte puţini oameni l-ar fi putut tulbura pe Carlos. Israelienii se ocupaseră de asta în tinereţea lui. Ura, nu teama, îl domina, o caracteristică utilă, gândea el, pentru un ucigaş. Dar Svensson putea mişca şi o piatră cu o simplă privire. Ar fi fost prea mult să se spună că această fiară îl înspăimânta pe Carlos, dar ea îl ţinea totuşi în alertă. Nu pentru că Svensson reprezenta o ameninţare fizică la adresa lui; nu exista un asemenea om. În realitate, Carlos ar fi putut, chiar în acel moment, să îi înfigă în ochi cuţitul de friptură, şi asta doar cu o mişcare scurtă din

încheietura mâinii. Atunci, ce anume îl determina să fie atât de prevăzător? Carlos nu ştia sigur.

Omul nu era chiar o fiară din iad, desigur. Era un om de afaceri de origine elveţiană, care deţinea jumătate din băncile din Elveţia şi jumătate din companiile farmaceutice din afara Statelor Unite. Adevărat, îşi petrecuse mai bine de jumătate din viaţă acolo, în adâncul Alpilor Elveţieni, plimbându-se de colo, colo, ca un animal închis într-o cuşcă, dar era la fel de uman ca oricare altă persoană care mergea în două picioare. Şi, cel puţin după părerea lui Carlos, la fel de vulnerabil.

Carlos şi-a clătit gura cu puţin Chardonnay sec şi apoi, pentru prima oară de când se aşezaseră la masă, şi-a îndreptat privirea asupra lui Svensson. Acesta l-a ignorat, aşa cum făcea aproape întotdeauna. Avea faţa ciupită urât de vărsat, iar nasul îi era prea mare comparativ cu dimensiunile capului – nu era gros şi bulbucat, ci ascuţit şi subţire. Iar părul, de aceeaşi culoare cu ochii, era negru, dar vopsit.

Svensson s-a oprit din tăiatul fripturii, dar nu a ridicat privirea. În încăpere s-a făcut linişte. Ca nişte statui, amândoi au rămas neclintiţi. Carlos l-a urmărit, încercând să nu-şi plece ochii. Singurul element ce mai îndulcea acea relaţie neobişnuită era faptul că şi Svensson îl respecta pe Carlos.

Brusc, Svensson şi-a lăsat jos cuţitul şi furculiţa, şi-a şters mustaţa şi buzele cu un şerveţel, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Se mişca încet, ca un melc, protejându-şi piciorul drept. Îl târa. Niciodată nu dăduse explicaţii privind acel picior. Svensson a părăsit încăperea fără ca măcar să arunce vreo privire în direcţia lui Carlos.

Acesta din urmă a aşteptat în tăcere vreme de un minut, ştiind că atâta îi va trebui lui Svensson să coboare din sală. În cele din urmă, s-a ridicat şi l-a urmat, ieşind pe un hol lung ce ducea spre bibliotecă, unde a presupus că se retrăsese celălalt.

Îl cunoscuse pe elveţian în urmă cu trei ani, în timp ce lucra cu nişte facţiuni ruse secrete, hotărâte să ajungă egale ale marilor puteri militare ale lumii prin ameninţarea armelor biologice. Aceasta era o doctrină veche: Ce conta că Statele Unite deţineau două sute de mii de arme nucleare îndreptate asupra restului lumii dacă inamicii lor aveau armele biologice

potrivite? Un virus extrem de infecţios ce poate fi răspândit pe calea aerului era aproape imposibil de contracarat în oraşele mari şi expuse.

O armă capabilă să îngenuncheze lumea.

Carlos s-a oprit o clipă la uşa bibliotecii, apoi a deschis-o. Svensson stătea lângă peretele de sticlă care dădea spre laboratorul situat cu un etaj mai jos. Îşi aprinsese un trabuc şi era învăluit într-un nor albăstrui de fum.

Carlos a mers de-a lungul peretelui unde se aflau rafturi pline de cărţi legate în piele, a luat o sticlă de scotch, şi-a turnat într-un pahar şi s-a aşezat pe un taburet înalt. Ameninţarea cu armele biologice o putea egala cu uşurinţă pe cea nucleară. Primele erau mai uşor de folosit, şi puteau avea un efect mult mai devastator. *Puteau.* În dispreţul său tradiţional faţă de orice tratat sau convenţie, URSS angajase mii de oameni de ştiinţă ca să dezvolte arme biologice, chiar şi după semnarea Convenţiei privind Armele Toxice şi Biologice din 1972. Totul în scopuri pretins defensive, bineînţeles. Şi Svensson, şi Carlos cunoşteau prea bine succesele şi eşecurile înregistrate în cercetările sovietice. În ultimă instanţă, aşa-numiţii „supermicrobi“ creaţi nu erau în nici un caz suficient de super. Erau mult prea greu de utilizat, imprevizibili şi prea uşor de neutralizat.

Scopul lui Svensson era simplu: să creeze un virus extrem de virulent şi stabil, care să se răspândească pe calea aerului, având o perioadă de incubaţie între trei şi şase săptămâni, care să răspundă imediat la un antivirus pe care să îl controleze exclusiv. Scopul nu era uciderea întregii populaţii a Pământului. Ideea era de a infecta regiuni întregi ale planetei în doar câteva săptămâni, iar apoi să deţină singurul tratament posibil.

Drept urmare, Svensson plănuia să cucerească o putere de neconceput fără ajutorul nici unui soldat. În acest fel, Carlos Missirian putea să scape lumea de Statul Israel fără să tragă un singur foc. Presupunând, desigur, că un astfel de virus putea fi obţinut, iar apoi păstrat în condiţii de securitate.

Dar toţi oamenii de ştiinţă ar şti că este vorba doar de o chestiune de timp.

Svensson a privit atent spre laboratorul de dedesubt. Elveţianul îşi purta părul cu cărare pe mijloc, aşa că tâmplele îi

erau încadrate de bucle. Cu haina neagră pe care o îmbrăcase arăta ca un liliac. Era un bărbat legat de nişte obiceiuri religioase întunecate care impuneau călătorii lungi la miez de noapte. Carlos era sigur că zeul lui purta o mantie neagră şi se hrănea cu nenorocirea altora, iar câteodată îşi punea întrebări cu privire la loialitatea lui faţă de Svensson. Omul era mânat de o poftă insaţiabilă de putere, iar cei pentru care acţiona doreau şi mai multă decât el. Aceasta le era hrana. Drogul lor. Carlos nu ţinea să înţeleagă profunzimile nebuniei lor; el ştia doar că erau genul de oameni care vor obţine ceea ce şi-au propus, iar în acelaşi timp, va obţine şi el ce-şi dorea: restaurarea islamului.

A luat o înghiţitură de scotch. *Trebuie să crezi că unul, doar unul dintre miile de cercetători care lucrează în sectorul biotehnologiei de apărare va fi descoperit ceva semnificativ după atâţia ani de muncă.* Aveau peste trei sute de informatori plătiţi, infiltraţi în toate companiile farmaceutice importante. Carlos stătuse de vorbă cu cincizeci şi şapte de cercetători care participaseră la fostele programe sovietice pentru crearea de arme biologice şi insistase foarte mult în acea direcţie. Şi, în final, nimic. Mai precis nimic din ceea ce căutau.

Telefonul de pe masa mare şi neagră, din lemn de santal, aflată în dreapta lor a sunat strident.

Nici unul nu a făcut vreun gest către el. Soneria a tăcut.

— Avem nevoie de tine la Bangkok, a spus Svensson.

Vocea lui a sunat ca duduitul unui motor care are un cilindru plin cu pietriş.

— Bangkok.

— Da, acolo. Raison Pharmaceutical.

— Vaccinul Raison? a întrebat Carlos.

Urmăriseră elaborarea vaccinului vreme de peste un an, cu ajutorul unui informator care lucra în laboratoarele de la Raison. Mereu i se păruse o ironie că Raison – compania franceză al cărei nume însemna raţiune – ar putea produce într-o bună zi un vaccin capabil să îngenuncheze întreaga lume.

— Nu ştiam că vaccinul lor prezintă vreo importanţă pentru noi, a spus el.

Svensson a şontâcăit încet, extrem de încet, până la biroul lui, a ridicat o filă şi a privit-o cercetător.

— Ţii minte raportul de acum trei luni referitor la mutaţii de scurtă durată ale vaccinului.

— Omul nostru a spus că mutaţiile nu erau de durată, şi dispăreau după câteva minute.

Carlos nu era om de ştiinţă, dar cunoştinţele sale despre armele biologice erau, desigur, peste medie.

— Acelea au fost concluziile trase de Monique de Raison. Acum ne-a sosit un alt raport. Omul nostru de la Centrul pentru Controlul Epidemiilor a primit astăzi un vizitator agitat care a susţinut că mutaţiile vaccinului Raison persistă în condiţii de încălzire prelungită, la o anumită temperatură. Potrivit afirmaţiilor sale, ar rezulta un virus ucigător ce s-ar răspândi pe calea aerului, având o perioadă de incubaţie de trei săptămâni. El ar putea infecta populaţia întregii lumi în mai puţin de trei săptămâni.

— Şi cum a intrat acest om în posesia unei asemenea informaţii?

Svensson a ezitat.

— În vis, a zis el. Un vis foarte neobişnuit. Un vis foarte convingător, din altă lume, populată de oameni care consideră că visele lui despre această lume sunt doar vise. Tot acolo trăiesc şi lilieci vorbitori.

De data aceasta a fost rândul lui Carlos să ezite.

— Lilieci?!

— Avem motive să acordăm atenţie acestui lucru. Vreau să pleci la Bangkok şi să discuţi cu Monique de Raison. Dacă situaţia o permite, aş vrea chiar vaccinul Raison, indiferent ce-ar trebui să faci pentru asta.

— Acum recurgem la ajutorul misticilor?

Svensson avea oameni şi la CDC, chiar patru pe statul de plată de acolo, dacă îşi mai amintea bine Carlos. Chiar şi rapoartele aparent fără nici o relevanţă referitoare la bolile infecţioase ajungeau imediat la sediul din Atlanta. Evident, Svensson manifesta interes faţă de orice raport privind apariţia vreunei epidemii, dar ţinea să cunoască şi măsurile luate pentru contracararea ei.

Dar un vis? Asta era ceva cu totul neobişnuit pentru elveţianul stoic, cu inimă atât de întunecată. Chiar şi acest lucru făcea credibilă acea sugestie.

Svensson s-a uitat cu ochi negri la Carlos.

— Aşa cum am spus, avem şi alte motive să credem că acest om cunoaşte lucruri de care nu ar trebui să aibă habar, indiferent de modul în care a intrat în posesia acestor informaţii.

— De pildă?

— Te depăşeşte treaba asta. Este suficient să-ţi spun că Thomas Hunter nu avea de unde să ştie că vaccinul Raison ar putea suferi mutaţii inexplicabile.

Carlos s-a încruntat.

— E o coincidenţă.

— Nu vreau să-mi asum nici un risc. Soarta lumii depinde de un virus şi de antivirusul lui. Şi s-ar părea că am descoperit virusul potrivit.

— Nu sunt convins că Monique de Raison îmi va da… un interviu.

— Atunci obţine-l cu forţa.

— Şi ce facem cu Hunter?

— O să afli, indiferent prin ce mijloace, tot ce ştie Thomas Hunter, iar apoi o să-l ucizi.

1

Totul a început cu o zi în urmă, cu un singur glonţ, pornit dintr-un pistol cu amortizor, venit de nu se ştie unde.

Thomas Hunter mergea pe aleea slab luminată pe care o urma mereu spre casă după ce încuiase micuţul local din lanţul Java Hut situat între Colfax şi 9th Street, când un *poc!* a întrerupt zgomotul constant al traficului din depărtare. Din gaura adâncă de doi centimetri şi jumătate, aflată la cincizeci de centimetri de faţa lui începuse să se scurgă praf de cărămidă. S-a oprit cu un picior în aer.

Poc!

De data aceasta a văzut cum glonţul s-a înfipt în zid. A simţit o arsură în obraz, din cauza bucăţelelor fierbinţi de cărămidă împrăştiate în aer de impactul glonţului. Acum, parcă toţi muşchii i-au îngheţat.

Cineva trăsese în el!

Şi încă *trăgea* în el.

A făcut un salt înapoi şi s-a ghemuit, apoi, instinctiv, şi-a desfăcut braţele. Părea incapabil să-şi dezlipească ochii de la cele două găuri apărute în zidul aflat în faţa lui. Probabil că era vorba de vreo greşeală. Năluciri, roade ale imaginaţiei lui hiperactive. Aspiraţiile de a scrie romane reuşiseră, în cele din urmă, să treacă linia de demarcaţie dintre fantezie şi realitate cu ajutorul celor două găvane ce se holbau la el din zidul de cărămidă.

— Thomas Hunter!

Dar asta nu mai ţinea de imaginaţie, nu-i aşa? Nici vorbă, era numele lui, şi răsuna pe alee. Cel de-al treilea glonţ a lovit tot în zid.

A ţâşnit spre stânga, încă ghemuit. Un pas mare, cădere pe umărul drept, o rostogolire. Aerul a plesnit din nou deasupra capului. Glonţul a izbit o scară de metal, ricoşând pe alee.

Tom s-a ridicat în picioare şi, propulsat în aceeaşi măsură de instinct şi de groază, a luat-o la fugă, încercând parcă să o ia înaintea sunetului. Mai trecuse prin situaţii asemănătoare, dar

asta pe aleile lăturalnice din Manila. Pe atunci era adolescent, iar bandele de filipinezi erau înarmate cu cuţite şi macete, nu cu pistoale, însă, pentru moment, în timp ce alerga nebuneşte pe aleea din spatele 9th Street şi Colfax, Tom nu găsea în mintea lui nici o deosebire.

— Eşti un om mort! a răcnit un bărbat.

Acum şi-a dat seama despre cine era vorba. Nişte tipi din New York.

Aleea dădea, peste vreo treizeci de metri, în alta, la stânga lui. O simplă umbră în lumina slabă, însă el cunoştea scurtătura.

Alte două gloanţe i-au şuierat pe la ureche, unul atât de aproape, încât a simţit chiar şi curentul de aer stârnit de trecerea lui prin dreptul capului. În spatele lui răsunau paşi apăsaţi, în alergare. Doi, poate chiar trei indivizi.

Tom s-a aruncat în beznă.

— Taie-i calea de retragere. Radio.

Tom s-a rostogolit, ajungând pe vârfuri, apoi a ţâşnit, timp în care mintea a început să i se învârtească nebuneşte.

Radio?

Din păcate, a auzit el în cap glasul lui Makatsu, *adrenalina îţi afectează judecata.* Şi instructorul lui de karate făcea semn spre cap şi clipea şmechereşte. *Ai destui muşchi pentru a lupta, dar nu suficienţi pentru a gândi.*

Dacă urmăritorii aveau aparate de radio şi reuşeau să-l înconjoare pe străzile ce urmau, însemna că se confrunta cu o situaţie gravă.

S-a uitat disperat în jur, căutând o ascunzătoare.

O cale de acces spre acoperişul unei clădiri pe la jumătatea aleii. O benă mare de gunoi, dar prea îndepărtată. Nişte cutii împrăştiate în stânga lui. Nimic. Trebuia să facă o mişcare decisivă înainte de a intra pe acea alee.

Degetele panicii îi scormoneau prin minte. *Adrenalina amorţeşte gândirea; panica o ucide.* Makatsu din nou. Tom fusese bătut măr cândva de o bandă de filipinezi care juraseră să ucidă orice puşti american care pătrundea pe teritoriul lor. Ei transformaseră străzile din jurul bazei militare în teritoriul lor. Instructorul lui îl dojenise, susţinând că se dovedise suficient de bun dacă reuşise să scape de atacul lor din acea după-amiază.

Panica îl costase scump. Creierul îi fusese făcut chisăliţă şi-şi merita vânătăile care nu-i permiteau nici măcar să-şi ţină ochii deschişi.

De data asta, însă, era vorba de gloanţe, nu de picioare şi bâte, iar ele aveau să lase urme mai adânci. Şi nici nu mai avea timp.

Rămas fără soluţii, dar încrezător, Tom s-a azvârlit spre rigolă. Betonul aspru i-a sfâşiat pielea. S-a rostogolit cu iuţeală spre stânga, izbindu-se în zidul de cărămidă, apoi a rămas întins în întunericul deplin.

S-a auzit zgomot de paşi îndreptându-se spre el. Un singur om. Nu-şi dădea seama cum de-l găsiseră tocmai în Denver, şi asta după ce trecuseră patru ani. Însă dacă tot făcuseră un asemenea efort, era limpede că nu se vor mulţumi să plece cu mâna goală.

Bine antrenat, bărbatul alerga cu paşi uşori, fără să gâfâie. Tom a rămas cu nasul îngropat în asfaltul puturos. Curenţii de aer, parcă făcând prea mult zgomot, i-au şters faţa. Şi-a ţinut răsuflarea; imediat după aceea, a simţit că plămânii îi iau foc.

Plescăitul paşilor s-a apropiat, a trecut pe lângă el.

Apoi omul s-a oprit.

Un tremur uşor i-a trecut prin oase. S-a chinuit să alunge noul acces de spaimă. Trecuseră şase ani de la ultima luptă pe care o purtase. Nu avea nici o şansă în faţa cuiva înarmat cu un pistol. Disperat, a impus picioarelor să se mişte. *Păşiţi. Păşiţi, vă spun!*

Însă picioarele refuzau să-l asculte.

Se mişcau spasmodic, în tăcere.

În disperarea lui, Tom aproape c-a urlat. Trebuia să plece de acolo, cât mai avea încă avantajul surprizei.

S-a aruncat spre stânga şi s-a rostogolit, pentru a câştiga inerţie. Apoi, a doua oară, ridicându-se întâi pe genunchi, apoi în picioare. Atacatorul era acum în faţa lui, cu pistolul întins, încremenit.

Inerţia l-a făcut pe Tom să se deplaseze în lateral, spre peretele din partea opusă. Sclipirea de la gura ţevii pistolului a luminat vreme de o fracţiune de secundă aleea, scuipând un glonţ pe lângă el. Acum, însă, instinctul înlocuise panica.

Ce fel de încălţăminte port?

Întrebarea i-a trecut prin minte scurt, în timp ce alerga cu viteză spre zidul de cărămidă, cu piciorul stâng în faţă. O întrebare la care era greu de răspuns.

A aflat în clipa în care piciorul lui s-a înfipt în zid. Tălpi de cauciuc. Încă un pas în susul zidului, cu suficientă aderenţă. Şi-a dat capul pe spate, s-a arcuit puternic, s-a împins cu tot trupul pentru a se desprinde de zid, apoi a executat o jumătate de rotaţie spre dreapta, folosindu-se de traiectoria pe care corpul lui o descria prin aer. Mişcarea era pur şi simplu o lovitură numită foarfecă pe spate, iar el nu o mai executase de cel puţin zece ani, plus că de această dată nu avea ochii aţintiţi asupra unei mingi de fotbal aruncate de vreunul dintre amicii lui filipinezi din Manila.

De data aceasta trebuia să lovească un pistol.

Omul a reuşit să tragă un foc înainte ca piciorul stâng al lui Tom să-l izbească puternic în mână, făcând arma să zboare şi să cadă cu zgomot pe alee. Glonţul i-a şters gulerul.

Tom nu a aterizat chiar pe picioare, aşa cum sperase. A căzut larg, pe palme, s-a rostogolit şi a sărit în poziţia a şaptea de luptă, ajungând faţă în faţă cu un bărbat musculos, cu părul negru, tuns scurt. Nici vorbă de o manevră executată perfect. Dar destul de bună pentru cineva care nu luptase de şase ani.

Din cauza şocului, omul făcuse ochii cât cepele. Evident, experienţa lui în artele marţiale nu trecea dincolo de ceea ce văzuse în *Matrix.* Vreme de o clipă, Tom s-a simţit îndemnat să strige de bucurie, dar, chiar dacă nu reuşea altceva, trebuia să-i închidă gura acelui om înainte de a apuca să cheme ajutoare.

Expresia de uimire a individului s-a transformat brusc într-un rânjet, iar imediat după aceea, Tom a văzut şi pumnalul din mâna lui dreaptă. În regulă, probabil că omul se pricepea mai bine la bătăi de stradă decât lăsase să se vadă.

Şi atunci l-a atacat.

Furia care îl invadase pe Tom era bine-venită. Cum de îndrăznea tipul să tragă în el cu pistolul! Cum de n-a căzut în genunchi după o lovitură atât de sclipitoare!

Tom a făcut o eschivă, lăsându-se pe vine şi scăpând de prima lovitură de pumnal. S-a ridicat brusc şi l-a izbit pe individ

cu podul palmei în bărbie. S-a auzit zgomotul făcut de fracturarea osului.

Dar nu era suficient. Bărbatul era de două ori mai greu decât el, avea o masă musculară dublă şi era de zece ori mai motivat.

Tom s-a aruncat în plan vertical şi s-a răsucit complet executând o lovitură de picior din zbor, scoţând şi un strigăt, deşi ar fi trebuit să se abţină, pentru a nu atrage atenţia. Şi-a dat seama că piciorul lui căpătase o viteză de circa o sută treizeci de kilometri pe oră când l-a lovit pe om în falcă.

Amândoi au aterizat în acelaşi timp: Tom în picioare, gata să administreze încă o lovitură, atacatorul, pe spate, de-abia mai respirând, pregătit de mormânt. La figurat vorbind.

Pistolul argintiu al individului zăcea lângă zid. Tom a făcut un pas spre el, apoi a renunţat la idee. Ce avea de gând? Să-l împuşte? Să-l ucidă? Să se autoincrimineze? Nu era deloc înţelept. S-a întors, luând-o la fugă în direcţia dinspre care venise.

Aleea principală era pustie. S-a furişat pe ea, a înaintat mai mult lipit de zid, s-a prins de balustrada unei scări de incendiu şi a urcat cu o viteză nebună. Acoperişul clădirii era plat, lipit de al altei construcţii, mai înalte, aflate spre sud. A sărit până pe acoperişul celei de-a doua clădiri, a alergat aplecat şi, la depărtare de aproape o intersecţie de aleea unde îl doborâse pe newyorkez, s-a oprit în dreptul unei aerisiri.

S-a lăsat în genunchi, a pătruns mai adânc în ascunzişul întunecos şi a tras cu urechea, încercând să separe celelalte zgomote de bubuitul propriei inimi.

A auzit fâşâitul a numeroase pneuri rotindu-se pe asfalt. Urletul îndepărtat al unui avion cu reacţie în zbor. Sunetul slab al unei conversaţii. Sfârâitul mâncării dintr-o tigaie de pe foc sau apa ce picura de la o fereastră. Primul dintre zgomote, ţinând seama că se aflau în Denver, nu în Filipine. Nici un zgomot tipic New Yorkului.

S-a rezemat cu spatele de ceva şi a închis ochii, trăgându-şi sufletul.

Nebunie! Bătăile din Manila, pe vremea adolescenţei, erau ceva, însă aici, în Statele Unite, la vârsta de douăzeci şi cinci de

ani?! Toată acea secvenţă petrecută mai devreme i s-a părut ireală. Cu greu îi venea să creadă că i se întâmplase tocmai lui.

Ori, mai precis, i se *întâmpla.* Încă nu găsise o ieşire din acea situaţie. Oare indivizii ştiau unde locuieşte? Nu-l urmărise nimeni până ajunsese pe acel acoperiş.

S-a strecurat până spre marginea lui. Jos se afla o altă alee, încadrată de două străzi aglomerate. Peisajul nocturn al Denverului licărea la orizont, drept în faţa lui. În nări i-a pătruns brusc un anumit miros, dulce, amintind de vata de zahăr, însă amestecat cu ceva care ardea.

O senzaţie de *deja-vu.* Probabil că mai trecuse pe acolo. Ba nu, sigur că nu. Luminile sclipeau inconstant în aerul fierbinte al serii de vară, lumini roşii, galbene şi albastre, ca nişte nestemate picate din cer. Ar fi fost în stare să jure că mai fusese…

Brusc, Tom a răsucit capul spre stânga. Şi-a azvârlit braţele în sus, dar lumea s-a rotit într-un mod nefiresc, iar în aceeaşi clipă şi-a dat seama că era în pericol.

Îl izbise ceva. Ceva care aducea cu un baros. Sau cu un glonţ.

A simţit că se rostogoleşte, dar nu era sigur dacă se prăbuşea cu adevărat, ori dacă-şi pierdea cunoştinţa. Ceva groaznic se petrecea cu capul lui.

A aterizat dur pe spate, pe o pernă de beznă care a părut că-i înghite mintea.

2

Brusc, bărbatul a deschis ochii. Deasupra, cerul negru-tăciune. Nici o lumină, nici o stea, nici o clădire.

Doar beznă. Şi o lună mică.

A clipit şi s-a străduit să-şi dea seama unde se afla. Cine era. Dar nu-şi aducea aminte decât că avusese un vis foarte animat.

A închis ochii şi a făcut eforturi pentru a se trezi. Visase că fugea să scape de nişte oameni care voiau să-i facă rău. Scăpase ca un păianjen, căţărându-se pe un zid, după ce îl doborâse pe unul dintre urmăritori. Apoi se uitase la luminile oraşului. Frumoase, sclipitoare lumini. Iar acum era treaz. Şi tot nu avea habar unde se afla.

Dezorientat, s-a ridicat în fund. Umbrele unor copaci înalţi şi întunecaţi înconjurau un luminiş pietros, locul în care dormise până atunci. Ochii au început să i se adapteze la întuneric, şi a văzut în faţă un soi de câmp.

S-a ridicat cu greutate, reuşind să-şi regăsească echilibrul. În picioare, mocasini de piele. Îmbrăcat cu pantaloni de culoare închisă, o cămaşă din piele întoarsă de culoare cafeniu-deschis, cu două buzunare. Instinctiv, şi-a pipăit tâmpla stângă, unde simţea o durere intensă, pulsatilă. O fierbinţeală. Umedă. Şi-a retras degetele şi, privindu-le, a văzut sânge.

Fusese lovit în timp ce visa. Ceva îi pătrunsese în cap. S-a întors şi a văzut o pată întunecată pe piatra peste care se prăbuşise. Probabil că se lovise la cap de piatră şi îşi pierduse cunoştinţa. Însă nu-şi putea aminti decât visul. Nu se afla într-un oraş mare. Nici undeva aproape de vreo alee întunecată, de trafic ori de arme de foc.

Se găsea aici, într-un luminiş stâncos, înconjurat de copaci mari. Dar unde? Probabil că lovitura îi provocase amnezie.

Cum îl chema? *Thomas.* Bărbatul din vis îi spusese Thomas Hunter. Tom Hunter.

Tom şi-a pipăit cucuiul care sângera din creştet. Rana superficială de deasupra urechii îi îmbibase părul de sânge. Ea îl

făcuse să-şi piardă cunoştinţa, dar, din fericire, nu o păţise mai rău.

Acum noaptea devenise chiar luminoasă. De fapt, putea distinge foarte clar copacii.

Şi-a lăsat în jos mâna şi s-a uitat atent la copaci fără să înţeleagă pe deplin. Crengile ţâşneau din trunchi la o înclinaţie bizară, după care descriau un unghi drept şi se răsuceau în sus, amintind de nişte gheare ce voiau să cuprindă cerul. Coaja netedă arăta de parcă ar fi fost alcătuită din metal ori fibre de carbon, nu din materie organică.

Cunoştea acei copaci? De ce îl tulbura priveliştea aceea?

— Arată foarte bine.

Tom a făcut un salt şi s-a răsucit către locul din care venea glasul de bărbat.

— Cum?

Un om cu părul roşcat, purtând aceleaşi haine ca şi el, se uita în jos, către o aglomerare de pietre aflată la vreo trei metri depărtare. Oare… oare îl cunoştea pe acel bărbat?

— Apa mi se pare curată, a spus omul.

Tom a înghiţit în sec.

— Ce e… ce s-a întâmplat?

A urmărit privirea omului şi a văzut că acesta fixase o mică baltă cuibărită în căuşul unui bolovan de la marginea acelui luminiş. Apa aceea avea ceva straniu, dar nu-şi putea da seama de ce.

— Cred că ar trebui să încercăm. Pare bună, a spus omul.

— Unde suntem? a întrebat Tom.

— Bună întrebare. Şi s-a uitat la el, apoi şi-a înclinat puţin capul şi a zâmbit. Chiar nu-ţi aminteşti? Ce-ai păţit, te-a lovit cineva în cap, ori ce ai?

— Cred că aşa s-a întâmplat. Serios, nu-mi mai aduc aminte nimic.

— Cum te cheamă?

— Tom. Sau cel puţin aşa cred.

— Ei, tot e bine că ştii măcar atâta lucru. Acum trebuie să găsim o modalitate de a ieşi de aici.

— Şi pe tine cum te cheamă? a întrebat Tom.

— Vorbeşti serios? Chiar nu-ţi aminteşti?

Şi bărbatul şi-a îndreptat din nou privirea spre apă.

— Nu.

— Bill, a spus bărbatul, pe un ton absent.

Apoi a întins mâna şi a atins apa. Şi-a dus palma spre nas şi a mirosit-o. În timp ce-i savura parfumul, a închis ochii.

Tom a aruncat o privire rapidă spre luminiş, făcând un efort de voinţă ca să-şi aducă aminte. Ciudat că-şi amintea unele lucruri, dar altele nu. Ştia că lucrurile acelea înalte se numeau copaci, că materialul ce-i acoperea trupul se numea stofă, că organul ce-i bătea în piept se chema inimă. Ştia chiar că acest fel de pierdere selectivă a memoriei era similară cu amnezia. Dar nu-i venea în minte nici un fel de amănunt. Nu ştia cum ajunsese acolo. Nu avea habar de ce Bill era atât de fascinat de apă. Nici măcar nu avea idee cine era Bill.

— Am visat că eram urmărit pe o alee, a spus Tom. Aşa am ajuns aici?

— Bine-ar fi ca lucrurile să fie atât de simple. Eu am visat-o pe Lucy Lane[1] seara trecută – tare-aş vrea ca şi ea să fie obsedată de persoana mea, a zis el şi a rânjit.

Tom a închis ochii, s-a frecat la tâmple, a făcut câţiva paşi şi apoi s-a întors din nou cu faţa spre Bill, dorind cu disperare să stabilească o relaţie apropiată cu el.

— Aşadar, unde ne aflăm?

— Apa asta miroase de-a dreptul delicios. Trebuie să bem, Tom. De când n-am mai băut?

Bill se uita la lichidul de pe deget. Însă Tom mai ştia ceva: Nu trebuiau să bea din apa aceea. Dar Bill părea să se gândească foarte serios la asta.

— Nu cred…

În noapte s-a auzit un chicotit dispreţuitor. Tom a măturat copacii cu privirea.

— Ai auzit?

— Acum ni se năzăreşte că auzim? a întrebat Bill.

— Nu. Ba da! Am auzit un chicotit. E ceva acolo!

---

1 Personaj care apare în benzile desenate cu Superman, dar şi într-un serial de televiziune numit *Smallville,* care a debutat în 2001, având ca subiect principal evoluţia unui om dintr-un orăşel oarecare până devine Superman (n.tr.).

— Ba nu. Ţi s-a părut.

Bill şi-a înmuiat trei degete în apă. De data aceasta le-a ridicat deasupra gurii şi a lăsat o picătură să-i cadă pe limbă.

Efectele s-au văzut imediat. A scos un gâfâit şi s-a uitat la deget cu ochi îngroziţi. Treptat, buzele i s-au răsucit într-un zâmbet. Şi-a vârât degetele în gură şi le-a supt cu o asemenea uşurare, atât de pierdut, încât Tom a crezut că omul înnebunise instantaneu.

Brusc, Bill s-a lăsat să cadă în genunchi, băgându-şi faţa cu un pleoscăit în băltoacă. A băut, la fel ca un cal din troacă, aspirând apa cu sorbituri lungi, zgomotoase.

După aceea, lingându-se pe buze, s-a ridicat.

— Bill?

— Ce e?

— Ce faci?

— Beau apă, dobitocule. Ce, ai impresia că fac salturi pe spate? Chiar atât eşti de…?

S-a oprit în plin avânt, apoi s-a întors cu spatele. Degetele lui s-au furişat, de pe piatră, spre apă, luând iarăşi din acel lichid cu un gest ce l-a făcut pe Tom să-şi închipuie că omul se purta astfel în mod deliberat. Acel om, pe nume Bill, pe care se presupunea că-l cunoştea, o luase cu totul razna.

— Tom, trebuie să încerci apa asta. Nici nu se poate altfel, serios.

Apoi, fără să scoată o vorbă, Bill a sărit peste bolovan, a intrat în pădurea întunecată şi a dispărut.

— Bill!

Tom privi încordat întunericul în care dispăruse Bill. Oare trebuia să-l urmeze? Alergă înainte şi se căţără pe bolovan.

— Bill!

Nici un răspuns.

Tom a făcut trei paşi mari înainte, şi-a pus palma stângă pe piatră, apoi a sărit, pornind în urmărire. De-a lungul braţului, a simţit un fior rece. În plin salt, a aruncat o privire în jos şi a văzut că arătătorul îi rămăsese în băltoacă.

Lumea şi-a încetinit mersul.

Ceva semănând cu un curent electric i-a săgetat în sus pe braţ, ajungând la umăr, mergând direct spre şira spinării. A

simţit o plăcere intensă la baza craniului, care l-a atras spre apă, implorându-l să-şi vâre capul în băltoacă.

Apoi a trecut dincolo de stâncă şi o altă realitate l-a smuls din apă. Durerea. Durerea puternică, arzătoare, a unei lame ce-şi croia drum prin pielea mocasinului, ajungând în călcâi.

Tom a gâfâit şi a pornit brusc înainte, înspre câmp, depăşind bolovanul. În clipa în care mâinile lui întinse au luat contact cu pământul, durerea i-a săgetat de-a lungul braţului şi atunci şi-a dat seama că făcuse o greşeală îngrozitoare. Trupul i-a fost traversat de o stare de greaţă. Prin carne i-au trecut cu uşurinţă, ca ascuţişul unui brici, lamele de şist argilos. S-a crispat, cutremurându-se atunci când lamelele au ieşit din tăieturile adânci din antebraţe.

Străduindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa, Tom a gemut. În ochii închişi, sub pleoapele strânse, a perceput înţepături ca de lumină. Undeva deasupra, un milion de frunze foşneau în briza nopţii. Chicotitul a o mie de…

Brusc, Tom a deschis ochii. *Chicote?* Mintea lui se zbătea între durerea ce părea să vibreze ritmic şi spaima nemăsurată că nu era singur.

De o ramură ce nu se afla decât la vreun metru şi jumătate deasupra lui atârna o excrescenţă masivă, lungă cât braţul lui. Alături de acea excrescenţă se mai găsea una, care aducea cu un ciorchine de struguri negri. Dacă n-ar fi căzut, poate că s-ar fi lovit cu capul de ele.

Cea aflată mai aproape de el a făcut o mişcare bruscă.

Tom a clipit. De sub forma rotunjită s-au desfăcut două aripi. O faţă de formă triunghiulară, pe care a văzut doi ochi lipsiţi de pupile, s-a înclinat spre el. Ochi mari, roşii, lipsiţi de pupile. O limbă subţire, de culoare roz, s-a furişat printre buzele negre şi a testat aerul.

Tom şi-a simţit inima în gât. Şi-a mutat rapid ochii spre celelalte forme întunecate. O mie de creaturi negre stăteau atârnate de ramurile ce-l înconjurau, uitându-se la el cu ochi roşii, prea mari pentru feţele lor, alcătuite parcă doar din unghiuri.

Liliacul de lângă el şi-a desfăcut buzele, scoţând la iveală nişte colţi de un galben murdar.

Tom a scos un răcnet. Lumea lui s-a mistuit în beznă.

3

Mintea i s-a târât din întuneric cu încetineală, aducând cu sine imagini ale unor lilieci mari şi negri, cu ochi roşii. Respira precipitat, gâfâit, sigur că în orice moment vreuna dintre excrescenţele acelea va pica de pe vreo ramură şi i se va prinde de gât.

Ceva mirosea a putreziciune. Carne în descompunere. Nu putea respira din cauza lucrului ce îi stătea pe faţă: găinaţ de liliac, ori carne în putrefacţie, ori…

Tom a deschis ochii. Ceva îi stătea pe faţă. Îi bloca nările şi îşi croise drum spre gura lui.

A sărit în sus, scuipând. Nu erau lilieci. Doar nişte saci negri, şi nişte cutii pline-ochi, unele dintre ele deschise larg. Salată, roşii şi carne putrezită. Gunoi.

Deasupra, acoperişul clădirii trasa o linie peste cerul nopţii. Aşa era, primise o lovitură în cap şi căzuse pe alee, într-o pubelă mare.

A stat între legumele slinoase şi s-a simţit cuprins de o puternică uşurare ce n-a ţinut însă decât o clipă. Liliecii îi apăruseră doar în vis.

Dar indivizii din New York?

S-a agăţat de marginea pubelei, s-a ridicat şi a aruncat o privire de-a lungul aleii pustii. Durerea persistentă, care îi vibra în tâmplă, l-a făcut să se crispeze. Avea părul mânjit de sânge, dar se părea că glonţul doar îi ştersese ţeasta.

Existau două posibilităţi, în funcţie de timpul scurs de când căzuse. Fie cel care trăsese se îndrepta spre el, fie trecuse deja pe acolo fără să se uite în pubela de gunoi.

În orice caz, acum, cât aleea era pustie, trebuia să plece de acolo. Apartamentul lui se afla la numai câteva intersecţii depărtare. Trebuia să ajungă acasă.

Dar, dacă indivizii aceia ştiau unde locuia, nu l-ar aştepta acolo?

A ieşit târându-se din pubelă şi, uitându-se în toate părţile, a pornit înfrigurat. Dacă i s-ar fi ştiut adresa, l-ar fi aşteptat acolo în loc să rişte o confruntare cu el pe stradă.

Trebuia să meargă la apartament ca să o avertizeze pe Kara. Sora lui, asistentă medicală, ieşea din schimb la ora unu dimineaţa. Acum era aproape miezul nopţii, asta dacă el nu stătuse acolo, inconştient, mai mult timp. Câteva ore? O zi?

Îl durea capul, iar tricoul lui nou, inscripţionat cu Republica Banana, era îmbibat de sânge. Pe 9th Street, traficul era intens. Trebuia să treacă pe cealaltă parte a străzii ca să ajungă acasă, dar nu agrea câtuşi de puţin ideea de a merge pe trotuar până la următoarea intersecţie ca să traverseze pe zebră, riscând să fie văzut.

Încă nici urmă de atacatori. S-a ghemuit pe alee şi a aşteptat ca traficul să se mai domolească. Putea sări peste gardul viu, apoi, traversând parcul, să ajungă la complexul aflat dincolo de un zid de beton din spate.

A închis ochii, a respirat adânc, apoi a expirat încet. În câte necazuri poate intra cineva în doar douăzeci şi cinci de ani de viaţă? În primul rând, se născuse în familia unui militar staţionat în Filipine, fiul capelanului Hunter, care predicase iubirea timp de douăzeci de ani, după care îşi abandonase soţia pentru o filipineză care avea jumătate din vârsta lui. Crescuse apoi într-un cartier faţă de care Bronxul nu era decât o grădiniţă. Inutil de spus că până la zece ani aflase mai multe despre lume decât învaţă un american într-o viaţă.

Iar dacă tatăl lui nu şi-ar fi abandonat familia, atunci mama oricum şi-ar fi pierdut minţile, adâncindu-se într-o depresie fără leac. De aceea veniseră oamenii aceia după el. Pentru că tatăl său o părăsise pe mama, iar mama o luase razna, iar Tom, bunul Thomas, se văzuse silit să o scutească de necazuri.

De acord, împinsese lucrurile prea departe ca să o scape de probleme, dar făcuse asta, nu?

Observând că maşinile se răriseră, a ţâşnit în stradă. A auzit claxonul unui şofer conştiincios, oripilat probabil că, dacă l-ar fi lovit, şi-a fi murdărit Mercedesul, apoi Tom a reuşit să aterizeze pe trotuarul de vizavi. A sărit apoi peste un gard viu şi a traversat parcul în goană pe sub umbrele plopilor tremurători.

Uimitor cât de real i se păruse visul în care îi apăruse liliacul.

După trei minute, Tom a ales scara exterioară a clădirii pentru a ajunge la apartamentul lui, situat la etajul trei. A urcat treptele câte două, atent la orice semn care ar fi putut trăda prezenţa newyorkezilor. Nimic. Dar putea fi doar o chestiune de timp.

S-a strecurat în apartament, a închis uşa uşor, a încuiat-o, apoi şi-a lipit capul de uşă, respirând precipitat. Era bine. Reuşise să scape.

A aruncat o privire spre ceasul de pe perete. Unsprezece noaptea. Trecuse jumătate de oră de când primul glonţ se înfipsese în zidul de cărămidă. Totul se petrecuse doar în jumătate de oră. De câte alte jumătăţi de oră va avea nevoie pentru a se simţi în siguranţă?

S-a întors şi s-a îndreptat spre scrinul de sub fereastră. Apartamentul avea doar două camere, dar la o simplă privire până şi cel mai experimentat călător şi-ar fi dat seama că ocupanţii lui nu erau nişte oameni obişnuiţi.

Latura nordică a camerei arăta de parcă ar fi fost decorul pentru vreunul dintre numerele extravagante ale artiştilor de la Cirque du Soleil. Un cerc mare, alcătuit din măşti de bal mascat, în mijlocul căruia se găsea un glob uriaş, cu diametrul de aproape doi metri, tăiat în jumătate, suspendat astfel încât să dea impresia că ieşea din perete. Dedesubtul lui se afla un şezlong, înconjurat de cel puţin douăzeci de perne decorative cu feţe de mătase, de diferite forme şi culori. Trofee aduse de Tom din călătoriile lui, dovada unor succese episodice.

Pe peretele sudic tronau peste douăzeci de suliţe şi ţevi de suflat săgeţi, colecţionate din Asia de Sud-Est, care înconjurau patru scuturi mari, ceremoniale. Sub ele erau aşezate douăzeci de sculpturi mari, printre care şi un leu în mărime naturală, făcut din lemn de arbore de fier, rămăşiţele încercării eşuate de a importa artefacte exotice din Asia, pentru a le vinde magazinelor de artă şi în târgurile cu obiecte la mâna a doua. Kara l-ar fi aruncat direct în stradă dacă ar fi ştiut că adevăratul scop al afacerii fusese contrabanda de piei de crocodil şi pene de pasăre a paradisului, strecurate în scobiturile făcute în torsurile sculpturilor. Străzile Manilei o învăţaseră şi pe ea câte ceva, astfel încât se putea apăra singură, şi încă uimitor de bine.

Din fericire, Tom revenise pe calea cea bună şi fără a mai fi nevoie de asemenea metode de convingere.

S-a lăsat în genunchi şi a ridicat capacul bătrânului scrin. S-a răsucit, ca să se asigure că uşa era bine încuiată, apoi a început să scotocească prin lada mare, ce emana un miros de stătut.

A înşfăcat maldăre de hârtii, pe care le-a azvârlit la podea. Chitanţa pe care o căuta era galbenă; putea băga mâna în foc pentru asta. O pusese acolo în urmă cu patru ani, când venise la Denver, ca să locuiască împreună cu sora lui.

Un vraf gros de pagini. Văzând manuscrisul, şi şocat de greutatea lui, a scos un geamăt. Greu. Ca un bolovan. Mort înainte de a apuca să se nască. Nu era chitanţa pe care o căuta, dar i-a reţinut oricum atenţia. Ultima lui strădanie care dăduse greş. Un roman important, intitulat *Crimă îndreptăţită.* În realitate, era cel de-al doilea roman al lui. A vârât mâna mai adânc în lada scrinului şi l-a scos şi pe primul *Supereroi în ceaţă super.* Adevărat, titlul era de-a dreptul derutant, dar nu exista nici un motiv pentru a fi respins de cei ce se socoteau vrăjitori ai literaturii ce-l căutau pe următorul Stephen King. Romanele erau fie nişte capodopere, fie nişte gunoaie: nu-şi dădea seama. Surorii lui îi plăcuseră amândouă.

Iar Kara era o zeiţă.

Acum, stătea cu cele două romane în mâini. Ca lest, ar fi fost de ajuns să-l tragă la fundul unui lac. S-a uitat lung la titlul de pe prima pagină, *Supereroi în ceaţă super,* şi a analizat din nou problema. Îşi dedicase trei ani de viaţă ca să scrie vrafurile acelea de foi, după care le îngropase în mormântul acela improvizat, împreună cu o grămadă de scrisori de respingere, ca să le ţină tovărăşie.

Toată treaba îi făcea stomacul să se strângă. După cum constatase, vânzând cafea la Java Hut făcuse mult mai mulţi bani decât dacă ar fi scris nişte romane de senzaţie. Ori, fiindcă tot venise vorba, decât importul de sculpturi exotice din Asia de Sud-Est.

Lăsate să cadă pe podea, manuscrisele au scos un bufnet puternic. Apoi, Tom a continuat să scotocească prin scrin. Căuta o chitanţă de culoare galbenă, o copie a unui bon de vânzare. Tipul de bon scris de mână, nu de vreo casă de marcat. Pe el

era trecut numele unei persoane de legătură. Nici nu-şi mai amintea cine îi dăduse acei bani cu împrumut. Probabil vreun cămătar. Fără acea chitanţă, nici măcar nu ştia de unde să pornească.

Brusc, i-a apărut între degete.

S-a holbat la acel petic de hârtie. Real, cât se putea de real. Suma, numele, data. Ca o condamnare la moarte. A simţit că îl cuprinde o ameţeală ciudată. Însă foarte, foarte reală. Ştia, desigur, că era reală, dar acum, având la îndemână acea dovadă palpabilă, ea părea a fi de două ori mai reală.

Înghiţindu-şi nodul din gât, şi-a lăsat mâna mai jos. La baza scrinului se afla o macetă veche, înnegrită, pe care o cumpărase de pe una dintre aleile dosnice din Manila. A scos-o cu un gest impulsiv, a sărit în picioare şi s-a repezit spre comutatorul de lângă uşă. Încăperea s-a luminat de parcă ar fi fost măturată de reflectoare. Asemenea greşeli prosteşti sunt plătite deseori cu viaţa. Sau cel puţin aşa susţinea marele scriitor în devenire.

A stins imediat lumina, a dat deoparte perdeaua şi s-a uitat afară. Nimic. A lăsat draperia să cadă şi s-a întors. Nişte feţe se uitau la el. Măştile Karei, unele surâzătoare, altele încruntate.

A simţit că i se moaie genunchii. Din cauza pierderii de sânge, a traumei provocate de glonţul ce îi ştersese pielea capului, a certitudinii că acel fiasco era abia la început şi că va avea nevoie de foarte mult noroc şi de câteva lovituri bune de karate ca să evite un sfârşit nefericit.

S-a grăbit spre bucătărie, a pus maceta pe masă şi i-a telefonat mamei, care se afla în New York. I-a răspuns la cel de-al zecelea apel.

— Alo!

— Mamă, tu eşti?

— A, Tommy.

A răsuflat uşurat.

— Da, Tommy. Hm… eşti bine, da? Cât e ceasul? Cred că abia a trecut de unu dimineaţa.

— Îmi pare rău. În fine, voiam să mă asigur că eşti bine.

Mama lui a rămas tăcută.

— Sigur eşti bine?

— Da, Tommy. (Pauză.) Îţi mulţumesc totuşi pentru telefon.

— Bine.
— Voi, sunteţi bine, copii?
— Da, sigur.
— Am vorbit sâmbătă cu Kara. Părea că îi mergea bine.
— Da. Şi tu îmi pari în formă.
Reuşea întotdeauna să-şi dea seama când ea făcea eforturi să pară normală. Depresia e greu de ascuns. Trecuseră mai bine de doi ani de la ultima ei criză majoră. Cu puţin noroc, fiara putea fi alungată pentru totdeauna.
Pentru a reveni la subiect, ea nu părea să fie sub ameninţarea unor indivizi înarmaţi, care să o ţină ostatică în propriul apartament.
— Hei, trebuie să plec, a spus Tom. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, bine?
— Bineînţeles, Tommy. Mulţumesc de telefon.
A lăsat receptorul să cadă în furcă, după care s-a ridicat sprijinindu-se de masă. De data asta se părea că intrase într-o încurcătură de toată frumuseţea? Şi, din nefericire, nu-i venea în minte nici o soluţie salvatoare.
În primul rând, trebuia să se ridice în picioare.
A înşfăcat maceta şi s-a grăbit spre baie, simţindu-şi mintea înceţoşată. A rămas în faţa oglinzii, pipăindu-şi rana de la cap. Nu mai sângera, ceea ce era bine. Însă îşi simţea capul duduind. Din câte îşi dădea seama, făcuse o comoţie cerebrală.
I-au trebuit mai puţin de cinci minute ca să se spele, să-şi schimbe hainele şi să-şi pună o şapcă de baseball. A revenit în camera de zi şi s-a prăbuşit pe canapea. Kara îi va pansa rana după ce va reveni acasă.
S-a întins şi s-a gândit să îi telefoneze la serviciu, dar şi-a dat seama că i-ar fi fost greu să îi explice la telefon ce se întâmplase. Camera părea să se învârtă cu el, aşa că a închis ochii.
Avea o oră la dispoziţie să ia o decizie. Indiferent care ar fi fost aceea.
Cu toate acestea, nu i-a venit nici o idee.
I-a venit, în schimb, somnul.

4

Tom nu şi-a dat seama dacă l-a trezit căldura ori bâzâitul, dar s-a trezit cu o tresărire, a deschis brusc ochii şi a clipit.

Impresiile se imprimau în mintea lui ca nişte piese de domino în cădere. Cerul albastru. Soarele. Copacii negri. Un liliac singuratic, agăţat pe o creangă deasupra lui, semănând cu un vultur diform. A rămas perfect nemişcat şi a privit cu ochii mijiţi, decis să înţeleagă ce se întâmpla.

Tocmai avusese încă un vis incredibil de asemănător vieţii despre un loc numit Denver.

Vreme de o clipă, s-a simţit uşurat la ideea că visul lui fusese doar atât, un vis. Că nu primise un glonţ în cap şi că viaţa lui nu era de fapt ameninţată.

Şi-a adus aminte apoi că *era* în pericol. Se lovise cu capul de o piatră, se tăiase la picior în şisturi argiloase şi îşi pierduse cunoştinţa sub ochii roşii ai unui liliac flămând. Nu ştia de ce să se teamă mai mult, de ororile din vis ori de cele de aici.

Bill.

Tom a făcut ochii mari, aruncându-şi privirea de jur împrejur ca să vadă cât mai mult fără să se mişte. Nu a reuşit să localizeze bâzâitul. Copacii fără frunze aveau crengi pătrăţoase. Copaci lipsiţi de viaţă, carbonizaţi.

S-a concentrat, scotocindu-şi memoria. Nu şi-a adus aminte nimic petrecut înainte de acea cădere. Amnezia îi blocase amintirile. Împrejurimile i se păreau ciudat de familiare, ca şi cum ar mai fi fost în acel loc, dar nu se simţea legat de scenă.

Îl durea capul.

În piciorul drept simţea furnicături.

Liliacul nu părea la fel de ameninţător ca în seara precedentă.

Tom s-a ridicat încet pe un cot şi a aruncat o privire spre pădurea neagră. La stânga lui, un câmp de cenuşă, mare şi negru, se întindea între el şi un mic lac. Într-o varietate ameţitoare de culori, în copaci atârnau fructe pe care nu le văzuse cu o seară în urmă. Roşii, albastre şi galbene, într-un contrast şocant cu negrul copacilor dezgoliţi. Ceva nu era deloc

în regulă. Mai anapoda decât împrejurimile bizare, mai anapoda decât dispariţia lui Bill. Tom nu reuşea să găsească o explicaţie.

Cu excepţia celui rămas în copac, toţi ceilalţi lilieci dispăruseră. Ştia de existenţa liliecilor, nu? Printre amintirile inaccesibile exista şi una în care era familiarizat cu liliecii. Ştia că erau primejdioşi şi răi şi că aveau dinţi ascuţiţi, dar nu-şi aducea aminte despre alte amănunte, de pildă, cum să îi evite. Sau cum să le frângă gâtul.

De pe câmp s-a înălţat un covor gros şi negru. Bâzâitul a crescut în intensitate.

Tom s-a ridicat cu dificultate în picioare. Ceea ce luase drept cenuşă era de fapt un covor de muşte. Acestea au zburat bâzâind la vreun metru deasupra solului, după care au coborât din nou. Pe tot cuprinsul luminişului aceluia, insectele viermuitoare şi negre se târau una peste alta, alcătuind o pătură groasă, vie.

S-a retras, încercând să-şi alunge senzaţia de panică care-l cuprinsese. Trebuia să plece de acolo. Trebuia să găsească pe cineva care să-i poată spune ce se întâmpla. Nu ştia nici măcar ce anume îl făcea să fugă.

Dar *alerga,* nu?

De aceea avea visele acelea demente despre Denver. Visa că fugea în Denver pentru că, de fapt, *alerga.* Acolo, în pădurea aceea neagră.

A furişat din nou o privire în direcţia din care presupunea că venise, după care şi-a dat seama brusc că nu ştia din ce direcţie venise. În spatele lui se aflau şisturile în care îşi tăiase tălpile şi braţele. Dincolo de ele, pădurea neagră. Pretutindeni, copaci negri, cu crengi îndoite în unghiuri nefireşti.

A auzit apoi un chicotit gutural în dreapta lui. S-a întors încet. Un al doilea liliac, aflat pe o creangă, la doi paşi, se holba la el. Arăta ca şi cum cineva i-ar fi vârât cu forţa două cireşe în găvanele ochilor, după care îi trăsese pleoapele negre peste ele.

A perceput o mişcare pe cer. A ridicat repede privirea. Alţi lilieci. Şiruri, şiruri, acoperind complet crengile de deasupra capului. Cel aflat în apropierea lui nici nu s-a clintit. Nici nu a clipit. Coroanele copacilor erau negre de ei.

Fără să-şi ia ochii de la creatura solitară, Tom s-a retras până când s-a lipit cu spatele de un perete stâncos şi a întins mâna ca să-şi recapete echilibrul. Mâna lui a dat de apă.

A simţit un fior de-a lungul degetelor care a urcat şi pe braţ. O plăcere răcoroasă. Da, desigur, apa. Avea ceva aparte; acesta era un alt lucru de care îşi aducea aminte. Ştia că trebuia să-şi retragă brusc mâna, însă era dezechilibrat şi privea ţintă liliacul negru, care îl fixa cu ochii aceia roşii şi bulbucaţi, astfel că nu şi-a scos degetele din apă.

Lăsându-se într-un cot, şi-a scos mâna din apă, întorcându-se în acelaşi timp către ea.

Micuţul ochi de apă pulsa în nuanţe de smarald. Imediat, s-a simţit tras înăuntru. Avea faţa la mai puţin de jumătate de metru de luciul lichidului sclipitor şi a simţit dorinţa disperată de a-şi vârî capul în el, numai că ştia, da, ştia…

De fapt, nu era sigur de ceea ce ştia.

De exemplu, ştia că nu-şi poate desprinde privirea ca să se uite în altă parte, spre pajiştea de unde se auzea bâzâitul acela insistent, ori spre coroanele copacilor, care continuau să se populeze cu lilieci.

Undeva, în străfundurile minţii lui, aceiaşi lilieci scoteau ţipete ascuţite, de încântare.

Încet, a băgat un deget în micuţul lac. Prin vene i-a trecut un nou val de plăcere, o gâdilătură care, ca senzaţie, l-a încântat. Parcă i-ar fi fost administrată novocaină. Iar apoi a perceput încă o senzaţie, care s-a alăturat celei dintâi. Durerea. Însă plăcerea sporise. Nici nu era de mirare că Bill…

Cerul a părut să fie sfârtecat de un ţipăt.

Tom a deschis brusc ochii şi a privit, parcă anesteziat, spre propria mână. Dintre degete îi curgea ceva roşiatic. Suc roşu, ori sânge.

Sânge?

A făcut un pas înapoi.

De deasupra, încă un ţipăt ascuţit. S-a uitat spre cer şi a văzut că un liliac alb trecea printre şirurile de bestii negre, făcându-le să se împrăştie.

Creaturile negre au pornit în urmărire, opunându-se în mod evident prezenţei celei de culoare albă. Cu un ţipăt sfredelitor,

intrusul a descris o voltă pe deasupra capului lui, trecând prin vârtejul de fiinţe agitate. *Dacă liliecii negri îmi sunt duşmani, probabil că cei albi îmi sunt prieteni.* Dar cum putea afla dacă liliecii negri îi erau duşmani?

A aruncat din nou o privire spre apă. Pulsând, arătând minunat. Tom a avut senzaţia că nu gândea limpede.

Din direcţia liliacului alb s-a auzit un ţipăt strident, ca de trompetă. Tom s-a întors din nou şi a văzut că, după ce dăduse roată pajiştii, o traversase, trecând ţipând prin norul de muşte negre. Tom a reuşit să surprindă ochii verzi ai liliacului când acesta a zburat deasupra lui.

Mai văzuse ochii aceia!

Dacă voia să supravieţuiască acelei zile, trebuia să urmeze zburătorul alb. Era sigur de asta. Şi-a smuls picioarele de pe pământ şi a pornit spre pajişte. Carnea îi tremura din cauza durerii provocate de tăieturile căpătate ieri, iar oasele parcă i-ar fi luat foc, dar totul i s-a limpezit pe neaşteptate. Trebuia să urmeze creatura albă, altfel avea să moară.

În ciuda durerii, a reuşit să-şi silească picioarele să alerge, ajungând la pajişte. Reuşise să intre atât de adânc în pădurea neagră alergând, nu? Iar acum venise vremea să alerge din nou.

La început, muştele l-au lăsat să treacă. Roiul compact s-a ridicat de pe suprafaţa micului lac şi a descris cercuri haotice prin aer, ca şi cum fiinţele acelea ar fi fost derutate de întorsătura neaşteptată a evenimentelor. Tom ajunsese în mijlocul câmpului şi gonea spre copacii negri aflaţi de cealaltă parte, când muştele au declanşat atacul. Parcă rostogolindu-se, au venit din stânga, l-au izbit în corp şi în faţă ca nişte bombardiere în picaj pornite în misiuni sinucigaşe.

A scos un ţipăt de panică, a ridicat braţele ca să-şi acopere ochii şi a fost cât pe ce să bată grăbit în retragere. Însă ajunsese deja prea departe.

Brusc, umerii au părut că-i iau foc şi, cu o privire îngrozită, şi-a dat seama că muştele trecuseră deja prin cămaşă şi îi mâncau carnea. S-a lovit cu palmele peste piele şi imediat după aceea a ţâşnit către copaci. Acoperindu-i complet corpul, muştele îi devorau trupul.

Cincizeci de metri.

S-a plesnit peste faţă ca să poată vedea, însă micile bestii refuzau să se desprindă. Îi intraseră în urechi şi în nas. Furioase, îi atacau şi ochii. A scos un răcnet, dar muştele l-au muşcat de limbă, aşa că a închis gura, strângându-şi buzele. Se părea că nu va reuşi să se salveze.

Din spate a răsunat un cor de ţipete stridente. Liliecii negri.

A simţit nişte colţi ascuţiţi înfigându-i-se în pulpa piciorului stâng. Durerea l-a săgetat până pe şira spinării, iar ultimele fărâme de raţiune s-au risipit din mintea lui. Timpul şi spaţiul au încetat să mai existe. Nu-i rămăsese decât reacţia. Singurele mesaje ce reuşeau să răzbată prin vacarmul ameţitor din creierul lui erau cele transmise muşchilor, iar ele spuneau: „Aleargă, altfel mori; ucide, altfel vei fi ucis.“

S-a lovit puternic peste coapsă. Liliacul negru a căzut, reuşind însă să-i smulgă o bucată de carne.

Douăzeci de metri.

De pulpă i s-a prins un alt liliac. A strâns din dinţi ca să nu urle de durere şi a făcut eforturi disperate să-şi mişte braţele în ritmul alergării.

S-a aruncat în pădure, şi muştele s-au desprins imediat de pe trupul lui.

Liliecii au rămas agăţaţi de el.

Avea cămaşa zdrenţuită şi pielea îi era roşie. Însângerată. A păşit împleticit printre copaci, conştientizând senzaţia de greaţă, simţindu-şi picioarele amorţite din cauza pierderii de sânge.

Un liliac negru i-a aterizat pe un umăr, dar fiece nerv răscolit de dinţii ascuţiţi ai bestiei ardea deja de durere, astfel încât nici nu l-a mai luat în seamă. O altă creatură i s-a prins de fese. Ignorând liliecii, a înaintat cu paşi împleticiţi printre copaci.

Unde era liliacul alb? Acolo. În stânga. S-a răsucit, izbindu-se cu capul de trunchiul unui copac şi s-a prăvălit la pământ. A încercat să-şi amortizeze căderea cu mâna dreaptă, însă antebraţul i s-a rupt cu un pocnet înspăimântător. O durere, ca o arsură cumplită, l-a săgetat până în gât.

Liliecii prinşi de corpul lui şi-au pierdut poziţiile şi au scos ţipete de protest, bătând demenţial din aripi. Chinuit, Tom s-a ridicat în picioare şi s-a repezit înainte, cu braţul drept

bălăbănindu-i-se inutil pe lângă corp. Liliecii au reuşit să se aşeze din nou pe corpul lui, zbătându-se ca să se prindă mai bine, reîncepând să-l devoreze.

Tom a continuat să meargă împleticit, dându-şi vag seama că mocasinii şi cea mai mare parte a hainelor dispăruseră, rămânând doar cu câteva zdrenţe în jurul coapselor. A simţit colţii care îi străpungeau carnea piciorului.

Printre copaci s-a insinuat cu ecou un glas, alunecos şi profund.

— Îţi vei împlini destinul cu mine, Tom Hunter.

Vocea aparţinea unuia dintre liliecii aflaţi în spatele lui, ar fi putut jura asta. Dar imediat a ieşit din pădure, ajungând pe malul unui râu, şi gândul s-a pierdut.

Peste apa ce curgea vioi se arcuia un pod alb. Pe malul celălalt se înălţa, impresionantă, o pădure multicoloră, orbitoare, amintind de o cutie cu creioane colorate, deasupra căreia se vedeau coroanele de un verde sclipitor. Priveliştea l-a făcut să se oprească.

Verde. Miraj ori raiul.

Tom a pornit şchiopătând spre pod, ignorând liliecii care i se prinseseră de spate, care scoteau ţipete ascuţite. Respira cu greutate. Şi-a simţit carnea tresărind. Liliecii negri s-au desprins. Aşezat pe o ramură joasă a copacului ce se arunca peste râu, liliacul alb a bătut nerăbdător din aripi. Aliatul lui era mare, probabil ajungându-i lui Tom până la genunchi, cu o deschidere a aripilor de trei ori mai mare decât propria lui înălţime. Ochii lui verzi şi liniştitori erau aţintiţi asupra lui Tom.

Cunoştea şi liliacul acela, nu? Ştia măcar că trebuia să-şi pună toate speranţele în acea creatură.

La periferia câmpului lui vizual a văzut mii de bestii negre care se aşezaseră pe copacii despuiaţi din spatele lui. A început să meargă nesigur pe pod, sprijinindu-se de balustradă. Mintea a început să îi alunece la vale, odată cu apa râului de dedesubt. Încet, dar sigur, a înaintat pe pod, pe deasupra apei repezi, reuşind să ajungă pe celălalt mal. Acolo, s-a prăbuşit pe iarba de un verde smarald.

Murea. Acela a fost ultimul lui gând înainte ca durerea să-l azvârle în bezna inconştienţei.

5

L-a trezit ceva. Un zgomot, ori o boare – ceva îl smulsese din vise.

A clipit, percepând doar o beznă profundă. A inspirat adânc, încercând să-şi limpezească gândurile. Liliecii nu erau doar creaţii ale imaginaţiei lui. Nici alte lucruri nu erau năluciri. Îl chema Tom Hunter. Căzuse şi se lovise cu capul de o piatră, devenind amnezic, apoi abia scăpase din pădurea neagră. Cât pe ce să nu reuşească. Iar acum îşi pierduse cunoştinţa şi visa.

Visa că era Tom Hunter, urmărit de cămătarii pe care îi păcălise cu o sută de mii de dolari în urmă cu patru ani, la New York.

Din nefericire, acel vis despre Denver părea la fel de real ca şi acela despre pădurea neagră. Trebuia să existe o modalitate de a spune dacă în acele momente stătea întins pe iarba verde ori privea fix în tavanul apartamentului din Denver, Colorado. Putea testa realitatea acelui mediu ridicându-se şi făcând câţiva paşi, dar asta nu ar fi slujit la nimic dacă visele erau percepute ca realitate. Va putea să vadă dacă avea pielea jupuită sau dacă braţul îi era rupt, dar de când visele reflectau realitatea? Îşi rupsese braţul în pădurea neagră, dar aici, în visul despre Denver, putea fi perfect sănătos. În vise, starea trupească nu trebuia neapărat să fie aceeaşi.

Şi-a mişcat braţul. Nimic rupt. Trebuia să găsească o cale de a depăşi visul, ca să se trezească pe malul râului, înainte de a muri acolo, întins pe iarbă.

Uşa s-a deschis şi Tom a reacţionat fără să mai stea pe gânduri. A înşfăcat maceta, s-a rostogolit pe podea şi s-a ridicat în poziţia de bază, cu lama îndreptată spre uşă.

— Tom!

În prag stătea Kara, privindu-l mirată. Ea sigur părea suficient de reală. Aşa cum stătea acolo: purtând încă uniforma de asistentă medicală, cu părul blond strâns la ceafă, cu ochii la fel de albaştri şi blânzi ca întotdeauna. S-a îndreptat de spate.

— Aşteptai pe cineva? a întrebat ea, apăsând pe comutator.

Lumina a inundat încăperea. Dacă era reală, şi nu în vis, lumina aceea putea atrage fiarele nopţii. Newyorkezii.

— Ţi se pare că aştept pe cineva? a întrebat Tom.

— Şi atunci ce faci cu maceta? a zis ea, făcând semn cu capul spre arma din mâna lui.

El a lăsat lama în jos. Acum nu era vis. Se afla în apartamentul în care locuia cu sora lui, deci nu zăcea fără cunoştinţă pe malul nu ştiu cărui râu.

— Am avut un vis nebunesc.

— Cum adică?

— Am avut impresia că era real. Chiar foarte real, serios.

Kara şi-a aruncat poşeta pe marginea mesei.

— Un coşmar, nu? Dar aşa sunt toate.

— Nu a fost ca orice vis ce pare real. În vis adorm mereu, iar apoi mă trezesc aici.

Neînţelegând, Kara s-a uitat lung la el.

— Vreau să spun că mă trezesc aici numai dacă adorm dincolo.

O privire nedumerită.

— Şi?

— Şi cum să aflu dacă aici nu visez, chiar în clipa asta?

— Pentru că mă aflu aici, şi-ţi pot spune că acum nu visezi.

— Aşa este? Ai fi în vis, nu-i aşa? De aceea crezi că eşti reală. De aceea îţi închipui că…

— Thomas, ai scris prea multe romane. Uite, e târziu, şi-aş vrea să dorm.

Avea dreptate. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, nu era vorba doar de un romancier care-şi închipuia că-l urmăresc lilieci negri.

Kara s-a răsucit, îndreptându-se spre camera ei.

— Hei, Kara.

— Te rog. Nu am tăria să mai rezist la o criză.

— Ce te face să crezi că e vorba despre o criză?

Kara s-a întors.

— Frăţioare, ştii că ţin la tine, dar crede-mă, când te trezeşti cu o macetă în mână şi-mi spui că fac parte dintr-un vis de-al tău, nu pot decât să cred că *Tommy este dus rău de vâltoare.*

O spusese în mod convingător. Tom a aruncat un ochi spre fereastră. Nici un semn de atac.

— Am mai fost dus aşa? a întrebat el. Eu nu-mi aduc aminte.

— Dar *trăieşti* într-o adevărată vâltoare, a zis ea.

După o pauză, a continuat. Îmi pare rău, nu e drept. Pe lângă faptul că ai cumpărat statui de douăzeci de mii de dolari pe care n-ai cui să le vinzi, încercând să introduci piei de crocodil în ele şi…

— Ştiai asta?

— Te rog, a spus ea zâmbind. Noapte bună, Thomas.

— În seara asta am fost împuşcat în cap, a spus el, redevenind agitat. S-a repezit spre fereastră şi s-a uitat pe după draperie. Dacă ăsta nu e vis, atunci avem necazuri mari.

— Acum chiar că *visezi,* a spus Kara.

Tom şi-a smuls şapca de pe cap. Tăietura trebuie să fi fost foarte evidentă, pentru că ea a făcut ochii mari.

— Nu încerc să te duc cu preşul. M-au urmărit nişte indivizi din New York şi m-au împuşcat în cap. Am căzut într-o pubelă şi mi-am pierdut cunoştinţa, dar am reuşit să fug de acolo. Şi ai dreptate, nu sunt mort.

Kara s-a apropiat, încă neîncrezătoare.

— Ai fost împuşcat în cap?

I-a pipăit ţeasta uşor, cu priceperea unei asistente.

— E bine. Dar s-ar putea să avem necazuri.

— Adevărat, ai o rană la cap. Trebuie pansată.

— E superficială.

— Iartă-mă, Tommy. N-am ştiut.

El a închis ochii şi a inspirat adânc.

— Of, dac-ai şti… Eu ar trebui să-mi cer scuze. Apoi, abia şoptit: Nici nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Nu poţi crede… Dar ce s*e* întâmplă?

— Am dat de belea, Kara, a spus el, plimbându-se de colo, colo. Probabil că ei îi va veni să-l omoare, dar nu mai avea încotro. Mai ţii minte că mama a rămas fără nici un ban după divorţ?

— Şi?

— Eram cu ea la New York. Nu-şi găsea de lucru, făcuse datorii mari, şi mai avea puţin şi-i luau tot.

— Păi, tu ai ajutat-o să iasă din situaţia aia, a spus Kara. Ai vândut partea ta din firma de turism şi ai salvat-o.

— Da, am salvat-o. Iar apoi ţi-am sărit ţie în ajutor.

Kara şi-a înclinat capul într-o parte.

— Dar tu *nu* ţi-ai vândut partea din firmă. Asta vrei să spui?

— Aşa e. N-am lichidat-o. Era oricum falimentară.

— Să nu-mi spui că ai împrumutat bani de la escrocii despre care vorbeai mai devreme.

Tom a rămas tăcut.

— Thomas, nu se poate! Exasperată, a ridicat braţele şi s-a întors cu spatele. Nu. Apoi s-a răsucit cu faţa spre el. Cât?

— Prea mult ca să-i pot restitui acum. Dar caut o soluţie.

— Cât?

El a scos chitanţa, i-a întins-o şi a revenit lângă draperie, şi pentru a-i evita privirea, şi pentru a verifica din nou zona.

— O sută de dolari?

— O sută de mii.

Kara a scăpat un oftat.

— O sută de mii? Asta-i nebunie curată!

— Da, şi dacă nu cumva visez eu, e adevărat. Mama avea nevoie de şaizeci ca să-şi achite datoriile, tu voiai maşină nouă, iar mie-mi trebuiau douăzeci şi cinci pentru noua afacere. Sculpturile.

— Şi după aceea, ai şters-o din New York, sperând că oamenii aceia vor uita de tine?

— N-a fost chiar aşa. Am lăsat nişte urme prin America de Sud, iar apoi am întins-o cu intenţia foarte fermă de a restitui banii la termen. Am găsit pe cineva în Los Angeles interesat de sculpturi – asta-mi va aduce vreo cincizeci de mii, fără contrabandă. Doar că a durat ceva mai mult decât am anticipat.

— *Ceva* mai mult? Dar la mama te-ai gândit? Nu o pui în pericol?

— Nu. Nu era o legătură de care ei să aibă cunoştinţă. Şi, în ceea ce o privea pe ea, obţinuse banii în urma divorţului. Dar nu asta contează, ci faptul că m-au dibuit şi nu cred că i-ar interesa altceva decât banii. Acum.

Kara a înţeles vorbele lui. Sentimentul de milă faţă de el pentru rana de glonţ s-a spulberat.

— Sigur că te-au dibuit, prostănacule! Dar unde te credeai – la Manila? Ţi-ai închipuit că o poţi şterge cu o sută de mii de la mafioţi şi poţi trăi fericit până la adânci bătrâneţi? Dacă şi-ar îngădui ca măcar un om să-i păcălească, atunci orice găgăuţă i-ar lăsa în pielea goală.

— Ştiu! Şi de aceea au tras în mine, ce Dumnezeu!

— Ne putem considera norocoşi dacă nu ne găuresc pe *amândoi!* Ce-a fost în mintea ta să te muţi aici?

Spusele ei l-au lovit în plin. A inspirat adânc şi a închis ochii. Întreaga situaţie i s-a părut imposibil de dificilă. Riscase mai mult decât îşi închipuia Kara pentru a-şi scoate mama din necaz. Îşi abandonase viaţa pe care o avea la New York pentru a o proteja şi pentru a lua lucrurile de la început, încercând să se pună pe picioare prin afacerea de import. Nu-i trecuse prin cap că venind la Denver încărcat de acea datorie o va pune în pericol pe Kara.

Ce fusese în mintea lui de se mutase acolo? asta îl întrebase ea. Se gândise că amândoi fuseseră părăsiţi de părinţi. Că nu aveau prieteni adevăraţi. Şi nici un cămin. Că stăteau suspendaţi între ţări şi societăţi şi că încă nu ştiau unde le era cu adevărat locul. Voia să fie fratele Karei – să o ajute şi să fie ajutat de ea.

— Aveam douăzeci şi unu de ani, a spus el.

— Şi?

— Şi nu aveam minte. Iar tu aveai probleme. Kara şi-a lăsat braţele să cadă de-a lungul trupului cu zgomot.

— Ştiu. Şi mi-ai fost mereu alături. Dar treaba asta… pur şi simplu, nu pot crede că ai putut fi atât de prost.

— Îmi pare rău. Iartă-mă.

Kara s-a uitat la el şi a început să păşească agitată. Spumega de supărare, dar nu era în stare să-i ia capul pentru atâta lucru. Trecuseră prin prea multe împreună. Faptul că fuseseră crescuţi ca nişte paria într-o ţară străină crease o legătură indestructibilă între ei.

— Ce prostii eşti în stare să faci câteodată, Thomas…

Şi, iată, legătura putea fi pusă la încercare din când în când.

— Uite, a spus el, ştiu că nu am procedat bine, dar nu e nici sfârşitul lumii.

— Sigur că nu. Suntem încă vii, nu? Trebuie să fim etern recunoscători. Ne mişcăm şi respirăm. Tu te-ai ales cu o rană la cap, dar putea fi şi mai rău. Ar trebui să bem pentru norocul pe care l-ai avut!

— Oamenii aceia nu ştiu unde locuim.

— Păi, vezi, asta e problema, a spus ea. Ai trecut deja de la *eu* la *noi.* Şi *noi* nu putem face nimic.

Tom a simţit că durerea de cap se acutizează. L-a cuprins un val de ameţeală şi s-a îndreptat împleticit către şezlong. S-a lăsat greu pe el şi a scos un geamăt.

Kara a oftat şi a dispărut în camera ei. A revenit câteva clipe mai târziu cu tifon, o sticlă de apă oxigenată şi un tub de neospirin şi s-a aşezat lângă el.

— Lasă-mă să văd.

El s-a întors cu faţa la perete şi a lăsat-o să îi tamponeze rana cu apă oxigenată.

— Dacă ar fi ştiut unde locuim, ar fi fost deja aici, a spus el.

— Nu te mai mişca.

— Nu ştiu cât timp mai avem la dispoziţie.

— Eu nu plec nicăieri, a spus ea apăsat.

— Nu putem rămâne aici, şi ştii prea bine asta. M-au găsit la Denver probabil din cauza teatrului-restaurant[2]. Trebuia să mă gândesc la asta – restaurantul acela îşi face reclamă în toată ţara. Şi numele meu apare în anunţ.

Kara i-a pansat capul, fixând tifonul cu bandă adezivă.

— Mi se pare normal ca reprezentaţia cu *Alice în Ţara Minunilor* să-ţi aducă sfârşitul, nu crezi?

— Te rog. Nu e amuzant.

— De parcă situaţia asta a fost vreodată amuzantă.

— Gata, ai spus ce aveai de spus. Am fost un prost, şi-mi pare rău, dar chestia e că *încă* suntem în viaţă, iar nişte indivizi duri încearcă să mă ucidă.

— Şi nu ai anunţat poliţia?

— Asta nu i-ar descuraja pe tipi.

A pipăit bandajul şi s-a ridicat, simţind dintr-odată că lumea se clatină.

— Aşază-te, i-a poruncit Kara.

---

2 Restaurant ce oferă clienţilor şi o reprezentaţie teatrală (n. tr.).

Începuse să devină autoritară, dar acum Tom merita să fie luat din scurt. Pe de altă parte, dacă o lăsa să-şi exercite autoritatea, ar fi reuşit să înlăture neînţelegerea ce apăruse între ei.

Aşa că s-a executat.

— Ia astea.

I-a întins două pastile. Tom le-a azvârlit în gură şi le-a înghiţit fără apă.

Kara a suspinat din nou.

— Aşa, s-o luăm de la capăt. Deci, ai pe urme nişte mafioţi pentru că i-ai tras în piept cu o sută de mii. După patru ani, păcatele te-au ajuns din urmă, probabil din cauza teatrului Magic Circle sau a Java Hut. Au tras în tine, dar ai reuşit să scapi. Dar mergeai pe jos, aşa că oamenii ştiu că locuieşti în zonă, şi e doar o chestiune de timp până te vor dibui din nou. Corect?

— Cam aşa ceva.

— Şi, ca să pui capac la toate, lovitura încasată la cap te face să crezi că trăieşti în altă lume. Corect?

Tom a încuviinţat dând din cap.

— Probabil. Cam aşa ceva.

Ea a închis ochii.

— E o nebunie.

— Tot ce se poate. Dar tot va trebui să plecăm de aici.

— Şi unde, mă rog, trebuie să plecăm? Eu am o slujbă. Nu pot să plec chiar aşa, peste noapte.

— Dar n-am spus că nu ne mai întoarcem. Pe de altă parte, nu putem să stăm şi să-i aşteptăm. S-a ridicat şi a început să păşească agitat, ignorând senzaţia de ameţeală. Poate c-ar fi bine să ne întoarcem o vreme în Filipine. Avem paşapoarte. Şi prieteni, care…

— Las-o baltă. Mi-au trebuit zece ani ca să mă desprind de Manila. Nu mă-ntorc acolo. Şi în nici un caz acum.

— Te rog, ai mai mult sânge filipinez decât american. Nu poţi fugi de asta mereu.

— Păi, cine are o rană de glonţ la cap? Eu n-am chef să *mai* fug. Mă aflu aici. Am cetăţenie americană, locuiesc în Denver şi sunt mulţumită de viaţa pe care o duc.

— Şi eu. Dar dacă au făcut atâta drum pentru recuperarea datoriei, înseamnă că mă vor urmări tot restul vieţii.

— Trebuia să te gândeşti mai demult la asta.

— Cum ţi-am mai spus, ai dreptate. Acum nu mă toca la cap cu acelaşi lucru, a zis Tom, apoi a inspirat adânc. Poate-mi înscenez moartea.

— Cum Dumnezeu i-ai convins să-ţi dea o sută de mii?

Tom a ridicat din umeri.

— Le-am spus că sunt negustor de arme.

— A, bravo.

Analgezicele începuseră să-i dea o stare de somnolenţă. S-a aşezat din nou, rezemându-şi spatele de spetează şi a închis ochii.

— Trebuie să facem ceva.

Au rămas tăcuţi un minut. Kara susţinuse mereu că era fericită la Denver, dar, deşi avea douăzeci şi şase de ani şi era frumoasă, nu ieşise cu nimeni vreme de trei ani, dar vorbea de căsătorie. Cum se putea interpreta asta? Însemna că era străină de acel loc, la fel ca şi el. Indiferent cât de mult s-ar fi străduit, nu se puteau debarasa de trecut.

— Sunt sigură că o să găseşti tu o soluţie, a spus Kara. Eu nu vreau să plec.

— N-am de gând să te las singură aici. Nici nu intră în discuţie. Simţea că i se învârte capul. Ce pastile mi-ai dat?

— Demerol, i-a răspuns ea şi, ridicându-se, s-a dus la fereastră. E o nebunie.

Tom a rostit câteva cuvinte. Ceva despre intenţia de a pleca imediat. Despre faptul că avea nevoie de bani. Însă glasul lui parcă venea de departe. Poate din cauza analgezicului. Ori a loviturii la cap. Poate pentru că, de fapt, zăcea pe malul unui fluviu, agonizând.

Kara tocmai spunea ceva.

— Poftim? a întrebat el.

— … dimineaţă. Până atunci…

Mai mult nu a reuşit să audă.

6

La baza podului arcuit, pe iarba deasă, bărbatul însângerat zăcea cu faţa în jos, de parcă ar fi fost mort de câteva zile. Bestiile negre de pe malul celălalt dispăruseră din copacii carbonizaţi. Două creaturi albe stăteau aplecate deasupra trupului, ţinându-şi aripile strânse în jurul pieptului îmblănit, şi îşi mişcau picioarele subţiri ca nişte fuse puţin câte puţin, legănându-se de parcă ar fi fost pinguini.

— Repede, în pădure, a spus Michal.

— Îl putem târî până acolo? a întrebat Gabil.

— Sigur că da. Ia-l de cealaltă mână.

S-au aplecat, dar nu prea mult – aveau doar vreun metru înălţime, şi asta dacă se întindeau – şi au tras bărbatul de pe mal. Michal a luat-o înainte, printre copaci, ajungând într-un luminiş înconjurat de pomi fructiferi. Pe pământ nu erau pietre sau alte obstacole, dar nu aveau cum să-l menajeze prea mult pe om. Curând nici nu avea să mai conteze asta.

— Gata, a spus Michal şi a dat drumul mâinii bărbatului. Cred că nu ne aude.

— Nu ne poate înţelege. Nici vorbă, a spus Gabil şi a îngenuncheat. Cum să priceapă dacă e inconştient?

Michal l-a îmboldit pe om în umăr cu piciorul fragil, ce amintea de acela al unei păsări.

— Spui că l-ai ajutat să iasă din pădurea neagră?

Departe de a se îndoi de vorbele prietenului său, Gabil ştia cum să facă să afle toate amănuntele. Era mai mult un comentariu decât o întrebare.

Gabil a dat din cap şi s-a scărpinat uşor pe frunte. Expresia de pe faţa lui rotundă, cu trăsături moi, părea neobişnuită.

— Mare noroc a avut să supravieţuiască, a zis Gabil, întinzând o aripă în direcţia din care veniseră. De abia a reuşit să iasă dintre copacii negri. Merita să-i vezi pe Shataiki-i care se agăţaseră de el. Erau cel puţin zece. Gabil a ţopăit în jurul trupului prăbuşit. Trebuia să vezi, Michal. Serios. Cred că e de departe, pentru că nu-l recunosc.

— Cum să-l recunoşti? A rămas fără piele.

— L-am văzut şi înainte de asta. Îţi spun sigur, omul ăsta nu a mai fost pe aici până acum.

Legănându-se, Gabil s-a aplecat deasupra omului nemişcat.

— Ei, dar nu a băut din apă; şi asta contează cel mai mult, a zis Michal.

— Dar era cât pe ce, dacă nu aş fi intervenit eu, a spus Gabil, entuziasmat.

— Şi ai zburat până acolo pentru că…?

Cei doi îi înfruntau rareori pe liliecii negri. Demult, se purtaseră bătălii epopeice cu ei, dar asta nu se mai întâmplase de vreun mileniu.

— Pentru că am văzut cerul negru de Shataiki în zbor, pe aproape doi kilometri, de aceea. M-am ridicat în înalturi, dar când l-am văzut, nu m-a lăsat inima să-l abandonez. Şi te asigur, erau vreo mie de bestii turbate care zburau în cerc în jurul meu. A fost foarte spectaculos.

— Dar cum ai scăpat de o mie de Shataiki?

— Michal, te rog! Sunt eu! *Învingătorul* Shataiki-lor, a zis el, şi a ridicat o aripă, într-un fel de salut. Muşte ori bestii, negre sau roşii, adu-le încoace. Le voi azvârli în beznă. A aşteptat o reacţie din partea lui Michal şi, cum acesta a rămas tăcut, a continuat: De fapt, i-am luat prin surprindere. Am venit dinspre soare. Şi, ţi-am povestit despre muşte? Am trecut printr-un nor de muşte de parcă nici n-ar fi existat.

— Sigur că da. Apoi, după o clipă de gândire, a adăugat: Bravo ţie.

Michal şi-a înclinat capul şi a examinat spinarea omului. Sângele încă îi curgea din cele trei răni de pe gât, fese şi pulpa piciorului drept, locurile unde Shataiki-i îl devoraseră până la os. Carnea lui tremura în soarele arzător. Acel om avea un aer ciudat. Era neobişnuit ca vreun locuitor dintr-un sat îndepărtat să intre în pădurea neagră. Asta se mai întâmplase doar o dată până atunci. Dar ciudăţenia nu se oprea aici. A adulmecat mirosul neplăcut emanat de respiraţia chinuită a bărbatului – semăna cu respiraţia liliecilor Shataiki.

— Ei, hai să ne apucăm de treabă. Ai apa la tine?

— Bună ziua.

Amândoi s-au răsucit în aceeaşi clipă. La marginea luminişului apăruse o tânără femeie cu ochi mari şi curioşi. Rachelle.

Rachelle a rămas împietrită, cu privirea aţintită asupra trupului însângerat. Mai văzuse vreodată ceva atât de groaznic? Nu! S-a apropiat grăbită, făcând să foşnească tunica roşie, care-i acoperea genunchii.

— Ce… ce este? Un bărbat, bineînţeles. Şi-a dat seama de asta după muşchii spatelui şi ai picioarelor. Zăcea pe burtă, cu capul întors către ea, plin de sânge. Cine e?

Cei doi Roush-i, Michal şi Gabil, s-au privit.

— Nu ştim, a răspuns Michal.

— Nu-l cunoaştem, a spus Gabil. Nu, acest om e din alt sat.

Fascinată, Rachelle s-a oprit. Omul avea un braţ îndoit într-un unghi ciudat. Era probabil fracturat mai jos de cot. A simţit un val de milă.

— Vai. Vai de mine, vai. S-a lăsat în genunchi lângă umerii lui. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Liliecii. Eu l-am ajutat să iasă din pădurea neagră, a zis Gabil.

Pe faţa ei a apărut o expresie panicată.

— Lilieci? A fost în pădurea neagră?

— Da, dar n-a băut apă, a spus Michal.

Nici unul dintre ei nu a mai spus nimic. Aceea era opera Shataiki-lor. Nu văzuse niciodată vreunul, şi nici nu se înfruntase cu colţii vreunuia, dar aici, pe iarbă, avea dovada brutalităţii acelor bestii îngrozitoare. Cât sânge… De ce nu-l tămăduiseră cei doi Roush-i imediat? Doar ştiau la fel de bine ca şi ea că sângele pângărea omul. Pângărea bărbaţi, femei, copii, iarba, apa, orice atingea. Nu era menit să fie vărsat. Şi, în rarele ocazii când se întâmpla asta, trebuia să existe o justificare.

Furia a înlocuit spaima. La ce se gândiseră creaturile care-i făcuseră aşa ceva unui om?

— De aceea ne-a vorbit Tanis de expediţia de anihilare a liliecilor! a spus ea. Groaznic!

— Orice expediţie l-ar aduce pe Tanis în aceeaşi stare! a spus Michal pe un ton tăios. Nu fi ridicolă!

Rachelle şi-a întors din nou ochii spre trupul însângerat. Omul respira regulat, dar nu-şi recăpătase cunoştinţa. Un suflet nevinovat.

Cu toate acestea, bărbatul părea să radieze un aer misterios şi fascinant. Intrase în pădurea neagră, dar nu cedase ispitei de a bea apa de acolo. Ce fel de om era capabil de un asemenea lucru? Doar un bărbat foarte puternic.

— Apa, Gabil, a spus Michal.

Roush-ul mai scund a scos de sub aripă o ploscă.

Rachelle a vrut să întindă mâna. Ca să atingă pielea bărbatului. Gândul a surprins-o.

Oare acesta să fie *bărbatul?* Gândul acesta a surprins-o şi mai mult. Cum de îndrăznea să ia de soţ un bărbat pe care nu-l cunoştea?

Michal a luat plosca de la Gabil. I-a scos apoi dopul.

Cât de absurd era ca ea să se gândească la acel bărbat brutalizat în alt fel decât că avea nevoie disperată de apă şi de iubirea lui Elyon. Cu toate acestea, nu se putea gândi la altceva. Se simţea atrasă în mod irevocabil de el, la fel ca sângele spre inimă. De când îi evaluau oamenii pe cei pe care îi alegeau? Toţi bărbaţii erau buni, toate femeile erau bune, toate căsătoriile, perfecte. Şi atunci, de ce să nu fie al ei acest bărbat, dacă se simţea dintr-odată atrasă din compasiune de el? Era primul pe care îl vedea având o nevoie disperată de apa lui Elyon.

Michal a înaintat legănându-se. A înclinat plosca.

Rachelle a ridicat o mână.

— Aşteaptă.

— Să aştept?

Nu ştia sigur ce o apucase, dar emoţia îi cuprinsese inima într-un fel cu totul nou. S-a uitat la Michal.

— E… crezi că e însemnat?

Cei doi Roush s-au privit din nou.

— Ce vrei să spui? a întrebat Michal.

Fruntea bărbatului, care trebuia să poarte semnul unirii, era plină de sânge. Brusc, şi-a dorit cu disperare să şteargă sângele şi să vadă dacă el purta semnul, acel mic cerc inconfundabil care semnifica împreunarea lui cu altă femeie. Ori jumătatea de cerc care însemnă că era promis. Dar a şovăit: sângele vărsat

reprezenta negarea creaţiei lui Elyon, şi trebuia să evite aşa ceva.

Michal a lăsat în jos plosca.

— Te rog, doar nu crezi în mod serios…

— E o idee minunată! a spus Gabil, ţopăind. Ce minunat şi romantic!

— De ce nu? l-a întrebat Rachelle pe Michal.

— Dar nici nu-l cunoşti!

— De când are asta vreo importanţă pentru o femeie? Elyon face asemenea discriminări? Şi doar l-am găsit *eu.*

— Ceea ce simţi e milă, şi nicidecum…

— Nu te pripi să decizi tu ce simt, a spus Rachelle. Te asigur că am sentimente foarte puternice faţă de acest bărbat. Sărmanul de el a trecut prin chinuri inimaginabile.

— Nu, nu cele mai îngrozitoare, a spus Michal. Crede-mă.

— Dar nu despre asta este vorba. Problema e că sunt puternic atrasă de acest bărbat şi cred că sunt sortită să îl aleg. Să fie ceva necugetat?

— Nu, nu cred că e deloc necugetat, a spus Roush-ul mai scund. E foarte, foarte romantic! Nu mai fi atât de circumspect, Michal; e o idee încântătoare!

— Nu ştiu dacă e marcat, a spus Michal, care părea să se fi înmuiat.

Rachelle avea douăzeci şi unu de ani, dar nu simţise niciodată o dorinţă atât de puternică de a alege un bărbat. Majoritatea femeilor de vârsta ei aleseseră deja şi fuseseră alese. Iar ea sigur era eligibilă. Şi nu avea importanţă pe cine alegea, important era să o facă. Aşa era obiceiul.

A rupt un smoc de iarbă şi l-a apropiat de fruntea bărbatului. Atentă să nu-i atingă pielea, i-a şters sângele.

Nici un semn!

Inima a început să-i bată mai tare. Obiceiul era rar, dar limpede. Orice femeie eligibilă care întregea un bărbat eligibil lansa o invitaţie. Ea îl alegea. Bărbatul trebuia să accepte invitaţia şi să o aleagă, urmând-o.

Rachelle s-a ridicat încet.

— Nu are nici un semn.

Gabil a ţopăit.

— E perfect, perfect!

Michal s-a uitat la ea, apoi la bărbat.

— Mi se pare foarte neobişnuit, nici nu ştim din ce sat este. Dar cred că ai dreptate. E alegerea ta. Vrei să-i aduci întregirea?

Ea s-a înfiorat. Totul părea extrem de îndrăzneţ. Atât de cutezător. Dar, privind spre bărbat, şi-a dat seama că nu făcuse alegerea până în acea zi pentru că avea o fire mai înclinată spre aventură decât multe alte femei. Era un bărbat bun? Desigur. *Toţi* bărbaţii erau buni. Oare o va urma? Ce bărbat ar refuza să flirteze cu o femeie care l-a invitat? Şi ce femeie ar refuza să flirteze cu un bărbat care a ales-o? Aceasta era natura Marii Romanţe. Toţi ştiau asta. Şi le plăcea.

Într-o asemenea situaţie neobişnuită şi riscantă, ea era gata să îl aleagă pe acel bărbat. Brusc, s-a simţit mai pregătită să aleagă şi să fie aleasă decât putea exprima în cuvinte faţă de orice Roush, fie şi cel mai înţelept dintre ei, cum era Michal. Cum puteau ei înţelege? Doar nu erau umani.

— Da, vreau, a spus Rachelle. Da. A întins mâna care îi tremura după ploscă. Dă-mi apa.

Michal a încercat să zâmbească. Şi-a arcuit o sprânceană în semn de întrebare.

— Eşti sigură?

— Dă-mi plosca. Sunt foarte sigură.

— Se vede.

Şi i-a întins apa.

Rachelle a luat plosca. Dintr-un impuls greu de înţeles, a dus-o la buze şi a sorbit din apa verde şi dulce. Prin pântecul ei a trecut un val de putere şi s-a cutremurat.

— Hai, vino, Gabil, a spus Michal. Să-l întoarcem.

Gabil s-a oprit, l-a prins pe bărbat de o mână şi l-a întors pe spate.

— Vai, a făcut el. Da, domnule. Arată rău, nu? Sigur. Fie ca Elyon să se milostivească de această biată fiinţă.

Braţul rupt se îndoise, devenind paralel cu el însuşi.

Valul de emoţie a luat-o acum total în stăpânire pe Rachelle. Abia aştepta să-i aducă întregirea acelui bărbat. S-a lăsat în genunchi, a înclinat plosca spre faţa lui şi a lăsat apa limpede şi verde să îi curgă peste buze.

Apa a părut să radieze o lumină slabă, apoi s-a răspândit peste faţa bărbatului, ca şi cum ar fi căutat modalitatea potrivită de a-l tămădui. Imediat după aceea, umflăturile roşii au început să se resoarbă, amestecându-se cu pielea roz, care s-a unduit. Formele nasului şi ale buzelor s-au conturat pe faţa lui.

Apoi a turnat apă peste restul trupului şi, la fel de repede, lichidul s-a răspândit pe piele, sângele s-a dispersat, roşeaţa a dispărut, găurile s-au umplut cu carne proaspătă. Vânătăile de sub piele şi-au pierdut culoarea violacee. Braţul frânt a zvâcnit din poziţia în care zăcea şi a început să se îndrepte. Surprins, Gabil a scos un icnet şi s-a îndepărtat de membrul ce se mişca. Cu un zgomot puternic, braţul s-a sudat, redevenind întreg.

Rachelle s-a uitat la bărbatul transformat din faţa ei, uimită de frumuseţea lui. Piele aurie, chip bine conturat, muşchi arcuindu-se sub piele, vene bine desenate pe braţe. Apa lui Elyon îl tămăduise.

Iar ea îl alesese pe acest bărbat drept partener, nu? Gândul i se părea de neconceput. Chiar alesese un bărbat! Mai rămânea să o aleagă şi el, desigur, dar…

Bărbatul a respirat adânc. Gabil a scos un ţipăt scurt, care a alarmat-o mai mult pe Rachelle decât mişcarea neaşteptată a bărbatului. S-a dat înapoi, sărind apoi în picioare.

Bărbatul deschisese ochii.

***

Lumina strălucitoare i-a pătruns treptat în ochi şi, încetul cu încetul, l-a trezit. Mintea lui făcea eforturi să se orienteze. Cer albastru. Coroane verzi de copaci fremătând în briză.

Nu se afla în Denver.

Nu stătea întins pe canapea, după ce luase Demerol. Denver fusese doar un vis. Slavă Cerului. Dar asta însemna…

Liliecii negri.

Tom s-a ridicat brusc în capul oaselor şi a văzut în faţă, strălucind în soare, o pădure ai cărei copaci aveau trunchiurile de culoarea ambrei, topazului şi rubinului. S-a întors spre stânga. Curioase, două creaturi albe îl priveau cu ochi ca de smarald. Arătau ca nişte rude albe ale liliecilor negri, având trăsături plăcute.

Cel mai scund dintre ei s-a uitat în spate. Tom i-a urmărit privirea. La câţiva paşi depărtare de el se afla o femeie cu părul castaniu şi lung, purtând o rochie roşie din satin, cu ochii măriţi de uimire.

S-a ridicat în picioare, realizând imediat că trupul nu-i mai era vătămat. Şi nu mai era nici plin de sânge.

Femeia l-a urmărit fără să se mişte. Cu un aer întrebător, creaturile mici şi îmblănite au ridicat ochii spre el. A auzit susurul apei în apropiere. Unde se afla? O cunoştea pe acea femeie? Dar pe cele două creaturi?

— Ai păţit ceva? a întrebat cea mai mare dintre ele.

Tom a privit lung spre ea. Tocmai auzise cuvinte ieşite de pe buzele unui animal. Dar nu era nimic neobişnuit în asta, nu? Nicidecum. A clătinat din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile, dar ele au rămas confuze.

— Ai venit din pădurea neagră, a spus creatura. Nu te îngrijora, nu ai băut apă de acolo. Eu sunt Michal, iar el e Gabil, iar… a făcut un semn cu aripa către femeie, ea e Rachelle. I-a rostit numele ca şi cum ar fi însemnat ceva deosebit pentru el. Cum te simţi?

— Da, cum te simţi? a repetat ca un ecou şi Gabil.

Prin minte i-au apărut amintiri despre goana lui prin pădurea neagră. Totul i se părea vag familiar, dar amintirile lui nu treceau dincolo de cele petrecute cu o noapte în urmă, când îşi revenise după ce se lovise la cap. Şi-a pipăit ţeasta, încercând să găsească rana. Dispăruse.

Şi-a privit corpul şi, încet, şi-a trecut o palmă peste pieptul dezgolit. Fără tăieturi, vânătăi, nici măcar o urmă a rănilor pe care-şi amintea că le avusese în timp ce era vânat.

Tom s-a uitat spre femeie.

— Mă simt bine.

Ea şi-a arcuit o sprânceană şi i-a zâmbit.

— Bine? Desculţă, a făcut câţiva paşi spre el şi s-a oprit la o lungime de braţ de el. Cum te cheamă?

El a şovăit.

— Thomas Hunter.

— Încântată să te cunosc, Thomas Hunter.

Ea i-a întins mâna, iar el a încercat să i-o prindă, dar ea a evitat asta, trecându-şi degetele peste palma lui. Salutul. Tom uitase până şi acel lucru.

— Eşti un bărbat frumos, Thomas Hunter. Te-am ales.

A rostit cuvintele încet, iar ochii ei au sclipit ca stelele. În mod sigur acea informaţie presupunea ceva important, dar Tom nu avea nici cea mai vagă idee ce anume. Aşa că n-a spus nimic.

Ea şi-a plecat capul, a făcut câţiva paşi în spate şi l-a ţintuit cu o privire ce trăda o bună dispoziţie molipsitoare, de parcă ar fi ştiut un secret adânc şi încântător.

Fără să mai spună ceva, ea s-a răsucit pe călcâie şi a fugit în pădure.

7

Kara s-a trezit la trei dimineaţa simţind că-i plesneşte capul. A încercat să ignore durerea şi să adoarmă la loc, dar în momentul în care şi-a adus aminte de necazul pe care Tom îl adusese pe capul amândurora, mintea ei s-a opus.

În cele din urmă, s-a ridicat din aşternut, a intrat în baie şi a luat două pastile de Advil cu o înghiţitură de apă. Absenţa unei instalaţii de aer condiţionat era poate singurul inconvenient al apartamentului.

S-a dus spre camera de zi şi s-a oprit lângă şezlong. Tom stătea întins sub cuvertura matlasată pe care ea o aşezase peste el, aparent în aceeaşi poziţie ca acum câteva ore. Fratele ei se rupsese parcă de lume.

Încâlcit, părul castaniu îi acoperea fruntea. Gura închisă, respiraţia egală şi profundă. Faţa, bine bărbierită, cu linii drepte. Corpul zvelt, puternic. Mintea, necuprinsă precum oceanul.

Fusese nedreaptă când pusese la îndoială justeţea hotărârii de a se stabili la Denver, aducând toate necazurile după el. Venise de dragul ei: amândoi ştiau asta. El era mezinul familiei, dar se îngrijise de toţi ceilalţi. Nu se dusese la Harvard, aşa cum plănuise iniţial, pentru că, după divorţ, mama avusese nevoie de el. Şi, după ce rezolvase problemele mamei, nu-şi continuase studiile pentru că trebuise să o ajute pe sora lui mai mare. Îşi sacrificase viaţa pentru ceilalţi membri ai familiei. Chiar dacă îl trata cu asprime, Kara nu-l putea acuza pentru ceea ce făcuse. Nu era omul care să stea deoparte, lăsând viaţa să treacă pe lângă el. Dacă nu avea să studieze la Harvard, trebuia să facă altceva, la fel de extravagant.

Ceva precum împrumutul de o sută de mii de dolari de la un cămătar ca să achite datoriile mamei şi să pornească o afacere. Dacă i s-ar fi oferit răgazul, ar fi restituit banii, dar timpul nu se arătase a fi de partea lui.

Da, dar problema îi privea acum pe amândoi, nu? Ce trebuiau să facă?

S-a gândit să-l trezească, pentru a se convinge că se simţea bine. Deşi respinsese o asemenea idee, ideea visului cu iz de realitate nu era ceva caracteristic pentru Tom. Niciodată nu făcea ceva fără să analizeze mai întâi situaţia. Nu se lăsa condus de năluciri. Uneori, analizele lui erau rapide şi creatoare – chiar spontane –, dar nu vorbise niciodată de halucinaţii. Era clar că lovitura primită în cap îi afectase gândirea.

Oare ce mai visa acum?

Şi-a adus aminte de mutarea într-un alt stat, pe vremea când ea era în clasa a zecea, iar el, într-a opta. În primele două săptămâni, Tom rătăcise prin şcoală ca un căţel orfan, încercând să se integreze, fără a reuşi însă. Se deosebea de ceilalţi şi ştiau cu toţii asta. Unul dintre componenţii echipei de fotbal – un fundaş începător, cu bicepşii mai bine dezvoltaţi decât pulpele lui Tom – îl numise într-o după-amiază individ-fără-şira-spinării-şi-iubitor-de-chinezi, iar Tom, într-un târziu, îşi pierduse cumpătul. Îl băgase în spital pe fotbalist doar dintr-o lovitură. După aceea, a fost lăsat în pace, dar nu şi-a făcut prea mulţi prieteni.

Ziua era foarte puternic, dar noaptea târziu ea îi auzea scâncetele slabe răsunând din camera alăturată. Atunci îi sărise în ajutor. În anii ce urmaseră, Kara socotise că în momentul acela se născuse refuzul ei de a accepta bărbaţii care preţuiau din cale-afară tot ce era american. Ar fi fost în stare să-l asmută în fiecare zi pe fratele ei împotriva unui fotbalist îndopat cu steroizi.

S-a apropiat de canapea şi, aplecându-se, l-a sărutat pe frunte.

— Nu-ţi face griji, Thomas, a şoptit ea. Scăpăm noi din situaţia asta. Am mai făcut-o şi altă dată.

***

Stând în luminiş, Tom s-a uitat la cele două creaturi albe. Sigur, arătau ciudat cu trupurile acoperite de blană albă, cu picioarele subţiri. Aripile nu erau din pene, ci din piele, ca ale liliecilor, iar labele arătau la fel ca restul corpului.

Ambii familiari, dar într-un mod bizar.

— Liliecii negri, a spus el. Am visat că mă urmăreau lilieci negri prin pădure.

— Nu a fost un vis, i-a răspuns Gabil pe un ton precipitat. Nici vorbă. Ai avut noroc să ajung eu pe acolo.

— Îmi pare rău, dar nu… nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

Cele două creaturi l-au examinat cu ochi nedumeriţi.

— Nu-ţi aminteşti nimic? l-a întrebat Michal.

— Nu. Adică, da, ţin minte că eram fugărit. Dar seara trecută m-am lovit cu capul de o piatră şi mi-am pierdut cunoştinţa. A făcut o pauză şi a încercat să găsească modalitatea cea mai potrivită pentru a-şi explica starea de dezorientare. Nu-mi aduc aminte nimic din cele petrecute înainte de lovitură.

— Înseamnă că ţi-ai pierdut memoria, a spus Michal. Apoi s-a apropiat legănându-se. Îţi dai seama unde te afli?

Instinctiv, Tom a făcut un pas înapoi, iar creatura s-a oprit.

— Hm… nu prea. Într-un fel, dar nu sunt sigur. S-a frecat la cap, şi a continuat: Cred că m-am lovit rău.

— Bine, lasă asta. Ce ştii? l-a întrebat Michal.

— Ştiu că mă cheamă Tom Hunter. Am pătruns cumva în pădurea neagră împreună cu cineva pe nume Bill, dar eu am căzut şi m-am lovit cu capul de o stâncă. Bill a băut apă şi s-a îndepărtat…

— L-ai văzut bând apă? a intervenit Michal.

— Da, sigur a băut.

— Hmm.

Tom a aşteptat să i se dea explicaţii privind acea reacţie, dar creatura s-a mulţumit să-i facă un semn, îndemnându-l să continue.

— Spune. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Apoi te-am văzut pe tine – a spus el, uitându-se la Gabil – şi am rupt-o la fugă.

— Asta e tot? Nimic altceva?

— Nu. Doar visele. Îmi aduc aminte de ele.

Cei doi au aşteptat plini de speranţă.

— Vreţi să ştiţi ce am visat?

— Da, a zis Michal.

— Bine, dar sunt absurde. Se deosebesc total de asta. Lucruri nebuneşti.

— Bine, bine. Spune-ne despre lucrurile nebuneşti.

Denver. Sora lui, Kara. Mafioţii. O lume perfect conturată din amănunte surprinzătoare. Le-a spus creaturilor esenţialul într-o frază lungă, dar s-a simţit perfect conştient când le-a povestit visele avute, indiferent cât de vii ar fi părut ele. La o adică, de ce voiau să afle ce visase? Creaturile se uitau la el fără să clipească, ascultând scurta lui poveste fără să-şi trădeze nici o emoţie.

Atât ei, cât şi pădurea colorată din spate păreau perfect normale. Doar că el nu-şi putea aminti nimic.

— Asta e tot? a întrebat Michal după ce Tom a terminat.

— În mare, da.

— Nu credeam că există cineva în afara înţelepţilor care să ştie istoriile atât de bine, a zis Gabil.

— Care istorii?

— Nu ştii ce sunt istoriile? a întrebat Michal. Dar vorbeşti despre ele ca şi cum le-ai cunoaşte destul de bine.

— Cum adică, visele mele despre Denver sunt reale?

— Vai, Cerule, nu, a zis Michal, pornind legănat în direcţia în care fugise femeia şi întorcându-se apoi spre el. Nu fuga ta în timp ce erai urmărit de oamenii aceia. Asta, cel puţin, nu este reală. Însă istoriile legate de vechiul Pământ sunt reale. Da, sigur. Toată lumea le ştie. A făcut o pauză şi l-a măsurat pe Thomas cu scepticism. Eşti sincer când spui că nu ştii despre ce vorbesc?

Tom a clipit şi s-a uitat spre pădurea colorată. Trunchiurile copacilor radiau lumină. Foarte stranie, dar extrem de familiară.

— Nu, a zis el, frecându-şi tâmplele. Se pare că nu pot gândi clar.

— Mie mi se pare că gândeşti foarte limpede când vine vorba despre istorii. Sunt toate tradiţii orale, transmise în fiecare dintre sate de către povestitori. Denver, New York – tot ce ai visat e scos din istorii.

Gabil a ţopăit în lateral ca o pasăre.

— Istoriile!

Michal i-a aruncat o privire celuilalt, semn că-şi pierduse răbdarea.

— Prietene, eu cred că suferi de un caz clasic de amnezie, deşi nu înţeleg de ce apa nu a reuşit să te lecuiască şi de asta.

Pădurea neagră ţi-a provocat o stare de şoc, un lucru deloc surprinzător. Acum visezi că trăieşti într-o lume pe care ai născocit-o singur, în care eşti urmărit de oameni ce ţi-au pus gând rău. Mintea ta a creat un vis amănunţit folosind tot ce ştiai despre istorii. Fascinant.

— Fascinant! a întărit Gabil.

Încă o privire aruncată de Michal.

— Dar dacă mi-am pierdut memoria, de ce-mi aduc aminte istoriile? a obiectat Thomas. E ca şi cum aş şti mai mult despre visele mele decât despre… voi.

— Cum am spus, amnezia, a explicat Michal. Mintea e ceva uimitor, nu? Pierdere selectivă a memoriei. Se pare că-ţi poţi aminti doar anumite lucruri, precum istoriile. Halucinezi. Visezi istoriile. Ceva de înţeles. Sunt convins că suferinţa asta va trece. Cum ziceam, ai suferit un şoc puternic, fără a mai vorbi de lovitura primită la cap.

Asta părea logic.

— Deci, doar un vis. Halucinaţii, pentru că m-am lovit la cap şi mi-am pierdut cunoştinţa.

— După părerea mea, a ţinut să precizeze Michal.

— Asta înseamnă că a existat un Pământ în vechime? Şi nu mai e? Cel despre care tot visez?

Cei doi Roush s-au încruntat.

— Nu tocmai, dar eşti pe-aproape. Unii îl numesc Pământul antic, dar i s-ar putea spune şi celălalt Pământ. În orice caz, despre el este vorba.

— Şi care e diferenţa între acest Pământ şi cel pe care-l visez?

— Dacă ar trebui să-ţi explic în câteva cuvinte… În celălalt loc, forţele binelui şi răului nu puteau fi văzute. Doar efectele lor. Aici, însă, răul şi binele sunt mai… intime. Aşa cum ţi s-a întâmplat cu liliecii negri. O deosebire incompletă, dar suficient de simplă, nu crezi, Gabil?

— Aşa aş spune şi eu, destul de simplă.

— Bine atunci, asta este explicaţia.

Lui Tom nu i se părea însă chiar atât de simplă, dar n-a insistat.

— Şi ce s-a întâmplat cu Pământul antic? a întrebat el.

— A, dragul meu, acum ne ceri prea mult, a spus Michal, întorcându-se. Povestea nu e deloc simplă. Ar trebui să vorbim pentru început despre marele virus de la începutul secolului XXI…

— Franţuzesc, a intervenit Gabil. Germenul Raison. În 2010. Sau a fost în 2012?

— 2010, a precizat Michal. Şi n-a fost chiar franţuzesc. Era vorba despre un francez, aşa este, dar nu s-ar putea spune că era… dar, în fine. S-a socotit că era ceva bun, un vaccin, dar suferea mutaţii la temperaturi ridicate şi s-a transformat într-un virus. El a decimat întreaga populaţie a Pământului în doar câteva săptămâni…

— Mai puţin de trei, a intervenit Gabil. Mai puţin de trei săptămâni.

— Şi a deschis uşa înşelătoriei.

— *Marea* Înşelătorie, a ţinut să precizeze Gabil.

— Da, Marea Înşelătorie. Michal i-a aruncat prietenului său o privire prin care îi cerea să nu mai intervină în povestirea lui. De acolo va trebui să trecem la perioada acuzaţiilor şi războaielor. Ne-ar trebui o zi întreagă să-ţi explicăm cum a sfârşit Pământul – cel antic. Evident, nu ştii toate istoriile, nu-i aşa?

— Evident că nu.

— Probabil că mintea ta şi-a inserat un anumit punct de reper şi a rămas blocată acolo. Mintea, ceva minunat de înşelător, ştii asta, nu?

Tom a dat din cap.

— Dar cum pot şti că nu *acesta* este visul? a întrebat el.

Cei doi au clipit nedumeriţi.

— Cu alte cuvinte, cum e posibil? În locul în care există Denverul, am o soră şi o istorie, şi chiar se întâmplă o serie de lucruri. Iar aici nu-mi aduc aminte de nimic.

— Păi, suferi de amnezie, a spus Michal. Nu crezi că eu şi prietenul meu cel agitat suntem reali? Nu ai iarbă sub tălpi, oxigenul nu-ţi trece prin plămâni?

— Nu la asta mă refeream…

— Thomas Hunter, dacă ăsta ţi-e numele adevărat, ţi-ai pierdut memoria. Cred că acesta e numele din visele tale – pe

Pământul antic se foloseau câte două nume. Dar merge şi aşa, până aflăm cine eşti cu adevărat.

— Te vedem, a ciripit Gabil. Thomas, nu eşti un vis!

— Şi chiar nu-ţi aminteşti *nimic* despre acest loc? a întrebat Michal. De lac, de Shataiki? De noi?

— Nu. Nu, vorbesc serios.

Michal a suspinat.

— Ei, presupun că va trebui să te învăţăm. Dar de unde să începem?

— De la noi, a spus Gabil, cel mai scund dintre ei. Noi suntem războinici încercaţi, cu o putere de temut. A păşit ţanţoş spre Tom pe picioarele scurte şi subţiri, semănând cu un ou de Paşti înaripat. Un pui de găină alb, de dimensiuni uriaşe. Un pui tratat cu steroizi. Ai văzut doar cum i-am făcut pe liliecii negri să-şi caute o ascunzătoare! Am o mie de poveşti pe care ţi le-aş putea…

— Suntem Roush-i, a intervenit Michal.

— Da, sigur, a confirmat Gabil. Roush. Luptători viteji.

— Unii dintre noi sunt mai puternici decât alţii, a spus Michal, clipind şugubăţ.

— Da, puternici şi viteji, a întărit Gabil.

— Slujitori ai lui Elyon. Iar tu, desigur, eşti om. Ne aflăm pe Pământ. Nu-l cunoşti pe nici unul dintre noi? Mi s-ar părea foarte normal.

— Dar ce s-a întâmplat cu omul care a băut apă? a întrebat Tom. Bill.

— Bill nu era om. Dacă ar fi fost om şi ar fi băut din apa interzisă, probabil că am fi cu toţii morţi acum. Era o nălucire a imaginaţiei tale, stârnită de Shataiki pentru a te ademeni spre apă. Sunt convins că-ţi aminteşti de apa interzisă.

Tom a făcut câţiva paşi şi a clătinat din cap.

— Vă spun, nu ştiu nimic din toate astea! Habar n-am ce apă este interzisă, sau care se poate bea, ori cine sunt liliecii ăştia Shataiki, ori cine era femeia aceea. A tăcut. Şi nici n-am înţeles ce a vrut să spună prin faptul că m-a ales.

— Iartă-mă. Nu am nici o îndoială că nu-ţi aduci aminte de nimic, doar că mi se pare foarte ciudat să stau de vorbă cu cineva care şi-a pierdut memoria. Eu sunt ceea ce se cheamă

aici un înţelept – singurul înţelept din partea asta a pădurii. Am o memorie perfectă. Vai, vai. Avem parte de ceva interesant, nu crezi? Rachelle a ales un bărbat fără amintiri.

Gabil a zâmbit larg.

— Ce romantic!

Romantic?

— Lui Gabil mai totul i se pare romantic. În secret, şi-ar dori să fie om. Sau mai curând femeie.

Roush-ul mai scund nu a protestat.

— În orice caz, cred că ar trebui să începem cu lucrurile de bază. Vino cu mine. Michal s-a îndreptat spre un loc de unde răzbătea susurul unei ape curgătoare. Hai, vino.

Tom l-a urmat. Iarba deasă alcătuia un covor gros, care le înăbuşea sunetul paşilor. Nu se rărea pe sub copaci, rămânând tot bogată şi mare. Flori de lavandă şi violete, cu petale de mărimea palmei lui, se ridicau până aproape de genunchi, acoperind solul pădurii. Pe pământ nu se vedeau frunze moarte sau crengi rupte, ceea ce făcea ca Roush-ii să înainteze cu mare uşurinţă, ţopăind în faţa lui.

Tom a ridicat ochii spre copacii înalţi, spre strălucirea culorilor lor plăcute. Majoritatea păreau să radieze o culoare predominantă, precum albastru, roşu-fucsină sau galben, scoase în evidenţă de celelalte culori ale curcubeului. Cum de radiau copacii? Parcă ar fi fost conectaţi la un generator subteran care trimitea substanţe chimice fluorescente prin nişte ţevi mari, care semănau cu copacii. Nu, asta era o tehnologie de pe vechiul Pământ.

Şi-a trecut uşor palma peste trunchiul unui copac mare, rubiniu, care avea şi nuanţe de violet, surprins de netezimea suprafeţei, de parcă nu ar fi avut scoarţă. S-a uitat în sus, pentru a vedea cât de înalt era. A simţit o senzaţie de sufocare.

Michal şi-a dres glasul, iar Tom şi-a retras brusc mâna de pe copac.

— Înainte, a spus Roush-ul.

— Încă o clipă, a precizat Gabil cu glas ascuţit.

Au ieşit din pădure la mai puţin de cincizeci de metri de pajişte, pe malul râului. Podul alb, pe care îl traversase împleticindu-se, unea cele două părţi. În depărtare, pădurea

neagră. Copaci înalţi, înşiraţi pe mal cât putea cuprinde cu privirea în ambele direcţii. În spatele lor, umbre adânci, întunecate. Amintirea lor i-a provocat lui Tom o senzaţie de greaţă.

Nu a văzut nici un liliac negru.

Michal s-a oprit şi s-a întors spre el. Poate nu era cel mai emotiv dintre cei doi Roush-i, dar în acel moment ţinea foarte mult să preia rolul de educator. A întins o aripă spre pădurea neagră şi a vorbit cu glas autoritar.

— Aceea e pădurea neagră. Ţi-o aminteşti?

— Sigur. Doar am trecut prin ea, nu?

— Da, ţin minte că erai în ea. Nu eu am probleme cu memoria. Eu doar verificam, ca să-ţi ofer un punct de reper.

— Pădurea neagră e locuită de Shataiki! a spus Gabil.

— Nu te supăra, dar eu spun povestea, a precizat Michal.

— Bine, nu mă supăr.

— Aşa. Râul pe care îl vezi curge de jur împrejurul planetei. Desparte pădurea verde de cea neagră. Şi-a fluturat aripile cu un aer absent spre malul celălalt. Aceea e pădurea neagră. Singura modalitate de a ajunge acolo de aici e una dintre cele trei Traversări. A făcut semn către podul alb. Râul curge prea repede ca să-l poţi trece înot, înţelegi? Nimeni n-ar îndrăzni să încerce traversarea decât pe unul dintre poduri. Mă urmăreşti?

— Da.

— Bine. Şi-ţi aminteşti tot ce ţi-am spus, da?

— Da.

— Bine. Memoria ta s-a şters cu totul, dar se pare că poate funcţiona pe baza unor informaţii noi. A făcut câţiva paşi, apoi şi-a mângâiat bărbia cu degetele delicate, aflate sub aripa dreaptă. Există mulţi alţi bărbaţi, femei şi copii în numeroasele sate, răspândite prin pădurea verde. Acum, pe Pământ trăiesc peste un milion de oameni. Se pare că ai ajuns în pădurea neagră trecând printr-una dintre celelalte două Traversări şi de acolo ai fost fugărit până aici de Shataiki.

— Dar cum aş putea şti dacă nu vin cumva dintr-un loc mai apropiat?

— Pentru că, fiind înţelept şi răspunzând de această porţiune de pădure, ar trebui să te cunosc. Or, eu nu te ştiu.

— Iar eu sunt neînfricatul luptător care te-a scos din pădurea neagră, a spus Gabil.

— Da, şi Gabil e războinicul neînfricat care se implică împreună cu Tanis în tot soiul de bătălii imaginare.

— Tanis? Cine mai e şi acest Tanis? a întrebat Tom.

Michal a oftat.

— Tanis este primul născut dintre toţi oamenii. O să-l cunoşti. Locuieşte în sat. Elyon, care a dat naştere la tot ce vezi şi tuturor creaturilor, a atins toată apa. Vezi culoarea verde a râului? Este culoarea lui Elyon. De aceea ai ochii verzi. Şi tot de aceea trupul ţi s-a vindecat imediat ce a fost atins de apă.

— Aţi turnat apă pe mine?

— Nu, nu eu…

— Rachelle! a intervenit Gabil.

— Rachelle a turnat apă pe tine. Crede-mă, nu e prima dată că ai atins apa lui. Pe faţa bucălată a lui Michal a apărut un zâmbet. Dar o să ajungem şi…

— Rachelle te-a ales.

— Gabil! Te rog!

— Da, bine.

Roush-ul mai scund nu părea deloc descurajat de dojenile lui Michal, care a continuat:

— Cum spuneam, o să ajungem mai târziu şi la Marea Romanţă. Aşa, răul este închis doar în pădurea neagră. Vezi tu, binele – şi a făcut semn spre pădurea verde – şi răul. Şi a arătat spre pădurea neagră. Nimeni nu are voie să bea apă de acolo. Dacă se întâmplă asta, Shataiki-i vor evada şi vor distruge pădurea verde. Ar urma un măcel.

— Apa din pădurea neagră este rea? a întrebat Thomas. Am atins-o.

— Asta nu e rău. Nu e rău, aşa cum copacii coloraţi sunt buni. Răul şi binele sălăşluiesc în inimă, nu în copaci şi în apă. Însă, ca datină, apa se oferă ca invitaţie. Elyon invită cu apă. Iar Shataiki-i invită cu apa lor.

— Şi Rachelle te-a invitat cu apă, a precizat Gabil.

— Da. O clipă, Gabil, a spus Michal. Însă Roush-ul mai impozant nu şi-a putut reţine un zâmbet. Vreme de mulţi ani, a urmat el, din prevedere, oamenii au convenit să nu traverseze

râul. Un lucru foarte înţelept, dacă mă întrebi ce cred despre asta. A făcut o pauză şi a privit în jur. Acesta este miezul problemei. Mai sunt o mie de amănunte, dar, din fericire, ţi le vei aminti foarte curând.

— Cu excepţia Marii Romanţe, a spus Gabil. Şi a lui Rachelle.

— Cu excepţia Marii Romanţe, despre care o să-i permit lui Gabil să-ţi povestească, fiindcă văd că de-abia aşteaptă să o facă.

Gabil a început fără să mai piardă nici o clipă.

— Thomas, te-a ales! Rachelle. E alegerea ei, iar acum, urmează a ta. O vei urma şi o vei curta, cucerind-o, aşa cum poţi.

Şi a zâmbit încântat.

Tom a aşteptat ca Gabil să continue. Însă creatura s-a mulţumit să zâmbească.

— Iartă-mă, a spus Tom. Nu înţeleg. Nici nu o cunosc.

— E şi mai încântător! Ce întorsătură minunată! Problema este că, dacă nu eşti însemnat, poţi fi ales de orice femeie. Te vei îndrăgosti nebuneşte şi veţi rămâne împreună!

— E o nebunie! Abia dacă ştiu cine sunt, şi o poveste romantică e ultimul lucru la care mă gândesc. Din câte ştiu, s-ar putea să fiu îndrăgostit de altă femeie din satul meu.

— Nu, nu se poate. Ai purta semnul.

Doar nu se aşteptau să o urmeze pe femeia aceea doar din obligaţie.

— Trebuie să o aleg şi eu, nu-i aşa? Dar nu pot. Nu în starea asta. Nu ştiu nici dacă-mi place.

Cei doi Roush-i s-au uitat stupefiaţi la el.

— Îmi pare rău, dar nu înţelegi, a spus Michal. Nu trebuie să o placi. Bineînţeles că îţi place. E alegerea ta, altfel nu ar exista alegere. Numai că – şi trebuie să ai încredere în ce-ţi zic – neamul vostru are capacitatea de a iubi. Aşa v-a făcut el. Ca pe sine. Vei iubi orice femeie care te alege. Şi orice femeie pe care ai alege-o te va alege. Aşa stau lucrurile aici.

— Dar dacă eu simt altceva?

— Dar e perfectă! a spus Gabil. Toate sunt perfecte. *Aşa* vei simţi, Thomas. Da.

— Suntem din sate diferite. Va pleca de aici împreună cu mine?

Michal a ridicat din sprâncene.

— Acestea sunt detalii lipsite de importanţă. Observ că pierderea de memorie devine o problemă serioasă. Acum ar trebui să plecăm. Vom merge încet dacă pornim pe jos, şi ne aşteaptă un drum foarte lung. S-a întors către prietenul lui. Gabil, tu du-te în zbor, iar eu rămân cu Thomas Hunter.

— Trebuie să plecăm, a zis Gabil. Şi-a desfăcut aripile şi s-a înălţat. Tom a urmărit cu uimire cum trupul alb şi îmblănit s-a ridicat graţios în aer. Pala stârnită de aripile subţiri ale Roush-ului i-a făcut o şuviţă să-i fluture pe frunte.

S-a uitat spre pădurea minunată şi a şovăit. Ajuns la liziera acesteia, Michal s-a uitat înapoi spre el cu un aer răbdător.

— Mergem?

S-a întors spre pădure. Tom a inspirat adânc şi a pornit fără nici un cuvânt după Roush.

***

Preţ de zece minute, au înaintat tăcuţi prin pădure. În concluzie, trăia aici, undeva, probabil foarte departe, dar într-un loc minunat şi supranatural. Poate îşi va recăpăta memoria când îşi va revedea prietenii, satul… orice altceva ar mai fi avut acolo.

— Cât timp îmi trebuie ca să mă întorc la ai mei? a întrebat Tom.

— Aceştia sunt toţi oamenii tăi. Nu este important în ce sat locuieşti.

— Bine, dar cât mai durează până îmi voi întâlni familia?

— Depinde, a spus Michal. Ştirile circulă greu, iar distanţele sunt mari. Ar putea trece câteva zile. Poate chiar o săptămână.

— O săptămână? Şi ce fac până atunci?

Roush-ul s-a oprit.

— Ce să faci? Acum te-au lăsat şi urechile? Ai fost ales! A clătinat din cap şi a continuat: Of! Văd că pierderea asta de memorie este foarte nesuferită. Thomas Hunter, vreau să-ţi dau un sfat. Până îţi revine memoria, imită-i pe ceilalţi. Deruta asta a ta e deconcertantă.

— Nu mă pot preface. Dacă nu ştiu ce se întâmplă, nu am cum…

— Dacă-i imiţi pe ceilalţi, s-ar putea să-ţi aminteşti totul. În orice caz, urmeaz-o pe Rachelle.

— Vrei să mă prefac că aş fi îndrăgostit de ea?

— Te vei îndrăgosti de ea! Doar că nu-ţi aduci aminte cum merg lucrurile. Dacă s-ar întâmpla să-ţi întâlneşti mama, dar nu ţi-ai aduce aminte de ea, ai înceta să o mai iubeşti? Nu! Vei presupune că ai iubit-o şi, prin urmare, vei continua să o iubeşti.

Roush-ul avea dreptate.

Gabil a coborât în zbor dinspre vârfurile copacilor şi, cu un zâmbet pe faţa bucălată, a aterizat lângă Tom.

— Nu ţi-e foame, Thomas Hunter?

I-a întins un fruct albastru. Tom s-a oprit şi l-a privit lung.

— Nu trebuie să te temi, serios. E un fruct foarte bun. O piersică albastră. Uite.

Gabil a luat o îmbucătură şi i-a arătat-o lui Tom. Sucul care licărea în urma lăsată de muşcătură avea aceeaşi nuanţă verde uleioasă pe care o observase şi la apa râului.

— A, da, a spus Michal, întorcându-se, încă un mic amănunt, în caz că nu mai ţii minte. Asta este hrana pe care o mănânci. Se numeşte fruct şi el, ca şi apa, a fost atins de Elyon.

Tom a luat ezitând fructul şi s-a uitat la Michal.

— Hai, mănâncă-l. Te rog.

A luat o muşcătură mică şi a simţit cum zeama dulce şi răcoroasă îi umple gura. Spre stomac i-a coborât ceva ca o fluturare, iar prin corp i s-a răspândit căldură. A zâmbit spre Gabil.

— E bun, a spus el, şi a mai muşcat o dată. Foarte bun.

— Hrana războinicilor! a spus Gabil.

După aceea, creatura scundă a păşit iute şi legănat înainte, s-a desprins de sol şi s-a ridicat în zbor spre cer.

Michal a chicotit spre însoţitorul lui şi a pornit mai departe.

— Hai. Vino. Nu trebuie să zăbovim.

Tom şi-a terminat piersica albastră, iar Gabil i-a mai adus una, de data aceasta, de culoare roşie. Descriind un cerc şi scoţând un hohot strident de râs, a lăsat fructul să cadă în palmele lui

Tom şi s-a înălţat din nou. A treia oară, fructul a fost verde şi a trebuit decojit, dar pulpa lui era mult mai gustoasă.

La cea de-a patra apariţie, Gabil a oferit un spectacol acrobatic. Roush-ul a venit cu viteză ameţitoare de sus, descriind un luping cu spatele arcuit, după care a intrat într-un picaj din care a ieşit când a ajuns exact deasupra capului lui Tom, care şi-a întins braţele în faţă şi s-a lăsat pe vine, convins că tovarăşul său îşi calculase greşit traiectoria. Cu o învolburare de aripi şi cu un ţipăt, Gabil i-a trecut pe deasupra creştetului.

— Gabil! a strigat Michal după el. Ceva mai multă atenţie, te rog.

Gabil a continuat să zboare fără să se uite înapoi.

— Un adevărat războinic neînfricat, a spus Michal, revenind pe potecă şi înaintând.

După mai puţin de opt sute de metri, Roush-ul s-a oprit pe o ridicătură. Când Tom s-a urcat alături de creatura îmblănită a văzut o vale verde şi întinsă, plină de flori asemănătoare cu margaretele, dar turcoaz şi oranj, alcătuind un covor care părea să ispitească pe oricine să facă tumbe. Tom a fost atât de surprins de acea schimbare bruscă de peisaj, încât la început nici nu a observat satul.

Când l-a văzut, priveliştea i-a tăiat răsuflarea.

Satul circular, care era adăpostit în vale, sclipea de culori. Vreme de o clipă, Tom s-a gândit că nimerise în Ţara Dulciurilor, ori poate că acolo locuiau Hansel şi Gretel. Ştia însă că aceea era o poveste uitată, din vremea istoriilor. Acest sat, pe de altă parte, era foarte, foarte real.

Câteva sute de colibe de formă rectangulară, fiecare sclipind în altă culoare, stăteau ca nişte cuburi pentru copii, aşezate în cercuri concentrice în jurul unei clădiri mari cu turlă, care le domina pe toate celelalte, aflată în chiar centrul satului. Cerul de deasupra locuinţelor era plin de Roush-i, care pluteau, plonjau şi se răsuceau în aer, scăldaţi în lumina soarelui de după-amiază.

În timp ce ochii i se adaptau la acea scenă de necrezut, a văzut o uşă deschisă la o locuinţă de jos. A urmărit o siluetă minusculă ieşind pe uşă. Şi a mai observat că prin sat mergeau zeci de oameni.

— Asta ţi-a redeşteptat vreo amintire? l-a întrebat Michal.
— Am impresia că da.
— Ce ţi-ai adus aminte?
— Nimic anume. Doar că imaginea mi s-a părut oarecum familiară.
Michal a oftat.
— Ştii ceva? M-am gândit mai bine. S-ar putea să-ţi fi folosit la ceva aventura pe care ai trăit-o în pădurea neagră. Se vorbeşte de o expediţie – o idee absurdă pe care, nu ştiu cum, dar Tanis a acceptat-o. El consideră că a sosit momentul să pornim lupta împotriva Shataiki-lor. Mereu a fost inventiv, un adevărat povestitor. Dar felul în care a vorbit în ultima vreme m-a făcut să mă înfior. Poate îl convingi tu să renunţe.
— Tanis ştie măcar să lupte?
— Ca nimeni altul. A elaborat o metodă foarte spectaculoasă. O sumedenie de lovituri, salturi şi răsuciri cum n-am mai pomenit. Se bazează pe anumite poveşti din istorii. Tanis e fascinat de ele – îndeosebi de cele legate de cuceriri. E hotărât să-i şteargă pe Shataiki de pe faţa pământului.
— Şi de ce nu e bine s-o facă?
— S-ar putea ca Shataiki-i să nu fie războinici de temut, dar se pricep la înşelătorii. Apa lor e foarte ispititoare. Ai văzut şi tu asta. Poate reuşeşti să-i bagi minţile în cap.
Thomas a dat din cap. Brusc, era dornic să-l cunoască pe acest Tanis.
Michal a oftat.
— Bine, rămâi aici. Să mă aştepţi până mă întorc. Ai înţeles?
— Sigur, dar...
— Ba nu. Aştepţi. Dacă îi vezi plecând la Adunare, poţi merge cu ei, dar altfel, te rog să rămâi aici.
— Ce e Adunarea asta?
— Se ţine la lac. Nu-ţi fie teamă, nu ai cum să te rătăceşti. Chiar înainte de amurg are să fie un adevărat exod într-acolo. De acord?
— Da.
După aproape două ore, Michal şi-a desfăcut aripile pentru prima oară şi s-a ridicat în aer. Tom l-a urmărit până a dispărut dincolo de vale, simţindu-se părăsit şi nesigur.

Şi-a dat seama că locuinţele erau făcute din lemnul copacilor coloraţi ai pădurii. Acolo se afla poporul lui – ciudat gând. Poate nu chiar ai lui, adică tată, mamă, frate şi soră, ci oameni ca şi el. Se rătăcise, dar nu chiar de tot.

Oare femeia aceea, Rachelle, era tot acolo?

S-a aşezat cu picioarele încrucişate, sprijinit de un copac şi a oftat. Casele erau mici şi bizare – mai curând nişte colibe decât case. Erau separate de poteci făcute prin iarbă, iar aşezarea semăna cu o roată uriaşă ale cărei spiţe duceau spre clădirea mare, circulară, din centru. Structura era de cel puţin trei ori mai înaltă şi mult mai largă decât oricare altă locuinţă. Probabil era un loc de întrunire.

Spre dreapta, o potecă lată ducea din sat spre pădure. Apoi lacul.

A simţit cum îl copleşesc gândurile. I s-a părut apoi că Michal zăbovea cam mult. Aştepta să vadă exodul, aştepta revenirea lui Michal, dar nu se întâmpla nimic. Şi-a rezemat capul de copac şi a închis ochii.

Foarte ciudat.

Era foarte obosit.

8

Imediat ce a deschis ochii, Tom şi-a dat seama că i se întâmplase din nou ceva neobişnuit.

Stătea întins pe şezlongul bej din apartamentul din Denver, Colorado. Acoperit cu o cuvertură matlasată. Lumina se strecura în cameră prin spaţiul rămas liber printre draperii. În dreapta, speteaza canapelei şi, dincolo de ea, uşa încuiată. Deasupra, tavanul. O textură poroasă vopsită într-un alb şters. Puteau fi nori pe cer, ori o mie de lumi ascunse între toate denivelările acelea. A rămas perfect nemişcat şi a inspirat adânc.

Visa.

Da, visa. Acest lucru nu putea fi adevărat, pentru că acum ştia adevărul. Cât timp se aflase în pădurea neagră, fusese lovit la cap. Lovitura îl privase de amintiri şi îl făcuse să aibă acele vise ciudate ce îl îndemnau să creadă că trăia pe anticul Pământ, fiind vânat de nişte oameni *rău intenţionaţi,* aşa cum se exprimase Michal.

În acest moment visa despre istoriile vechiului Pământ. Sau despre celălalt Pământ.

S-a ridicat în capul oaselor. Uimitor! Totul părea extrem de real. Simţea sub degete textura cuverturii. Mozaicul de măşti al Karei părea cât se poate de real. El respira şi simţea gustul neplăcut din gură. Aborda visul cu acelaşi realism, ca şi cum ar fi fost treaz, atingând copacii din pădurea colorată, ori muşcând din fructele dulci aduse de Gabil. Acest lucru nu era la fel de real, dar era foarte convingător.

Cel puţin ştia ce se petrecea în acele momente. Şi ştia de ce visul i se părea atât de real. Ce călătorie incredibilă…!

Şi-a pus picioarele pe podea şi a dat deoparte cuvertura. Aşadar, ce putea face în vis şi nu reuşea să facă în viaţa reală? Şi-a întins degetele, apoi şi le-a îndoit. Putea pluti?

S-a ridicat în picioare. Aşa cum anticipase, nu-l dura capul. Sigur că nu, asta se întâmpla doar în vis. A sărit uşor pe vârfuri.

Nu plutea.

Bine, deci nu putea pluti aşa cum i se întâmpla în unele vise, dar era convins că existau o sumedenie de lucruri neobişnuite pe care le putea face. În vis, nu putea fi rănit cu adevărat, lucru ce îi oferea unele posibilităţi interesante.

A făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit. Lucru destul de interesant, paşii din vis provocau aceeaşi senzaţie ca şi cei din realitate, deşi îşi dădea seama de deosebire. Nu-şi simţea picioarele perfect reale. De fapt, dacă închidea ochii – lucru pe care l-a şi făcut – nici nu-şi mai simţea cu adevărat picioarele. Le percepea, desigur, dar, din punctul lui de vedere, probabil că picioarele îi erau legate de coapse mai curând de aer decât de carne şi oase.

Să stea în picioare în vis. Incredibil.

S-a plimbat prin cameră, înspăimântat de cât de real părea totul. Nu la fel de real ca mersul alături de Michal şi Gabil, desigur, dar dacă nu ar fi ştiut că visa, ar fi putut crede că acea încăpere era reală. Uimitor cum funcţiona mintea omului.

Şi-a trecut palma peste o sculptură reprezentând un cazuar negru, pe care o importase din Indonezia. Simţea orice denivelare şi crestătură. Probabil că şi mirosea a fum – şi s-a aplecat să adulmece lemnul – da, mirosea, aşa cum îşi imaginase. Lemnul fusese întărit prin ardere. Sculptorul se lăsase pradă visului când lucrase...

— Thomas?

S-a întrebat dacă îl striga Michal. Roush-ul se întorsese şi acum încerca să-l trezească. Tom nu era convins că voia să se scoale. Visul acela...

— Tom.

De fapt, glasul avea un ton mai înalt, aducând mai mult cu cel al lui Gabil.

— Ce faci?

S-a întors. Kara stătea lângă canapea, îmbrăcată într-o cămăşuţă înflorată şi un soi de şort. Trebuia să-şi fi dat seama. Încă visa.

— A, tu erai, surioară?

Nu era cu adevărat sora lui, desigur, deoarece nici nu exista. Adică exista în visul acela, dar nu în realitatea *adevărată.*

— Eşti bine?

— Sigur. Cum nu se poate mai bine. Nu ţi se pare?

— Deci… să înţeleg, deci, că nu te-au speriat cele întâmplate noaptea trecută?

— Noaptea trecută? Tom a făcut câţiva paşi spre dreapta, întrebându-se dacă Michal nu l-ar putea trezi dintr-un moment în altul. A, te referi la goana pe alei şi glonţul care m-a nimerit în cap şi felul în care am scăpat de fraierii ăia? De fapt, s-ar putea să te mire ce-ţi spun, dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

— Cum adică? Ai inventat totul?

Şi chipul ei s-a mai luminat puţin.

— A, nu, nu tocmai. Vreau să spun că totul s-a întâmplat aici. Dar ce se petrece aici nu e real. Orice ar fi, vaca nu zboară, iar când visezi că te prăbuşeşti, dar nu aterizezi niciodată, asta e pentru că de fapt nu cazi. Nu e ceva real. A zâmbit. Interesant, nu crezi?

— Ce naiba tot spui acolo? a zis Kara şi ochii ei s-au îndreptat spre marginea mesei, spre flaconul cu pastile. Ai mai luat medicamente?

— A, da. Ar putea fi efectul Demerolului. Nu, n-am luat nici o pastilă, şi nici nu am halucinaţii. A întins braţele în faţă şi i-a mărturisit adevărul. Sora mea dragă, acesta e un vis. Suntem amândoi *într-un vis!*

— Termină cu prostiile. Nu ai deloc haz.

— Poţi spune ce vrei. Dar ceea ce se întâmplă acum nu e real. O să-mi zici că-s nebun, asta pentru că nu înţelegi – dar cum ai putea? Faci parte din vis.

— Şi cum se cheamă bandajul de pe capul tău? Vis? Asta e demenţă! a zis Kara şi s-a îndreptat spre barul pentru micul dejun.

Tom şi-a pipăit bandajul de la cap.

— Visez tăietura asta pentru că am căzut şi m-am lovit într-o piatră în timp ce mă aflam în pădurea neagră. Cu toate astea, nu toate se corelează, pentru că aici nu am braţul rupt, aşa cum l-am avut acolo.

Kara s-a întors spre el şi l-a privit surprinsă. Vreme de o clipă, nu a zis nimic, iar el s-a gândit că probabil ea înţelesese situaţia. Poate că dacă li se dădeau argumente indubitabile, oamenii din vis puteau fi convinşi că trăiau doar în visele tale.

— Te-ai mai gândit la situaţia noastră referitor la newyorkezi? l-a întrebat ea.

Nu. Sora lui se cantonase în etapa refuzului.

— Kara, am senzaţia că nu mă asculţi cu atenţie. Noaptea trecută nu a avut loc nici o urmărire. Tăietura asta am căpătat-o în pădurea neagră. Aici este un…

— Thomas! Încetează! Şi nu mai zâmbi aşa.

Sinceritatea ei părea reală. Şi-a strâns buzele.

— Nu vorbeşti serios, a spus Kara.

— Ba sunt al naibii de serios, a zis el. Gândeşte-te numai. Nu cumva toate astea fac parte dintr-un vis? Măcar ia în calcul posibilitatea asta. Cu alte cuvinte, nu cumva totul – şi a făcut un gest cu braţele în jur –, tot ce ne înconjoară există doar în mintea noastră? Michal mi-a zis că aşa se întâmplă, şi, iată, totul se adevereşte. Crede-mă, nu a fost vorba de nici un vis. Am fost atacat de Shataiki. Nu ai cum să fi aflat de ei, dar sunt nişte lilieci mari şi negri, cu ochi roşii.

S-a oprit. Poate că nu trebuia să-i dea toate detaliile. Pentru Kara, asemenea realităţi ar părea de neconceput, mai ales dacă nu putea trăi o asemenea experienţă în mod nemijlocit.

— În realitate, eu trăiesc pe celălalt Pământ. Îl aşteptam pe Michal, dar văzând că întârzie nepermis de mult, m-am aşezat jos şi mi-am rezemat capul de un copac. Am adormit. Nu înţelegi?

Şi a zâmbit din nou.

— Nu, nu înţeleg.

— Kara, am adormit. Şi dorm şi acum! Chiar în aceste momente, dorm sub un copac. De aceea, spune-mi, cum aş putea să mă aflu aici dacă eu ştiu că dorm la rădăcina unui copac, aşteptându-l pe Michal? Explică-mi tu asta.

— Deci tu trăieşti într-o lume cu lilieci negri şi… Kara a oftat. Dacă te-ai auzi, Thomas… Nu e bine deloc. Te vreau întreg la minte. Eşti sigur că nu ai mai luat din pastilele alea?

Tom a simţit cum se-nfurie, dar şi-a păstrat calmul. La urma urmelor, era doar un vis. În vis se putea simţi oricum ar fi dorit. Dacă acum s-ar fi repezit la el vreo stafie cu colţi uriaşi, s-ar întoarce spre ea şi ar face-o să dispară. Nu trebuia să o chinuiască pe Kara – ea nu avea nici o vină. Dacă nu o putea

convinge, atunci îi va face jocul. La o adică, de ce nu? Michal urma să-l trezească dintr-o clipă în alta.

— Bine, Kara. Bine. Dar ce părere ai avea dacă-ţi prezint dovada?

— Nu poţi. Trebuie să stabilim ce urmează să facem. O să mă îmbrac, şi după aceea te duc la un spital. Ai suferit o comoţie.

— Dar dacă-ţi dovedesc că ne aflăm într-un vis? Cum să spun, roteşte-ţi mâna aşa. Şi a făcut o mişcare cu mâna prin aer. Nu poţi spune că nu e reală? Eu pot. Nu simţi că ceva nu este cum trebuie? Şi aerul mi se pare rarefiat…

— Te rog, Thomas. Începi să mă sperii.

El îşi lăsă mâna în jos.

— Bine, dar dacă îţi dovedesc în mod logic?

— Imposibil.

— Dar dacă-ţi spun că lumea va dispărea?

— Acum ai devenit şi profet?! Trăieşti într-o lume cu lilieci negri şi poţi descifra viitorul? Nu-ţi sună ridicol nimic din ce spui? Gândeşte-te, Thomas, gândeşte-te. Trezeşte-te!

— Nu e ridicol. Îţi spun că lumea va dispărea pentru că, în realitate, ea *a dispărut* deja, şi a rămas înregistrată doar în istorii.

— Bineînţeles.

— Exact. Va începe cu germenul Raison – un fel de virus produs de o companie franţuzească. Toată lumea crede că e un vaccin, dar el suferă mutaţii la temperaturi ridicate şi va distruge lumea cam prin 2010. Acest ultim detaliu nu îl cunosc prea bine.

— Şi asta ţi-e dovada? Că lumea va dispărea cândva, anul acesta?

Kara nu accepta argumentul lui.

Brusc, lui Tom i-a venit altă idee. Destul de caraghioasă, de fapt. S-a dus la uşa de la intrare, a tras zăvorul şi a deschis-o.

— Bine, o să-ţi arăt, a spus el, şi a ieşit.

— Ce faci? Dacă oamenii aceia te aşteaptă acolo?

— Nu sunt aici, pentru că nu există. Ce, vorbesc la pereţi?

Lumina îi înţepa ochii. S-a dus la pasarela din faţă şi s-a apucat de balustradă. Se aflau la etajul trei. Parcarea de jos era din beton.

Kara a alergat spre uşă.

— Thomas! Ce faci?

— O să sar de aici. În vise, nu păţeşti nimic, nu-i aşa? Dacă sar…

— Ai înnebunit? O să-ţi rupi ceva! Rana de glonţ de la cap de unde o ai?

— Ţi-am spus, m-am lovit de o piatră în pădurea neagră.

— Dar dacă te înşeli?

— Nu mă-nşel.

— Dar dacă da? Dacă există o probabilitate infimă să greşeşti? Dacă lucrurile stau exact pe dos?

— Cum adică?

— Nu cumva Pământul ăsta este cel real, dar tu-ţi închipui că celălalt este, pentru că aşa simţi tu?

— Rana de la cap, cauzată de cădere, e reală. Cum poţi…?

— Dacă nu cumva rana aceea e făcută de un glonţ, dar tu ai visat altceva, adică piatra despre care tot vorbeşti. Vino aici, Thomas. Nu gândeşti limpede.

Tom s-a uitat în jos şi, brusc, a fost şocat de acea posibilitate. Afară, în lumina dimineţii, încrederea lui se risipise. Nu cumva Kara avea dreptate? Fusese rănit la cap, şi în pădurea neagră, şi acolo, în vis. Oare nu exista o legătură directă? Nu avea visele în ordine inversă?

— Tom. Te rog.

Simţindu-şi brusc inima bătând cu putere, s-a îndepărtat de balustradă. Ce naiba era în mintea lui?

— Crezi că e posibil? a întrebat el.

— Da. Aşa cred. Ştiu.

Şi-a frecat degetele, apoi a privit-o pe Kara. Dacă se gândea mai bine, ea era sora lui. Dacă el doar visa, atunci ea nu exista cu adevărat?

Ziarul de dimineaţă se afla în faţa uşii. Dacă sora lui avea dreptate, însemna că erau în primejdie. A înşfăcat ziarul.

— Bine, treci înăuntru.

Kara a revenit repede şi a închis uşa.

— M-ai speriat, a spus ea. I-a luat ziarul din mână şi l-a condus spre bucătărie. Nu e momentul potrivit. Glonţul acela a avut urmări mai grave decât am crezut noi.

A trântit ziarul pe masă, a dat drumul la apă şi, în timp ce s-a spălat pe mâini, a trecut în revistă titlurile de pe prima pagină.

— Îmi pare rău, serios, cred c-am…

În realitate, Tom nu mai ştia ce se întâmpla cu el. Însă, evident, sosise momentul pentru a lua o decizie. Trebuia să presupună că se afla totuşi în Denver, şi nu într-un vis, ci în realitate. I se învârtea capul când compara asta cu pădurea neagră şi cu Michal. Nu avea capacitatea intelectuală de a decela atât de rapid o asemenea semnificaţie. Dacă fusese urmărit cu adevărat de newyorkezi noaptea trecută, însemna că el şi Kara aveau necazuri mari.

A simţit un nod în stomac, semnul panicii. Trebuiau să plece din oraş.

— Tom?

El a ridicat ochii.

— Trebuie să o ştergem.

Ea nu-l asculta. Rămăsese cu mâinile ude deasupra lavoarului şi nu se mişca. Avea ochii aţintiţi asupra ziarului aflat în partea stângă.

— Cum spuneai că se numeşte virusul acela?

— Ce virus? A, Germenul Raison?

— Produs de o companie franţuzească?

El s-a apropiat de ea şi s-a uitat în ziar. Pe prima pagină era un titlu cu litere de-o şchioapă:

CHINA REFUZĂ

— China refuză?

Ea a ridicat ziarul, fără să se sinchisească de petele întunecate de apă lăsate pe pagină. Tom a văzut apoi un titlu cu litere ceva mai mici, aflat pe la jumătatea paginii, în partea stângă, rezervată titlurilor privind ştirile de afaceri:

AVANTAJ FRANCEZ:
Raison Pharmaceutical va anunţa
LANSAREA NOULUI VACCIN ŞI-ŞI VINDE FABRICA
din Statele Unite

Tom a luat ziarul, l-a deschis la pagina unde începea secţiunea de afaceri şi a găsit articolul. Brusc, numele companiei a părut că umple toată pagina. Raison Pharmaceutical. A simţit că îi creşte pulsul.

— Ce…? a exclamat Kara, evident derutată de această informaţie. S-a aplecat asupra ziarului şi a citit cele câteva rânduri împreună cu el.

Raison Pharmaceutical, compania-mamă din care se desprinseseră numeroase entităţi mai mici, fusese înfiinţată de Jacques de Raison în 1973. Specializată în producerea de vaccinuri şi cercetări genetice, compania avea uzine în numeroase ţări, dar sediul central era la Bangkok, unde legile erau mai permisive. Se ştia că, pentru a obţine vaccinuri, manipula viruşi potenţial letali. Contractele cu fosta Uniune Sovietică fuseseră cândva controversate.

În ultimii ani, firma devenise cunoscută pentru faptul că lansase o serie de vaccinuri ce se administrau pe cale orală şi nazală. Produsele, realizate prin cercetări de recombinare a secvenţelor de ADN, nu aveau o doză maximă recomandată, asta însemnând, de fapt, că ele puteau fi administrate în cantităţi mari, fără a produce efecte secundare. Dibloxin 42, un vaccin împotriva variolei, de exemplu, se putea pune în reţelele de distribuţie a apei, fiind în acest fel administrat întregii populaţii fără teama de supradoză, indiferent de cantitatea de apă consumată. O soluţie perfectă pentru ţările Lumii a Treia.

Cu toate acestea, unele vaccinuri trebuiau supuse unui întreg şir de proceduri riguroase de testare în cazul în care Congresul vota noile reglementări elaborate de Merton Gains înainte de a deveni secretar de stat.

Cei de la Raison afirmau că peste câteva zile vor anunţa lansarea unui nou vaccin multiefect, ce putea fi administrat pe calea aerului, care practic elimina ameninţarea pe plan mondial a câtorva boli grave. Vaccinul Raison…

Kara a scos o exclamaţie de mirare în clipa în care Tom a citit următoarea frază:

Numit vaccinul Raison, serul promite să revoluţioneze medicina preventivă. Cu siguranţă că bursele vor reacţiona la această ştire, însă câştigurile ar putea fi temperate de anunţul

că firma intenţionează să închidă fabrica din Ohio pentru a se concentra asupra vaccinului Raison, produs de filiala din Bangkok.

Articolul continua cu detalii privind reacţia bursei după anunţarea ştirii. Mâna lui Tom a tremurat uşor.

— Cum de-ai ştiut despre asta? a întrebat Kara, uitându-se la el.

— N-am ştiut. Jur că nu am văzut şi nici n-am auzit numele ăsta până acum. Decât…

— Decât în vis. Nu, e imposibil.

Tom a lăsat ziarul jos şi-a încleştat maxilarele.

— Spune-mi cum altfel puteam afla despre asta.

— Poate ai auzit de la…

— Chiar dacă aş fi avut idee despre existenţa companiei, lucru de care n-am avut habar până seara trecută, nu aveam cum să aflu despre vaccinul Raison, fără să fi citit ziarul. Dar am ştiut!

— Înseamnă că ai citit articolul ori ai auzit la ştiri seara trecută.

— Nu m-am uitat la televizor aseară. Iar tu ai luat ziarul din faţa uşii, la fel ca în fiecare dimineaţă.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi a început să-şi roadă unghiile, lucru pe care îl făcea doar când se simţea depăşită de situaţie. Tom şi-a reamintit discuţia cu Michal despre Germenul Raison, ca şi cum aceasta s-ar fi purtat în urmă cu câteva clipe, lucru ce nu era chiar departe de adevăr. Din câte ştia el, dormise sub copac doar câteva minute.

Dar acesta nu era chiar un vis, nu-i aşa?

— Încerci să-mi spui că în visele tale se întâmplă să afli asemenea informaţii? l-a întrebat ea apăsat. Ce altceva ai mai aflat despre viitor?

Tom a căzut pe gânduri.

— Doar că vaccinul Raison are unele probleme şi va sfârşi prin a se transforma într-un virus, Germenul Raison, care va infecta majoritatea populaţiei Pământului în…

— În ce?

Tom s-a scărpinat în cap.

— În foarte scurtă vreme.

— Cât de curând? a întrebat ea, pufnind. Ascultă, nici nu-mi vine să cred că-ţi pun asemenea întrebări.

— Cred că peste câteva săptămâni.

Kara a început să măsoare bucătăria în lung şi-n lat, încă rozându-şi unghiile.

— E absurd. Până ieri, grijile mele cele mai mari erau dacă să-mi tund părul scurt, dar asta era înainte de a ajunge acasă, unde am dat peste fratele meu dement. Acum, mafia ne caută peste tot şi, colac peste pupăză, lumea e pe cale de a fi infectată de un virus despre care nu ştie decât fratele meu. Şi de unde Dumnezeu ştie el despre acest virus? Simplu ca bună ziua: i-a spus un liliac negru, cu ochii roşii, din lumea reală. Iartă-mă că nu-mi pun încă masca de gaze.

Luase foc, dar era şi foarte tulburată, altfel nu s-ar fi înfuriat.

— Nu un liliac negru, a intervenit Tom. Unul alb. Un Roush. Iar Roush-ii au ochii verzi.

— Desigur, ce proastă sunt. Ochi verzi. Liliacul cu ochi verzi i-a zis. Şi am adus vorba de faptul că lumea asta nu e decât un vis? Păi, dacă e un vis, nu avem motive de îngrijorare, nu-i aşa?

Aici avea dreptate.

Tom a intrat în camera de zi şi s-a întors ca să vadă dacă ea îl urmase. Kara era palidă. De îngrijorare, nu?

— Dar tu nu crezi că tu şi cu mine facem parte chiar acum dintr-un vis, a spus el. Ceea ce nu înseamnă decât că cealaltă poveste se petrece în vis. Bravo. Asta e şi mai grav. Înseamnă că e real. Că un virus e pe cale să distrugă lumea.

Kara s-a dus la fereastră şi a tras draperia. Nu reuşise încă să o convingă, dar certitudinea ei fusese zdruncinată.

— Cineva afară? a întrebat Tom.

— Nu, a zis ea, şi a dat drumul draperiei. Dar dacă e să te cred, atunci ucigaşii din New York nu mai reprezintă o problemă pentru noi, nu-i aşa?

— Ascultă, ce-ar fi să renunţi la tonul ăsta condescendent? Nu am căutat-o cu lumânarea. Bine, poate i-am stârnit pe mafioţi, dar ţi-am cerut deja iertare pentru asta. În rest, sunt la fel de nevinovat ca şi tine. Îmi pot cumva influenţa visele?

— Thomas, mi se pare atât de absurd… Sper că-ţi dai seama. Seamănă cu visul unui copil. Şi, serios, faptul că eşti atât de tânăr nu e în avantajul tău.

Tom a rămas tăcut.

Kara a oftat şi s-a aşezat pe braţul canapelei.

— Mda. Bine, să spunem că visele tale conţin ceva adevărat. Ce ai visat?

— În primul rând, te rog să ţii seama că eu nu le socotesc vise, a spus Tom. Trebuie să tratez fiecare situaţie ca şi cum ar fi reală. Uite, tu vrei ca eu să consider că încăperea asta există cu adevărat aici, da? Nu vrei ca eu să sar peste balustradă. Bun, dar crede-mă, lucrurile sunt la fel de reale şi acolo. Acum, de exemplu, dorm sub un copac. Dar în clipa în care mă trezesc, mă confrunt cu o serie de probleme.

— Bine, a spus ea, exasperată. Bine, să presupunem că suntem amândoi reali. Povesteşte-mi despre… despre celălalt loc.

— Totul?

— Ceea ce consideri că are sens.

— *Totul* are sens.

Tom a respirat adânc, după care i-a povestit cum a mers prin pădurea neagră şi cum l-au atacat liliecii, apoi i-a spus despre femeia pe care o întâlnise, dar şi despre cei doi Roush-i care îl conduseseră până în sat. După părerea lui, pădurea colorată nu era malefică. Răul părea să se limiteze la pădurea neagră. I-a povestit totul şi, cât el a vorbit, ea l-a ascultat cu o atenţie încordată ce nu justifica exclamaţiile periodice de neîncredere, la care a renunţat până la urmă.

— Aşadar, de fiecare dată când adormi într-un loc, te trezeşti în celălalt?

— Exact.

— Şi nu există nici o corelaţie temporală directă între ele. Cu alte cuvinte, ţi-ai putea petrece o zi întreagă acolo, pentru ca după aceea să te trezeşti aici, realizând că nu a trecut mai mult de un minut.

— Cred că da. Acolo am stat şi o zi întreagă, dar aici, nu.

Pe neaşteptate, Kara s-a ridicat şi a intrat în bucătărie.

— Ce faci? a întrebat-o Tom.

— O să testăm visele astea ale tale. Dar nu sărind peste balustradă.

— Ştii cum s-ar putea face asta? a întrebat el şi s-a grăbit să o urmeze.

Ea a luat ziarul şi l-a frunzărit.

— De ce nu? Susţii că ai căpătat anumite cunoştinţe în locul acela. Vom vedea dacă poţi obţine şi alte informaţii.

— Cum?

— Simplu. Te culci şi dormi, obţii alte ştiri, iar apoi te trezesc să văd dacă ai aflat ceva ce se poate verifica.

El a clipit mirat.

— Crezi că ar fi posibil?

Kara a ridicat din umeri.

— Tocmai aici e problema – să aflăm. Ai spus că acolo sunt cunoscute istoriile despre Pământ. Crezi că deţin şi rezultatele unor evenimente sportive?

— Hm… n-am cum să ştiu. Mi se pare lipsit de relevanţă.

— Istoria e făcută din nimicuri. Dacă e vorba de o istorie adevărată, înseamnă că ea cuprinde şi evenimentele sportive.

Se oprise la secţiunea sportivă a ziarului şi a aruncat o privire în josul paginii. Ochii i s-au oprit la o rubrică, după care s-a uitat spre el.

— Te pricepi la cursele de cai? l-a întrebat ea.

— Eu? Nu.

— Spune-mi un cal care participă la cursă.

— Oricare?

— Da, sigur. Doar unul.

— Nu ştiu nici unul. Norocul alergătorului, să zicem?

— E un nume din burtă.

— Sigur.

— Nu asta e ideea. Voiam să fiu convinsă că nu ştii nici unul dintre caii care aleargă azi.

— În ce cursă?

— În derbiul Kentucky.

— Are loc astăzi?

A întins mâna după ziar, dar Kara nu i l-a dat.

— Nici o şansă. Nu ştii ce cai participă; să nu stricăm jocul. A împăturit rapid ziarul. Cursa are loc peste… şi a aruncat o privire

spre ceasul de pe perete, şase ore. Nimeni de pe Pământ nu ştie numele învingătorului. Du-te şi discută cu amicii tăi. Dacă te-ntorci cu numele calului câştigător, o să-ţi reconsider teoria.

Gura ei mică s-a arcuit într-un zâmbet uşor.

— Nu cred că voi putea obţine un amănunt atât de neînsemnat, a spus Tom.

— De ce nu? Dă o fugă până la biblioteca de aur din cer şi roagă-l pe îmblănitul ei portar să-ţi dea câteva ştiri din vechime. Ce ţi se pare atât de greu?

— Dar dacă nu este un vis? Acolo nu pot face tot ce vreau, la fel cum se întâmplă şi aici. Iar istoriile sunt transmise pe cale orală. N-au cum să ştie ce cal a câştigat o cursă oarecare!

— Ai spus că unii dintre cei de acolo ştiu tot ce ţine de istorii.

— Înţelepţii. Michal. Crezi că Michal are să-mi spună cine a câştigat derbiul Kentucky din 2010?

— De ce nu?

— Nu mi se pare ceva ce ar fi dispus să-mi zică.

— Mai termină cu chestiile astea.

— Acum dorm pe un deal – nu cred că pot porni într-o căutare ridicolă după ceva atât de banal.

— Imediat ce adormi aici, te vei trezi dincolo, a spus ea. Dacă vrei să-mi dovedeşti asta, îţi ofer prilejul s-o faci.

— E absurd. Nu aşa merg lucrurile.

— Să înţeleg că baţi în retragere?

— Cursa e peste şase ore. Ce se întâmplă dacă nu reuşesc să adorm cât sunt acolo?

— Ai spus că nu e vorba în mod obligatoriu de o corelare în timp. Te las să dormi jumătate de oră, apoi te trezesc. Nu ne putem permite să stăm aici mai mult decât e cazul.

Tom şi-a trecut degetele prin păr. Sugestia i se părea absurdă, dar şi cererea lui ca ea să îl creadă i se părea absurdă Karei. Ba, chiar mai mult. În realitate, Tom nu avea nici un motiv să creadă că *nu putea* obţine acea informaţie. Poate că Michal va înţelege şi-i va spune fără să ezite. Atâta vreme cât Kara îl va trezi la timp…

Poate reuşea.

— Bine.

— Sigur?

— Da. Cum fac să adorm?

Ea s-a uitat la el ca şi cum nu ar fi fost convinsă că el acceptase să se supună testului.

— Sigur nu ştii nici unul dintre caii care participă la cursă?

— Absolut. Şi chiar dacă aş şti, n-aş avea cum să ştiu care va câştiga, nu crezi?

— Da.

Kara i-a aruncat o ultimă privire suspicioasă şi s-a dus spre dormitorul ei, luând şi ziarul. S-a întors după treizeci de secunde, scuturând un flacon cu pastile.

— Vrei să mă turteşti? a întrebat Tom. Cum o să mă trezeşti dacă o să fiu îndopat de medicamente? Doar n-o să umblu ca drogat toată ziua.

— Am şi nişte medicamente care te vor trezi imediat. Recunosc, e o acţiune cam riscantă, dar cred că şi situaţia noastră e la fel, nu crezi?

Kara era asistentă medicală, a ţinut Tom să-şi reamintească. Putea avea încredere în ea.

După zece minute, stătea întins pe o canapea, după ce înghiţise trei tablete albe. Discutau despre plecare. Trebuiau să plece din oraş. Spre surprinderea lui, Kara începuse să agreeze ideea. Cel puţin până când au analizat situaţia.

— Da… dar ce este… cu Germenul Raison? a întrebat-o el.

Kara încă nu se lăsase convinsă de Germenul Raison. Tocmai de aceea îi administrase pastilele. Nişte pilule mari, monstruoase, albe, având dimensiuni destul de mari ca să…

***

— Îmi poţi spune din ce sat provine? a întrebat Michal.

— Nu e atât de apropiat pe cât îţi închipui. Şi nici atât de departe pe cât ţi-ai putea imagina.

Asta însemna: *Nu, prefer să nu-ţi spun în aceste momente.*

— Rachelle l-a ales. Să-l conduc până în sat?

— De ce nu?

Asta însemna: *Nu te amesteca în obiceiurile oamenilor.*

Michal s-a foit de pe un picior pe altul. Şi-a lăsat capul în pământ, în semn de acceptare.

— Mă interesează, a spus el. Mă tem de ceea ce se poate întâmpla.

Stăpânul lui i-a răspuns încet, fără să-şi facă griji:

— Nu-ţi pierde timpul cu temeri. Nu merită efortul.

La două văi spre răsărit, bărbatul care îşi spunea Thomas Hunter stătea rezemat de un copac, dormind adânc. Visa istoriile în amănunţime. Asta sigur nu era bine.

Michal îl lăsase singur pe bărbat şi zburase spre copacul cel mai apropiat ca să-şi cântărească opţiunile. Trebuia să analizeze atent situaţia. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva, cel puţin în sectorul lui de pădure. Nu-l putea duce pe Thomas în sat, prezentându-l lui Rachelle cu memoria lui incompletă. Ce Dumnezeu, pentru asta nici măcar nu era nevoie să îl cunoască pe Elyon!

După ce l-a văzut pe Hunter adormind, Michal a socotit că avea nevoie de sfaturile unei autorităţi superioare.

— El crede că ar putea fi vorba de un vis, a spus Michal, ridicând privirea. Îşi închipuie că trăieşte în istorii, într-un loc numit Denver, şi că visează despre pădurea colorată, auzi la el! A înţeles lucrurile pe dos. Am încercat să-i spun, dar nu ştiu dacă mă crede.

— Sunt convins că până la urmă va înţelege. E foarte inteligent.

— Dar în acest moment, stă rezemat de un copac pe dealul ce domină satul şi visează că trăieşte înainte de Marea Înşelătorie! Michal şi-a tras aripile în spate şi a început să se plimbe agitat de colo, colo. S-ar părea că ştie istoriile, plus o serie de amănunte uimitoare – despre familie, casă, chiar memorii. Aproape sigur se va apropia de Tanis.

— Atunci lasă-l să se apropie de Tanis.

— Dar Tanis… Oare putea afirma asta? Trebuia să spună? Tanis oscilează! a izbucnit el. Mă tem că ar fi nevoie doar de o sugestie ca să-l dea peste cap. Dacă el şi Hunter stau de vorbă, e greu de anticipat cât de creativ va deveni Tanis.

— A fost creat ca să creeze. Lasă-l s-o facă.

Cum de putea vorbi cu atâta uşurinţă fără să-şi schimbe expresia? Nu ştia ce distrugeri le putea provoca Tanis?

— Sigur că ştiu, a zis băiatul, şi ochii lui verzi şi calmi au scânteiat. Am ştiut asta de la început.

Michal a simţit un nod în gât.

— Iartă-mi temerile. Doar că nu-mi pot imagina. Aş putea măcar să-i descurajez? Te rog…

— Sigur. Descurajează-i. Dar lasă-i să-şi găsească singuri calea.

Băiatul s-a întors şi s-a apropiat de un leu mare şi alb. L-a mângâiat pe coamă, iar fiara s-a lăsat pe burtă. S-a uitat spre mare, evitând să întâlnească privirea lui Michal.

Roush-ului i-a venit să plângă. Nu-şi putea explica sentimentul. Băiatul ştia ce făcea. Ştiuse mereu.

Michal a părăsit lacul de pe înălţimi, a descris un cerc, apoi a dat uşor din aripi spre copacul de pe deal, unde dormea Thomas Hunter.

9

Tom a auzit bătaia aripilor şi s-a simţit prăbuşindu-se din vis. Rostogolindu-se, căzând în lumina reală, respirând aer adevărat, mirosind ceva ce îi aducea aminte de gardenii. A deschis ochii.

La câţiva paşi de el, Michal tocmai îşi strângea aripile. Se aflau din nou în pădurea colorată. Dormise rezemat de un copac înalt, de culoarea ambrei, şi visase de parcă ar fi trăit din nou istoriile Pământului. De data aceasta revenise cu o întrebare din partea Karei. Ceva legat de…

— Văd că ai avut o zi grea, i-a spus Michal, apropiindu-se cu mersul lui legănat.

Un nou val de aer stârnit de aripi în stânga lui Tom a anunţat revenirea lui Gabil, care a aterizat rostogolindu-se.

Pe deplin treaz, Tom s-a ridicat în picioare. Iarba era verde; în spatele lui, pădurea sclipea în nuanţe de albastru şi galben; strălucitor, satul aştepta. A făcut un pas înainte, dorind dintr-odată să coboare de pe deal şi să refacă legăturile cu propriul său trecut.

— Mergem?

— Bineînţeles, a spus Gabil.

— Da, a zis Michal. Deşi mă tem că ai pierdut Adunarea.

S-a uitat peste umăr, iar Tom a văzut nişte oameni dispărând pe o potecă bătătorită care intra în pădure la câţiva kilometri depărtare. După câte se părea, satul se golise.

— Îmi pare foarte rău. Dar ne-ar lua prea mult să-i ajungem din urmă. Mai bine îi aştepţi să se întoarcă în sat.

— De ce aţi întârziat atât?

— Poate că trebuia să te fi dus mai întâi în sat, dar am vrut să mă asigur. Situaţia e neobişnuită, sunt convins că-ţi dai seama de asta. Nu ai băut apă din pădurea neagră, dar Shataiki-i au avut sigur un *oarecare* efect asupra ta. Cel puţin asupra memoriei tale. Am vrut să mă asigur că procedez bine.

În lumina tot mai scăzută a după-amiezii, au coborât dealul, Michal în frunte, urmat de Tom şi Gabil, cel din urmă făcând salturi ca să ţină ritmul.

Istoriile. Visase că sora lui susţinuse apăsat că pădurea colorată era un vis, iar Denverul era real. Şi îl trimisese aici cu o misiune.

Să afle câştigătorul derbiului Kentucky.

Era posibil ca istoriile să consemneze ceva atât de banal precum câştigătorul unei curse de cai? Dacă da, doar cineva cu o memorie perfectă putea să-şi aducă aminte aşa ceva. Cineva ca Michal.

Dar a-i cere lui Michal să verifice ceva ce visase părea ceva nebunesc. Cu toate acestea, nu era deloc mai absurd decât a insista în faţa Karei că *ea* era un vis. Prin urmare, care era adevărul?

Aici, în pădurea colorată, Michal îi oferea o explicaţie perfect plauzibilă privind visele lui despre Denver: Tom fusese lovit la cap şi visa despre vechiul Pământ. Logic.

Cu toate astea, în Denver nu găsea nici o explicaţie privind visul despre Germenul Raison, mai ales că evenimentele legate de el încă nu se petrecuseră. Primise informaţia de la Michal, din istorii. Dar asta nu dovedea decât că această lume în care găsise istoriile era reală. Iar dacă era reală, atunci cealaltă trebuia să fie un vis. Doar dacă nu cumva erau reale amândouă.

— Câţi oameni trăiesc în sat? a întrebat Tom.

— Aici? Acesta e cel mai mic. Pe planetă există trei triburi, fiecare având mai multe sate. Acesta e primul. Tanis este primul născut.

— Aici locuiesc peste o mie de oameni, a intervenit Gabil.

— O mie cinci sute douăzeci şi doi, a precizat Michal. Tribul are şapte sate, şi toate participă la aceeaşi Adunare. Celelalte două triburi, dintre care unul este al tău, se află foarte departe şi sunt mult mai mari. Pe planetă trăiesc acum mai mult de un milion de oameni.

— Aha. Şi cât trăim? Vreau să spun, de cât…?

Michal se oprise, iar Tom a fost cât pe ce să se împiedice de el.

Gabil s-a izbit de el, venind din urmă.

— Scuze. Îmi pare rău.

Michal s-a uitat la Tom de parcă ar fi avut în faţă pe cineva care-şi pierduse minţile.

Tom a făcut un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— Aici *nu* există moarte. Doar în pădurea neagră. Confunzi realitatea cu vechiul Pământ. Am înţeles că ţi-ai pierdut memoria, dar trebuie să deosebeşti ce este real de visele tale.

— Sigur, a zis Tom, deşi nu era deloc convins.

Nici pe departe. Trebuia să analizeze mai atent toate aceste chestiuni.

Michal a oftat.

— Dacă nu eşti chiar aşa de sigur precum spui, am să-ţi prezint pe scurt istoria. Tanis, conducătorul acestui sat, despre care am vorbit deja, a fost primul născut. S-a unit cu Mirium, soţia lui, şi au avut optsprezece copii şi douăzeci şi trei de fiice în primii două sute de ani. Primii doi fii au plecat, unul spre răsărit, celălalt, spre apus, parcurgând o distanţă de o lună de călătorie, şi au întemeiat fiecare câte un trib. Fiecare dintre ele este total independent. Aici nu face nimeni comerţ, însă prezenţa vizitatorilor din alte triburi e destul de normală, iar uniunile mixte nu sunt neobişnuite. De trei ori pe an, celelalte două triburi vin până aici pentru o sărbătoare deosebită cunoscută sub numele de Marea Adunare, care nu trebuie confundată cu Adunarea pe care fiecare trib o ţine seară de seară.

Michal a privit spre poteca pe care o apucaseră sătenii.

— Datorită Adunării, o să-ţi găseşti o preocupare. Ea este evenimentul cel mai important al zilei. Începând de la prânz, într-un fel sau altul, mai toţi oamenii se pregătesc pentru ea. E o viaţă foarte simplă, dar şi extravagantă, pe care aş schimba-o pentru un an de agitaţie. Eşti foarte norocos, Thomas Hunter.

Nu se întunecase pe deplin.

— Asta mă face cumva un descendent al lui Tanis? a întrebat Tom în cele din urmă.

— La multe generaţii distanţă, dar, da.

— Şi membrii familiei mele ar trebui să vină aici pentru sărbătoare. Când?

— Peste cât timp, Gabil? Peste şaizeci de zile?

— Cincizeci şi trei, a spus Roush-ul mai mic. Doar cincizeci şi trei.

— Gabil e maestru la jocurile ce se organizează la sărbătoare. Le cunoaşte îndeaproape. În orice caz, se pricepe bine.

Michal a continuat să înainteze cu pas ca de raţă în josul dealului.

— Am mai avut un vis, a spus Tom.

— Da? s-a mirat Michal. Păi, visele sunt destul de obişnuite, ori ai uitat şi asta?

— S-a reluat de unde rămăsesem data trecută. Mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta cu ceva. Istoriile au consemnat şi evenimente sportive?

— Istoriile consemnează totul.

— Serios? Aş putea afla, să zicem… calul câştigător la derbiul Kentucky dintr-un anumit an?

— Aşa cum ţi-am spus, istoriile se cunosc doar oral. Ele sunt scrise… da, scrise… în Cărţile Istoriilor… dar aceste cărţi nu mai există. Ele au o putere extraordinară. În orice caz, tradiţiile orale i-au fost transmise lui Tanis şi date mai departe.

— Deci, nu ştie nimeni cine a câştigat derbiul Kentucky?

— Cui îi pasă de asemenea nimicuri? Ştii ce minte ar trebui să aibă cineva ca să reţină un amănunt atât de neimportant?

— Aşadar, nu ştie nimeni.

Michal a ezitat.

— N-am spus asta. Tanis ştie mai multe istorii decât oricine. Mai mult decât suficient. Prea multe cunoştinţe despre unele lucruri ar deveni o povară. Tanis a încercat de multe ori să obţină informaţii de la mine. Setea lui de cunoaştere e neostoită.

— Dar tu ai o memorie perfectă. Nu ştii cine a câştigat derbiul Kentucky în 2010?

— Şi dac-aş şti?

— Îmi spui?

— Poate. Chiar trebuie?

— Da! Sora mea vrea să ştie asta.

Michal s-a oprit din nou.

— O mai ţii minte pe sora ta? Ai început să-ţi aminteşti câte ceva?

— Nu, sora mea din vis, a spus Tom, simţindu-se ridicol.

— Ei, cam ciudată treabă, nu crezi, Gabil? a zis Michal. Sora lui din visul despre istorii vrea să ştie ceva despre ele. Lucrurile se învârt în cerc.

— De jur împrejur, bineînţeles.

Tom şi-a întors privirea.

— Da, cred că aşa este.

— Nu sunt prea convins că *ar trebui* să-ţi spun asta, a zis Michal.

— Atunci, mai există cineva care poate?

— Teeleh, a susurat Gabil. El era unul dintre înţelepţi.

Tom şi-a dat seama şi fără să întrebe cine era Teeleh.

— Căpetenia Shataiki-lor, a spus Tom.

— Da, a confirmat Michal.

Fără nici un alt comentariu.

Tom a direcţionat din nou discuţia spre cursa de cai.

— Vă rog, trebuie să ştiu asta ca să-mi dau seama dacă ceea ce-mi spuneţi voi este direct legat de visele mele. Asta m-ar putea ajuta să alung acel vis.

— Tot ce se poate. Eu nu mă ocup de cercetarea istoriilor. Noi ne făurim singuri istoria, şi asta este suficient. Iar istoriile care-ţi trec prin minte au ajuns să mă deruteze până şi pe mine. O să-ţi spun, dar cu o condiţie.

— N-o să vă mai întreb nimic după aceea. De acord.

Michal s-a încruntat.

— Exact. Să nu mai întrebi nimic altceva legat de istorii.

— Şi, aşa cum am spus, sunt de acord. Ce cal a câştigat?

— Câştigătorul derbiului Kentucky din 2010 a fost Joy Flyer.

— Joy Flyer! a exclamat Gabil. Un nume perfect.

A făcut câţiva paşi în fugă, apoi s-a ridicat în zbor. A câştigat repede altitudine, a executat un luping, apoi s-a îndreptat spre locul unde se ţinea Adunarea.

Joy Flyer.

Satul i s-a părut familiar lui Tom, dar nu chiar într-o asemenea măsură încât să-i iuţească bătăile inimii când s-au apropiat.

Au trecut pe sub arcul albastru cu auriu aflat la intrare, iar apoi au străbătut poteca largă, maronie, ce trecea printre şirurile de colibe colorate. Tom s-a oprit în dreptul primei case, atras de strălucirea rubinie a pădurii. O peluză înconjura fiecare

casă cu un covor des şi uniform de verde, scos în evidenţă de straturile simetrice de flori. Sculpturile ce păreau făcute din safir şi din lemn auriu creau contrastul, conferind peisajului o frumuseţe ireală.

— Ţi-aduci aminte? l-a întrebat Michal.

— Într-o oarecare măsură. Dar nimic precis.

— S-ar putea să dureze ceva timp, din câte înţeleg. O să stai la familia lui Rachelle.

— Rachelle! Femeia care m-a ales?

— Întocmai.

— Dar nu pot locui în casa ei. Nu ştiu cum se procedează în cazul acestei Mari Romanţe.

— Ascultă-ţi instinctele, Thomas. Iar dacă ele nu te îndrumă suficient de bine, atunci va trebui să te prefaci. Sunt convins că te poţi preface că eşti îndrăgostit.

— Dar dacă nu vreau să mă îndrăgostesc?

— Termină cu prostiile! i-a spus Michal pe un ton poruncitor. Bineînţeles că vrei. Doar eşti om! A luat-o înainte pe potecă. Tinere, mă înspăimânţi.

Tom a urmat poteca, la început pierdut în gânduri, fiind apoi fascinat de frumuseţea care-l înconjura. De o parte şi de alta, drumul era mărginit de peluze bine îngrijite, ce înconjurau casele colorate, care străluceau mai curând ca nişte perle chiar dacă erau făcute din lemn. Florile care semănau cu margaretele pe care le văzuse în vale creşteau aici în şiruri late de-a latul spaţiilor verzi. Pisici mari hoinăreau prin sat, iar papagali fâlfâiau pe deasupra caselor într-o armonie ce sugera că şi acele creaturi făceau parte din minunata operă de artă pe care o avea în faţa ochilor.

Caracterul rafinat al satului l-a surprins pe Tom în timp ce se îndreptau spre imensa structură centrală. Deşi simetria nu era perfectă, fiecare obiect, fiecare sculptură, floare şi chiar potecă se afla exact în locul potrivit, ca o simfonie perfect interpretată. Dacă măcar una dintre poteci ar fi fost în altă parte, ansamblul s-ar fi năruit. O singură floare mutată, şi haosul s-ar fi instalat pe dată.

Templul, după cum numise Tom clădirea aceea, era uriaş în comparaţie cu celelalte structuri, iar dacă satul era o lucrare de

artă de mare fineţe, atunci acesta era încununarea acelei frumuseţi. Tom s-a oprit la baza scărilor largi care urcau spre construcţia circulară. Domul de culoarea jadului arăta ca şi cum ar fi fost confecţionat dintr-un material cristalin, care-i permitea luminii să treacă prin el.

A pus cu delicateţe talpa pe prima treaptă şi a început să urce. În faţa lui, Michal se lupta cu fiecare treaptă, ignorându-l pentru moment. Tom l-a urmat, apoi, când a ajuns în capul scării, s-a întors să vadă satul din acel loc privilegiat.

Acesta arăta ca şi cum pietre preţioase masive – rubine, topaze, smaralde şi opaluri, dar şi sidef – ar fi fost aduse acolo şi sculptate de-a lungul a sute de ani, rezultatul fiind nişte structuri solide. Ce tehnologie permisese crearea unor asemenea capodopere? Erau extrem de simple şi elegante, dar foarte avansate.

— Cine a reuşit asta?

Michal a înălţat privirea spre el.

— Voi. Hai, vino.

Tom l-a urmat în Templu.

Anvergura sălii spaţioase era spectaculoasă, dar efectul era intimidant. Patru pilaştri strălucitori – în culori ce aminteau de rubin, smarald, jasp şi aur – susţineau tavanul boltit, irizat. În încăpere nu exista nici o piesă de mobilier. Tom a remarcat imediat toate acestea.

Dar privirea i-a fost atrasă de podeaua circulară de sub dom.

A trecut pe lângă Michal şi a păşit uşor până spre marginea ei. Părea să îl aspire. A îngenuncheat încet şi a întins mâna. Pe suprafaţa ei dură, curată, nu a văzut nici o imperfecţiune; semăna cu un strat de răşină turnat peste un smarald masiv, fără cusur. Respirând adânc, a mângâiat podeaua. De-a lungul braţului a simţit o vibraţie slabă, aşa că şi-a retras imediat palma.

— Nu-i nici o problemă, prietene, i-a zis Michal, aflat în spatele lui. E o privelişte cu care nici eu nu m-am obişnuit. A fost făcută dintr-o mie de copaci verzi. Nu poţi descoperi nici o imperfecţiune. Creativitatea pe care o dovediţi voi, oamenii, mă uimeşte mereu.

Tom s-a ridicat.

— Seamănă cu apa?

— Nu. Apa e ceva deosebit. Însă Elyon este Creatorul ambelor. Eu te las aici, a spus el, întorcându-se spre uşă. Am şi alte îndatoriri de împlinit. Johan şi Rachelle vor veni să te ia imediat ce se întorc de la Adunare. Şi nu uita, dacă ai îndoieli, improvizează. A ieşit legănându-se din clădire, şi lui Tom i s-a părut că Roush-ul a zis:

— Vai, vai. Sper că Rachelle nu s-a băgat în ceva ce o depăşeşte.

Tom era gata să spună ceva în semn de protest. Să stea singur şi să aştepte în sala aceea splendidă i s-a părut întru câtva terifiant. Dar nu a reuşit să găsească nici un motiv care să justifice un asemenea sentiment – în afara pierderii memoriei, totul i se părea familiar. Aşa cum spusese şi Michal, trebuia să improvizeze.

10

N-a trebuit să aştepte mult. Un băiat cam de doisprezece ani, cu păr blond deschis, şi purtând o tunică albastră, a intrat precipitat în Templu. Pe cap avea o bandă de culoare galbenă. S-a răsucit pe călcâie ca să arunce o privire împrejur, apoi s-a întors şi a alergat cu spatele, îndemnând pe cineva să-l urmeze.

— Hai, vino!

În urma lui a apărut femeia pe care Tom a recunoscut-o ca fiind Rachelle. Purta aceeaşi rochie din satin roşu, dar acum avea o eşarfă de un galben strălucitor petrecută peste un umăr.

Emoţia revederii era atât de neaşteptată, atât de bruscă, încât Tom a încremenit în ungherul întunecos.

— Îl vezi undeva, Johan? a întrebat Rachelle, privind în jur.

— Nu. Dar Michal a spus că-l vom găsi aici. Poate… dar Johan l-a văzut pe Tom şi a tăcut.

Rachelle se afla în mijlocul sălii, cu ochii îndreptaţi spre locul în care aştepta Tom.

Tom şi-a dres glasul şi s-a îndreptat spre lumină.

— Bună ziua.

Ea s-a uitat la el fără să se ruşineze. Vreme de câteva secunde, toţi trei au încremenit. Ochii ei luceau ca jadul, amintind de un ochi de apă. Era împlinită bine, dar zveltă. Puţin trecută de douăzeci de ani. Pielea îi era bronzată, netedă şi catifelată.

În locul privirii îngândurate, pe faţa ei a apărut treptat un zâmbet sfios, delicat.

— Thomas, îmi face plăcere să te privesc, a spus ea.

El şi-a înghiţit nodul din gât. O asemenea afirmaţie era probabil perfect normală, dar, din cauza amneziei, i s-a părut… cam ambiţioasă. Îndrăzneaţă. Minunată. Trebuia să improvizeze, aşa cum îi ceruse Michal.

— Mulţumesc. Şi mie. Şi pentru mine… S-a oprit şi a respirat adânc… E o bucurie să te privesc. Ca pe o sfidare.

— Sfidare? s-a mirat ea.

— Da, pentru că arăţi sfidător de frumoasă, a zis Tom şi a simţit că roşeşte.

— Sfidătoare! a repetat Rachelle şi s-a uitat spre Johan. Ai auzit ce-a spus? Thomas crede că sunt o sfidare.

Johan şi-a mutat privirea de la unul la celălalt, apoi a râs.

— Îmi placi, Thomas.

Amuzată, Rachelle s-a uitat la el ca orice fată sfioasă, dar ea nu era aşa. Iar el ce făcea acolo?

I-a întins mâna. Tom a dat să i-o prindă, dar, ca şi mai înainte, ea nu i-a strâns-o. Privindu-l în ochi, i-a atins uşor degetele.

Tom a fost atât de surprins de aceea atingere, încât nu a îndrăznit să spună ceva. Dacă ar fi făcut-o, aproape sigur ar fi rostit nişte bolboroseli idioate, nu cuvinte inteligibile. Mângâierea ei zăbovea pe pielea lui, senzuală, dar în acelaşi timp inocentă.

Tom a simţit că inima îi bubuie în piept şi, pentru o clipă, s-a speriat. Ea îi atinsese mâna, iar el încremenise. Asta era oare Marea Romanţă?

Nici măcar nu o cunoştea pe această femeie.

Brusc, ea l-a luat de mână şi l-a tras spre uşă.

— Vino, ne aşteaptă.

— Ne aşteaptă? Cine?

— E ora mesei, a exclamat Johan. Apoi a deschis larg uşa şi a coborât scara în fugă, îndreptându-se către cei doi bărbaţi care stăteau pe poteca de la baza treptelor. Tată! Uite-l pe Thomas Hunter. E un bărbat foarte interesant.

Auzind acele vorbe, Tom s-a gândit la două lucruri. În primul rând, Rachelle îl ţinea de mână. Apoi, se părea că aceşti oameni nu cunoşteau ruşinea. Ceea ce însemna că nici *el* nu avea ruşine, deoarece era unul dintre oamenii acelei planete.

Rachelle i-a eliberat mâna şi a coborât repede treptele. Bărbatul căruia Johan îi spusese tată l-a îmbrăţişat pe băiat, apoi s-a întors spre Tom. Purta o tunică lungă până la pulpe, cafeniu-deschis, cu o dungă albastră ce mergea de-a latul corpului, dinspre umărul drept spre coapsa stângă. La poalele tunicii avea o broderie complicată cu linii încrucişate, albastre. La brâu purta o centură aurie, de care era legată o ploscă mică, în care avea apă.

— Aha, deci tu eşti vizitatorul sosit din partea cealaltă. L-a prins pe Tom de braţ, l-a tras spre el, apoi, îmbrăţişându-l, l-a bătut pe spate. Bine ai venit. Mă cheamă Palus. Poţi să stai cu familia mea. Încruntându-se, a făcut un pas înapoi şi, cu ochi strălucitori, care-i trădau încântarea, a repetat: Bine ai venit.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil, a spus Tom, plecându-şi capul.

Palus a făcut un salt înapoi, rotindu-şi braţul către celălalt bărbat.

— El este Miknas, păstrătorul Templului, a spus el cu mândrie. Se ocupă de toate dansurile şi sărbătorile organizate aici, pe podeaua verde, de peste o sută de ani. Miknas!

Acesta părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Poate chiar treizeci. Greu de spus. Dar ce vârstă avea Tanis, primul născut? Pe moment, Tom a aruncat în uitare acea întrebare.

— Mă simt onorat, a spus el.

Miknas a înaintat şi l-a îmbrăţişat pe Tom la fel cum făcuse şi Palus.

— Ba eu mă simt onorat. Rareori se întâmplă să primim vizitatori atât de speciali. Eşti bine-venit.

— Te invităm să mergi la noi acasă, a spus Palus şi a pornit pe potecă.

S-au oprit la intrarea arcuită, de culoarea safirului, a unei case aflate aproape de Templu, unde locuia Miknas, şi, la despărţire, fiecare dintre ei l-au îmbrăţişat, urându-i poftă bună. Cu Palus în frunte, au trecut pe lângă o serie de case, ajungând la una de un verde la fel de sclipitor ca şi peluza ce o înconjura.

Tom a intrat în casă sperând că acolo, într-un mediu intim, îşi va aminti de propriul trecut. Lemnul dinăuntru lăsa impresia că fusese acoperit cu un strat de răşină străvezie, gros de câţiva centimetri. Mobila era din lemn sculptat. Unele piese luceau într-o singură culoare, altele radiau un amestec asemănător curcubeului. Lumina emana din tot ce era lemn. Ea nu era reflectată, aşa cum crezuse la început, ci provenea chiar din lemn.

Incredibil. Dar nimic din ce vedea nu i se părea familiar.

— Ea este Karyl, soţia mea, a spus Palus. Apoi, adresându-se femeii, a adăugat: Rachelle i-a atins mâna.

Tom i-a zâmbit stângaci mamei lui Rachelle, sperând să evite orice altă discuţie pe acea temă.

— Aveţi o casă frumoasă, doamnă.

— Doamnă? Foarte ciudat. Ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Poftim?

— N-am mai auzit un asemenea cuvânt. Ce înseamnă „doamnă”?

— Cred că... este o expresie a respectului. La fel ca „prieten”.

— Foloseşti cuvântul ăsta în satul tău?

— Probabil. Cred că da.

Toţi l-au privit câteva clipe în tăcere, fapt ce l-a făcut să se simtă inconfortabil.

— Uite, a spus Karyl într-un târziu, aducând un vas în care se afla o cană de lemn, te invit să iei o înghiţitură de apă.

I-a dat cana, iar el a sorbit din ea. În contact cu buzele, apa i s-a părut răcoroasă, dar din gât şi până în stomac a simţit o senzaţie de cald, senzaţie care s-a răspândit în tot corpul. A înclinat din cap şi a înapoiat cana.

— Mulţumesc.

— Trebuie să mănânci cu noi. Vino, vino.

Karyl l-a luat de mână şi l-a condus la masă. În mijlocul acesteia se afla un bol mare, plin cu fructe, iar el a recunoscut culorile şi formele. Erau la fel ca acelea pe care i le oferise Gabil mai devreme.

Foamea stârnită brusc de acele fructe l-au surprins. După ce s-au aşezat cu toţii la masa rotundă, Tom şi-a dat seama că toate privirile erau îndreptate asupra lui. Încercând să nu se mai uite la fructe, a întâlnit ochii lui Rachelle.

— Sunteţi foarte amabili că m-aţi invitat în casa voastră. Dar trebuie să recunosc că nu prea ştiu ce se cuvine să fac. Vi s-a spus că mi-am pierdut memoria?

— Da, ne-a spus Michal, a confirmat Palus.

— Nici o problemă, te învăţ eu tot ce trebuie să ştii. Rachelle a ales un fruct de culoarea topazului, s-a uitat drept în ochii lui şi a muşcat. A mestecat şi a apropiat fructul de buzele lui. Trebuie să mănânci kirim, a spus ea privindu-l.

Tom a şovăit. Asta era ceva asemănător atingerii mâinilor?

— Hai.

Îndemnul venise din partea lui Karyl.

Au aşteptat cu toţii, privindu-l fix, sugerându-i astfel să guste din fruct. Aştepta până şi Johan care, cu ochi zâmbitori şi luminoşi, părea să-l încurajeze.

Tom s-a aplecat şi a muşcat. Zeama i s-a scurs pe bărbie după ce dinţii au spart coaja, expunând pulpa fructului. În momentul în care dulceaţa lui i-a ajuns pe limbă, a simţit puterea răspândindu-i-se în tot corpul ca un narcotic, mai puternic decât cel din fructul pe care i-l dăduse Gabil mai devreme.

— Ia-l, l-a îndemnat Rachelle.

A luat fructul, moment în care i-a atins şi degetele. Ea a prelungit atingerea, după care şi-a îndreptat mâna către bol. Ceilalţi îşi luaseră deja fructe şi acum mâncau din ele cu poftă. Nu era un narcotic, desigur, ci un dar de la Elyon, aşa cum îi spusese Michal. Ceva ce producea plăcere, ca toate darurile făcute de Elyon. Hrană, apă, iubire. Zbor şi scufundare.

Zbor şi scufundare? Ceva legat de aceste lucruri a părut să-i sune cunoscut. Dar ce anume încă nu ştia.

A mai luat o înghiţitură şi le-a zâmbit gazdelor. Johan a fost primul care a izbucnit în râs, iar Tom a văzut în gura lui deschisă o bucată galbenă din fructul abia muşcat. Apoi a început să râdă şi Palus, căruia i s-au alăturat curând Rachelle şi Karyl. Continuând să mestece încet, Tom şi-a plimbat privirea în jurul mesei, uimit de ciudăţenia purtării lor. Pe buze i-a apărut un surâs prostesc, şi a rămas cu ochii la Johan. Era unul de-ai lor, trebuia să râdă şi el. După ce a gândit asta, i-a venit să râdă.

Johan râdea nestăvilit, cutremurându-se. Îşi dăduse capul pe spate, astfel că bărbia lui împungea aerul, iar gura deschisă îi era îndreptată spre tavan. Din gâtlejul lui Tom a ieşit un chicotit nervos, care s-a transformat repede într-un hohot de râs. După aceea a început să râdă, incapabil să se mai controleze, de parcă tocmai descătuşase o sută de ani de râs ţinut în frâu.

Râzând isteric, Johan a alunecat de pe scaun şi s-a rostogolit pe podea. Râdeau atât de dezlănţuit, încât au uitat de fructe, şi au trecut mai bine de zece minute până să se potolească şi să continue masa.

Tom şi-a şters lacrimile şi a mai muşcat o dată din fruct. Prin minte i-a trecut ideea neclară că pluteşte într-un vis. Că se afla în Denver şi visa ceva incredibil. Cu toate acestea, suprafaţa tare a mesei, pe care ţinea mâna, îi spunea că nu era vorba de nici un vis.

Scena era fantastică, bineînţeles: se găsea într-o încăpere iluminată de culori schimbătoare, ce emanau din lemnul dat cu răşină, vedea nuanţele de turcoaz, violet-lavandă şi auriu parcă atârnând în aer, mânca dintr-un fruct ciudat şi delicios, care îl făcea să delireze, şi râdea cu noii lui prieteni fără nici un alt motiv decât încântarea de moment.

Iar acum, în liniştea întreruptă doar de mestecatul fructelor, se simţea cât se poate de mulţumit fără să spună nimic.

Ireal.

Dar foarte real. Era la cină. La care se mâncau fructe.

Brusc, Johan a sărit de pe scaun.

— Tată, acum putem cânta?

— Cântec. Dans.

Pe faţa lui Palus a apărut un zâmbet.

Fără să cureţe masa, Karyl s-a ridicat şi s-a deplasat spre centrul încăperii, unde i s-au alăturat imediat Johan, Rachelle şi Palus. Tom i-a urmărit, simţindu-se stânjenit, neştiind dacă trebuia să li se alăture ori să rămână acolo unde se afla. Ceilalţi nu i-au acordat nici o atenţie, aşa că nu s-a ridicat de pe scaun.

Abia acum a observat micul piedestal din mijlocul încăperii. Cei patru s-au prins de mâini în jurul vasului aşezat pe el. Şi-au înălţat capetele, au început să cânte încet, păşind cu grijă în jurul piedestalului, într-un dans simplu.

În clipa în care primele note i-au ajuns la ureche, şi-a dat seama că auzea ceva mai mult decât o melodie. Cântecul tânguitor, intonat pe tonuri joase, spunea ceva ce nu putea fi exprimat doar prin note.

Ritmul s-a accelerat, izbucnind în sunete prelungi, curgătoare, transmiţând un gen de armonie pe care Tom nu şi-o putea aminti. Mişcările s-au iuţit, dansatorii părând să fi uitat cu totul de el. Tom a rămas privindu-i, fascinat de puternica emoţie a momentului, împietrit de neputinţa de a înţelege, uimit de senzaţia de iubire şi bunătate care îl cuprindea. Johan zâmbea

către tavan, exhibând o sinceritate care părea să-l maturizeze. Dar Palus arăta ca un copil.

Rachelle dansa cu o graţie distinsă. Toate mişcările ei erau în acord cu muzica, de parcă ea însăşi ar fi fost coregraful. Ca şi cum totul ar fi emanat din lăuntrul ei, transmiţându-se apoi şi celorlalţi. Se abandonase complet acelui cântec.

Tom a vrut să li se alăture, dar nu s-a simţit în stare să se mişte, şi cu atât mai puţin să se învârtească.

Dansatorii cântau, dar când tânărul Johan a ridicat într-un târziu capul şi, zâmbind, a preluat conducerea, Tom şi-a dat imediat seama că el era adevăratul cântăreţ dintre cei patru.

Primul ton ieşit din gâtlejul lui a fost clar şi pur, dar şi ascuţit, trădându-i tinereţea. A început apoi să parcurgă octava, notele fiind tot mai acute, încât Tom a crezut că încăperea se va topi în acel cântec.

Băiatul a continuat să cânte tot mai înalt, făcându-l pe Tom să simtă un fior rece pe şira spinării. Johan părea să nici nu mai respire cântând acea melodie fără nici o inflexiune, care nu-i mişca nici un muşchi al gâtului. Cântecul se supunea voinţei băiatului, acesta interpretând fără nici cel mai mic efort.

După un moment de pauză, melodia a continuat, de data aceasta cu glas plin şi profund de bas, demonstrând o adevărată virtuozitate. Şi totuşi tot Johan cânta. Tonurile acelea joase au umplut încăperea, făcând să vibreze tăblia mesei, pe care Tom îşi ţinea palmele. Şi-a ţinut respiraţia şi a întredeschis gura. Fascinanta melodie îi străbătea tot corpul. A înghiţit în sec, străduindu-se să-şi reprime sentimentul ce creştea în el. În cele din urmă, a simţit cum umerii i se cutremură şi a izbucnit în plâns.

Johan a continuat să cânte şi să zâmbească. Melodia a ajuns la sufletul lui Tom, reverberând de adevăr.

Cântecul şi dansul au ţinut, probabil, până târziu în noapte pentru că atunci când Tom a căzut într-un somn adânc ei încă mai cântau.

11

— Gata, sus. Trezeşte-te.

Cineva îl ciupea de obraji şi-i scutura capul. Şi-a deschis cu greutate pleoapele grele ca de plumb, uimit de cât de greu îi venea să se scoale. Lumina l-a făcut să clipească. Lângă el stătea sora lui, iar părul ei lung şi blond, luminat din spate, părea să radieze o aură.

Ajutat de Kara, s-a ridicat cu greu în capul oaselor. Se simţea de parcă s-ar fi mişcat prin melasă, dar asta nu l-a surprins – uneori această stare era urmarea viselor. Lentoarea în locul vioiciunii, plutirea în locul căderii.

— Te rog să te scoli mai repede, a spus Kara. Te simţi bine?

Ea se referea la medicamente. Sedativele trebuiau urmate de atâta cofeină cât să trezească şi un cal, dacă îşi amintea bine.

— Da, a hârâit el. Şi-a înghiţit saliva şi a repetat, concentrându-se asupra pronunţiei. Cred că da.

Îşi simţea capul de parcă i l-ar fi călcat un rinocer în picioare.

— Uite, bea asta.

Kara i-a întins un pahar cu apă. Tom a luat o gură şi şi-a dres glasul. Negura din minte a început să se risipească. Poate situaţia de acum se petrecea în vis, sau poate că nu, dar în acele momente nu voia să se gândească la asta.

— Aşadar? l-a întrebat Kara, punând paharul deoparte.

— Aşadar, ce?

— Ai visat?

— Nu ştiu. Dezorientat, s-a uitat în jur. Acum visez? a întrebat el, şi a lovit-o pe Kara cu palma peste frunte.

— Ce faci?

— Verificam. Să văd dacă nu cumva mi-a trecut mâna prin capul tău, ca într-un vis. Se pare că nu.

— Te rog. După câte am făcut pentru tine de-a lungul anilor, fă-mi o favoare. Prefă-te că ăsta nu este un vis. Şi că a fost un vis tot ce ţi-a trecut prin scăfârlie cât ai dormit.

— Acum dorm.

— Termină, Thomas.

— Bine, am înţeles. A încercat să se ridice, dar până la urmă a renunţat, aşezându-se din nou în pat. Dar nu mi-e uşor, să ştii.

— Sunt convinsă că nu. S-a ridicat şi, luând paharul, s-a îndreptat spre bucătărie. Adevărul e că n-ai aflat nimic de la creaturile cu blană albă din pădurea colorată, nu-i aşa? Te sfătuiesc să găseşti o soluţie viabilă ca să ieşim din situaţia asta nenorocită în care m-ai vârât şi pe mine.

— Câştigătorul a fost Joy Flyer. Adică este. Sau va fi… în fine.

Kara a clipit mirată de câteva ori. Tom şi-a dat seama că o uluise.

— Păi, vezi? a făcut el. Habar n-aveam cine era Joy Flyer, pentru că tu nici măcar nu mi-ai arătat lista concurenţilor. Până azi n-am auzit numele ăsta. Aşa că nu aveam cum să ghicesc. Dar istoriile au consemnat că un cal numit Joy Flyer va câştiga Derbiul Kentucky de astăzi.

Kara a înşfăcat ziarul de pe blat şi a căutat pagina de sport.

— Cum se scrie?

— De unde să ştiu? Doar n-am citit ziarul, mi-a spus Michal. Nu fi…

— Asta e doar o bănuială. S-a uitat în ziar. Cum de-ai ştiut numele calului?

— Ţi-am spus doar. Nu l-am ştiut.

Acum, Kara nu l-a mai contrazis.

— Cursa va avea loc abia peste cinci ore. Nu ştim dacă va câştiga.

— Ba cursa asta s-a alergat de mult, pe vechiul Pământ, dar înţeleg cât de greu îţi vine să gândeşti aşa.

Adevărul era că şi lui îi era greu pentru că trebuia să gândească astfel.

— Incredibil. În visele tale afli lucruri despre viitor ca şi cum ele ar fi deja de domeniul trecutului?

— Păi nu ţi-am spus asta acum o oră?

— Dar câtă vreme ai stat acolo? Ce-mi mai poţi spune?

— Cât am stat? Probabil vreo patru sau cinci ore.

— Dar ai dormit doar treizeci de minute. Ce altceva ai mai aflat?

— Nimic. Doar ceea ce ţi-am spus despre germenul Raison.

Preţ de o clipă, s-au privit într-o tăcere încremenită. Kara a luat ziarul şi, precipitată, a început să-l răsfoiască zgomotos.

— Ce-ai mai aflat despre germenul Raison? l-a întrebat ea, citind pe diagonală articolul referitor la compania farmaceutică franceză.

— Nimic. N-am întrebat despre…

— Ei, poate era bine să o faci. Te-ai interesat despre o cursă de cai. Dacă virusul ăsta este pe cale să şteargă de pe faţa Pământului câteva miliarde de oameni, credeam că o să-ţi treacă prin minte să întrebi cât mai multe despre el.

— Deci acum ai început să mă asculţi, nu? a zis Tom, reuşind până la urmă să se ridice în picioare. S-a uitat în jur şi a întins mâna spre bandajul pe care îl avea prins peste urechea dreaptă. L-a smuls şi a pipăit, căutând rana. Ciudat.

— Kara!

— Aici scrie că Raison Pharmaceutical operează aproape exclusiv din apropiere de Bangkok, de unde fondatorul ei, Jacques de Raison, conduce noua uzină a companiei. Fiica lui, Monique de Raison, care se ocupă de producerea vaccinului, urmează să facă miercuri acest anunţ.

— Kara!

Ea a ridicat ochii spre el.

— Ce e?

— N-ai putea…? Tom s-a apropiat de ea, pipăindu-şi capul în căutarea rănii. E normală chestia asta?

— Care chestie?

— Am senzaţia… Nu ştiu. Nu o găsesc.

Kara i-a dat mâna la o parte, i-a răsfirat părul cu degetele şi, albă la faţă, s-a tras înapoi.

Tom s-a întors cu faţa spre ea.

— Ce e?

Prea, uimită ca să-i răspundă, ea s-a holbat la el.

— A dispărut, nu? a zis Tom. Acum opt ore era o rană deschisă, iar acum a dispărut, nu-i aşa?

— Mi se pare imposibil, a spus Kara.

În realitate, totul părea o nebunie.

— Ţi-am spus, Kara. Treaba asta e reală. Cât se poate de reală.

Degetele Karei au început să tremure.

— Bine, a zis ea.

Tom şi-a trecut degetele prin păr. Asasinii din New York continuau să-l caute, dar acum adevărata ameninţare devenise germenul Raison. Nu ştia din ce motiv, şi nici prin ce mijloace, dar acum deţinea informaţii de o importanţă covârşitoare. De ce tocmai el – un vagabond oarecare din Filipine, care luase în franciză un local Java Hut, actor ce aspira să joace în Cercul Magic, autor de romane nepublicate –, nu avea habar. Dar însemnătatea lucrurilor pe care le aflase a început să îi devină evidentă.

— Bine, a spus el. Poate reuşim să-i oprim.

— Să-i oprim? Pentru mine e greu de crezut, darămite să mai şi opresc nu ştiu ce.

— Bangkok, a spus Tom.

— Spune-mi, te rog, ce să căutăm la Bangkok? Să le luăm cu asalt fabrica?

— Nu, dar nici aici nu putem rămâne.

Ea s-a abţinut să mai spună ceva şi s-a dus în bucătărie.

— Trebuie să informăm pe cineva în legătură cu asta.

— Pe cine?

— Pe cei de la CDC. Centrul pentru Controlul Epidemiilor. Sediul lor central e la Atlanta.

— Şi ce să le spunem? a întrebat Tom. Că o creatură cu blană mi-a spus că germenul Raison va ucide jumătate din populaţia lumii?

— Păi, singur ai spus asta, nu? Că acest vaccin Raison va suferi mutaţii şi ne va omorî ca pe nişte muşte. Totul mi se pare o nebunie!

El şi-a frecat cicatricea de pe scalp.

— Sigur că da.

Kara a ridicat ochii către locul unde, în urmă cu mai puţin de zece ore, glonţul îi atinsese razant scalpul. A mai zăbovit cu privirea la tâmpla lui, după care s-a întors spre telefon.

— Trebuie să anunţăm pe cineva.

El a încercat să se asigure că nemulţumirea ei nu era îndreptată împotriva lui, ci a situaţiei.

— Bine, dar nu poţi spune asta oricărui funcţionar de la CDC, a zis Tom. O să creadă că ai luat-o razna.

— Atunci, cui? Şerifului local?

A verificat lista pe care şi-o aşezase în faţa cărţii de telefon, a găsit numărul dorit şi l-a format.

Tom s-a strecurat pe lângă ea şi a început să răsfoiască grăbit prin cartea de telefon. Roush-ii spuseseră că germenul Raison dăduse naşterii Marii Înşelătorii. Acum nu se gândea la nimic altceva.

— Nu cumva ştiu asta pentru că trebuie să împiedic producerea evenimentului? a întrebat Tom. Dar cine ar avea puterea de a opri totul? Cei de la CDC? Mai curând FBI-ul sau CIA, ori Departamentul de Stat.

— Crede-mă, şi cei de la Departamentul de Stat vor spune că e o nebu… şi Kara s-a întors, cu receptorul lipit de ureche. Da, bună dimineaţa, Melissa. Sunt Kara Hunter, din Denver, Colorado. Sunt asistentă medicală. Cu cine pot discuta despre posibilitatea izbucnirii unei… ăă, epidemii? A făcut o pauză. Nu, de fapt, nu telefonez din partea spitalului. Vreau să raportez ceva ce mi se pare suspect. O nouă pauză. O boală infecţioasă. Cu cine? Mulţumesc, rămân pe fir.

Kara s-a întors spre Tom.

— Ce îi spun omului?

— Te asigur, chiar cred…

Ea a ridicat mâna să-l oprească.

— Da, bună ziua, Mark.

Apoi a respirat adânc şi i-a prezentat îngrijorările ei legate de germenul Raison, încercând să-i explice totul cât mai bine. Şi-a dat seama imediat că nu reuşise să convingă.

— Nu-ţi pot spune exact de ce am o asemenea bănuială. Vreau doar să se testeze acest vaccin. Ai primit o sesizare dintr-o sursă credibilă. Nu e nevoie decât să verifici…

A clipit, după care şi-a dezlipit receptorul de ureche.

— Cum adică? a exclamat Tom. A închis?

— A zis că şi-a notat, apoi a închis.

— Ţi-am spus eu. Uite.

Tom a ridicat receptorul şi a tastat un număr din Washington, D.C. După trei apeluri şi şapte transferuri, a reuşit să discute cu

secretara adjunctă de la Biroul Internaţional pentru Narcotice şi Aplicarea Legii, care, la rândul său, raporta subsecretarului pentru afaceri externe, care, la rândul său, raporta totul adjunctului secretarului de stat. Nu conta cât de lung era acest lanţ; important era că secretara, Gloria Stephenson, părea o persoană cu care se putea discuta. Ea măcar l-a ascultat că, unu, el deţinea informaţii de cea mai mare importanţă pentru interesele Statelor Unite şi, doi, că trebuia să le transmită imediat autorităţilor competente.

— Bine, puteţi rămâne pe fir, domnule Hunter? Încerc să vă fac legătura.

— Sigur.

Era clar că avusese o idee bună. A auzit trei apeluri, după care i s-a răspuns.

— Bob Macklroy.

— Da, bună, Bob. Ce departament?

— Secretariatul Biroului pentru Narcotice. Sunt secretarul.

Deci marele şef.

— A, bună dimineaţa, domnule Macklroy. Vă mulţumesc pentru că aţi preluat apelul meu. Mă numesc Thomas Hunter şi deţin informaţii privind o ameninţare gravă în legătură cu care încerc să anunţ autorităţile competente.

— Care este natura acestei ameninţări?

— Un virus.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu ai numărul de la CDC? l-a întrebat Macklroy.

— Ba da, dar problema îi depăşeşte. Am încercat să-i anunţ şi pe cei de acolo, dar mi-au închis telefonul.

Tom şi-a dat seama că cineva atât de important ca Macklroy nu avea mult timp de pierdut, aşa că s-a hotărât să-i prezinte cât mai succint problema.

— Ştiu că va părea ciudat şi că nu ştii cine sunt, dar trebuie să mă asculţi.

— Te ascult.

— Ai auzit de vaccinul Raison?

— N-aş putea afirma asta.

— E un vaccin transmisibil pe calea aerului, ce urmează a fi lansat pe piaţă. Numai că are o problemă.

Într-o singură frază, pe nerăsuflate, i-a povestit lui Macklroy despre posibilele mutaţii pe care le-ar suferi vaccinul şi despre dezastrul pe care le-ar putea produce acestea.

A urmat o lungă tăcere.

— Mai eşti la telefon? a întrebat Tom.

— În acest fel, populaţia Pământului va fi decimată. Despre asta e vorba?

Tom a înghiţit în sec.

— Ştiu că pare o nebunie, dar acesta este… adevărul.

— Realizezi că există legi care interzic defăimarea unei companii fără motive în…

— Eu nu încerc să defăimez Raison Pharmaceutical! Eu vorbesc despre o ameninţare gravă, căreia trebuie să i se acorde toată atenţia.

— Îmi pare rău, dar nu ai ales autoritatea competentă. De asemenea probleme se ocupă de obicei CDC. Acum, dacă nu te superi, trebuie să plec la o întâlnire, şi deja am întârziat.

— Bineînţeles, întârzii la un ştiu ce întâlnire! Toţi cei care vor să scape de tine îşi dau brusc seama că au întârziat la o întâlnire! Kara i-a făcut semn să se calmeze. Ascultă, domnule Macklroy, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Franţa, ori Thailanda, ori ţara care are jurisdicţie asupra companiei Raison Pharmaceutical trebuie să facă verificări în legătură cu asta.

— Bine, dar care e sursa din care provin aceste informaţii?

— Ce vrei să spui?

— Cum ai intrat în posesia unor asemenea informaţii, domnule Hunter? Faci nişte acuzaţii foarte grave, aşa că sunt convins că există o sursă credibilă.

A rostit cuvintele fără să-şi dea seama.

— Am visat.

Kara şi-a luat capul în mâini, dându-şi ochii peste cap.

— Am înţeles. Foarte bine, Tom. Ne faci să risipim banii contribuabililor.

— Îţi pot dovedi asta! a zis Tom.

— Îmi pare rău, dar acum chiar sunt în întârzie…

— Ştiu numele calului care va câştiga derbiul Kentucky în după-amiaza asta, a răcnit el în receptor. Joy Flyer.

— O zi bună, domnule, şi a închis.

S-a uitat lung la Kara, care se plimba nervoasă de colo-colo şi clătina din cap. Tom a pus receptorul în furcă.

— Nişte idioţi. Nici nu mă miră că ţara asta se duce de râpă.

În parcarea din faţa casei s-a auzit zgomotul unei portiere trântite.

— Ei, bine? a făcut Kara.

— Ei, bine, ce?

— Măcar am anunţat pe cineva. Trebuie să recunoşti că sună al naibii de ciudat.

— Nu e de ajuns să anunţi, a spus Tom, ducându-se către fereastra camerei de zi şi trăgând draperia.

— Ce-ar fi să ne facem nişte pancarte şi să ne aşezăm la colţul străzii; poate că aşa ni se va da mai multă atenţie, a spus Kara. Să scriem pe ele că vine sfârşitul lumii.

Tom a lăsat draperia să cadă şi s-a dat înapoi.

— Ce e?

— Au venit!

Îi văzuse pe trei dintre ucigaşi îndreptându-se din uşă în uşă, spre etajul lor.

Tom s-a îndreptat în fugă spre dormitorul lui.

— Trebuie s-o ştergem de aici. Ia-ţi paşaportul, banii, tot ce poţi.

— Nici îmbrăcată nu sunt!

— Atunci, grăbeşte-te! A aruncat o privire spre uşă. Avem cel mult un minut. Sper.

— Şi unde plecăm?

Tom a ţâşnit în camera lui.

— Thomas!

— Du-te odată! Du-te, du-te!

Şi-a luat repede documentele personale şi le-a îndesat în borseta neagră pe care o lua întotdeauna când pleca undeva. Bani – două sute de dolari, atât avea. Spera să aibă Kara mai mulţi.

Periuţa de dinţi, o pereche de pantaloni de camuflaj, trei tricouri, chiloţi, şosete. Ce altceva îi mai trebuia? Ce? Atât; nu mai avea timp să-şi ia şi alte lucruri.

A revenit rapid în camera de zi.

— Kara!

— Stai liniştit! Era cât pe ce să te *omor!*

Era posibil ca ţipetele lor să trezească tot cartierul.

— Grăbeşte-te! i-a şoptit el cu glas dogit.

Ea a bombănit ceva.

— Ce mai trebuia? Fardurile? A înşfăcat coşuleţul în care le ţinea, le-a îngrămădit în borsetă şi a luat maceta de pe măsuţa de cafea.

Kara a ieşit îmbrăcată în nişte pantaloni trei sferturi negri şi un tricou fără mâneci de culoare galbenă. Avea părul prins într-o coadă de cal şi ţinea sub braţ o geantă albă. Arăta ca un canar pregătit de o croazieră în Bahamas.

— Ne întoarcem, nu? a întrebat ea.

— Mergi aplecată şi imediat în spatele meu, i-a zis Tom, grăbindu-se către uşa glisantă din sticlă. A tras draperia – în parcarea din spatele clădirii părea să nu se afle nimeni. S-au strecurat afară, după care a închis uşa. Aşa, iute, dar fără să atragem atenţia. Stai în spatele meu, a repetat el.

Au coborât scara metalică şi s-au îndreptat spre Toyota Celica, maşina Karei. Nu era nimeni în jur; în acele momente, probabil că asasinii băteau la uşa apartamentului lor.

— Ai cheia?

Kara a scos-o din geantă şi i-a dat-o lui Tom.

— De unde ştii că erau ei? a întrebat ea.

— Ştiu. Unul dintre ei avea un bandaj la cap. E unul dintre cei cu care am avut de-a face aseară. I-am dat un picior în gură.

S-au urcat în maşină, iar el a pornit motorul.

— Lasă-te jos.

Aflată pe scaunul din faţă, Kara s-a aplecat şi a rămas în acea poziţie vreo două intersecţii, după care s-a ridicat şi s-a uitat să vadă dacă erau urmăriţi.

— Ceva? a întrebat Tom.

— Nu văd nimic deosebit. Apoi s-a întors către el. Unde mergem?

Bună întrebare.

— Paşaportul e valabil, da?

— Te rog, Tom, fii serios. Nu putem fugi până la Manila sau Bangkok, ori cine ştie unde!

— Ai vreo idee mai bună? Asta e situaţia! Cei pe care i-am lăsat în urmă sunt ucigaşi *adevăraţi* cu pistoale *adevărate!* Iar vaccinul Raison e un vaccin *adevărat,* şi Joy Flyer e un cal *adevărat!*

Kara s-a uitat înapoi prin oglinda retrovizoare.

— Derbiul Kentucky încă nu s-a desfăşurat, a spus ea încet.

— Cât timp am spus că mai avem până când germenul Raison va deveni o ameninţare reală? a întrebat Tom.

— Nici măcar nu ştiai sigur în ce an s-a întâmplat asta, i-a răspuns Kara şi s-a întors cu faţa spre el. Dacă toate lucrurile astea sunt *adevărate,* atunci trebuie să obţii mai multe informaţii. Şi mai precise. Nu putem face ocolul pământului doar pentru că Joy Flyer este un cal câştigător!

— Şi ce propui, să descoperim cum se poate rezolva problema în Orientul Mijlociu dintr-o lovitură?

Ea l-a privit cu atenţie.

— Poţi face asta?

— Sigur că nu.

— De ce?

Da, la o adică, de ce nu?

— Ce ţi-au spus liliecii negri? l-a întrebat Kara. Că ei ţi-ar fi destinul, nu? Poate ar trebui să stai mai degrabă de vorbă cu ei, decât cu creaturile alea albe. Avem nevoie de informaţii precise.

— Nu pot! Trăiesc în pădurea neagră! Este interzis să intri acolo.

— Interzis? I-auzi la el. Tom, eşti într-un *vis.* De acord, un vis cu unele implicaţii nebuneşti, dar până la urmă doar un vis.

— Şi atunci, de unde ştiu toate chestiile astea? De ce a dispărut rana mea de la cap?

— Habar n-am. Ştiu doar că ceea ce trăim acum – şi a lovit cu pumnul în bordul maşinii – nu este un vis. Prin urmare, visele tale sunt speciale. Într-un fel inexplicabil, tu afli lucruri pe care nu ar trebui să le ştii: recunosc asta. În plus, *te susţin* în ceea ce afirmi. Numai că trebuie să afli mai mult! Şi nu am chef să fug tocmai până la Bangkok pentru a salva lumea fără să am habar ce voi face după ce ajung acolo. Ai nevoie de informaţii suplimentare.

Au pătruns pe breteaua rutieră dintre 1-25 şi 1-70, şi s-au îndreptat spre aeroportul internaţional Denver.

— Aşadar, recunoşti măcar că aceste informaţii sunt importante. Şi reale.

Kara şi-a lăsat capul pe tetieră.

— Da. Aşa s-ar părea.

— Atunci, trebuie să reacţionăm cumva. Ai dreptate, avem nevoie de mai multe informaţii. Dar nu pot adormi cât sunt la volan, corect? Iar tu nu poţi să mă droghezi la nesfârşit.

— Aşa e.

— Macklroy pare să creadă că CDC trebuie să primească aceste informaţii.

— Asta cred şi eu.

— Bine. Atunci, să mergem la Atlanta. Câţi bani ai la tine?

Ea a ridicat din sprâncene.

— Să mergem până la Atlanta? Dar nu-mi pot lăsa slujba fără să-i anunţ.

— Atunci dă-le un telefon. Numai că telefonul nu e cea mai sigură modalitate de a atrage atenţia celor de la CDC. Sunt sunaţi, probabil, de cel puţin o sută de demenţi, cu tot felul de născociri. De aceea trebuie să mergem la sediul lor central.

— Nu la Bangkok?

— Nu. La Atlanta. Ştii bine că nu ne putem întoarce acasă – cine ştie cât vor pândi acolo?

Kara a analizat problema. Apoi a închis ochii şi, într-un târziu, a zis:

— Bine. Mergem la Atlanta.

12

Indiferent cât de mult a insistat Kara, Tom nu a reuşit să adoarmă în timpul zborului până la Atlanta.

Încet, dar sigur, Kara îşi alunga neîncrederea, recunoscând că, în realitate, lui Tom i se întâmpla ceva foarte important, deşi încă nu reuşea să accepte ideea că el ştia ce va provoca sfârşitul lumii. După părerea ei, faptul evident că el experimenta un anumit gen de precogniţie în timpul somnului nu însemna că tot ceea ce părea a fi produsul imaginaţiei lui hiperactive ar fi fost real. De exemplu, cine auzise de lilieci cu blană albă?

Tom voia cu disperare să o convingă pe Kara că o asemenea situaţie era posibilă. Nu avea nici o dovadă că Boeing-ul 757 în care se aflau nu făcea cumva parte din cine ştie ce vis nebunesc. Cine ar fi putut spune care dintre realităţi era mai convingătoare?

— Nu uita ce obişnuia să ne spună tata când eram mici, a zis Tom. Toate concepţiile creştine despre lume se bazează pe realităţi alternative. Nu luptăm împotriva unor fiinţe în carne şi oase, ci împotriva unor principii. Mai ţii minte? De fapt, mai toată lumea crede că cele mai multe lucruri se petrec fără ca noi să le putem vedea. Acesta e un principiu religios.

— Şi? Eu nu cred în el. Şi nici tu.

— Păi, poate că *ar trebui* să credem în el. Nu neapărat în ceea ce priveşte creştinismul, ci principiul în sine. De ce nu?

— Pentru că eu nu cred în stafii, a spus ea. Dacă Dumnezeu există, şi el ne-a înzestrat cu cele cinci simţuri, de ce nu ni se înfăţişează prin intermediul vreunuia dintre ele? Visul mi se pare absurd.

— Poate ni se înfăţişează, dar nu-l vedem noi. Poate că nu simţurile sunt problema, ci mintea.

S-a răsucit pe scaun şi l-a privit atent.

— Tu eşti acelaşi Thomas care îi spunea tatei ce ridicolă îi era credinţa?

— Dar n-am susţinut că s-a schimbat ceva. Spun doar că e ceva ce trebuie analizat. Ca în *Matrix.* Mai ţii minte filmul acela?

Toată lumea crede ceva când, în realitate, lucrurile stau exact invers.

— Numai că lumea reală este o pădure colorată, în care trăiesc lilieci albi, iar toate astea îţi apar într-un vis. Nu cred.

— Liliecii cu blană albă mi-au lecuit rana de la cap şi mi-au spus numele calului care va câştiga derbiul Kentucky. Iar dacă-mi imaginez o realitate, mai probabil ar fi să mi-o imaginez pe *asta.* În cealaltă, ambele realităţi se susţin – asta este istorie, iar cealaltă, prezentul. În această realitate, cealaltă realitate este absurdă dacă aceasta nu este adevărata realitate. Ori dacă nu cumva este de fapt viitorul.

— Ajunge. A început să mă doară capul. Mai bine ai încerca să dormi, ca să afli cum putem rezolva criza din Orientul Mijlociu.

— Nu avem cum. Germenul Raison ne va lovi înainte de a reuşi noi asta. Adică acum.

— Asta dacă nu putem opri lansarea pe piaţă a vaccinului, a spus Kara. E posibil să schimbăm viitorul? Ori, altfel spus, să modificăm istoria?

Tom nu s-a obosit să răspundă.

Peste o oră, au aterizat la Atlanta, după care au pierdut jumătate de ceas cu o serie de probleme urgente. Kara datora spitalului din Denver o explicaţie şi trebuia să rezolve câteva treburi legate de conturile ei bancare, iar Tom a verificat, pentru orice eventualitate, locurile libere la zboruri către destinaţii din afara ţării. Când s-au întâlnit la autobuzul care avea să-i ducă în oraş, se făcuse deja trei şi jumătate.

— Aşa, a zis Tom, ţinând deschisă uşa care dădea spre şirul de taxiuri. Câţi bani avem?

— Noi? Cam cinci mii de dolari, dar toţi sunt ai mei. Nu ţin minte ca tu să fi depus vreun bănuţ în contul meu.

Tom găsise un zbor spre Bangkok prin Los Angeles şi Singapore la ora zece seara, dar biletul costa două mii de dolari. Nu era bine. S-a încruntat.

— Te aşteptai la mai mult? l-a întrebat ea.

— Credeam că ai economisit mai bine de douăzeci de mii, a spus el.

— Asta era acum trei luni. De atunci, am mai cumpărat şi eu câte ceva. Cinci mii ne vor ajunge. Atâta vreme cât nu fugim până la Manila sau Bangkok.

Apoi a închis uşa.

Taxiul de culoare galbenă a ajuns la Centrul pentru Controlul Epidemiilor din Clifton Road la ora patru şi un sfert, cu patruzeci şi cinci de minute înainte de încheierea programului oficial. Kara a plătit taximetristul, apoi s-a îndreptat împreună cu Tom spre intrarea în clădire.

— Bun, ce trebuie să facem aici? a întrebat ea.

— Să trezim şi morţii din morminte, i-a răspuns Tom.

— Hai să fim ceva mai precişi.

— Nu se poate să nu ne ia în serios cineva de aici. Nu plecăm până nu găsim pe cineva cu autoritatea necesară care să accepte să cerceteze problema germenului Raison.

Kara s-a uitat la ceas.

— Bine.

Au pătruns în clădire şi s-au apropiat de ghişeul protejat de un perete din plexiglas, pe care scria pe fond negru „Recepţie”. Tom a explicat scopul vizitei lor unei roşcate care se numea Kathy şi, după ce au fost informaţi că vor trebui să stea de vorbă cu un responsabil de caz, au cerut să fie puşi imediat în legătură cu unul. Lui Tom i s-a înmânat un teanc de formulare care cuprindeau nenumărate întrebări care nu păreau să aibă vreo legătură cu bolile infecţioase: data naşterii, numărul de la asigurări sociale, performanţe şcolare, numărul de la pantofi. S-au aşezat pe scaunele tapiţate din sala de aşteptare, au completat formularele cât au putut de repede şi i le-au dat lui Kathy.

— Cât va trebui să aşteptăm? s-a interesat Tom.

Telefonul femeii a sunat, iar ea a preluat apelul fără să mai apuce să-i răspundă. Se părea că una dintre colegele ei avea probleme cu şoarecii în propria locuinţă. Tom a bătut darabana în blatul ghişeului şi a aşteptat răbdător.

Kathy a pus receptorul în furcă, dar telefonul a sunat din nou.

Tom a îndreptat un deget spre femeie.

— Doar o întrebare: cât va dura?

— Imediat ce va fi cineva liber.

— Păi, s-a făcut deja patru şi treizeci şi cinci. Când va fi cineva disponibil?

— Vom face tot posibilul să obţineţi audienţa astăzi, a spus ea şi a ridicat receptorul. Din câte se părea, era aceeaşi persoană. A urmat o altă întrebare despre ce trebuia făcut pentru a ţine sub control hoardele de şoareci agresivi. Specialista a spus ceva despre purtarea de mănuşi de protecţie pentru scoaterea şoarecilor morţi din curse.

Tom a oftat adânc şi s-a întors la scaunele din sala de aşteptare.

— Kathy asta a crescut într-o familie de idioţi, a spus el.

— Ai răbdare, Thomas. Poate c-ar trebui să vorbesc eu, a zis Kara, şi s-a uitat din nou la ceas.

— Mi se pare că ne pierdem vremea aici, a spus el. Chiar dacă le prezentăm situaţia, cât timp le va lua birocraţilor ăstora ca să reacţioneze? Uneori e nevoie de luni, ba chiar ani, ca să obţii aprobarea FDA[3] pentru un medicament. Cât le va trebui ca să-l interzică? Probabil luni şi ani de zile. Îţi spun eu, trebuie să mergem la Bangkok. Peste două zile vor anunţa lansarea vaccinului. Nu trebuie decât să le explicăm cum stau lucrurile – mai ales acestei Monique de Raison. Ne vor verifica spusele, vor descoperi problema şi o vor rezolva.

Kara s-a uitat iarăşi la ceas şi s-a ridicat.

— Nu cred că va fi chiar atât de simplu. Trebuie să verific ceva. Mă-ntorc repede.

Tom a răbdat tăcut, enervându-se, zece minute, după care s-a apropiat de Kathy pentru o nouă confruntare. De data aceasta ea l-a oprit înainte ca el să apuce a pune întrebarea care îl preocupa.

— Iertaţi-mă, domnule, sunteţi tare de ureche sau doar încăpăţânat? V-am mai spus că vă voi chema când unul dintre funcţionarii noştri va fi disponibil.

Şocat de grosolănia ei, Thomas s-a oprit. În jur nu era nimeni ca să audă ce spusese – lucru de care Kathy era perfect conştientă, altfel nu şi-ar fi permis un asemenea abuz verbal.

— Ce-aţi spus? a bâiguit el.

---

3 Food and Drug Administration – Administraţia pentru controlul calităţii produselor alimentare şi medicamentoase (n.tr.).

— M-aţi auzit foarte bine, s-a răstit ea. Până la încheierea programului, vă voi chema imediat ce un funcţionar va fi disponibil.

Tom s-a apropiat de ghişeu şi s-a uitat urât prin ferestruica din peretele de plexiglas.

— Problema asta nu poate aştepta până mâine.

— Trebuia să vă gândiţi din timp la acest lucru.

— Ascultaţi, doamnă, am venit tocmai de la Denver ca să discutăm cu cineva! Dacă e vorba de ceva grav în ce mă priveşte? De unde ştiţi că nu am vreo boală care ar putea ucide întreaga populaţie a lumii?

Ea a rămas rezemată de spătarul scaunului, evident liniştită de certitudinea că reuşise să câştige runda datorită ultimei absurdităţi rostite de el.

— Aici nu e o clinică. Nu cred că aveţi…

— Nu ştiţi nimic! Dacă aş avea poliomielită? (Nu alesese bine boala.) Dacă aş fi bolnav de Ebola sau mai ştiu eu ce?

— Aici scrie Raison nu-ştiu-ce, a zis ea şi a extras formularul completat de el cu un gest lenevos. Nu Ebola. Luaţi loc, domnule Hunter.

Tom a simţit că ia foc.

— Dar ce este acest *germen Raison?* a întrebat el. Ai măcar idee? În realitate, germenul ăsta transformă Ebola într-o răceală banală. Ştiai asta? S-ar putea ca virusul să fi fost deja eliberat…

— Staţi jos! a spus Kathy, ridicându-se în picioare, cu pumnii strânşi, lângă coapse. I-a arătat teatral către scaunele rezervate vizitatorilor. Luaţi loc imediat.

Tom nu ar fi putut spune dacă în continuare apelase la instinctele dobândite prin practicarea artelor marţiale, ori inteligenţa lui ieşită din comun – în orice caz, curajul îi rămăsese intact.

Vreme de cinci secunde, a privit-o fix pe femeia aflată de partea cealaltă a peretelui de plexiglas. Vederea fălcilor ei tremurătoare a fost picătura care a umplut paharul. Brusc, s-a prins de gât cu ambele mâini şi a început să se strângă.

— Aahhh! Cred că sunt infectat, a spus el printre gâfâieli. S-a împleticit în faţă şi a dat cu capul în plexiglas. Ajutor! a răcnit el. Ajutor, sunt infectat cu germenul Raison!

Femeia a rămas neclintită şi, tremurând de furie, a arătat cu degetul spre şirul de scaune.

— Staţi jos!

Tom s-a izbit cu obrazul de geam, s-a strâns şi mai tare de gât şi a scos limba.

— Mor! Ajutor, ajutor!

— Thomas! a exclamat Kara, şi s-a îndreptat repede spre el.

El a început să se scurgă spre podea şi să-şi dea ochii peste cap.

Vreo cinci sau şase funcţionari au fugit spre el, venind dinspre cubiculele aflate în spatele recepţiei.

— Staţi! a strigat Kathy. Staţi!

— Thomas, ce faci? l-a întrebat Kara, disperată.

El i-a făcut cu ochiul discret, după care s-a dat cu capul de geam, de data aceasta suficient de tare ca să-l doară.

— Scuzaţi-mă! Un bărbat îmbrăcat într-un costum gri a apărut în spatele recepţionerei. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat.

— Domnul... domnul vrea să discute cu un funcţionar de caz, a spus Kathy.

Tom şi-a lăsat braţele în jos şi s-a ridicat.

— Sunteţi şeful?

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Îmi cer iertare pentru spectacolul ăsta, dar sunt disperat, şi farsa asta demnă de un şcolar a fost singura soluţie care mi-a venit în minte, a spus Tom. Este extrem de important să discutăm imediat cu cineva de la departamentul de boli infecţioase.

Bărbatul a aruncat o privire spre chipul îmbujorat al lui Kathy.

— Avem procedurile acestea din anumite motive, domnule...

— Hunter. Thomas Hunter. Vă asigur, vă va interesa foarte mult ceea ce am de spus.

Bărbatul a ezitat o clipă, apoi a ieşit pe una din uşile din peretele de plexiglas.

— Ce-ar fi să veniţi în biroul meu? a zis el şi i-a întins mâna lui Tom. Mă numesc Aaron Olsen. Vă rog să ne iertaţi pentru întârzierea cu care am reacţionat. Uneori, aici situaţia scapă de sub control.

Tom i-a strâns mâna şi l-a urmat, însoţit de Kara.

— Data viitoare când o să-ţi pierzi auzul să-mi spui şi mie, ai înţeles? i-a şuierat ea.

— Îmi pare rău.

Kara abia şi-a putut reţine zâmbetul.

— Ce e? a întrebat-o Tom.

— Nimic. Îţi spun mai târziu.

Stând la biroul mare din lemn de cireş şi ţinându-şi coatele pe tăblia lui, cu un chip aproape impenetrabil după ce Tom îi relatase pe larg cele aflate de la liliecii cu blană albă, Aaron Olsen l-a privit cu atenţie pe vizitator.

Tom s-a sprijinit de spătar şi a oftat adânc. Plăcuţa aurită de pe biroul lui Aaron anunţa că acesta era director adjunct şi se ocupa într-adevăr de bolile infecţioase. Şi, cu toate că începuse prin a spune că unitatea de reacţie rapidă a Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii era cea mai indicată instituţie pentru a fi contactată, acceptase să le asculte povestea, şi o făcuse fără să trădeze nici o emoţie.

Se părea că nimeriseră unde trebuia.

— Aşadar, a zis Aaron şi pentru prima oară pe buze i-a apărut un surâs discret.

— Ştiu că totul pare ciudat, a spus Tom. Dar trebuie să analizaţi doar faptele.

— Asta şi fac, domnule Hunter, şi asta mă tulbură. Am înţeles eu cumva greşit, ori chiar aţi afirmat că aceste informaţii provin dintr-un vis?

Kara s-a aplecat peste birou.

— Vorbiţi ca şi cum totul ar fi ridicol. Tonul ei defensiv era de-a dreptul şocant. Aţi ascultat cu atenţie ce v-a spus? Ştie de vaccinul Raison! Ştia despre el încă înainte ca ştirea să fie făcută publică.

— Despre vaccinul Raison s-a vorbit în ultimele luni în anumite cercuri…

— Poate, dar nu în cercurile pe care le frecventează fratele meu.

Tom a ridicat o mână.

— Gata, Kara. Ce o apucase? Dintr-odată, devenise cea mai înfocată apărătoare a lui. S-a întors apoi spre Olsen. Bine, să revenim. Ce anume vă nedumereşte?

Olsen a zâmbit, neîncrezător.

— Spuneţi că ştiţi toate aceste lucruri dintr-un vis…

— Nu tocmai, a zis Tom. Dintr-o realitate alternativă. Dar să lăsăm asta acum. Indiferent de unde aş fi aflat toate astea, am cunoştinţă despre lucruri care încă nu s-au întâmplat. Am ştiut că o companie franţuzească urma să anunţe lansarea pe piaţă a unui vaccin numit Raison înainte ca ştirea să fie făcută publică. Şi mai ştiu că acest vaccin va suferi mutaţii în condiţii extreme de temperatură şi că va deveni letal. Va infecta populaţia lumii în mai puţin de trei săptămâni. Noi nu vă cerem decât să faceţi o verificare. Ce este atât de complicat?

Olsen i-a privit cu atenţie pe amândoi.

— Daţi-mi voie să fac un rezumat al situaţiei. Un bărbat intră în clădire, începe să se strângă de gât şi să strige după ajutor, după care susţine că a fost vizitat în vis de nişte lilieci care i-au spus că lumea e pe ducă – peste, cât spuneaţi? trei săptămâni, da? – când un vaccin supraîncălzit se va transforma într-un virus ucigător. Am înţeles bine?

— La trei săptămâni *după* eliberarea virusului, a ţinut să clarifice Tom lucrurile.

Olsen nu l-a luat în seamă.

— Domnule Hunter, nu ştiţi că temperaturile ridicate ucid viruşii? Indiferent de sursa din care ar proveni, aparent avertismentul dumneavoastră nu se susţine.

Kara i-a sărit din nou în ajutor.

— Probabil că tocmai de aceea cei de la Raison Pharmaceutical nu cunosc problema. Eu cred că medicamentele nu sunt testate pentru a se constata modificările pe care le suferă la temperaturi extreme.

— Sunteţi asistentă medicală, a spus Olsen. Acceptaţi acest lucru absurd aflat dintr-un vis?

— Aşa cum a spus şi Tom, nu e vorba neapărat de ceva absurd aflat dintr-un vis. Pentru numele lui Dumnezeu, verificaţi şi gata!

— Şi cum propuneţi să procedez? Să emit un buletin în care să spun că nişte lilieci cu blană albă au avertizat în legătură cu vaccinul Raison? Ar fi un caz flagrant de calomnie, nu credeţi?

— Atunci explicaţi-mi cum de-am ştiut că Joy Flyer avea să alerge derbiul Kentucky? a întrebat Tom.

Olsen a ridicat din umeri.

— Acestea sunt informaţii publice.

— Dar nu se anunţase public faptul că Joy Flyer avea să câştige, a spus Kara. Asta, cel puţin, acum două ore, când am pariat pe el.

Tom s-a întors spre sora lui.

— Ce pariu?

— A câştigat Joy Flyer? s-a mirat Olsen. Apoi s-a uitat la ceas. Aveţi dreptate, ar trebui să se anunţe rezultatele. Sunteţi siguri că Joy Flyer a câştigat? Nu era printre favoriţi.

— Chiar ai pariat pe el? a întrebat Tom. Cât ai riscat?

— Da, Tom, am pariat. Şi am câştigat, chiar dacă nu era favorit.

— Norocul începătorului, a spus Olsen, clătinând din cap şi privind pe fereastră. Am pus o mie de dolari pe Winner’s Circle.

— Nu aţi înţeles esenţa problemei, a spus Kara. Tom a aflat că Joy Flyer avea să câştige cursa din aceeaşi sursă care i-a oferit detaliile acestea despre vaccinul Raison.

— Cât? a repetat Tom întrebarea.

Olsen a oftat.

— Nimic din afirmaţiile voastre nu poate fi dovedit. Cred că nu aţi pariat pe Joy Flyer. Iar dacă aţi făcut-o, aţi putea spune că un înger v-a dat pontul, asta ca să susţineţi cealaltă poveste. După părerea mea, aveţi acţiuni la vreun concurent al firmei Raison Pharmaceutical şi vreţi să o defăimaţi. Nu pot folosi în nici un fel aceste informaţii, ci doar să le transmit pe canalele obişnuite spre factorii de decizie.

— Aşadar, le respingeţi? Fără nici o verificare? l-a întrebat Kara.

— Ba nu, am spus că voi face un raport. Olsen s-a ridicat şi a început să-şi ordoneze hârtiile de pe birou. V-aţi făcut datoria – vă sugerez să vă încasaţi câştigul.

Apoi le-a zâmbit condescendent.

Kara s-a ridicat brusc.
— Domnule Olsen, sunteţi un neghiob. Să nu îndrăzniţi să aruncaţi la coş acest raport. Dacă există chiar şi cea mai neînsemnată şansă ca noi să avem dreptate, probabil că veţi contribui la generarea unei situaţii foarte periculoase. Eu am pariat cincisprezece mii de dolari, aproape toate economiile mele de o viaţă, pe un cal necunoscut numit Joy Flyer, doar în baza celor spuse de fratele meu. Acum am în cont trei sute patruzeci şi cinci de mii de dolari doar pentru că l-am crezut. Vă sugerez să procedaţi la fel.
Apoi s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre uşă.
— Exact! a spus Tom, ridicându-se.
Trei sute patruzeci şi cinci de mii?
Taxiul îi aştepta, aşa cum stabiliseră.
— E adevărat? Chiar ai câştigat atâţia bani?
— Dacă am plăti datoria aceea faţă de băieţii din New York, crezi că ne-ar lăsa în pace?
— Dacă le dăm şi o dobândă bună, sigur. Vorbeşti serios?
— M-ai scos din belele de multe ori, a zis ea, ridicând din umeri. Acum e rândul meu. În plus, banii sunt şi ai tăi, nu?
— Încotro? a întrebat taximetristul.
Tom s-a uitat cercetător în ochii surorii lui.
— La aeroport, a spus el. Apoi, către Kara: E bine?
— Încotro? a vrut ea să ştie.
— Bangkok. Avem un zbor la zece. Am verificat, nu avem nevoie de vize.
Ea s-a uitat fix spre speteaza scaunului şoferului de taxi.
— De ce nu? La aeroport.
— Am înţeles, a spus taximetristul, şi maşina s-a pus în mişcare.
Tom a dat din cap.
— În regulă. Nu prea avem de ales, nu?
— Bineînţeles că nu, a zis ea cu glas reţinut. Din cauza ta, nu prea avem de ales, Thomas. Nu-ţi stă în fire să nu te amesteci.
— De data asta e vorba de cu totul altceva. Nu putem pretinde că asta nu se întâmplă.
Ea s-a uitat pe geam.
— Avem nevoie de mai multe informaţii.

— Le vom avea. Îţi promit. Imediat ce adorm.

— Şi când se va întâmpla asta? Când vom ajunge deasupra Pacificului?

13

Carlos Missirian a ajuns în aeroportul internaţional Bangkok la opt ore după ce Valborg Svensson îi ordonase să vină acolo. Avionul cu reacţie aparţinând companiei se dovedise foarte folositor. A derulat în minte discuţia purtată cu elveţianul.

— Omul nostru de la CDC a primit astăzi un vizitator agitat care a susţinut că mutaţiile suferite de vaccinul Raison la temperaturi ridicate nu sunt reversibile, îi spusese Svensson. Aşa cum susţinea bărbatul, rezultatul ar fi un virus ucigător, transmis pe calea aerului, cu perioada de incubaţie de trei săptămâni. El ar putea infecta întreaga populaţie a lumii într-o perioadă chiar mai scurtă.

— Dar cum de-a ajuns individul ăsta în posesia unei asemenea informaţii?

Svensson ezitase să-i răspundă.

— Visând, a răspuns el. Un vis foarte neobişnuit.

Paşii lui Carlos au răsunat pe podeaua de beton. Probabil că găsiseră virusul, deşi era greu de imaginat că reuşiseră asta prin asemenea mijloace. A respirat adânc de câteva ori. Nu peste multă vreme, o inspiraţie adâncă va însemna moarte, şi nu viaţă. Un virus inodor, purtat de vânt, căutând gazde umane. Nicidecum o boală simplă şi aproape inofensivă ca Ebola, căreia îi trebuiau trei săptămâni ca să se răspândească, ci un virus modificat genetic capabil să se deplaseze cu ajutorul curenţilor de aer, infectând astfel populaţia întregii lumi. O epidemie care s-ar putea răspândi chiar şi în acest aeroport în câteva minute, cu o perioadă de incubaţie de câteva săptămâni, devenind apoi letal în mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la apariţia primelor simptome.

Împotriva unui asemenea virus nu există mijloace de protecţie. Cu excepţia unui antivirus.

A închiriat un Mercedes şi a ajuns în oraş. Monique de Raison urma să facă o declaraţie la hotelul Sheraton peste aproximativ douăzeci şi patru de ore. Va aştepta până atunci: asta îi oferea suficient timp pentru a se pregăti. Pentru a contracara

eventualele situaţii neplăcute care i-ar putea afecta planurile privind modul de acţiune. Pentru a reduce orice posibilitate de scăpare sau amestec în răpirea pe care o pusese la cale.

În ultimii cinci ani, el şi Svensson urmăriseră sute de piste. De câteva ori deveniseră foarte încrezători când descoperiseră vreun virus care prezenta exact caracteristicile înşelătoare de care aveau nevoie. La un moment dat, fuseseră chiar convinşi că găsiseră ce le trebuia. Dar niciodată nu acţionaseră în baza unor informaţii atât de neobişnuite. În nici un caz nu se bizuiseră pe un vis. Carlos nu-şi putea da seama ce anume îl convinsese pe Svensson să se încreadă într-un asemenea raport. Însă, cu cât se gândea mai mult la acest aspect, cu atât agrea mai mult ideea.

La o adică, de ce nu? De ce nu s-ar fi putut ca rezultatul rugăciunilor lui să se materializeze printr-un vis? Allah nu ar fi fost capabil de aşa ceva? Niciodată nu se lăsase influenţat de misticism, dar asta nu însemna că Dumnezeu nu-i vorbise lui Mahomed prin intermediul viziunilor. Dacă această singură armă le putea da o asemenea lovitură duşmanilor lui, oare nu era posibil ca Allah să deschidă mintea omului prin ceva atât de mistic precum un vis? Faptul că acest Thomas Hunter nu numai că avusese un astfel de vis, dar se şi grăbise să informeze CDC-ul despre el părea să sugereze intervenţia providenţei.

Pe de altă parte, doar o companie de cercetări precum Raison Pharmaceutical ar fi avut resursele necesare pentru a crea un asemenea virus. Nu o întâlnise niciodată pe Monique de Raison, dar prin cercetările meticuloase în domeniu, ea dusese lucrurile la un nivel pe care ruşii nu reuşiseră să-l atingă. Carlos slujea moartea prin forţă, nu prin inteligenţă, dar asta nu însemna că nu se pricepea deloc la complicatele arme biologice.

Încă avea viu în minte sunetul vocii grave, reţinute, a lui Svensson, într-o noapte din urmă cu şapte ani, în timp ce admirau panorama oraşului Cairo.

— Când aveai şase ani, în Cipru, tatăl tău, specialist în informatică, era consilier strategic al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, a spus Svensson. A fost răpit de agenţi ai Mossad-ului. De atunci nu a mai fost văzut.

— Clar, îmi cunoşti trecutul, a spus Carlos, oarecum surprins că acel bărbat ştia lucruri despre care prea puţini oameni aveau habar.

— Cred că orice tânăr ar trăi un sentiment de amărăciune. Iar într-o zi ar putea acţiona în baza acestui resentiment adânc înrădăcinat. Dar cuvintele mele nu sunt prea potrivite pentru a te descrie, nu-i aşa?

Carlos l-a urmărit atent pe elveţian, care fuma trabuc.

— Tot ce se poate.

— Ai plecat de acasă la doisprezece ani, petrecându-i pe următorii cincisprezece antrenându-te alături de numeroşi terorişti, doi ani într-o tabără de pregătire Al-Qaeda. În cele din urmă, ai renunţat la acţiunile teroriste mărunte şi ridicole. Te interesează peştii mai mari.

Lui Carlos îi displăcea acest om.

— Însă anii de instruire ţi-au prins bine. Unii spun că nimeni nu poate supravieţui unei lupte corp la corp cu tine. Aşa este?

Apoi a mai tras un fum din trabuc.

— Las în seama altora asemenea judecăţi, a spus Carlos.

Bărbatul a surâs.

— Ştii de ce ar fi nevoie pentru a supune întregul pământ?

— De arma potrivită, a spus Carlos.

— Un virus.

— Cum am zis, arma potrivită.

— Un virus şi un antivirus.

Carlos şi-a reprimat dorinţa bruscă de a-i tăia gâtul acelui bărbat chiar acolo, pe terasa hotelului Hilton, nu pentru că Svensson ar fi prezentat vreo ameninţare imediată pentru el, ci pentru că i se părea perfid cu ochii lui negri şi zâmbetul strâmb pe care îl arborase. Nu-i plăcea.

— Un virus, un vaccin şi cineva care să vrea să le folosească, a spus Svensson, după care s-a întors încet spre Carlos. Iar acel om sunt eu.

— Cinstit vorbind, nu-mi pasă cine eşti, a spus Carlos. Mă interesează poporul meu.

— Poporul tău. Bineînţeles. Problema este ce eşti dispus să faci pentru el.

— Ba nu, l-a contrazis Carlos pe un ton reţinut, întrebarea este: Ce voi face? iar răspunsul e: că îi voi elimina duşmanii.

Trei luni mai târziu, cei doi încheiaseră o înţelegere. Svensson şi grupul lui îi vor oferi o bază de operaţiuni în Alpi, informaţii şi mijloacele de a desfăşura un atac biologic. În contra partidă, Carlos se angaja să-i asigure muşchii de care Svensson avea nevoie pentru operaţiunile sale.

În planul de ansamblu erau cuprinse naţiuni şi lideri ai acestora, el fiind pus la punct de cel în faţa căruia Valborg Svensson dădea socoteală: Armand Fortier. Carlos îl întâlnise pe Fortier de două ori, de fiecare dată fiindu-i risipite îndoielile. Totul era plănuit cu minuţiozitate, până la ultimul amănunt, verificat şi răsverificat. Planuri de rezervă pentru orice reacţie faţă de eliberarea virusului care ar fi corespuns cerinţelor stabilite. Ţintele cele mai importante erau marile puteri deţinătoare de arme nucleare – fiecare dintre ele fusese evaluată în modalităţi aproape imposibil de imaginat. Într-o zi, istoricii aveau să analizeze trecutul şi să deplângă faptul că nimeni nu receptase semnalele, multe dintre ele anunţând sosirea marii zile. Nici o ţară nu avea să plătească un preţ mai mare decât America. Rezultatul final avea să fie schimbarea istoriei pentru totdeauna, iar asta în decurs de numai câteva săptămâni. Nici nu putea spera să obţină mai mult.

Şi, totuşi, planul oferea o posibilitate foarte reală. Dacă o sută de milioane de americani ar afla într-o dimineaţă că fuseseră infectaţi cu un virus ce avea să-i ucidă în câteva săptămâni şi că doar un om deţinea antidotul, dar le cerea colaborarea în schimbul acestuia…

Aceasta era adevărata putere.

Nu aveau nevoie decât de arma potrivită. Virusul şi antivirusul.

Carlos a inspirat adânc şi a dat drumul aerului printre buzele strânse. Americanul urma să sosească. Thomas Hunter. Potrivit surselor lui, Hunter va ajunge la Bangkok peste câteva ore. Mâine la ora asta, Carlos va şti adevărul.

A înălţat o rugăciune către Allah şi a condus Mercedesul către rampa de ieşire.

14

Tom s-a trezit cu nişte imagini stranii, care i se roteau prin faţa ochilor minţii. Se afla într-un pat moale, iar lumina se strecura prin ferestruica de deasupra lui. Se afla în casa lui Rachelle. A lui Johan. Din pădurea colorată.

A gemut, alungând din minte visele despre istorii, s-a frecat la ochi şi a coborât cu greu din pat. Încăperea era mică şi simplă, însă nuanţele de turcoaz şi auriu ale lemnului îi dădeau o frumuseţe aparte.

A deschis uşa încet. Mintea i-a fost potopită de evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Şi-a cufundat mâinile în vasul mic cu apă aşezat lângă uşa camerei şi s-a stropit pe faţă.

— Thomas!

Surprins, Tom s-a întors. În cadrul uşii apăruse Johan, care îi zâmbea.

— Thomas, vrei să te joci?

— Să mă joc? Hm, mai întâi s-ar cuveni să fac altceva. Trebuie să-mi găsesc satul.

Fără a mai vorbi de faptul că trebuia să hotărască ceva în privinţa romanţei.

— S-ar putea ca Tanis şi tata să te ajute în legătură cu satul. Te aşteaptă.

— Tatăl tău? Şi Rachelle?

Băiatul a zâmbit cu gura până la urechi.

— Vrei să o vezi pe Rachelle?

— A, nu neapărat. Mă-ntrebam doar dacă…

— Păi, eu cred că ea vrea să te vadă. Mi se pare că despre asta vrea şi tata să discute cu tine. Da, chiar aşa! Şi e foarte emoţionant! Nu crezi?

— Eu… Oare aprecia corect situaţia? Aflase deja tot satul? Nu înţeleg ce vrei să spui.

Johan a surâs.

— Au zis că te-ai lovit la cap şi ţi-ai pierdut memoria. E distractiv?

— Nu chiar.

— Dar dacă vii cu mine, o să te distrezi. Hai! Te aşteaptă.

Şi apoi a ieşit în fugă pe uşă.

Tom l-a urmat. Nu-i revenise memoria nici după acel somn odihnitor.

A ieşit din casă şi a aşteptat ca ochii să i se adapteze la lumina puternică. Pretutindeni, grupuri mici de oameni îşi vedeau de treburi. S-a uitat la câteva femei aflate în dreapta lui care stăteau pe jos şi lucrau ceva din frunze şi flori – se părea că făceau tunici. Unele erau foarte subţiri, altele, mai pline, iar tonurile lor mergeau de la întunecat la luminos. Femeile l-au privit, şi în ochii lor ca smaraldul a citit înţelegere.

S-a întors spre stânga, unde doi bărbaţi lustruiau o bucată de lemn roşu cu mâinile goale. Alături de ei, o femeie stătea lângă o tarabă, pe care se găseau între zece şi cincisprezece lăzi cu tot felul de fructe. Alte câteva tarabe se aflau de-a lungul potecii. Tom a auzit un sunet grav, venind dintr-un loc pe care nu l-a putut identifica. A perceput toate acestea imediat, şi şi-a scotocit prin minte, încercând să recunoască ceva. Însă memoria îl trăda în continuare.

Johan l-a prins de mână.

— Ei sunt prietenii mei, i-a zis el, arătând spre doi copii care, aflaţi pe peluză, se uitau cu ochi mari la Tom. Sunt Ishmael şi Latfta. Cântăreţi ca şi mine.

Amândoi aveau părul blond şi ochii verzi, fiind cu o idee mai înalţi decât Johan.

— Bună ziua, Thomas.

— Bună ziua, Ishmael şi Laffta.

Cel din stânga a dus o mână la gură şi a chicotit.

— Latfta! a spus el grăbit. Mă cheamă Latfta!

— A, scuze. Latfta?

— Da. Latfta.

Tom s-a uitat din nou la femei. Una dintre ele, plinuţă şi cu ochi frumoşi şi gene lungi, a început să râdă discret. Privirea a trădat-o.

Sub acoperişul umbros al unei case, la cinci, şase paşi depărtare, rezemată de peretele ca ambra, cu braţele încrucişate la piept şi cu capul uşor înclinat într-o parte, stătea

Rachelle. Desculţă. Purtând o rochie albastră simplă. Părul ciufulit. Ochi verzi sclipitori. Zâmbet ispititor.

Era superbă şi acum se îndrepta spre el. Vreme de o clipă, orice mişcare a îngheţat în jurul lui Tom. Doar rochia ei, unduindu-se în jurul taliei, şi părul fluturându-i în adierea brizei, şi acei ochi de smarald care păreau să-l înghită.

Rachelle a clipit.

Inima lui s-a oprit. Cu siguranţă că tot satul văzuse asta. Toţi ochii urmăreau neîndoielnic apropierea ei seducătoare. Acea etalare incredibilă de…

Brusc, Rachelle şi-a mutat privirea, a strâns din buze şi a luat-o spre dreapta. A trecut pe lângă el, apoi prin dreptul celorlalte femei fără să scoată o vorbă. Iar dacă el nu se înşela cumva, îşi încordase umerii. Un bărbat a chicotit. Tom a simţit că roşeşte.

— Ce ţi-am spus? i-a şoptit Johan.

El şi micul lui prieten l-au tras pe Tom pe potecă. El i-a urmat, evitând să se uite în ochii cuiva, privind drept înainte, de parcă ar fi mers spre un loc important, încercând să vadă satul mai bine pe furiş. Nu înţelesese ce se întâmplase, dar nu voia să-şi dezvăluie ignoranţa.

Michal îi spusese că în acea parte a pădurii nu exista rău. Prin urmare, era imposibil ca Rachelle să nu-l placă. Aşa ceva nu ar fi reprezentat o formă a răului? Însă o zeitate – precum Dumnezeu în care crezuse tatăl lui din istorii – putea să nu placă pe cineva fără a fi rău. De aceea creaţia sa putea să displacă fără să fie rea. Oamenii vor respinge răul. Dar vor iubi o anumită persoană în dauna alteia? Vor alege un bărbat ori o femeie în dauna altcuiva? Evident.

Johan s-a oprit la mai puţin de douăzeci de paşi.

— Marla! Bună dimineaţa, Marla!

O femeie matură a apărut pe potecă şi l-a mângâiat pe Johan pe păr, ciufulindu-l.

— Elyon zâmbeşte, Johan. Ca şi soarele de pe cer, îţi zâmbeşte. Apoi ochii ei s-au îndreptat spre Tom. El este străinul?

— Da.

— Înseamnă că tu eşti Thomas Hunter. Bun venit pe partea aceasta. L-a atins pe obraz şi l-a studiat câteva clipe. Eu sunt

fiica lui Tanis. Cred că mama ta face parte din familia fratelui meu Theo. Da, aceiaşi obraji, aceiaşi ochi, aceeaşi gură. A lăsat mâna în jos. Fratele meu a fost un bărbat frumos. Bine ai venit.

— Mulţumesc. Crezi că pe tatăl meu în cheamă Theo?

Ea a râs.

— Puţin probabil. O fi vreun descendent. Nu-ţi aduci aminte?

— Nu… m-am lovit la cap.

— Serios? Interesant. Să ai grijă de el, Johan.

— Îl aşteaptă Tanis şi Palus, a explicat copilul.

— Tanis, desigur. Poate că voi patru veţi reuşi să întreprindeţi renumita expediţie a tatălui meu, a zis ea, zâmbind şi clipind repede.

Au trecut pe lângă un dulgher care finisa o piesă din lemn roşu. Tom s-a oprit să vadă cum lucra omul. Lemnul îşi schimba forma sub degetele meşteşugarului. A mai făcut un pas ca să aibă o perspectivă mai bună şi s-a uitat atent. Era clar că nu se înşelase. Lemnul îşi modifica forma doar sub acţiunea degetelor lucrătorului, care părea să convingă materialul să se remodeleze.

— Ce face? a întrebat Tom în şoaptă.

— Un polonic. Probabil un dar pentru cineva. Nu-ţi aminteşti?

— Incredibil. Nu, sigur nu.

Johan s-a adresat pe un ton agitat celor doi copii.

— Vedeţi? Nu-şi aduce aminte. O să-i placă povestitorii. Apoi s-a întors spre Tom: Tanis e povestitor. A scos din buzunar o bucăţică de lemn roşu modelat sub forma unui leu miniatural şi i-a întins-o lui Tom. Păstrează-l, i-a zis el. Te-ar putea ajuta să-ţi recapeţi memoria.

Johan şi Latfta l-au prins de mâini şi l-au tras pe potecă de parcă ar fi fost un trofeu de preţ.

L-au găsit pe Palus, tatăl lui Johan, dincolo de arcul sclipitor din topaz prin care se pătrundea în sat, discutând cu un bărbat. Mocasinii străinului erau legaţi strâns, iar tunica maro-închis, făcută din ceva asemănător cu pielea, provenind de la un copac, aşa cum îl lămurise Michal cu o zi în urmă, îi venea până deasupra genunchilor. Avea ochii verzi, bineînţeles, iar faţa bronzată, cu trăsături hotărâte, părea să fie a unui om ce nu

depăşise treizeci de ani. Avea picioarele musculoase şi zvelte. Părea născut să alerge prin păduri. După înfăţişare, nu putea fi decât războinic.

Acesta trebuia să fie Tanis. Primul născut. Cel mai bătrân om de pe Pământ.

— A, dragul meu tânăr, bună dimineaţa, i s-a adresat Tanis. Mă bucur foarte mult că ai venit în satul nostru.

— Eşti foarte amabil, a spus Tom. A privit pădurea de pe creasta dealului. L-ai văzut pe Michal?

— Michal? Nu. Palus, tu l-ai văzut?

— Nu. Sunt convins că o să apară.

Tanis l-a privit pe Tom.

— Da, aşa s-ar părea. O să vină şi Michal.

— Mi-a promis că-mi va găsi satul, a zis Tom.

— Da, sunt convins că o va face. Dar cred că-i va trebui ceva timp. Până atunci, însă, avem nişte idei minunate.

— Poate că ar trebui să încerc să-l ajut. Familia mea nu va fi îngrijorată?

— Nu, sigur că nu. Chiar ţi-ai pierdut memoria? Ce situaţie, să trăieşti totul de parcă ar fi pentru prima oară. Cred că e obositor, dar şi interesant.

— Dar cei din satul meu nu-şi vor face griji? a întrebat Tom.

— Să-şi facă griji? Nici gând. Vor presupune că eşti cu Elyon, lucru perfect adevărat. Crezi că el nu a îngăduit asta?

S-au uitat cu toţii la Tom, aşteptându-i răspunsul. Tăcerea a persistat.

— Ba da, a răspuns el.

— Păi, vezi! Hai să stăm de vorbă.

Tanis l-a condus în susul dealului. Palus a luat-o pieptiş, urmat de cei trei copii. Sus, câţiva Roush-i se roteau prin aer.

— Ei, înainte de a începe, aş vrea să aflu câteva lucruri, a spus Tanis. Ţin să ştiu dacă ai uitat Marea Romanţă.

— Înainte de a începe ce?

— Înainte de a începe să te ajutăm.

— Cu ce?

— Cu Marea Romanţă, cu ce altceva?

Deci asta era. Nu putea nicicum să scape de romanţa asta a lor. Tanis a schimbat o privire cu Palus, apoi cu copiii.

— Aşadar, ai uitat. Minunat! A început să meargă în cerc, gânditor. A ridicat apoi o mână. Nu e minunat că ai uitat, te rog să ţii seama. E minunat pentru că ai atât de multe lucruri de descoperit. Ca povestitor, trebuie să spun că perspectivele pe care le avem sunt incredibile! Eşti ca un lemn neatins. Ca un iaz fără nici o undă. Ca un...

— Bine, atunci să începem. Spune-i! a intervenit Palus.

Tanis s-a oprit, rămânând cu mâna ridicată. A lăsat capul în jos.

— Da, sigur. Marea Romanţă. Staţi, staţi cu toţii.

Ceilalţi s-au grăbit să se aşeze pe iarba pantei, iar Tom s-a lăsat alături de ei. Cu tunica maronie fluturând, Tanis se plimba înainte şi-napoi.

— Marea Romanţă, a rostit Tanis, cu un deget în aer. S-a întors către copii. Johan, spune-i ce înseamnă Marea Romanţă.

Acesta a sărit în picioare.

— Este jocul lui Elyon! Şi s-a aşezat la loc.

— Un joc. Da, e un joc, presupun. La fel cum o poveste e o poveste. Exact, şi acum cred că ştii. *Jocul* lui Elyon. O să presupun că nu ştii nimic, şi probabil nu greşesc, Thomas. În orice caz, ţin să-ţi spun. Marea Romanţă este baza tuturor poveştilor.

— Te referi la istorii? a întrebat Tom.

— Istorii? Nu, la poveşti. Istoriile sunt fascinante, şi mi-ar face plăcere să-ţi vorbesc despre ele. Însă Marea Romanţă este rădăcina tuturor poveştilor care ne pun faţă în faţă cu idealurile eterne. Iubirea. Frumuseţea. Speranţa. Marile daruri. Însăşi inima lui Elyon. Înţelegi?

— Hm, de fapt, mi se pare cam abstract.

— Ha-ha. Dimpotrivă, Thomas. Ştii de ce iubim florile frumoase? Pentru că iubim *frumuseţea!*

Toţi au aprobat cu o mişcare din cap.

— Problema este că am fost creaţi pentru a iubi frumuseţea. *Noi* iubim frumuseţea pentru că *Elyon* o iubeşte. Iubim cântecul pentru că şi Elyon îl iubeşte. Iubim *iubirea* pentru că şi Elyon iubeşte iubirea. Şi nouă ne place să fim iubiţi pentru că şi lui Elyon îi place asta. În acest fel, semănăm cu Elyon. Cumva, tot

ce facem se leagă de această poveste a iubirii dintre noi şi Elyon.

Tom a încuviinţat cu o mişcare a capului, mai curând pentru că aşa i se părea potrivit să răspundă decât că înţelesese.

Tanis a dat şi el din cap.

— Iubirea lui Elyon faţă de noi şi a noastră faţă de el, Marea Romanţă, sunt pe primul plan, înţelegi? Şi a ridicat arătătorul. În al doilea rând – a ridicat arătătorul celeilalte mâini –, aceeaşi iubire exprimată între noi. A făcut o pauză, a ridicat ambele degete deasupra capului, parcă închipuind nişte buturi de rugbi, şi a anunţat cu emfază: Între bărbat şi femeie!

Palus s-a uitat cercetător la faţa lui Tom.

— Îţi aminteşti? Trebuie să-ţi aminteşti.

— Iubirea. Da, sigur că ţin minte iubirea.

— Dintre un bărbat şi o femeie, a insistat Palus.

— Da. Sigur, dintre bărbat şi femeie. Legătura romantică.

Tanis a aplaudat, suficient de tare ca zgomotul să treacă drept tunet.

— Exact. Asta e romanţa!

— Romanţa! S-a auzit în spatele lor.

Trei Roush-i, conduşi chiar de Gabil, şi-au făcut apariţia, pregătindu-se să aterizeze. Ceilalţi doi s-au prezentat imediat drept Nublim şi Serentus. Când Tom i-a întrebat dacă numele lor erau de femele ori de masculi, Gabil a râs:

— Nu, Roush-ii nu sunt aşa. Fără romanţă, nimic de felul acesta.

— Din nefericire, nu suntem aşa, a întărit şi Nublim.

— Vrei să te joci? l-a întrebat Johan pe Gabil, sărind în picioare.

— Desigur!

Ca la un semn, toţi cei trei copii au alergat după Roush-i făcându-i să hohotească în timp ce zburau spre baza dealului.

Cei doi bătrâni ai satului şi-a petrecut braţele pe după umerii lui Tom şi l-au făcut să urce dealul.

— Întrebarea, dragul meu prieten, este… a zis Tanis, privind spre Palus… Rachelle.

Acum începeau să se limpezească lucrurile în mintea lui Tom, însă implicaţiile erau surprinzătoare. Ce îndrăzneală! Ce lipsă de

pudoare! Conducătorul satului, primul născut, şi Palus încercau de fapt să-l împerecheze cu Rachelle.

Nu a reuşit decât să îngaime:

— Rachelle.

Palus a bătut iarăşi din palme.

— Exact! Ai înţeles. Fiica mea, Rachelle. Ea te-a ales.

— Şi de aceea suntem aici, să-ţi acordăm sprijin, a spus Tanis. Ţi-ai pierdut memoria, şi te vom ajuta să-ţi aduci aminte. Ori măcar să înveţi din nou. Noi credem că…

— Poate s-ar cuveni să spun… a zis Palus în acelaşi timp, cu mâna ridicată.

— Da, sigur, tu trebuie s-o spui.

— Ştim că va exista o romanţă minunată între tine şi fiica mea, Rachelle, dar ne dăm seama că probabil nu ai idee cum să procedezi.

— Păi…

— Perfect! Am văzut asta în ochii tăi, când ne-am întâlnit ieri.

— Ce ai văzut?

Tanis i-a condus mai sus pe deal.

— Ţi se pare frumoasă, nu-i aşa?

— Da.

— Ea trebuie să ştie dacă urmează să o cucereşti.

Lui Tom i-a venit să pună singura întrebare care trebuia să i se dea glas. Mai precis, ce se întâmpla dacă nu voia să o câştige. Dar nu avea curajul să-şi trădeze promisiunea pe care i-o făcuse lui Michal că va continua jocul, pentru că altfel i-ar fi spulberat speranţele tatălui lui Rachelle.

— Aş putea scrie povestea ta, a continuat Tanis. Un joc minunat al iubirii şi frumuseţii, dar atunci ar fi romanţa mea, nu a ta. Tu trebuie să compui singur povestea. Ori, în cazul de faţă, să o trăieşti. Şi ca să înţelegi cum se petrece iubirea, trebuie să înţelegi cum iubeşte Elyon.

Tom s-a lăsat purtat de entuziasmul lor. A pus întrebarea pe care ştia că Tanis o aştepta cu nerăbdare.

— Şi cum iubeşte Elyon?

— Minunată întrebare! El alege.

— Alege, a repetat Palus.

— Urmăreşte.

— Urmăreşte, a spus tatăl Rachellei, strângând pumnul.
— Salvează.
— Salvează.
— Curtează.
— Curtează.
— Protejează.
Era ca un meci de ping-pong.
— Protejează. Ha!
— Dăruieşte, a strigat Tanis.
Palus s-a oprit.
— Este acesta unul dintre ei?
— De ce nu?
— Vreau să spun, e aşezat printre ceilalţi?
— Aşa ar trebui.
S-au privit preţ de o clipă.
— Dăruieşte, a exclamat Palus.
— Asta trebuie să faci, dragul meu Thomas, ca să câştigi inima lui Rachelle.
— Elyon face toate astea?
— Da, desigur. L-ai uitat şi pe el?
Acest lucru a părut să-i surprindă pe amândoi.
— Nu, nu de tot. Revine, să ştiţi. Apoi s-a grăbit să redirecţioneze discuţia spre Rachelle. Iertaţi-mă, a spus el şi s-a lovit uşor cu degetul în frunte, nu prea înţeleg, dar de la ce anume trebuie să salvezi o femeie? Am înţeles că aici, departe de pădurea neagră, nu există rău. Mă înşel oare?
Ei s-au uitat din nou unul la celălalt.
— Vai, ciudat lucru acea pierdere de memorie a ta, a spus Tanis. Omule, e un joc! O joacă! Ceva de care să te bucuri. Îi dai o floare unei fecioare. De ce? Pentru că *are nevoie* de hrană? Nu, pentru că o *vrea.*
— Ce legătură are asta cu salvarea? De ce anume trebuie să fie salvată?
— Pentru că vrea să *se simtă* salvată, Thomas. Şi vrea să *se simtă* aleasă. Aşa cum şi tu îţi doreşti cu disperare să fii ales. La fel ca noi toţi. Elyon ne alege. El ne salvează, ne protejează şi ne curtează şi, da, ne dăruieşte iubire. Aceasta este Marea Romanţă. Şi astfel vei cuceri inima lui Rachelle.

Tom nu era convins că voia să mai afle ceva, dar, în mod cert, nu înţelesese conceptul lor de salvare.

— Spune-i, Palus, l-a îndemnat Tanis. Cred că o poveste ar prinde bine în astfel de momente. Aş putea să ţi-o scriu eu, ca să o citeşti înainte de a te angaja în lupta pentru această iubire.

— Bătălie? s-a mirat Tom. Acum a devenit bătălie?

— În mod figurativ, a explicat Palus. Trebuie să ştii că vei câştiga inima unei femei aşa cum câştigi o bătălie. Nu ca şi cum ai lupta de-a dreptul împotriva Shataiki-lor, pentru că noi nu facem asta.

— Deocamdată, a precizat Tanis. Dar ar putea veni şi vremea aceea. Poate chiar foarte curând. Ne gândeam să organizăm o expediţie ca să le dăm o lecţie acelor lilieci îngrozitori.

Asta era grija lui Michal.

— Dar ei au rămas în pădurea neagră, a spus Tom. N-ar fi mai bine să-i lăsaţi acolo până vor putrezi?

— Pentru ceea ce au făcut! a exclamat Tanis. Sunt creaturi malefice, demne de tot dispreţul, cărora trebuie să li se dea o lecţie, te asigur! Ştim din istorii de ce sunt capabili. Crezi că mă voi mulţumi să stau aici liniştit şi să-i las dincolo de fluviu, ca să comploteze? Înseamnă că nu mă cunoşti, Thomas Hunter. Am conceput o cale de a-i distruge pe vecie.

Diatribei lui nu-i lipsea nicidecum patima. Până şi Palus a părut oarecum surprins. În raţionamentul lui Tanis era ceva greşit, dar Tom nu-şi putea da seama ce anume.

— În orice caz, deseori ne prefacem că luptăm cu aceeaşi patimă şi aceeaşi forţă pe care le-am angaja şi într-o luptă adevărată contra Shataiki-lor, a spus Palus. Arată-i, Tanis. Arată-i doar.

Tanis a adoptat o poziţie asemănătoare celei din artele marţiale ce apăruseră în visele lui Tom despre istorii.

— Bine.

— Te pricepi la artele marţiale? l-a întrebat Tom.

Tanis s-a ridicat.

— Aşa se chemau în istorii. Cunoşti istoriile?

— Le visez. În visele mele, cunosc artele marţiale.

— Visezi istoriile, dar ai uitat tot ce ţine de acest loc, pentru că te-ai lovit la cap, a spus Palus. Asta e ceva.

— Aşa socoteşte şi Michal.

— Iar Michal este foarte înţelept. Tanis a privit în jur, ca şi cum ar fi căutat creatura îmblănită. Şi ai vise amănunţite? Cât de multe lucruri ştii?

— Nu ştiu ce se va întâmpla după marele virus din 2010, dar ştiu câte ceva despre perioada dinainte de asta.

— Îmi poţi spune cum şi-a câștigat Napoleon războaiele? Ce strategie folosea?

Thomas a încercat să se gândească la asta.

— Nu ştiu, nu am studiat războaiele napoleoniene. Dar cred că aş putea afla. Voi citi o carte de istorie într-unul din visele mele.

Ideea a părut să-l uimească pe Tanis.

— Ah! Şi poţi face aşa ceva?

— De fapt, n-am încercat încă. Dar o să procedez în sens invers, a zis el, trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Cum să spun, cred că ar fi o idee. Ştii ceva despre Marea Înşelătorie? Despre virus?

— Nu prea multe. Insuficient, dar oricum mai multe decât mulţi alţii. S-a întâmplat înainte de marile necazuri, asta ştiu sigur. Singurii de prin părţile astea care ştiu toate istoriile sunt cei doi înţelepţi. Michal şi Teeleh, deşi Teeleh nu mai este un înţelept. Michal este convins că istoriile reprezintă un element derutant, care ne-ar putea îndruma pe o cale greşită. Iar Teeleh… dacă aş avea norocul să dau ochii cu el, l-aş face bucăţi şi le-aş da foc.

— Michal are dreptate, a spus Tom. Nu ar avea nici un rost să organizaţi o expediţie. Am fost în pădurea neagră şi vă pot spune că Shataiki-i sunt răi. Erau cât pe ce să mă ucidă.

Această ultimă recunoaştere s-a dovedit a însemna prea mult pentru Tanis.

— Ai fost în pădurea neagră? Dincolo de Punte?

Tanis era atât de emoţionat, încât Tom s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o mare greşeală spunându-i asta. Însă Michal îi sugerase să o facă, nu? Cum să-l descurajeze pe Tanis fără să-i spună aşa ceva?

— Da. Abia am scăpat cu viaţă de acolo.

— Povesteşte-ne, omule! Spune-ne tot! Am văzut pădurea neagră de la depărtare şi am văzut liliecii negri zburând pe deasupra, dar nu am găsit niciodată curajul să mă apropii de fluviu.

— Aşa mi-am pierdut memoria. Am căzut în pădurea neagră. Gabil m-a îndrumat spre ieşirea din pădure, dar şi aşa liliecii de acolo mi-au smuls carnea până la os.

— Asta s-a întâmplat? Am nevoie de mai multe amănunte. Mai multe!

— Cam asta e tot.

Tanis s-a uitat mirat la el.

— Am impresia că tu şi cu mine am alcătui o echipă foarte bună, a spus el. Te-aş învăţa să lupţi, iar tu mi-ai dezvălui istoriile.

— Rachelle aşteaptă, a spus Palus pe un ton răbdător.

Cu toate că Tom nu înţelesese prea bine ce însemna Marea Romanţă, brusc, asta l-a atras mult mai mult decât să intre în amănunte legate de pădurea neagră, ori de istorii, şi să-i povestească lui Tanis. În orice caz, acesta ştia despre virus mai puţine lucruri decât Tom. Nu avea cum să-l ajute să afle lucruri noi.

Doar dacă nu cumva răspunsul la acea întrebare se putea afla în pădurea neagră, iar Tanis l-ar fi putut ajuta să îl găsească acolo.

— Da, Marea Romanţă, a spus Tom.

Tanis a confirmat din cap.

— Bine, dar mai târziu va trebui să discutăm. Neapărat! Şi-a îndepărtat braţele şi s-a uitat în susul dealului. Bine, atunci, să presupunem că Palus este Rachelle. Acum doar te prefaci, e doar o poveste. Ea e acolo, iar tu eşti aici. A făcut un semn cu degetul spre terenul de la picioarele lui. În primul rând, voi spune că i-ai oferit multe flori şi ai curtat-o în nenumărate cuvinte, spunându-i exact cum îţi face inima să se înmoaie şi de ce părul ei îţi aminteşte de cascade… în fine, ai priceput ideea, sper.

Rămăsese cu braţele depărtate, uşor ghemuit, de parcă s-ar fi pregătit să facă faţă unui atac.

— Vezi tu, asta îi va înmuia inima. Îi şopteşti la ureche şi-ţi menţii glasul scăzut, ca să-şi dea seama că eşti un bărbat puternic. S-a oprit şi l-a analizat o clipă pe Tom. Poate că mai târziu o să-ţi spun lucrurile cele mai potrivite pe care să i le zici. Vrei asta? Mă pricep foarte bine la romanţe.

Tom se lăsase implicat prea mult în acel joc pentru a mai sugera ceva, astfel că acum era de acord cu orice.

— Da, a zis el.

— Bine, asta înseamnă să-i faci curte. O să devii foarte bun la asta. Noi ne curtăm femeile în fiecare zi. Dar să revenim la salvare. Şi-a îndoit uşor picioarele. Aşa, cum spuneam, Palus este Rachelle, iar tu te afli aici. În josul dealului apar câţiva lilieci negri. Shataiki. Îi poţi alunga foarte uşor, desigur, pentru că eşti un bărbat foarte puternic. Scopul este, totuşi, nu doar să-i extermini pe paraziţi, ci să-ţi salvezi şi frumuseţea. Mă urmăreşti?

— Da. Să-i extermin pe paraziţi şi să salvez frumuseţea.

— Exact. Ţinându-ţi picioarele îndoite aşa, îţi îndrepţi un braţ spre Rachelle şi-l pregăteşti pe celălalt ca să-i respingi pe lilieci. Apoi strigi cu glas tare, pentru ca ea să ştie că toţi cei din vale îţi aud declaraţia de luptă şi curaj. Şi, spunând acestea, Tanis a răcnit spre Palus: Vino, iubirea mea, aruncă-te în braţele mele de fier, şi cu celălalt, cu pumnul meu de piatră, voi zdrobi bestiile din aer.

Tanis i-a făcut semn lui Palus.

— Ce? a făcut Palus.

— Arată-i. Aleargă şi sari în braţele mele. Tu eşti Rachelle, sau ai uitat? N-o să te scap jos.

— Să sar? Cum?

— Nu ştiu, aleargă şi sari, şi gata. Străduieşte-te să pară veridic, aşa cum ar face o femeie. Cred că e bine cu picioarele în faţă.

— Nu cred că Rachelle ar alerga şi ar sări. E o femeie sigură pe ea, doar ştii asta. Ce-ar fi să mă ridici? l-a întrebat Palus. Ai putea lovi câţiva dintre liliecii care se reped să mă muşte, apoi mă ridici în braţe şi-mi şopteşti cuvinte dulci la ureche, după care te lupţi cu bestiile folosindu-te de braţul liber.

Tanis a ridicat din sprâncene.

— Foarte inteligent. Câte fiare ar trebui să dobor ca să spui că te-am cucerit?

— Dacă ai trimite în iad vreo sută, ea ar fi foarte impresionată.

— O sută? Asta până s-o salvez? Mi se pare cam mult.

— Bine, atunci cincizeci. Cincizeci ar fi de ajuns.

Tanis a părut să accepte ideea.

— Dar cum ar fi dacă am spune că însuşi marele Teeleh ar conduce atacul din două direcţii, fără să-mi lase nici o cale de scăpare? Cu cincizeci m-aş descurca relativ uşor, dar dacă ar fi prea mulţi, mi-aş pierde orice speranţă. În ultimul moment, Rachelle mi-ar putea dirija atacurile şi, cu o răsturnare sclipitoare de situaţie, îl fac pe marele tartor să o rupă la sănătoasa ca să scape cu viaţă. Restul liliecilor se retrag în dezordine. Perfect!

— Chiar vrei s-o faci? a întrebat Palus.

Drept răspuns, Tanis s-a răsucit în susul dealului.

— Nu-ţi face griji, iubirea mea! Te voi salva! a spus el cu glas bubuitor, uitându-se la Palus.

A făcut trei paşi, apoi s-a ridicat în aer, a executat o rotaţie completă, spectaculoasă, cu piciorul întins, a aterizat pe mâini, s-a rostogolit în faţă şi s-a ridicat dând două lovituri ucigătoare pe care Tom nu le-ar fi crezut posibile într-o succesiune atât de rapidă.

Tanis şi-a încheiat acel prim atac printr-o săritură înapoi pe mâini, care l-a făcut să ajungă lângă Palus. L-a trântit pe acesta la pământ, după care i-a administrat încă o lovitură de picior.

Inerţia i-a făcut pe amândoi să se dezechilibreze. S-au rostogolit, au făcut fiecare câte o tumbă, după care s-au ridicat râzând.

— Mda, cred că mai am nevoie de ceva exerciţiu, a spus Tanis. Dar sper c-ai prins ideea. Nu aş sugera ceva atât de extravagant cu Rachelle chiar de prima dată când o întâlneşti. Însă ea îşi va dori să se lase surprinsă de inventivitatea ta. Cât de departe eşti dispus să mergi ca să o alegi, să o salvezi şi să o iubeşti?

Tom nu-şi putea imagina cu nici un chip ceva atât de îndrăzneţ. Să-i şoptească vorbe de iubire i se părea destul de

greu. Mai făcuse vreodată ceva asemănător înainte de a deveni amnezic? Evident că nu, altfel ar fi purtat pe frunte semnul uniunii.

— Cum execuţi lovitura aceea? l-a întrebat Tom.

Tanis a sărit în picioare.

— Care dintre ele?

Palus a ridicat o mână.

— Iartă-mă, dar trebuie să-mi iau rămas-bun. Mă aşteaptă Karyl.

S-au despărţit, iar el s-a îndreptat spre sat. Copiii se jucau cu câţiva Roush-i de cealaltă parte a văii, zburând pe rând pe spinarea a câte două dintre creaturile albe ce îşi ţineau două aripi împreunate şi planau cu ajutorul celorlalte în josul dealului.

— Care lovitură? l-a întrebat încă o dată Tanis.

— Prima. Cea unu-doi şi înapoi.

— Arată-mi ca să văd la ce te referi, a spus Tanis.

— Eu? Dar nu pot să lovesc aşa!

— Atunci o să te învăţ. Femeile iubesc bărbaţii puternici. Cândva, avea importanţă felul în care luptau bărbaţii, înţelegi? Asta în istorii, ca să fim clari. Eu am elaborat un sistem de luptă corp la corp. Încearcă lovitura de picior. Arată-mi.

— Acum?

— Sigur. Tanis a bătut de două ori din palme. Hai.

— Păi, era ceva cam aşa… Şi Tom a făcut un pas în faţă şi a executat rotaţia şi lovitura de picior, oarecum asemănătoare celei pe care o văzuse la Tanis. Uimitor, dar manevra i s-a părut… simplă. O putea executa cu mai multă uşurinţă aici decât în visele lui despre istorii. Să fi fost atmosfera cea care îl ajuta?

Din păcate, cea de-a doua lovitură de picior s-a dovedit prea scurtă. A aterizat pe o parte şi a scos un geamăt.

— Excelent! O să facem din tine un războinic pe cinste. Cred că Rachelle va fi foarte impresionată. Vrei să-mi fii ucenic?

— La lupte?

— Da, bineînţeles! Te-aş putea învăţa ceea ce prea puţini ştiu, chiar şi aici. Am putea discuta despre istorii şi am putea găsi modalităţi de a le da o lovitură ucigătoare liliecilor scârboşi din pădurea neagră.

— Mda, aş vrea să învăţ de la tine…

— Prea bine! Vino, să-ţi arăt cea de-a doua lovitură de picior.

Tanis avea multe abilităţi şi s-a străduit să-i explice cât mai bine cum să se mişte ca să-şi maximizeze numărul mişcărilor executate în aer. După ce a făcut saltul, şi-a folosit braţele pentru a se echilibra, ceea ce i-a permis câteva manevre uimitoare. În mai puţin de un ceas, Tom a reuşit să execute câteva mişcări fără să aterizeze în cap. Cu excepţia cascadorilor, nimeni nu ar fi putut să se mişte astfel în decursul tuturor istoriilor, asta era limpede. Pesemne că exista o diferenţă în ceea ce privea atmosfera. Ori era vorba de apă?

După o oră, Tom a ajuns la capătul puterilor.

— Destul! Acum vom sta de vorbă, l-a anunţat Tanis în cele din urmă, văzând că Tom se chinuia să respire. Vom învăţa mai multe despre tehnicile de luptă mâine. Acum, însă, vreau să aflu mai multe lucruri despre istorii. Aş vrea să ştiu, de exemplu, ce fel de arme aveau pe vremea aceea. Cunosc unele dintre ele, dispozitive care scoteau zgomote puternice şi le dădeau lovituri ca de picior la sute de oameni o dată. Ai auzit vreodată de vreun asemenea lucru?

— Tun?

Tom a simţit brusc un semnal de alarmă. Tanis plănuia doar o expediţie în pădurea neagră. El, însă, nici nu voia să se gândească la aşa ceva! Era prea periculos.

— Ce e acela un tun? a întrebat Tanis. Thomas, vreau să întreprind o expediţie. Asemenea arme ne-ar putea fi de mare ajutor. Serios, ne-ar ajuta foarte mult. Dacă tot ai fost acolo, ai putea să mă însoţeşti!

Vorbea cu entuziasm şi inocenţă.

— Tanis, nu cunoşti pădurea neagră. Cel care intră acolo îşi caută moartea.

— Bine, dar tu? Doar ai rămas în viaţă!

— Am avut noroc. Şi, crede-mă, loviturile de picior nu m-au ajutat deloc. Ar trebui să dai lovituri de astea cu nemiluita. Milioane de lovituri!

— Exact. Tocmai de aceea liliecii de acolo trebuie înfrânţi!

— Ai convenit, la fel ca şi ceilalţi, să nu treci fluviul.

— A fost o măsură de prevedere. Există momente când trebuie să laşi deoparte orice precauţie şi să loveşti.

— Nu cred că ar fi momentul potrivit, a spus Tom. Abia acum îşi dăduse seama că voia să bea apă. Îi era cumplit de sete. Era în pragul leşinului. Urcau acum, şi se oprise ca să-şi mai tragă sufletul. Ce te îndeamnă să faci asta, furia sau curiozitatea?

Tanis s-a uitat spre pădure şi a rămas pe gânduri.

— Cred că furia. Poate nu am ales momentul potrivit. În orice caz, aş putea scrie o poveste minunată despre aşa ceva, a zis el, întorcându-se spre Tom. Zi-mi ce mai ştii.

Nu era ceea ce îi promisese Michal.

Brusc, s-a simţit cuprins de ameţeală. A scuturat din cap.

— Te rog, Tanis, nu poţi înţelege.

— Dar vreau să înţeleg!

Lumea în care se mişca Tom s-a înclinat brusc, pierzându-şi claritatea şi contururile. A căzut în genunchi. A întins o mână în faţă.

Beznă.

15

— Scuzaţi-mă, domnule.

Tom a simţit pe cineva atingându-l pe umăr.

Pe jumătate adormit, s-a ridicat în capul oaselor. Deasupra lui stătea aplecată o însoţitoare de bord.

— Vă rog să vă ridicaţi scaunul.

S-a uitat în jur şi a văzut fotoliul Karei gol. Era la baie.

A încercat să-şi limpezească gândurile.

— Aterizăm?

— Am început coborârea spre Bangkok, i-a răspuns femeia şi a trecut mai departe.

Se aflau la clasa turist a avionului Boeing 747 al companiei aeriene Singapore Airlines. Tapiseria fotoliului din faţa lui era uzată. Pe monitorul plasat pe spătar, o linie roşie indica înaintarea avionului pe deasupra Pacificului. Asta se petrecea în vis.

Mirosul din avion îi amintea de casă. De casa din Asia de Sud-est. Supă de soia, sosuri cu unt de arahide, tăiţei, ceaiuri de plante. Prin gând i s-au derulat cele întâmplate în ultimele opt ore. Zborul spre Singapore fusese lung, fără pic de somn, iar Kara şi cu el navigaseră de pe un canal pe altul al televizoarelor plasate în spatele fotoliilor, amintindu-şi de anii petrecuţi în acea parte a lumii. Ani în care învăţaseră să se poarte ca nişte cameleoni, modificându-şi atitudinea în funcţie de mediul cultural în care se găseau.

Ca schimbarea stărilor mintale de acum, dintr-un vis în altul. Se părea că fusese pregătit pentru aşa ceva.

— Treci pe celălalt fotoliu, te rog.

Kara s-a lovit de genunchiul lui, aşa că el s-a tras spre locul de la mijloc, pentru ca ea să nu fie silită să sară peste el.

— Bun venit în ţara celor vii, i-a zis ea, fixându-şi centura de siguranţă. Ia spune.

— Ce?

— De ce furnicile îşi fac muşuroaie în deşert. Cum adică, ce? i-a şoptit ea. Ce-ai aflat?

El s-a uitat lung la ea, uimit de cât de mult îşi iubea unica şi singura soră. Părea o fiinţă dură, însă asta era doar o impresie superficială.

— Tom?

— Nimic.

Ea a ridicat din sprânceana stângă.

— Cum vine asta? Doar ai dormit cinci ore. Şi traversăm oceanul, spre Bangkok *din cauza* viselor tale. Să nu-mi spui că au încetat.

— N-am zis asta. De fapt, cred că învăţ ceva. Am impresia că voi afla de ce se petrec toate astea.

— Luminează-mă şi pe mine.

— Cred că visele astea, legate de ceea ce s-a petrecut în istorii, mă înarmează cu informaţii care ar putea opri ceva se s-ar putea petrece în viitor. Cred că Elyon îmi îngăduie să am visele astea. Poate pentru a-l împiedica pe Tanis să organizeze acea expediţie.

Ea l-a privit lung.

— Bine, poate e exact invers. Poate urmează să împiedic ceva ce se pregăteşte aici.

— Am trei sute patruzeci şi cinci de mii de dolari în cont, iar asta-mi spune că e vorba de a doua variantă. Tocmai de aceea trebuia să afli ce Dumnezeu căutăm în Bangkok, mai ţii minte? Şi n-ai descoperit nimic!

— Nu e chiar aşa. Crede-mă, când mă aflu acolo, nu mă preocupă prea mult visele despre acest loc. Crede-mă! Am probleme ceva mai serioase. De exemplu, trebuie să aflu cine sunt. Sau cum funcţionează treaba asta cu Marea Romanţă.

— Romanţă? Te rog să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de fata aceea care te-a lecuit.

Tom îi povestise Karei visul acela, după care adormise.

Şi-a amintit perfect ultima întâlnire a lui cu Rachelle. Felul în care ea îl privise, îi zâmbise, păşise alături de el fără să scoată un cuvânt. Pe faţa lui trebuie că apăruse o expresie anume, deoarece Kara s-a întors, dându-şi ochii peste cap.

— Hai, lasă-mă. Nu poate fi ceva serios.

— De fapt, e o fiinţă foarte interesantă.

— Îhî. Sigur că da. Şi arată ca o zeiţă, fără îndoială. Te-a găsit irezistibil şi te-a sufocat cu sărutări?

— Nu. S-a îndepărtat. Dar Tanis, conducătorul tribului, şi Palus, tatăl ei, mă învaţă cum să cuceresc frumuseţea.

— Bine, Tom. Cucereşte frumuseţea. Din când în când, toţi avem dreptul la câte-o fantezie. Până una, alta, aici avem probleme.

Avionul a făcut un viraj, iar Kara s-a uitat pe lângă Tom, spre panorama oraşului, care nu se deosebea prea mult de imaginea de sus a New Yorkului. În metropola cu aspect modern şi foarte exotic locuiau, îngrămădiţi ca sardelele, aproape opt milioane de oameni. Era miezul zilei. Spre răsărit, Cambodgia. Spre sud, golful Thailandei şi, la câteva sute de kilometri dincolo de el, Malaysia.

— Nu am pretenţia că ştiu cum merg lucrurile, dar m-ai cam speriat, Thomas, a spus ea încet.

— Şi pe mine, a zis el, dând din cap.

Kara s-a întors cu faţa la el.

— Nu, vorbesc serios. Aici nu mai e vorba de un vis. Din câte-mi dau seama, nici celălalt nu e un vis, dar nu mi-ar plăcea să tratezi realitatea asta ca pe un vis. M-auzi? Ştii lucruri care nu erau pentru urechile tale – chestii groaznice. După părerea mea, s-ar putea să fii singurul capabil să împiedici nenorocirea.

Avea dreptate. Nu trebuia să trateze acel avion, de exemplu, ca pe un vis, indiferent cât de puternică era acea impresie. Dimpotrivă, el fusese acela care o convinsese că trebuiau să ajungă acolo. Ar fi procedat aşa dacă ar fi fost doar un vis? Nu.

— Şi, nu te supăra, a spus Kara, dar ai început să arăţi prost. Ai pungi sub ochi şi ţi-e faţa umflată.

— Umflată?

— Obosită. N-ai mai dormit cum trebuie de când a început treaba asta.

Lucru foarte adevărat. Se simţea de parcă nu ar mai fi dormit deloc.

— Bine, a zis el. Te-am auzit. Ai vreo idee?

— Sincer, da. Cred că te pot ajuta. Te pot ţine concentrat asupra problemelor.

— Dar sunt concentrat. Nu ne-am afla aici dacă n-aş fi insistat eu.

— Nu, adică să fii cu adevărat concentrat. Atâta vreme cât tranzitezi între aceste vise şi realităţi, există posibilitatea să faci presupuneri, corect?

— Cam aşa ceva. Probabil.

— Te asigur, faci prea multe. Acum, de pildă, probabil că încă te socoteşti în pădurea colorată, dormind pe undeva, şi Bangkokul e vreun vis ce porneşte de la istoriile despre Pământ. Ei bine, ai dreptate, dar te şi înşeli, iar eu vreau să fiu sigură că eşti conştient de asta.

— M-ai derutat total.

— Eu o să presupun că ambele realităţi sunt adevărate. La urma urmelor, e posibil, nu? Universuri alternative, realităţi divergente, distorsiuni temporale, ceva de genul ăsta. Problema este că de acum înainte socotim că ambele realităţi sunt reale. Pădurea colorată există cu adevărat şi există şi o femeie… cum spuneai că o cheamă?

— Rachelle.

— Aşa. Aşadar, există o femeie frumoasă acolo, pe nume Rachelle, care e moartă după tine.

— Dar n-am spus aşa ceva.

Ea a ridicat o mână.

— Lasă asta acum. Ai prins ideea. Totul e real. Trebuie să faci ce trebuie acolo, chiar dacă asta presupune să te îndrăgosteşti până peste cap. Te ajut eu să faci asta. O să-ţi dau idei, sfaturi… Poate te ajut să o dai gata pe puicuţă.

— Asta dacă m-ar interesa să o dau gata pe prima puicuţă care-mi face ochi dulci. Drept cine mă iei?

— Bine, nu-i mai spun puicuţă. Te ajută cu ceva? Să nu ne îndepărtăm de subiect. Totul e real. Aici e problema. Şi n-o să te las să uiţi asta. N-o să mai vorbim de vise de aici înainte. O să ne prefacem că ar fi vorba de o altă ţară, sau vedem noi. Iar liliecii cu blană sunt reali.

A rostit ultima propoziţie cam tare, iar un european înalt, cu părul negru şi mustaţă, s-a uitat la ei. Kara i-a întors privirea.

— Doriţi ceva?

Bărbatul şi-a mutat privirea în altă parte, fără să-i răspundă.

— Vezi, cu situaţii de acest fel ne vom confrunta. Tocmai de aceea trebuie să rămânem aproape umil de altul, pentru că, ştii şi tu, Thomas, şi lumea asta este reală.

Avionul s-a zdruncinat în momentul când roţile au atins pista, iar compartimentul de bagaje de deasupra capului lor a scârţâit din cauza sarcinii.

— Uite că am aterizat la Bangkok, iar vaccinul Raison va fi lansat mâine, iar tu ştii o serie de lucruri despre el.

— Prin urmare, pătrundem la modul serios în ambele realităţi, a spus Tom.

— Eu, nu. Doar tu. Eu o să te ajut.

Acesta era cel mai inteligent lucru pe care îl auzise în ultimele două zile. I-a venit să o strângă în braţe chiar în acea clipă.

— De acord.

— Bine, a zis Kara, şi a inspirat adânc. Acum, ajunşi la Bangkok, ce facem?

— Încercăm să aflăm tot ce se poate despre Raison Pharmaceutical.

— Da, a spus Kara. Cum?

— Mergem la complexul lor din afara oraşului.

— Bun. Şi după aceea?

— Apoi îi împiedicăm să livreze chiar şi mostre ale produsului. Ba chiar mai mult, îi împiedicăm să facă lansarea mâine.

— În privinţa asta, planul nu cred că va merge, a spus Kara. Nu sunt agent de bursă, dar am văzut de destule ori cum reacţionează piaţa după lansarea vreunui nou medicament, şi-ţi garantez că anularea unui asemenea eveniment ar face ca valoarea acţiunilor companiei să scadă. În aşteptarea anunţului de lansare, această valoare e deja mare.

Tom a dat aprobator din cap.

— Iar noi trebuie să-i convingem să distrugă toate mostrele vaccinurilor existente. Dar şi mijloacele de obţinere a lor.

— Treaba asta va fi foarte greu de realizat. Crezi că vom trece de poartă? E vorba despre ceva foarte bine păzit, nu-i aşa?

— Cred că asta o să aflăm la faţa locului.

Kara a oftat şi a clătinat din cap.

— Data viitoare când ajungi în celălalt loc, află mai multe informaţii. Clar. Până atunci, însă, pot să te ajut cu ceva care să-

ţi slujească dincolo? l-a întrebat ea şi l-a privit cu un aer extrem de serios, după care a continuat: Ţi-am spus, Thomas, tratăm ambele… cum să le numim? Lumi? Tratăm ambele lumi ca fiind reale. De fapt, aşa şi trebuie să fie. Deci, dacă avem nevoie de informaţii aici, probabil că ai nevoie de informaţii şi acolo.

El a clătinat din cap.

— Nu, nu chiar. Acolo nu se întâmplă nimic deosebit. Mai precis, sunt rătăcit şi mi-am pierdut memoria, dar nu văd cum ceva petrecut aici m-ar putea ajuta cu ceva acolo.

— Eu n-aş presupune că acolo nu se întâmplă nimic. Cum numeşti treaba asta, în care trebuie să cucereşti frumuseţea? Ai nevoie de sfaturi ca să o cucereşti pe puicuţă?

— Te rog…

— Bine. Atunci, cum să descoperi dragostea adevărată?

— Nu.

— Să nu scapi vânturi în prezenţa ei.

— Nu iei lucrurile astea în serios.

— Ba tocmai asta fac. Eşti idealist cât pentru sute de romane. Ai însă nevoie de sfaturi practice. Spală-te pe dinţi, dă-te cu deodorant şi schimbă-ţi lenjeria.

— Mulţumesc, surioară. Sfaturi de nepreţuit, a zis el şi a zâmbit strâmb. Cred că ea este foarte religioasă.

— Atunci, du-te la biserică împreună cu ea. Dar asigură-te că nu e cine ştie ce cult. Nu te băga în vreun cult sinucigaş.

— În realitate, acolo suntem cu toţii foarte religioşi. Am convingerea că acel Elyon este Dumnezeu.

Kara a ridicat sprâncenele a mirare.

— Dar tu nu crezi în Dumnezeu, ai uitat? Tata credea în el, iar asta a fost cât pe ce să ne ucidă pe toţi. Când vine vorba de Dumnezeu, eu aş cam termina-o cu femeia aceea. Sau fată. Nu amesteca religia şi politica în treaba asta. Mai bine găseşte-ţi altă femeie.

Le-a trebuit o oră până să iasă din aeroport şi să negocieze închirierea unei mici Toyota Tercel de culoare verde de la biroul Avis. Tom avea încă permis de conducere internaţional, obţinut în Filipine, şi se bucura la gândul că va trebui să se strecoare din nou prin traficul unui oraş din Lumea a Treia. Kara a desfăcut

harta pe bord şi şi-a asumat rolul de navigator, probabil mai dificil decât cel de şofer.

A trasat o linie pe hartă.

— Aşa, la Raison Pharmaceutical se ajunge trecând de parcul regal Rama, spre estul oraşului. Ajungem în sud pe Vibhavadi Rangsit spre scurtătura Inthara, la est de autostrada expres Inthara, după care mergem spre sud, către districtul Phra Khanong. A ridicat ochii chiar când Tom intra în trafic. Ai grijă să nu fim omorâţi. Aici nu suntem la Denver.

— Cu Dumnezeu înainte.

S-a auzit imediat un claxon, iar Tom a virat brusc ca să evite coliziunea.

— Eu nu sunt credincioasă, ai uitat? a spus ea.

— Poate c-ar fi timpul să devii.

Trebuia să se obişnuiască din nou cu claxoanele – acestea erau la fel de omniprezente ca şi semnele rutiere. Drumurile principale erau marcate corespunzător, dar ele slujeau mai curând drept recomandări decât ca restricţii sau obligaţii. Poziţia maşinii şi volumul claxonului reprezentau nouăzeci la sută din lege: prioritate pentru primul sosit şi cel mai zgomotos. Punct.

A apăsat şi el pe claxon, ca să se încălzească. Din apropiere s-a auzit un alt claxon, sunând ca o chemare pentru împerechere. Nimeni nu părea să se sinchisească. Mai puţin Kara.

— Ce e?

— Sună bine, nu crezi?

Au pătruns în oraş. Deasupra zgârie-norilor ce dominau centrul oraşului atârna o negură cafenie. În depărtare, trenul suspendat. Taxiuri rablagite, cârpite cu sârmă de baloţi, dar şi automobile Mercedes îşi disputau carosabilul cu taxiuri-motocicletă şi tuk-tuk-uri – nişte vehicule ciudate, un amestec între motociclete pe trei roţi şi automobile.

Plus biciclete. Nenumărate biciclete.

Thailandezii se duceau să-şi rezolve treburile zilnice, o parte legănându-se pe bicicletele-cărucior pe care îşi instalau tarabele cu cârnăciori şi tot felul de fripturi, unii conducând camioane de gunoi, iar alţii umblând pe stradă în rasele oranj de călugăr.

A întredeschis geamul. Era începutul după-amiezii – mirosurile oraşului erau copleşitoare. Însă pentru Tom ele erau

îmbătătoare. Ici, miros de gaze de eşapament, dincolo, de apă stătută, apoi cel de tăiţei, mai departe, de…

Se simţea ca în Filipine. Acasă. În urmă cu zece ani, poate că el ar fi fost unul dintre pungaşii de pe stradă, amestecându-se printre localnici, apoi oprindu-se la o tarabă pentru a cumpăra nişte satay cu sos de arahide.

Tom a simţit un nod în gât. Aceea era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse în ultimii ani.

Au mers în tăcere vreme de vreo douăzeci de minute. Kara a privit în acest timp pe geam, preocupată de propriile-i gânduri. Amândoi se lăsaseră cuprinşi de o nostalgie dulceagă.

— Mi-era dor de toate astea, a spus Kara. Am impresia că trăiesc un vis. Poate că amândoi suferim de aceeaşi boală.

— Tot ce se poate. E exotic.

— Exotic.

Au trecut prin districtul Phra Khanong şi s-au îndreptat spre deltă. Sunetele oraşului, ceva mai estompate, au rămas în urma lor. Clădirile din beton au făcut loc unor pâlcuri de copaci şi orezării, cunoscute sub numele de delta Mae Nam Chao Phraya – castronul cu orez al Asiei –, o mare de fertilitate, fierbinte şi aburoasă, plină de o vegetaţie infestată de tot soiul de insecte şi alte creaturi aproape invizibile.

Asemenea supei primordiale din care se năştea cel mai ucigător virus cunoscut de umanitate.

— Mi-e greu să cred că ne aflăm cu adevărat aici, a spus Tom.

— Am traversat globul în mai puţin de douăsprezece ore. Nimic nu se compară cu epoca supersonicelor. Hei, virează stânga aici. Mai avem de mers vreun kilometru.

Tom a pătruns pe un drum privat care ducea către o zonă ascunsă de vegetaţie luxuriantă, ca de junglă. Asfaltul era negru, semn că fusese turnat recent. Nu se vedea nici o altă maşină.

— Eşti sigură că pe aici trebuia să o luăm? a întrebat Tom.

— Nu. Dar am urmat indicaţiile de pe hartă. E cam… bizar.

Potrivit cuvânt.

Complexul se ridica din solul deltei ca o furie în noapte. Jungla fusese defrişată drept în faţă. Apoi au văzut o poartă. Doi sau trei paznici. Peluze bine îngrijite. Şi o clădire albă, masivă, care

se întindea pe o suprafaţă mare. În spatele ei, jungla îşi reîncepuse asediul.

Tom a oprit maşina la o sută de metri de poarta de acces.

— Aici e?

— Raison Pharmaceutical, a confirmat sec Kara, făcând un semn cu capul spre o plăcuţă care lui îi scăpase, aflată pe partea stângă.

A întredeschis portiera, a scos un picior, apoi s-a ridicat. Jungla scotea tot soiul de sunete – cicadele, milioane, îşi ţipau avertismentul. Umiditatea mare îngreuna respiraţia.

S-a aşezat înapoi pe scaun, a închis portiera încet, pornind din nou maşina. Au ajuns până în faţa porţii fără să-şi adreseze nici o vorbă.

— Aici e, a zis Tom. Un paznic purtând o uniformă gri, înarmat cu un pistol, s-a apropiat de maşină. De ce eşti aşa de tăcută?

— Dar ce-ai vrea să spun? „Să ne-ntoarcem. Nu-mi miroase a bine? Te rog să nu faci vreun gest prostesc?”

— În fine, ăsta sunt eu, a zis Tom şi a coborât geamul.

— Exact.

Paznicul s-a uitat la plăcuţa de înmatriculare şi a făcut un pas în faţă.

— Ce căutaţi aici?

— Am venit să discutăm cu Monique de Raison. Sau cu Jacques de Raison. E foarte important să stăm de vorbă cu unul dintre ei.

Bărbatul şi-a consultat clipboard-ul.

— Nu am programată sosirea nimănui. Cum vă numiţi?

— Thomas Hunter.

A dat o pagină.

— Aveţi programare?

Kara a scos capul pe geam.

— Sigur că avem. Tocmai am sosit din Statele Unite. De la Centrul pentru Controlul Epidemiilor. Mai verifică o dată, trebuie să fim trecuţi acolo.

— Şi cum vă cheamă?

— Kara Hunter.

— Nici unul dintre dumneavoastră nu este trecut pe lista mea. Aici este o unitate ce beneficiază de măsuri speciale de securitate. Nimeni nu intră dacă nu e trecut pe listă.

Cu un aer răbdător, Tom a dat din cap.

— Nici o problemă. Dă un telefon. Spune că a sosit Thomas Hunter din partea CDC. Este extrem de important să discut cu Monique de Raison. Astăzi. Doar n-am zburat degeaba tocmai din Atlanta până aici. S-a forţat să zâmbească. Sunt convins că înţelegi.

Omul a şovăit, după care s-a întors în ghereta lui.

— Ce facem dacă nu ne lasă să intrăm? a întrebat Tom.

— Ştiam că aşa are să se întâmple.

— Poate eram mai convingători dacă închiriam un Mercedes.

— Hai, că o să aflăm răspunsul într-o clipă.

Paznicul s-a apropiat de maşină.

— Nu avem nici o înştiinţare privind vizita dumneavoastră. Mâine va avea loc o prezentare la Sheraton Grande Sukhumvit. Îi puteţi întâlni acolo pe amândoi.

— Am impresia că nu ai înţeles. Trebuie să discut cu ea astăzi, nu mâine. Este extrem de important, omule. M-auzi? E grav!

Paznicul a şovăit şi, preţ de o clipă, Tom a crezut că îl convinsese să le permită accesul. Omul a vorbit discret în aparatul de radio-recepţie. Uşa gheretei s-a deschis şi a apărut un al doilea paznic. Ceva mai scund decât primul, avea mânecile suflecate, ceea ce îi scotea în evidenţă muşchii. Ochelari negri. Genul de individ care agrea tricourile pe pieptul cărora scria Rambo, personajul jucat în filme de Sylvester Stallone.

— Vă rog să plecaţi, a spus primul paznic.

Tom s-a uitat la el. Apoi l-a privit pe celălalt, care se oprise lângă botul maşinii. A ridicat geamul.

— Ai vreo sugestie? a întrebat-o el pe Kara.

Ea îşi rodea unghiile. Dar nu i-a cerut să bată în retragere.

Paznicul aflat în faţa maşinii le-a făcut semn să întoarcă.

— Cât e de important să zădărnicim acest anunţ pe care vor să-l facă mâine? a întrebat Kara.

— E important în măsura în care-ţi închipui că putem cu adevărat să schimbăm cursul istoriei.

— Am depăşit etapa asta, a spus Kara. Răspunsul e „da“. Concentrează-te. Suntem în realitate. De aceea ne aflăm aici.

— Totul depinde de posibilitatea de a împiedica anunţul acesta, care va schimba istoria lumii. Paznicul începuse să se agite. Tom a apăsat butonul care bloca portierele. Depinde de planurile lor de a începe vânzarea vaccinului chiar de mâine.

— N-am putea presupune altceva? Nu participăm la un joc ce poate fi reluat dacă am pierdut prima manşă.

Un pumn a aterizat în geam. Paznicii deveniseră nerăbdători. Musculosul a dus o mână spre tocul unde-şi ţinea pistolul.

— Doar nu vor ucide un cetăţean american, nu crezi? a întrebat Tom.

— Nu ştiu, dar cred că lucrurile încep să degenereze, Thomas. Am face bine să plecăm.

Tom a scos un mormăit de nemulţumire şi a izbit cu pumnul în volan. Poate că nu avea tăria să schimbe cursul istoriei. Poate erau doar doi martiri care se străduiseră să o facă, dar se treziseră blocaţi la poarta Raison Pharmaceutical. Ori poate că pentru schimbarea istoriei era nevoie de măsuri extraordinare.

— Thomas…

Paznicii au lovit cu palmele în capota maşinii.

— Stai.

Tom a deblocat portierele, a deschis-o pe a lui şi s-a dat jos din maşină.

Ambii paznici au dus mâinile spre arme.

— Hopa! a făcut Tom şi a ridicat braţele. Uşurel. Vreau doar să stăm de vorbă. O singură chestiune, vă promit. Sunt într-o misiune oficială din partea guvernului Statelor Unite. Aveţi încredere în ce vă spun, doar nu vreţi să-mi faceţi vreun rău.

— Urcaţi în maşină, domnule!

— Urc, dar mai întâi vreau să vă spun ceva. Centrul pentru Controlul Epidemiilor a aflat că vaccinul pe care compania asta intenţionează să îl lanseze pe piaţă mâine are un efect ucigător. Suferă mutaţii la temperaturi ridicate şi devine un virus despre care credem că va avea efecte cu rază lungă de acţiune.

S-a apropiat de paznicul scund şi musculos.

— Ascultaţi cu atenţie! A vorbit apoi tare şi rar. Am venit aici ca să împiedicăm producerea unui dezastru. Voi doi o să fiţi

socotiţi nişte imbecili care nu au vrut să-şi destupe urechile când americanii au venit să o avertizeze pe Monique de Raison. Trebuie să-i comunicaţi asta!

Ambii paznici băteau în retragere, acum cu armele în mână, în continuare hotărâţi, dar prinşi oarecum pe picior greşit de îndrăzneala lui Tom. Lucru destul de ciudat, Tom nu se temea prea mult de pistoalele lor. Da, îl făcuseră să simtă un nod în stomac, dar asta nu-l îndemna să fugă îngrozit. Scena aceea i-a adus aminte de lecţia de pe deal pe care i-o dăduseră Tanis şi Palus. Cum să alunge o mie de Shataiki folosindu-se de câteva lovituri de picior bine plasate.

Şi-a mutat privirea de la un paznic la celălalt şi s-a opus dorinţei foarte puternice de a încerca lovitura învăţată de la Tanis – cea cu piciorul din răsucire dublă, care la început i se păruse imposibil de realizat. Reuşise şi el. Iar cei doi erau plasaţi în mod ideal. A simţit că salivează abundent. Ştia că putea să aplice lovitura. Pur şi simplu: unu, *poc,* răsucire; doi, *poc.* Exact cum îl învăţase Tanis. Cei doi nici n-ar fi apucat să reacţioneze.

Ar fi fost o nebunie, desigur. Dar dacă, doar dacă, acela fusese doar un vis. Se putea ca în gând să fi reuşit răsuciri fulgerătoare, dar aici, în realitate, exista posibilitatea de a cădea lat pe asfalt.

— M-aţi auzit? a spus el. Trebuie să discut cu cineva.

Cei doi au rămas pe loc, ghemuindu-se, pregătiţi pentru orice eventualitate.

— Băieţi, vă place Jet Li?

— Înapoi, a răcnit cel musculos. Înapoi!

— Ascultaţi-mă! a strigat Tom, frustrat.

— Înapoi, înapoi, ori trag, a urlat musculosul cu glas strident.

Tom a clipit către individ. Ce-ar spune Tanis de asta?

— Bine. Calmaţi-vă.

S-a întors ca pentru a urca în maşină. Perfect.

În acea clipă, se creease situaţia perfectă pentru realizarea acelei lovituri de picior. Dacă cei doi ar fi tras, se puteau nimeri unul pe celălalt. Doar dacă el…

Tom şi-a pus mâna stângă pe capotă, apoi a făcut o forfecare în aer. *Poc,* pistolul lovit, *poc,* lovitură la cap. A continuat rotaţia în aer în virtutea inerţiei şi a încheiat piruetă.

Terminase cu unul dintre ei. Celălalt rămăsese cu ochii holbaţi.

S-a auzit o detunătură.

Glonţul l-a ocolit.

Poc, pistolul, *poc,* capul.

Aterizare. Perfect.

A rămas aproape de capotă, uimit de ceea ce reuşise. Cei doi paznici zăceau pe spate. Musculosul trăsese aiurea. Chiar îi reuşise lovitura? Inima îi bătea nebuneşte. Se simţea capabil să se bată şi cu o mică armată.

— Thomas!

Kara. Ţipa la el.

A fugit până la ghereta paznicilor, a găsit butonul care deschidea porţile. A apăsat. S-a auzit zumzetul motoarelor, iar poarta a început să se dea încet în lături. A ţâşnit spre maşină.

Kara se uita la el cu ochi măriţi de uimire.

— Ţine-te bine! a strigat el şi a băgat în viteză. A îndreptat maşina spre poarta deschisă. Au pornit cu iuţeală spre clădirea albă.

Imediat după aceea s-a ivit altă problemă. A apărut o gaură rotundă în parbriz. De glonţ.

Kara s-a lăsat în jos pe scaun.

— Au început să tragă! a ţipat ea.

Din clădire ieşiseră alţi patru paznici. Aveau puşti şi trăgeau în ei.

Tom a realizat că trăia o realitate. A virat brusc dreapta şi a apăsat puternic pedala de acceleraţie. Automobilul a derapat pe pietrişul mărunt. A făcut o rotaţie aproape completă. Alte două gloanţe au găurit luneta.

— Ţine-te bine!

În momentul în care pneurile şi-au recăpătat aderenţa pe asfalt, Toyota a ţâşnit ca o săgeată. Prin poartă. Când au trecut prin dreptul firmei Raison aveau o viteză de o sută douăzeci de kilometri pe oră.

Nu a încetinit decât atunci când a ajuns la intersecţie. Traficul de pe şoseaua principală nu permitea rularea cu o asemenea viteză. Abia după vreo doi kilometri, inima a început să bată normal.

Kara a expirat lung.

— Ce-a însemnat asta?

— Nu începe din nou. A fost o nebunie, recunosc.

— Nu te contrazic.

Reuşiseră să plece fără nici o zgârietură.

— Ce anume ai făcut acolo? l-a întrebat Kara.

— Nu mai ştiu. Iniţial, nu intenţionam să îi atac. Dar aşa s-a întâmplat. Trebuia să intru, şi cei doi îmi stăteau în cale. Iar tu lăsai impresia că ar fi trebuit să…

— Nu, mă referam la lovitura aceea. Nu te-am văzut niciodată făcând aşa ceva.

Idee care îl frământase şi pe el în ultimele cinci minute.

— N-am mai reuşit aşa ceva. Cel puţin aici.

— Ce să înţeleg prin asta?

— Păi, de fapt… am învăţat lovitura de la Tanis.

— În cealaltă realitate?

— Am reacţionat instinctual. Ca şi cum creierul meu a învăţat noi scheme şi le foloseşte în mod mecanic. Se spune că am putea trece şi prin ziduri dacă ne-am folosi puterea minţii la capacitate maximă, nu? O nebunie, ce mai.

Kara continua să privească şoseaua.

— Nu, nu-i o nebunie. De fapt, lucrurile se leagă. În visul ăsta ciudat al tău. Iar noi le tratăm pe amândouă ca şi cum ar fi adevărate, sper că n-ai uitat.

— Aşadar, pot folosi aici ce învăţ acolo. Şi ce învăţ aici pot utiliza dincolo.

— Evident. Nu doar cunoştinţe, ci şi priceperi. Au rămas tăcuţi câteva clipe, după care ea a adăugat: Şi-acum ce facem?

— Acum luăm o cameră la Sheraton Grande Sukhumvit şi să sperăm că vom reuşi să o convingem mâine pe Monique de Raison.

— Poate o curtezi, a spus Kara.

— S-o curtez?

— Ei, lasă asta.

Tom a oftat.

— Nu fi ridicolă.

— Acum ai nevoie de somn. Ca să visezi.

El a dat din cap.

— Somn şi vis.

16

— Thomas! Trezeşte-te. Deschide gura.

Thomas a simţit sucul răcoros alunecându-i pe gâtlej. Tresărind, a scos un gâlgâit şi a scuipat o bucată dintr-un fruct.

— Uşor, flăcăule.

Ţinând un fruct galben într-o mână, Tanis i-a surâs. Michal stătea lângă el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tom.

— Ai leşinat, a spus Tanis. Doar o muşcătură din fructul acesta şi ţi-ai revenit destul de repede.

— Eşti slăbit. Probabil că astea sunt urmările căderii tale în pădurea neagră, a spus Michal. Cum te simţi acum?

— Bine.

Era uşor dezorientat, dar în rest se simţea bine. Visase despre Bangkok. Unde se bătuse cu doi paznici. Apoi se retrăsese într-un hotel de lux numit Sheraton Grande Sukhumvit, unde el şi Kara îşi luaseră un apartament, se plimbaseră prin oraş şi, într-un final, se prăbuşiseră în pat, epuizaţi de diferenţa de fus orar.

A scuturat din cap.

— Câtă vreme am fost… dus?

— Doar câteva minute, i-a răspuns Tanis.

Cu toate astea, visase o zi întreagă în Bangkok.

Prin minte i-au trecut două gânduri. Unu, trebuia să trateze ambele lumi ca fiind reale. Doi, trebuia să obţină mai multe informaţii.

Ceea ce însemna, probabil, că până la urmă trebuia să ajungă din nou în pădurea neagră. Cu ajutorul lui Tanis. Asta dacă nu-l convingea pe Michal să-l ajute.

Ce era în mintea lui? Nu se putea întoarce în pădurea neagră!

— Te rog, a zis Tanis, întinzându-i fructul, mai ia o înghiţitură.

A luat o muşcătură mare şi imediat a simţit nectarul răspândindu-se prin tot trupul. A muşcat încă o dată şi încă o dată şi, brusc, şi-a dat seama că uitase de sine mestecând. Terminase deja de mâncat fructul.

— Ai visat? l-a întrebat Tanis.

— Să visez? a făcut Tom şi s-a ridicat.

— Adineauri ai visat despre istorii?

Tom a aruncat o privire spre Michal, care a ridicat din sprâncene.

— Mi-am pierdut cunoştinţa doar câteva secunde, a spus el.

— Visele nu ţin seama de timp, a zis Tanis.

Nu avea cum să-i ascundă ceva căpeteniei satului.

— Da, de fapt cred c-am visat ceva.

— Ai apelat la cărţile de istorie ca să citeşti despre Napoleon?

Oare ce părere avea Michal despre asta? Tanis nu-i ascundea nimic. Nu, singur că nu. Era prea inocent.

— Nu, a răspuns Tom. De ce să fac asta?

— Cum, ai uitat? Eu te învăţ cum să lupţi, iar tu-mi deschizi ochii cu privire la istorii. Ăsta a fost târgul!

— Da?

— Cel puţin aşa am înţeles eu. Tu ce părere ai, Michal? Cum Thomas Hunter pare să aibă acces neîngrădit la istorii, iar eu sunt un luptător foarte înzestrat, mă gândeam că împreună vom face o echipă minunată. Dacă pornim o expediţie în pădurea neagră, eu şi Thomas ne-am ajuta foarte mult unul pe celălalt. Nu-i aşa?

Roush-ul s-a încruntat, căzând pe gânduri.

— Hm…

Tom a presupus că Michal va dezaproba energic acea idee. Dar nu a făcut-o.

Într-un anume fel, părea să-i fie supus lui Tanis.

— Ideea ca voi doi să colaboraţi e interesantă. Însă expediţia este o greşeală prostească, din numeroase motive. E ca şi cum ai căuta o faleză abruptă peste care să te apleci. Chiar aşa de mult vrei să vezi dacă vei cădea?

— Atunci, măcar să învăţ mai mult despre istorii de la Thomas, a spus Tanis. Înţeleg de ce nu vrei. După cum spui tu, nu vrei să intervii prea mult în viaţa noastră. Istoriile ar putea să se amestece între ele, aşa susţii. Am înţeles. Dar Thomas Hunter nu este un Roush. Iar faptul că se află aici, având visele astea, înseamnă că aşa a vrut Elyon. Poate chiar el a făcut să fie aşa! Mi se pare firesc să stabilim această legătură. Nu crezi?

Era clar că inocenţa nu afectase inteligenţa omului.

— Istoriile se transmit pe cale orală dintr-un anumit motiv, a spus Michal cu precauţie. Eu m-aş gândi de două ori înainte de a pune tradiţia la îndoială.

Tom a făcut un pas în faţă, exclamând:

— De fapt…

Amintindu-şi promisiunea pe care i-o făcuse Roush-ului, a tăcut.

Michal s-a uitat la el.

— Da, Thomas. De fapt, ce?

— Hm, ca să fiu sincer până la capăt, am şi eu câteva întrebări legate de istorii. Am impresia că sunt blocat într-un anumit timp, cu puţin înainte de Marea Înşelătorie. În visele mele, eu şi sora mea avem impresia că am putea împiedica răspândirea virusului. Credem că acesta ar fi scopul vieţii noastre. Poate mă ajuţi să fac asta. E absurd, cumva?

— Nu. Nu chiar, a recunoscut Michal. Cum poţi opri ceva ce deja s-a întâmplat? Vezi tu, visele astea nu ajută la nimic. Ele te menţin într-o stare de confuzie. Tot ele ar putea fi *cauza* amneziei care nu vrea să cedeze. Ar trebui să te concentrezi asupra altor lucruri, nu asupra unor nimicuri din trecut. E cumva absurd ce spun?

— Ai dreptate, da. E logic, dar în visele mele, lucrurile nu sunt chiar atât de logice.

— Şi vrei să încurajez aceste vise? Tu ce părere ai, Tanis? Ţi se pare logic ce spun?

— Perfect logic. Dar dacă visele persistă, s-ar putea ca ele să aibă alt scop. Cum să facem arme, de exemplu.

— Arme! La ce-ţi trebuie arme? a întrebat Michal cu asprime.

— Ca să lupt împotriva Shataiki-lor, la ce altceva?

— Îi vei bate cu inima! a exclamat Roush-ul. Lasă armele! O să-ţi spun ceva din istorii chiar acum, iar apoi nu voi mai discuta cu voi despre ele niciodată. Există un dicton pe care vă rog să nu-l uitaţi. La vremea când s-a lansat a fost folosit greşit, dar acum el vă va sluji foarte bine amândurora. Faceţi dragoste, nu război, aşa se spune. Gândeşte-te la asta, Tanis, când intenţionezi să-ţi confecţionezi arme. Faceţi dragoste, nu război.

Tanis a părut şocat. Şi-a depărtat braţele, cu palmele în sus.

— Îmi pui la îndoială motivele? Cunoşti vreun bărbat mai priceput la Marea Romanţă? Nu! Voi salva, aşa cum ar face-o şi Elyon. Se poate pune la îndoială faptul că am nevoie de o armă pentru a-i distruge pe liliecii negri? Am făcut vreo sugestie greşită?

— Nu. Şi, da, îl iubeşti foarte mult pe Elyon. Nu ţi-aş pune la îndoială motivele ori dorinţele. Tanis? M-auzi? Niciodată!

Ochii lui Tanis au sclipit de disperare. Şi-a ridicat un pumn spre cer şi a strigat:

— Elyon, vai, Elyon, niciodată nu-mi voi renega iubirea faţă de tine. Mă voi cufunda la pieptul tău şi voi sorbi din inima ta! Nu te voi părăsi. Niciodată!

În ochii lui Michal au apărut lacrimi. Era prima oară că Tom vedea o asemenea emoţie la stoicul Roush, iar asta l-a surprins.

Precipitat, Tanis a început să se plimbe încolo şi-ncoace.

— Trebuie să scriu o poveste pentru Elyon. Să vorbesc despre iubirea mea şi despre Marea Romanţă, dar şi despre salvarea tuturor lucrurilor existente! Mă simt inspirat. Mulţumesc, vă mulţumesc amândurora pentru asta. S-a întors către Thomas. Vom sta de vorbă mai târziu, tinere ucenic. Eşti pregătit să cucereşti frumuseţea.

Referirea lui la romanţa anticipată cu Rachelle l-a făcut pe Tom să se simtă brusc ameţit.

— Da, cred că da. Cred că-mi aduc aminte.

Încet. Prea încet.

— Aşa-mi placi! a zis Tanis şi l-a lovit prieteneşte peste spate. Minunat. Nu uita, el alege.

Tom a dat din cap.

— El alege. Am reţinut.

— Urmăreşte.

Pauză. Trebuia să repete.

— Urmăreşte.

— Salvează.

— Salvează.

— Curtează.

— Curtează.

— Protejează.

— Protejează.

— Dăruieşte.
— Asta era ceva suplimentar.
Tanis şi-a îndreptat din nou pumnul spre cer.
— Dăruieşte. E bună, şi o voi include în povestea pe care o scriu.
Tom l-a imitat pe Tanis, îndreptându-şi pumnul spre cer.
— Dăruieşte!
— La fel şi tu.
— La fel şi tu.
— Ba nu. Tu trebuie să spui: „Şi eu."
— Şi eu, a repetat Tom.
— Acum, trebuie să plec. Povestea este în plină desfăşurare. Tanis a dat din cap către amândoi. Până la Adunare.
A alergat câţiva paşi şi apoi s-a întors.
— Să-i spun că o aştepţi?
— Pe cine?
— Frumuseţea! Rachelle, flăcăule. Rachelle, frumuseţea.
— Acum? Nici măcar nu ştia cum să cucerească o frumuseţe. Dar mai ales acum, în faţa lui Michal, trebuia să urmeze sfaturile Roush-ului. Să se prefacă.
— Sigur, a zis Tom.
— Ha! a făcut Tanis şi s-a îndepărtat în fugă.
Michal l-a urmărit pe Tanis fugind.
— Ameţitor, minunat, magnific.
— Am impresia că nu ai hotărât în privinţa lui, a zis Tom.
— E om! Nu pot decât să admir oamenii.
— Corect. Da, bineînţeles.
Tanis abia se vedea alergând pe strada principală, anunţând probabil pe toată lumea că îndrăzneţul vizitator sosit din satul îndepărtat se afla acum pe deal, pregătit să curteze şi să o cucerească pe frumuseţea lui. Rachelle.
Michal s-a întors cu spatele spre vale.
— Marea Romanţă. Adunarea. Nici nu ştii cât aş da ca să am ceea ce ai tu. A ţopăit câţiva paşi şi a privit cu dor spre orizont. Câteodată e prea mult pentru mine. Abia rezist să stau deoparte şi să mă uit.

Asta era situaţia. Tom nu putea pune la îndoială hotărârea lui Michal de a nu-i dezvălui istoriile după o discuţie ca aceea. Totul era un amestec de absurdităţi pe care orice…

Cu coada ochiului a văzut o siluetă gonind prin satul aflat dedesubt, iar inima a început să-i bată mai tare. Era Rachelle. De la distanţa aceea nu-i putea zări chipul, ci numai rochia albastră. Fugea spre intrarea arcuită a satului, ca un copil care vrea să prindă din urmă maşina cu îngheţată.

Tanis îi spusese şi ei.

Tom a simţit cum îl cuprinde panica. În ce se băgase? Nu cumva lucrurile evoluaseră prea rapid? Se afla în vale doar de o zi. Locuitorii de acolo păreau că se scaldă în iubire. Normal, în absenţa răului care să le golească inimile, aşa trebuia să fie acolo.

Ceea ce însemna că şi el era plin de iubire. Memoria îi va reveni. Aşa avea să se întâmple.

Rachelle a mai încetinit pasul la intrare şi apoi a început să urce panta dealului mergând în zigzag. Îi venea greu să creadă că exista cineva atât de dornic să-l întâlnească, dar mai ales să se lase fermecat de el. Era chiar atât de ispititor? De atrăgător?

— Michal! Şi-a dres glasul: Michal.

Legănându-se în aşteptarea plină de speranţă, Roush-ul privea în josul dealului.

— Michal, trebuie să mă ajuţi.

— Şi să alung orice farmec? Totul e-n inima ta, Thomas. Cucereşte-o!

— Nu ştiu *cum!* Am uitat.

— Ba nu, nu ai cum să uiţi. Unele lucruri nu se uită niciodată.

— Urcă spre noi! a zis Tom şi a început să se agite. Nu ştiu la ce se aşteaptă din partea mea.

— Eşti agitat; asta-i bine. Semn bun.

— Serios?

— Îţi trădează adevăratele sentimente.

Tom s-a oprit şi l-a privit lung. Destul de adevărat. De ce era atât de neliniştit? Pentru că îşi dorea foarte mult să o impresioneze pe femeia frumoasă ce urca dealul spre el.

Înţelegerea acestui lucru nu a făcut decât să-i accentueze starea de agitaţie.

— Măcar dă-mi un sfat, a spus el rugător. Să rămân aici?

— Nu ţi-a zis Tanis? Bine, şi Michal a ridicat o aripă, îndrumându-l pe Tom în susul dealului, către pădure. Să ştii, nu-ţi vorbesc din experienţă, ci din ceea ce am văzut, şi, fiindcă am văzut destule, ţi-aş sugera să o aştepţi între copacii de acolo. Aripile i-au tremurat. Cred că vrei intrigă şi mister. Vai, vai. Trebuie să plec. Rachelle se apropie. Dispar.

Michal s-a îndepărtat legănându-se, a ţopăit de două ori, apoi s-a ridicat în zbor.

— Michal!

Dar acesta plecase.

Tom s-a întors şi a observat că Rachelle urca dealul cu repeziciune, ţinându-şi mâinile la spate şi privind în jur cu nonşalanţă. S-a făcut mic şi, în ciuda faptului că se ştia văzut, a fugit spre culme.

Începuse să creadă că pătrunsese prea adânc printre pomi. Că uriaşul copac de ambră după care stătea îl ascundea bine. Ea nu-l văzuse. Nici nu ştia sigur de ce se făcuse asta. Salvarea frumuseţii semăna întru câtva cu jocul de-a v-aţi ascunselea?

Dar nu putea rămâne în câmp deschis cu braţele încrucişate, prefăcându-se că era un războinic neînfricat. Pe de altă parte, poate că Tanis aşa ar fi procedat. Probabil că şi el trebuia să facă la fel.

A scos capul de după copac.

Nici urmă de Rachelle. Pădurea lumina în culori ameţitoare. Roşu, albastru şi chihlimbariu în acea porţiune. Deasupra capului, păsărelele ciripeau. O briză slabă aducea mirosul pătrunzător al trandafirilor.

Dar nici urmă de Rachelle.

Temându-se că a pierdut-o, a ieşit de după copac. Să o strige? Nu, asta ar arăta clar că a pierdut-o. Ea dorea să fie aleasă, ceea ce sugera mai curând căutarea şi descoperirea decât strigătele unui băiat speriat că s-a rătăcit în pădure. Şi, deşi era adevărat că temerea lui era generată parţial de abordarea cutezătoare a romanţei, trebuia să admită că se simţea foarte atras de ea. Probabil că era sortit să se întâmple astfel.

Cu coada ochiului a zărit o picătură de albastru. S-a întors brusc spre dreapta.

Nimic! Inima i-a pornit în galop. Însă ea fusese, la aproape cincizeci de paşi în acea direcţie, între doi copaci uriaşi.

Brusc, Rachelle a apărut în câmp deschis, s-a oprit, a privit drept spre el, după care a dispărut fără ca măcar să-i zâmbească.

A stat nemişcat cel puţin cinci secunde. *Du-te după ea, prostule! Fugi!*

A pornit în goană. A ocolit un copac. Călcând prin iarbă şi tufişuri ca un rinocer speriat.

Stai! Faci prea mult zgomot!

S-a oprit în spatele unui copac şi a privit în jur. Nimic. A mers în direcţia în care se deplasase ea. Nimic. Dispăruse?

— Pst!

Tom s-a întors. Rachelle stătea rezemată de un copac, cu braţele încrucişate la piept. Pe buze i-a apărut un zâmbet provocator. Apoi s-a furişat pe după tulpină şi a dispărut din nou.

A alergat după ea. Însă ea se făcuse nevăzută. De astă dată a gonit de la un copac la altul, căutând-o, respirând sacadat.

Când a apărut din nou, s-a întâmplat la fel ca data trecută, brusc şi cu un aer nepăsător, rezemată de un alt copac aflat în spatele lui. A ridicat din sprâncene şi i-a zâmbit. Pentru ca apoi să dispară iarăşi.

Tom şi-a dat brusc seama că nu acordase nici o atenţie părţii cu salvarea din romanţa aceasta. Poate că de aceea îl păcălea Rachelle. O alesese alergând după ea, dar ea aştepta ca el să-şi arate puterea. Vremea subtilităţilor trecuse.

Prin minte i s-a derulat spectacolul pe care Tanis şi Palus îl făcuseră în faţa lui.

A răcnit primul lucru care i-a venit pe buze:

— Ia te uită, dar ce văd? Ceva negru gonind prin pădure! A alergat în direcţia în care Rachelle se făcuse nevăzută. Vino încoace, draga mea! Îşi dorea cu disperare să nu fi fost prea direct. Vino să te pot apăra!

„Să te pot apăra”? Aşa se exprimase Tanis?

— Vai mie.

Rachelle!

Cu ochi mari şi speriaţi, ea a sărit de după un copac aflat în stânga lui şi a dus o mână la buze.

— Unde?

Unde? Tom a împuns cu degetul în direcţie opusă.

— Acolo!

Ea a scos un ţipăt şi a alergat către el. Vânticelul stârnit i-a făcut rochia albastră să fluture în jurul picioarelor. L-a prins de un umăr şi a căutat adăpost în spatele lui.

Tom a fost atât de surprins de acel succes neaşteptat, încât vreme de o clipă a uitat de liliecii negri. I-a privit chipul, aflat acum la câţiva centimetri de al lui. Asupra pădurii a coborât liniştea. I-a simţit respiraţia. Mirosea a flori de liliac.

Ea şi-a ridicat ochii spre ai lui. Au rămas privindu-se câteva clipe.

— Ai de gând să te uiţi la mine, sau te lupţi cu liliecii? l-a întrebat ea.

— A, da.

Tom a sărit în faţă cu un aer hotărât, încordându-şi braţele ca să administreze ipoteticilor duşmani câteva lovituri spectaculoase.

— Vin în hoarde peste mine. Nu-ţi face griji, îi înving singur pe toţi. Ha, ia!

A făcut un salt, a lovit cu piciorul drept, s-a răsucit, lovind din nou înainte de a ateriza.

Făcuse mişcarea din impuls, mânat de dorinţa necumpătată de a-şi dovedi puterea şi priceperea. Însă faptul că practic executase o rotaţie completă în aer l-a făcut să îngheţe de uimire. Unde învăţase asta?

Şi-a dat seama că învăţase chiar atunci.

Pierdut în admiraţia de sine, a uitat de coordonare şi s-a prăbuşit pe solul pădurii cu un bufnet răsunător.

— Of!

S-a ajutat de braţ ca să revină în genunchi, golindu-şi aerul din plămâni. Rachelle a alergat spre el şi a îngenuncheat.

— Ai păţit ceva? a întrebat ea şi l-a atins pe umăr.

— Nu, a spus el gâfâind.

— Nu?

— Sigur.

Ea l-a tras imediat în picioare. Pe buze i-a apărut un zâmbet.

— Văd că ai uitat unele dintre mişcările… de curaj, a spus ea. A aruncat o privire împrejur. Data viitoare va trebui să arate cam aşa.

A sărit în direcţia Shataiki-lor invizibili.

— Ha! a strigat ea, şi a lovit cu piciorul.

Nu era o lovitură simplă înainte, ci o rotaţie executată perfect în aer, care a făcut-o să aterizeze pe sol într-o poziţie ideală pentru cea de-a doua mişcare.

Ea s-a uitat spre el şi i-a făcut cu ochiul.

— Tanis m-a învăţat asta.

După aceea, ea şi-a atacat inamicii cu o serie lungă de mişcări spectaculoase, care l-au făcut pe Tom să rămână fără suflare a doua oară. A numărat trei lovituri de călcâi în acel amestec de execuţii. Cel puţin douăsprezece mişcări combinate, majoritate făcute în aer.

Şi ea realizase totul cu graţia unei dansatoare, atentă să-şi protejeze şi rochia în cursul acelor rotaţii.

Ca luptătoare, era bună. Foarte bună.

A aterizat pe vârfuri, rămânând cu faţa spre Tom şi având un aer extrem de serios.

— Ha! a făcut ea, clipind repede.

— Ha. Grozav.

— Da.

Tom şi-a înghiţit nodul din gât.

Ea şi-a coborât imediat garda, adoptând o atitudine mai feminină.

— Nu-ţi face griji, o să susţinem că ai făcut tot ce trebuia. Nu voi povesti nimănui altceva.

El şi-a dres glasul.

— Bine.

Rachelle l-a examinat câteva momente. Ochi i-au sclipit. Jocul nu se isprăvise. Sigur că nu. Probabil că abia începuse.

Cel puţin aşa spera Tom.

Alege, urmăreşte, protejează, curtează. Cuvintele îi răsunau în minte.

— Eşti foarte puternică, a spus el. Vreau să spun, graţioasă.

Ea s-a apropiat de el.

— Am înţeles ce vrei să spui. Şi-mi plac şi forţa, şi graţia.

— A, şi eşti şi foarte amabilă.

— Serios?

— Da, aşa cred.

Tom a vrut să-i spună că era frumoasă. Că avea ceva ce intriga şi era plină de viaţă şi convingătoare. Însă, brusc, a considerat că acele cuvinte exprimau prea mult. Prea multe se petrecuseră, şi prea repede. Pentru un bărbat ale cărui simţuri funcţionau normal, probabil că acela ar fi fost modul firesc de a curta o femeie, dar pentru el, care îşi pierduse memoria…

Rachelle s-a oprit la un pas de el. I-a căutat privirea.

— Cred că a fost un joc minunat. Eşti un bărbat misterios, şi-mi place asta. Poate continuăm altă dată. La revedere, Thomas Hunter.

Apoi s-a întors şi s-a îndepărtat.

Doar atât? Nu putea să plece aşa, mai ales în acele momente.

— Aşteaptă! A pornit în fugă după ea. Unde te duci?

— În sat.

Interesul ei faţă de el părea să se fi evaporat. Poate că alegerea şi curtarea erau ceva mai complicate decât îşi imaginase el.

— Pot să te însoţesc?

— Desigur. Poate pe drum te ajut să-ţi aminteşti câte ceva. Memoria ta are nevoie să fie stimulată, asta-i sigur.

Până să-i răspundă la evidentele împunsături, dintre copaci a apărut, îndreptându-se către ei, o fiară uriaşă, de culoare albă. Un tigru, perfect alb, cu ochi verzi. Tom s-a oprit brusc.

Rachelle s-a uitat la el, apoi la tigru.

— Acesta, de pildă, e un tigru alb.

— Un tigru. O să ţin minte.

— Bine.

Rachelle s-a apropiat de animal, l-a apucat de gât şi i-a mângâiat urechile. Cu limba lui mare, tigrul a lins-o pe obraz, în timp ce ea i-a atins botul. Totul se desfăşura cu cel mai firesc aer posibil. Apoi ea a insistat ca Tom să se apropie şi să scarpine tigrul între urechi. Era mai uşor pentru el să-şi aducă aminte dacă se adapta activ la acea lume.

Tom nu era sigur cum să interpreteze comentariile ei. Ea vorbea surâzând şi aparent sincer, dar el nu putea să uite că ea îl ironiza într-un fel pentru flirtul lui lipsit de strălucire.

Ori se lăsa cucerită mai greu. Oare şi asta făcea parte din Marea Romanţă?

Pe de altă parte, era posibil ca ea să fi ajuns la concluzia că Tom nu era bărbatul pe care şi l-ar fi dorit. După ce alesese, putea să se răzgândească?

Au mers câţiva paşi cu tigrul în urma lor. Rachelle a cules un fruct galben dintr-un copac mic, cu multe frunze.

— Cum se numeşte? l-a întrebat el.

— Nu ştiu.

— Lămâie.

— Da, lămâie, mi-am amintit şi asta.

— Iar dacă pui suc de lămâie pe o tăietură, ce se întâmplă?

— Se vindecă?

Ea s-a înclinat uşor.

— Foarte bine. Au continuat să meargă, după care Rachelle a cules un fruct de culoare violet, de mărimea unei cireşe, dintr-un pom scund, cu ramuri lungi, aplecate. Şi ăsta?

— Pe ăsta nu-l cunosc.

Rachelle i-a dat roată, ţinând fructul ridicat.

— Încearcă să-ţi aduci aminte. Îţi dau un indiciu. Are gust acrişor. Mai nimeni nu apreciază fructele astea.

Clătinând din cap, el a zâmbit.

— Nu merge. Nu-mi sugerează nimic.

— Dacă mănânci fructul – şi, cu dinţii ei perfecţi, a mimat o mică muşcătură – mintea reacţionează.

— Nu, nu. Tot nu-mi aduc aminte.

— Rambutan, a spus ea. Are efect adormitor. Nici măcar nu visezi.

A aruncat fructul în spate, spre tigru, dar acesta l-a ignorat.

Ajunseseră la marginea pădurii. Paşnic, satul stătea cuibărit în vale, casele lui licărind în culori strălucitoare, înconjurând Marele Templu.

Rachelle s-a uitat lung în josul dealului şi a vorbit fără să se uite la Tom:

— Eşti chiar mai misterios şi mai minunat decât mi-am închipuit când te-am ales.

— Chiar aşa?

— Da.

Trebuia să-i răspundă în acelaşi mod, însă cuvintele nu-i veneau.

— Trebuie să te îngrijeşti de memoria ta, desigur, a spus ea.

— De fapt, memoria mea este foarte bună în anumite domenii.

Ea s-a întors cu faţa spre el.

— Adevărat? Şi care sunt aceste domenii?

— În visele mele. Visez foarte intens că aş trăi în istorii. Şi mi le amintesc pe toate. Ceea ce se petrece acolo e la fel de adevărat ca şi ceea ce trăiesc aici.

Ea l-a privit cercetător drept în ochi.

— Şi în visele acestea îţi aduci aminte cum trebuie să întreţii romanţa?

— Romanţa? Cum să spun, nu am nici o prietenă sau ceva de genul ăsta, dacă la asta te referi, nu. Dar poate că nu ştiu bine anumite lucruri. Şi-a adus aminte sfaturile Karei referitor la romanţă. Acum ar fi fost momentul cel mai potrivit ca să-şi îmbunătăţească performanţele legate de flirt. Dar nu există ceva asemănător. Nimic la fel de minunat ori de frumos ca tine. Nimeni care să-mi fure inima printr-o singură atingere ori un zâmbet uşor.

Ea a surâs.

— Vai de mine, începi să-ţi aduci aminte. Dragul meu, poţi visa cât pofteşti.

— Doar dacă te pot visa pe tine, a spus el.

Ea a întins mâna şi l-a mângâiat pe obraz.

— La revedere, Thomas Hunter. Ne vom revedea curând.

El şi-a înghiţit nodul din gât.

— La revedere.

Apoi, Rachelle a coborât singură dealul.

Tom s-a îndepărtat de creastă, astfel încât să nu fie zărit din vale. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în acele momente era să-i vadă pe Tanis ori Palus, venind să li se prezinte raportul.

Ştia că, în ciuda sentimentelor pe care le nutrea faţă de Rachelle, nu pe ea o va visa. Va visa Bangkokul, unde urma să prezinte o serie de informaţii extrem de importante despre germenul Raison.

S-a oprit în apropierea unui copac mare, de culoare verde, şi s-a uitat spre răsărit. Pădurea neagră se afla la aproape o oră de mers pe jos. Acolo puteau fi găsite răspunsurile la zeci de întrebări. Întrebări despre ceea ce i se întâmplase în pădurea neagră. De unde venise. Lucruri despre istorii. Despre germenul Raison.

Ce s-ar fi întâmplat dacă se ducea până acolo? Doar o scurtă vizită, doar pentru a-şi satisface curiozitatea. Era posibil ca restul lumii să nu-i observe absenţa. Poate că doar Michal avea să-şi dea seama. Dar nu putea continua cu aceste vise imposibile sau fără să ştie precis cum ajunsese pentru prima dată în pădurea neagră. Într-un fel sau altul, trebuia să afle exact ce se petrecuse, se petrecea, cu el. Era posibil să găsească răspunsul doar în pădurea neagră, aşa cum şi Tanis s-ar fi putut simţi mulţumit doar după o expediţie întreprinsă acolo.

Dar nu chiar acum.

Încrucişându-şi braţele la piept, s-a rezemat de trunchiul verde. Îşi simţea picioarele moi, de parcă ar fi fost din cauciuc. Până în acel moment nu-şi dăduse seama că romanţa îi consuma atâta energie.

17

— Sigur că mă place, a zis Tom.

Dormise jumătate din noapte, dar se simţea de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână.

Aflată de cealaltă parte a mesei din fier forjat, Kara s-a uitat la el.

— Frăţioare, am impresia că lauda de sine şi-a ridicat din nou capul. S-ar putea ca acel clipit din gene să însemne şi „Du-te la plimbare”.

Stăteau în cafeneaua de lângă atriumul în care cei de la Raison Pharmaceutical urmau să facă marele anunţ imediat ce soseau invitaţii. Curtea interioară gemea de zecile de reporteri şi oficialităţi care aşteptau acea declaraţie memorabilă. Se putea crede că urma să vină preşedintele. În Asia de Sud-est, orice putea sluji drept motiv pentru organizarea unei ceremonii. Tom era surprins că nu se organizase şi o tăiere a vreunei panglici inaugurale. Pentru că orice eveniment putea prilejui aşa ceva.

Tom şi-a plimbat privirea prin mulţime pentru a nu ştiu câta oară, analizându-şi în acelaşi timp şansele de a interveni în vreun fel. Nu ar fi fost prea greu să ajungă la Monique de Raison. A o convinge să solicite o testare suplimentară a vaccinului nu i se părea ceva irealizabil. Marea dificultate o constituia sincronizarea. Dacă se putea, ar fi trebuit să ajungă la ea înainte de a face declaraţia pentru a o convinge să efectueze teste *înainte* de distribuirea vaccinului.

— Am senzaţia că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă, a spus Tom.

Se simţea moale ca o cârpă. Îl dureau ochii, iar tâmplele îi zvâcneau.

— Sigur ţi-e bine? l-a întrebat Kara. Da, ai spus toată dimineaţa că te simţi în mare formă, dar arăţi înfiorător.

— Sunt obosit, atâta tot. Imediat ce rezolvăm problema asta, o să dorm o săptămână.

— S-ar putea să nu.

— Ce vrei să spui?

— Mă refeream la vise. Sunt reale, ori ai uitat? Nu reuşeşti să te odihneşti pentru că nu dormi.

— Da, când dorm acolo, aici sunt treaz şi invers.

— Ia gândeşte-te puţin, a zis Kara. Eşti obosit în ambele locuri. Spuneai că ai dormit pe dealul din apropierea satului chiar în timp ce mintea îţi era la Marea Romanţă.

— Ba nu, la îndemnul surorii mele, mă gândeam să mă întorc în pădurea neagră.

Tom a auzit vociferări venind dinspre uşile de la intrare. Bagajele unui client căzuseră de pe un cărucior, iar câţiva angajaţi se agitau să pună lucrurile înapoi.

— Ai dreptate că sunt la fel de obosit şi acolo. Mereu aţipesc. E unul dintre lucrurile ce se aseamănă. În rest, toate se deosebesc. Acolo port alte haine, vorbesc altfel…

— Cum anume?

— Mai aproape de stilul lor. Elocvent şi romanţios. Cum se vorbea în urmă cu o sută de ani.

Ea a surâs.

— Fermecător.

— Ai rămâne uimită.

— Uf, frăţioare.

Tom a simţit o căldură în obraji, semn că roşise.

— Ştiu că pare siropos, dar lucrurile sunt cu totul altfel acolo.

— Evident. Din păcate, nu poţi continua aşa la nesfârşit. Eşti epuizat, agitat, ai început să transpiri şi-ţi rozi unghiile. Trebuie să te odihneşti.

Tom şi-a scos degetul din gură.

— Sigur că transpir. Nu vezi ce cald e?

— Nu, aici nu e cald.

Pentru prima dată, Tom s-a gândit la starea lui fizică. Nu cumva sora lui avea dreptate atunci când spunea că în realitate nu dormea deloc? Cu un gest mecanic, şi-a trecut degetele prin părul negru şi ondulat, încercând să şi-l aranjeze. Îi era de folos faptul că avea o tunsoare într-un stil oarecum avangardist, ori „neglijent”, aşa cum zicea Kara. Purta o pereche de blugi Lucky, cizme negre uşoare şi un tricou negru, acum vârât în pantaloni,

la insistenţele Karei, având în vedere unde erau. Pe tricou trona o inscripţie scrisă cu litere albe, schizoide:

Sunt plecat să mă caut.
Dacă revin înainte de a mă întoarce,
vă rog să mă reţineţi acolo.

— Poate dorm, dar mintea îmi rămâne foarte activă, aşa că nu mă odihnesc bine, a spus el.

Mulţimea care se foise până atunci fără ţintă s-a tălăzuit spre atrium.

Tom a sărit în picioare, răsturnând scaunul pe care stătuse.

— A sosit!

— Am spus cumva că eşti şi impulsiv? l-a întrebat Kara. Calm şi aşezat, Thomas. Calm şi ponderat.

El a îndreptat scaunul, apoi a pornit cu paşi mari spre intrare, iar Kara s-a văzut nevoită să se grăbească pentru a-l urma.

— Mai încet.

El însă nu a rărit pasul.

Uşa s-a deschis, şi în hotel au intrat doi bărbaţi masivi, îmbrăcaţi în negru. Pe antebraţe aveau tatuaje *sak.* În Thailanda existau două stiluri de tatuaje: desene *khawm,* care invocau puterea de a iubi, şi cele *sak,* care făceau apel la puterea împotriva morţii. Acestea erau agreate de cei care lucrau în domenii primejdioase. Evident, agenţi de securitate. Lui Tom nu-i păsa de asta – nu avea de gând să se arunce asupra femeii. Cei doi agenţi au măturat cu privirea întreaga încăpere.

Două cordoane de culoare roşie, trecute prin inelele câtorva stâlpi galbeni, formau un culoar ce ducea până în atrium. Bărbaţii au blocat spaţiul dintre ultimul stâlp şi intrare, au deschis uşile şi au întins braţele în. Faţă pentru a o ghida pe şefa lor.

Chipul cu trăsături puternice, trădând siguranţa, al femeii care a pătruns în holul hotelului Sheraton Grande Sukhumvit ar fi atras atenţia oricui. Purta pantofi albastru-închis, cu toc înalt şi foarte scumpi, fără ciorapi de nailon. Picioarele, ca sculptate. O fustă bleumarin şi un blazer peste o bluză albă din mătase.

Colier de aur cu un pandantiv de aur ce aducea vag cu un delfin. Ochi albaştri sclipitori. Părul, negru, până la umeri.

Monique de Raison.

— Mamă! a făcut Kara.

Reporterii au dezlănţuit flash-urile aparatelor foto. Majoritatea oaspeţilor aşteptau în atrium, unde se instalase un podium în mijlocul junglei alcătuite din plante exotice înflorite.

Monique a aruncat o privire prin încăpere şi a pornit cu pas vioi spre atrium.

Tom s-a îndreptat spre cordoanele roşii, cerându-şi scuze. Dar nu a fost auzit. Iar femeia mergea repede.

Tom s-a grăbit s-o ajungă.

— Scuze, Monique de Raison.

— Tom! Ai început să urli! i-a şoptit Kara.

Monique şi agenţii ei de securitate nu l-au luat în seamă. În spatele celor trei veneau angajaţi de la Raison Pharmaceutical, umplând holul.

— Iertaţi-mă, aţi surzit? a întrebat el tare. Practic, răcnind.

De data aceasta, cei din corpul de pază s-au întors în direcţia lui. Monique şi-a răsucit capul şi l-a străfulgerat cu privirea. Faptul că spre ea se îndrepta un american purtând un tricou negru şi blugi n-a impresionat-o. Şi-a mutat privirea de la el şi a continuat să păşească de parcă ar fi trecut pe stradă prin dreptul unui câine cu aspect mai ciudat. Tom a simţit că i se accelerează pulsul.

— Sunt de la Centrul pentru Controlul Epidemiilor. Mi-am pierdut bagajele şi nu am hainele potrivite. Trebuie să-ţi vorbesc înainte de a face anunţul privind lansarea.

Nu a răcnit, dar vocea lui a fost deosebit de sonoră.

Monique s-a oprit. Bodyguarzii au încadrat-o, uitându-se în jur ca nişte dobermani care parcă cerşeau aprobarea să atace. Aflată la aproape trei metri depărtare, ea s-a întors spre el. Ochii ei s-au oprit asupra inscripţiei de pe tricoul lui Tom. Poate c-ar fi trebuit să-l pună pe dos. Kara a apărut alături de el.

— Ea e asistenta mea, Kara Hunter. Mă numesc Thomas.

A făcut apoi un pas în faţă, iar garda din dreapta ei a înaintat imediat, ca măsură de prevedere.

— Doar o clipă, a spus Tom.

— Nu am timp, i-a răspuns Monique. Glasul îi era moale şi scăzut, având un uşor accent franţuzesc.

— Am impresia că nu înţelegi. Există o problemă cu vaccinul.

Tom şi-a dat seama că greşise rostind acele cuvinte, dar răul fusese făcut deja. Orice sugestie de acest fel sau orice susţinere a unei asemenea sugestii reprezenta o lovitură dată valorii acţiunilor Raison Pharmaceutical.

Monique a ridicat uşor din sprâncene.

— Chiar aşa?

Acum nu mai putea da înapoi.

— Da. Dacă nu vrei să spun adevărul în faţa tuturor, ţi-aş sugera să faci o pauză, doar câteva clipe, ca să discuţi cu mine.

Încrederea de sine i-a crescut. Ce putea Monique să-i răspundă la o asemenea propunere?

— După, a spus ea şi s-a răsucit pe călcâie.

El a făcut un pas mare în direcţia ei.

— Hei!

Agentul de securitate cel mai apropiat de el a ridicat o mână. Lui Tom i-a trecut vag prin minte ideea de a-l lovi pe loc. Omul era de două ori mai masiv decât el, dar Tom avea unele cunoştinţe deosebite, dobândite recent.

Kara l-a prins de braţ.

— E bine şi după.

Cei din anturajul lui Monique au ajuns în dreptul lor şi le-au aruncat priviri curioase. Tom s-a întrebat dacă nu cumva, după incidentul petrecut cu o zi în urmă, l-ar putea recunoaşte cineva chiar acum. Fără îndoială că toată tevatura aceea fusese înregistrată de camerele de supraveghere.

— Bine, după. Încearcă să nu ieşi prea mult în evidenţă. Ne-ar putea recunoaşte cineva.

— La asta gândeam şi eu. Am mai discutat aspectul ăsta, ţii minte? Fără scene, spuneam. Nu am venit la Bangkok să ne trezim aruncaţi în închisoare.

Anunţul lansării pe piaţă a vaccinului a fost surprinzător de scurt şi la obiect. Monique s-a adresat celor prezenţi cu siguranţa unui politician cu experienţă. Raison Pharmaceutical încheiase elaborarea noului supervaccin ce se administra pe

calea aerului, care urma să asigure imunitate împotriva a nouă viruşi primari, inclusiv SARS şi HIV. Urma o listă întreagă de amănunte pentru comunitatea mondială a sănătăţii. Monique nu s-a uitat nici o clipă în direcţia lui Tom.

A aşteptat până la urmă pentru a arunca bomba.

Deşi compania aştepta aprobarea FDA din Statele Unite, guvernele a şapte ţări din Africa şi trei din Asia lansaseră deja comenzi pentru vaccin, iar Organizaţia Mondială a Sănătăţii îşi dăduse acordul după ce primise asigurări că vaccinul nu se va răspândi în mod spontan dincolo de o anumită regiune geografică, datorită limitelor concepute pentru scurtarea duratei lui de viaţă. Primul lot avea să fie livrat către Africa de Sud în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Acum, aş fi bucuroasă să vă răspund la câteva întrebări, a încheiat ea.

Creierul uman funcţionează în mod ciudat. Şi al lui Tom se comportase foarte straniu în ultimele zile. Când într-o realitate, când în alta, traversând mări, trezindu-se şi dormind cu întreruperi. Dar după ultimele cuvinte ale declaraţiei făcute de Monique de Raison, totul se limita la o singură problemă.

Vaccinul Raison exista. El avea să sufere o mutaţie, devenind un virus care va face ca SARS să pară un simplu sughiţ. Însemna că în acele momente era deja în drum spre Africa de Sud. El, Thomas Hunter din Denver, Colorado, şi Kara Hunter din acelaşi loc erau singurii oameni de pe planetă care ştiau asta.

Până în acel moment, totul i se păruse ca un vis. Acum, lucrurile deveniseră palpabile. O privea pe Monique de Raison şi o auzea spunând lumii întregi că lăzile cu vaccin care vor ucide milioane de oameni erau sigilate şi pregătite pentru transport. Poate se aflau deja în drum spre destinaţie. Poate ajunseseră pe vreun avion de transport, gata să se coacă în arşiţa soarelui. Suferind mutaţii.

Aceste gânduri l-au făcut să sară de pe scaun.

— Thomas.

— Ai auzit ce-a spus?

— Aşază-te.

Kara l-a tras de braţ. El s-a aşezat. Reporterii puneau întrebări. Alţii făceau fotografii.

— Trebuie să oprim livrarea aceea.
— A zis că va vorbi cu noi *după*, a insistat Kara, printre dinţii încleştaţi. Mai ai răbdare câteva minute.
— Dar dacă nu vrea să ne asculte?
— Atunci încercăm să ne adresăm din nou autorităţilor. Bine?
Tom a luat în calcul posibilitatea ca Monique să fie îngustă la minte şi să primească cu dispreţ spusele lui, dar, ascultând-o, i s-a părut mult prea inteligentă. Nu avea în vedere decât dorinţa ei de a coopera. Aşa se întâmplă lucrurile în vise. În cele din urmă, obţinem ce dorim. Ori ne trezim.
Brusc, Thomas nu a fost sigur nici de una, nici de cealaltă.
— Bine, Tom?
— Bine.
— Ce-nseamnă asta? a întrebat ea.
— Înseamnă *bine.*
— Nu-mi place felul în care ai spus-o.
Curtea interioară a răsunat de aplauzele discrete ale invitaţilor. Tom s-a ridicat. Monique terminase. S-au auzit câteva acorduri muzicale. Asta fusese tot.
— Să mergem.
Tom s-a îndreptat spre Monique de Raison, care se afla încă pe podium şi-şi strângea hârtiile. Acum publicul era ţinut la distanţă de platformă de un cordon roşu, de-a lungul căruia stăteau trei agenţi de securitate. În momentul în care Tom şi Kara s-au apropiat de podium, câţiva reporteri erau daţi la o parte fără prea multe menajamente.
Monique l-a observat pe Tom, dar s-a uitat în altă parte, prefăcându-se că nu l-a văzut, şi a pornit spre dreapta podiumului.
— Monique de Raison! a strigat Tom. Un moment, dacă nu te superi.
Lumea a întors capul, iar rumoarea s-a mai potolit.
Se părea că o luau iarăşi de la capăt. Tom s-a dus direct spre ea. Un agent s-a interpus, gata să-l oprească.
— E-n regulă, Lawrence. O să discut cu ei, a spus Monique încet.
Tom s-a uitat fix la om până când acesta s-a îndepărtat. Toţi agenţii erau înarmaţi, cel numit având arma în tocul de la brâu.

Tom a urcat pe podium, ajutând-o pe Kara, şi s-a apropiat de Monique. Nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi făcut o scenă, ea va pleca fără o vorbă spre limuzina ce o aştepta. Aşa cum ţinea mereu să-i reamintească *sensei*-ul lui, nu există modalitate mai bună de a-ţi dezarma adversarul decât folosind elementul-surpriză. Nu neapărat prin sincronizarea mişcărilor, aşa cum presupuneau majoritatea cursanţilor, ci de cele mai multe ori prin metodă. Şoc şi groază.

În ciuda faptului că Monique nu părea nici şocată, nici înspăimântată, Tom ştia că îi intrase deja sub piele. Iar ceea ce era mai important, o făcuse să accepte să vorbească cu el.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, a spus el. Trecuse momentul pentru şoc şi groază. Acum era indicată diplomaţia. Ai fost foarte amabilă să...

— Sunt deja în întârziere la un interviu cu şeful biroului local al revistei *TIME.* Mai la obiect, domnule...

— Hunter. Şi nu e nevoie să fii nepoliticoasă.

Ea a oftat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, dar am avut o săptămână grea. Iar când cineva vine şi mă minte în faţă, îmi pierd imediat răbdarea.

— Un simplu test va demonstra dacă mint ori nu.

— Aşadar, nu eşti de la CDC?

— A. Minciuna aceea... Şi-a îndreptat mâna spre umăr, de parcă ar fi depus un jurământ. Aici m-ai prins. Trebuia să-ţi atrag atenţia prin ceva. Ea e sora mea, Kara.

— Bună, Kara. Şi-au strâns mâinile. Dar lui nu i-a întins mâna.

— Chiar trebuie să plec, a spus Monique. Te rog, fii scurt.

— Bine, la obiect. Nu trebuie să livrezi vaccinul. Suferă mutaţii la temperatură ridicată şi devine un virus mortal care va ucide miliarde de oameni.

Ea l-a privit fix, fără să se clintească.

— Aha. Asta e tot?

— Ţi-aş putea spune exact de unde ştiu asta, dar ai vrut să ştii doar esenţialul, şi acesta este. Ai testat vaccinul la temperaturi extreme, domnişoară de Raison?

— Unul dintre lucrurile care se învaţă încă din primul an la biologie este că temperaturile ridicate ucid aproape orice fiinţă

vie. Vaccinul Raison nu face excepţie. Serul nostru începe să se degradeze la treizeci şi cinci de grade Celsius. Una dintre dificultăţile cele mai mari cu care ne-am confruntat a fost găsirea unei modalităţi de a-l stabiliza pentru regiunile cu climă foarte caldă. Acesta este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Tom a simţit o arsură în ceafă.

— Deci, nu l-aţi testat la temperaturi ridicate.

— Ceva mai mult respect, Monique, a intervenit Kara. Nu am zburat peste Pacific pentru a fi trataţi ca nişte cerşetori. Adevărul este că Tom are dreptate, şi ai face o mare greşeală dacă nu l-ai asculta.

Monique a arborat un surâs forţat.

— Aş vrea. Sincer. Dar acum trebuie să plec, a zis ea, şi s-a răsucit pe călcâie.

Lui Tom i s-a părut că în minte îi răsună un gong puternic. Ea îi trimitea la plimbare.

— Aşteaptă.

Dar ea n-a mai stat nici o clipă.

Tom s-a apropiat discret de agentul pe nume Lawrence şi i-a vorbit lui Monique pe cel mai ameninţător ton pe care îl putea aborda fără să-i determine pe apărătorii ei să acţioneze.

— Dacă nu te opreşti chiar în clipa asta, ne vom adresa ziarelor. Cumnatul meu este proprietarul publicaţiei *Chicago Tribune.* Preţul acţiunilor companiei voastre va cădea ireversibil dacă nu mă asculţi.

O pretenţie ridicolă. Auzind ameninţarea, Monique nici măcar nu a încetinit pasul. Avea o stăpânire de sine de invidiat.

Tom şi-a dat seama că ceea ce îi trecea prin minte acum nu se justifica în nici un fel. Justificarea exista doar în lumea lui. Cea în care virusul numit germenul Raison avea să schimbe pentru totdeauna istoria umană.

Cei doi agenţi pe care Tom îi întâlnise prima dată se îndreptau spre Monique să o ajute la ieşire, iar Lawrence rămăsese întors cu spatele. El nu răspundea de securitatea imediată a şefei sale.

Tom a ajuns în spatele agentului dintr-un singur pas în lateral. Cu o mişcare fulgerătoare, şi-a strecurat mâna pe sub haina bărbatului, a înşfăcat pistolul şi l-a tras din toc. A sărit în

dreapta, îndepărtându-se de mâinile lui. Rămas cu gura căscată, probabil îngrozit de uşurinţa cu care-şi pierduse pistolul, omul a şovăit.

Tom a pornit în fugă pe vârfuri, ajungând la Monique înainte să se dea alarma.

A împuns-o cu pistolul în spate.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă asculţi.

Ea a împietrit. Cei doi agenţi au văzut arma în acelaşi timp. Au îngenuncheat, scoţându-şi imediat pistoalele. Au urmat ţipete, zeci de ţipete.

— Thomas!

Printre cei care ţipau se număra şi Kara.

Tom şi-a petrecut braţul stâng pe după talia lui Monique, trăgând-o aproape de el, astfel încât bărbia ei a ajuns să se rezeme de umărul lui stâng, făcându-l să-i simtă respiraţia precipitată. A continuat să ţină pistolul în spatele ei şi a păşit în lateral, spre ieşirea din sală.

— O singură mişcare greşită, şi va muri! a strigat el. M-aţi auzit? Am o zi proastă! Sunt foarte, foarte iritat, şi vă rog să nu faceţi vreo prostie.

Oamenii au început să alerge spre uşă. Urlând. De ce ţipau? Doar nu ţinea pistolul îndreptat spre ei.

— Te rog, a spus Monique, gâfâind. Te rog să te controlezi.

— Nu te speria, i-a şoptit Tom. N-o să te ucid.

Uşa pentru ieşirea în caz de incendiu era la numai trei metri depărtare. S-a oprit şi s-a uitat urât la cei doi agenţi care ţineau armele îndreptate spre el.

— Lăsaţi jos pistoalele, dobitocilor! a răcnit el.

Monique a tresărit. Tom urlase chiar în urechea ei.

— Scuze.

Agenţii au îndreptat încet ţevile spre podea.

— Iar tu, i-a strigat surorii lui, te iau şi pe tine ostatic. Treci încoace, altfel o ucid.

Kara era parcă îngheţată din cauza şocului.

— Mişcă-te!

Kara s-a grăbit să execute ordinul.

— Deschide uşa.

Ea s-a supus şi a trecut în holul alăturat.

Tom a tras-o pe Monique pe uşă.

— Dacă ne urmăreşte cineva, fie poliţia, fie alte autorităţi, Monique va muri!

A închis uşa dându-i un şut puternic.

18

Hotelul Paradise era un stabiliment plin de purici, frecventat mai mult de negustorii stradali. Sau de câte-un fraier care se lăsa ademenit de promisiunile ofertelor speciale de pe Internet privind vacanţe exotice, cu servicii complete. Ori, în cazul de faţă, de un răpitor care se străduia din răsputeri să o convingă pe acea franţuzoaică foarte încăpăţânată de adevărul spuselor lui.

Monique îl făcuse să acţioneze sub presiune. Kara şi-a exprimat de câteva ori oroarea faţă de ceea ce făcuse Tom. Acesta susţinea că nu găsise altă soluţie. Dacă franţuzoaicei aceleia bogate şi snoabe nu-i păsa de soarta câtorva miliarde de oameni, el nu avea de ales decât să o convingă cu forţa. Altă modalitate de persuasiune nu există în lumea reală.

Uşile liftului vechi şi ruginit ale garajului subteran s-au deschis cu un scârţâit. Având cheile de la camera abia rezervată în mână, Kara s-a îndreptat cu paşi iuţi spre maşina închiriată.

— Bun, a zis Tom, fluturând pistolul de 9 mm prin faţa lui Monique ca să o impresioneze. O să urcăm, dar fără scandal. Am vorbit serios când ţi-am spus că nu vreau să te ucid, dar dacă întreci măsura, s-ar putea să-ţi trag vreun glonţ în degetele de la picioare. E limpede? O să pun arma la brâu, dar asta nu înseamnă că trebuie să începi să ţipi.

Cu dinţii încleştaţi, Monique i-a aruncat o privire ucigătoare.

— O să iau tăcerea drept un acord deplin. Să mergem.

A deschis uşa împingând-o şi i-a făcut semn să iasă.

— Ultimul etaj? a întrebat-o el pe Kara.

— Da. Nu mă simt în stare să fac asta, Tom.

— Tu n-ai nici o treabă. Eu fac totul. Eu sunt cel care visează. Eu ştiu ceea ce n-ar trebui să ştiu. Eu sunt acela care n-are de ales şi trebuie să o convingă pe această doamnă răsfăţată.

— Nu-i nevoie să strigi.

În parcare a mai apărut o maşină.

— Scuze. Bine, hai la lift.

A apăsat butonul pentru etajul al cincilea şi a respirat uşurat după ce uşile s-au închis.

— Ce-i cu voi, franţuzii? întotdeauna puneţi înainte afacerile fără să vă pese de soarta lumii?

— Aşa-mi vorbeşte cel care mi-a pus un pistol în coaste? l-a întrebat Monique. Şi în plus, după cum vezi, nu locuiesc în Franţa. Politica ţării noastre ne displace atât tatei, cât şi mie.

— Serios?

Ea nu i-a răspuns. Tom nu şi-a dat seama de ce acea mărturisire i s-a părut surprinzătoare. Parfumul ei a umplut imediat interiorul cabinei. Un miros puternic, floral.

— Dacă vei coopera, te-aş putea elibera în jumătate de oră.

Ea nu i-a răspuns nici la această propunere.

Deloc surprinzător, camerele nu erau elegante aşa cum erau îndemnaţi să creadă turiştii nevinovaţi. Mochetă oranj, devenită maronie. Lenjerie înflorată pe cele două paturi duble. O masă de toaletă din răchită, căptuşită de un strat de murdărie întărită care ar fi rezistat oricărei încercări de îndepărtare. Televizorul funcţiona, dar culorile băteau spre verde şi nu avea sonor.

Tom a invitat-o pe Monique să ia loc pe singurul scaun din cameră, unul din lemn, descleiat, aflat într-un colţ şi i-a cerut să stea nemişcată. A pus pistolul pe măsuţă şi s-a întors spre sora lui.

— Bun. Te rog să ieşi fără să te vadă nimeni din şandramaua asta, după care te duci la poliţie şi ceri să discuţi cu Jacques de Raison. Le spui că ai evadat. Şi că sunt nebun, găseşti tu ceva. Nu trebuie să fii deloc amestecată în treaba asta, înţelegi?

— E cel mai inteligent lucru pe care l-am auzit pe ziua de azi, a zis Kara, şi s-a uitat la Monique. Ce-i spun tatălui ei?

— Tot ce ştim. Iar dacă nu e de acord să oprească ori să întoarcă transportul, avertizează-l că voi face uz de armă.

Tom s-a întors spre Monique.

— O să trag doar în unghii, desigur. Nu-mi place să ameninţ pe nimeni, dar sper că înţelegi situaţia.

— Da, înţeleg perfect. Eşti complet nebun.

El a dat aprobator din cap.

— Vezi tu, tocmai de aceea avem nevoie de acest plan de rezervă, Kara. Dacă ea nu vrea să priceapă, poate că tatăl ei va

fi mai înţelegător. Lucru mai important, tu vei scăpa de orice acuzaţie. Convinge-l că fiica lui e în primejdie.

— Şi dacă mă-ntreabă, unde le spun că te afli?

— Le spui că ai sărit din maşină. Nu ai idee unde ne ascundem.

— Asta-i o minciună.

— Sunt multe în joc. Minciunile ne vor fi iertate.

— Sper că-ţi dai seama ce faci. Iar eu cum ştiu ce se întâmplă?

— Prin Jacques. Simt convins că va primi un apel din partea fiicei lui în eventualitatea în care trebuie să luăm legătura, dar asigură-te că e sigur să procedăm astfel.

Kara s-a dus spre noptieră, a ridicat receptorul şi l-a dus la ureche, după care l-a pus la loc, satisfăcută, evident, că aparatul avea ton. Trăise prea multă vreme în Asia de Sud-est ca să ignore un asemenea amănunt.

Kara s-a apropiat de Tom şi l-a strâns în braţe.

— E o nebunie ceea ce facem.

— Te iubesc, surioară.

— Şi eu, frăţioare.

S-a tras înapoi, a aruncat o ultimă privire spre Monique şi a pornit spre uşă.

— Ai grijă cum o curtezi pe fata aceea, a mai zis ea, şi a închis uşa încet.

— Da, vezi cum îi faci curte, a spus Monique. Masculul american care-şi arată muşchii. Despre asta era vorba?

Tom a ridicat pistolul, s-a aplecat deasupra măsuţei şi s-a uitat la ostatica lui. Nu avea de ales. Trebuia să-i povestească totul. Măcar acum era obligată să-l asculte.

— Nici nu mi-a trecut prin cap o asemenea idee. Realitatea e că am traversat oceanul ca să stau de vorbă cu tine, şi chiar îmi pun în joc gâtul pentru asta. De ce aş risca atât de mult ca să discut cu o franţuzoaică arogantă, ce părere ai? Pentru că, dacă nu mă înşel, s-ar putea să fii singura persoană din lume care poate coopera cu mine pentru a preîntâmpina ceva teribil. În ciuda impresiei generale pe care probabil ţi-am făcut-o, în fond sunt un om foarte onorabil. Şi dincolo de determinarea ta, cred că şi tu eşti o femeie foarte înţelegătoare. Eu vreau doar să-ţi

vorbesc, şi te rog să asculţi cu atenţie. Sunt extrem de obosit şi nu mă simt chiar în apele mele, aşa că sper să nu îngreunezi lucrurile mai mult decât trebuie. Îţi cer cumva prea mult?

— Nu. Dar dacă te aştepţi ca eu să îi sărăcesc pe miile de deţinători de acţiuni, care şi-au riscat economiile pentru această companie, cred că te voi dezamăgi. Nu am de gând să răspândesc un zvon răuvoitor doar pentru că tu susţii că îmi spulberi unghiile de la picioare dacă nu te ascult. Poate că eşti pe statul de plată al vreunui competitor. Poate că e vorba doar de un plan de a face rău companiei Raison Pharmaceutical. Ce anume te face să crezi că ceea ce spui nu e o absurditate?

— Un vis, a spus el. Apoi s-a întors cu faţa spre ea. Un vis care e adevărat.

Carlos Missirian aştepta răbdător în Mercedesul parcat peste drum de hotelul Paradise. Peste câteva ore avea să se întunece. Abia atunci va acţiona.

Împingându-şi căruciorul, un vânzător de satay a trecut prin dreptul maşinii. Carlos a apăsat pe butonul aflat pe portieră şi a urmărit geamul fumuriu coborând. Aerul încins a năvălit în habitaclul răcoros. A întins două monede de cinci baht. Vânzătorul s-a grăbit spre el cu o tăviţă plină de batoane de carne, a luat monedele şi i-a întins marfa. Carlos a ridicat geamul şi, slujindu-se de dinţi, a extras o felie de carne fierbinte şi aromată de pe băţ. Gustul era promiţător.

Tatăl lui îi spusese deseori că planurile bune sunt inutile dacă nu sunt bine executate. Iar executarea depinde în proporţie de nouăzeci la sută de sincronizarea perfectă. Câte planuri teroriste eşuaseră în mod jalnic pentru că nu se respectase sincronizarea? Majoritatea.

Fusese luat prin surprindere de apariţia americanului la acea conferinţă de presă. Thomas Hunter, un maniac cu aspect de nebun, care urmărise desfăşurarea evenimentului stând pe un scaun cu două rânduri mai în faţa lui. Carlos intenţionase să o abordeze pe doamna Raison după prezentare şi să-i solicite un interviu folosindu-se de nişte acreditări false pe care le procurase prin intermediul unei legături care lucra la Associated Press. Dacă nu i-ar fi reuşit acea stratagemă, ar fi trecut la

măsuri mai directe, dar descoperise de multă vreme că planul cel mai bun este de obicei şi cel mai evident.

Făcuse câţiva paşi către podium când americanul se năpustise şi reuşise acea acţiune incredibilă. Ce modalitate mai bătătoare la ochi să-ţi învingi adversarul decât să te apropii, să furi o armă şi să răpeşti o persoană ziua în amiaza mare, în faţa atâtor reporteri din toată lumea? Uimitor, dar planul fusese încununat de succes. Încă şi mai şi, răpitorul reuşise să fugă. Dacă nu şi-ar fi parcat maşina ca de obicei, pentru o ieşire cât mai rapidă din scenă, până şi Carlos i-ar fi scăpat pe cei trei.

Faptul că americanul împinsese lucrurile atât de departe avea o anumită semnificaţie. Însemna că oamenii de la CDC nu-i acordaseră nici o atenţie. Asta era bine. Mai însemna că americanul credea foarte mult în aşa-zisul lui vis. Şi asta era bine. Pe de altă parte, însemna că el încerca să-i convingă pe cei de la Raison Pharmaceutical să retragă vaccinul de pe piaţă. Iar asta nu era bine.

Însă lucrurile aveau să se schimbe curând.

Urmărise Toyota verde până aici, la hotelul Paradise. Canalele de televiziune transformaseră acţiunea într-o ştire de maximă importanţă. Informaţia ajunsese deja şi în America. Poliţia din Bangkok încerca să organizeze în pripă o căutare, dar nimeni nu avea habar unde dispăruse americanul dement.

Cu excepţia lui Carlos, desigur.

A vârât beţigaşul în gură şi a luat o altă bucată de carne. Americanul îi rezolvase treaba. Reuşise să o izoleze pe Monique de Raison într-o cameră de hotel. Iar asociata cea blondă a lui Thomas plecase pe jos în urmă cu o oră. Acest lucru îl cam deranja pe Carlos, dar ceilalţi doi rămăseseră în hotel. Era sigur de asta. Din locul în care se afla, vedea toate ieşirile, mai puţin una de urgenţă, care dădea într-o alee lăturalnică, dar pe care o găsise şi o dezafectase.

Controla în totalitate situaţia. Faptul că se putea ocupa de cei doi în acelaşi timp era un noroc chior. Acum nu se mai punea decât problema unei sincronizări perfecte.

S-a uitat în oglinda retrovizoare, a îndepărtat o particulă de praf de pe cicatricea de pe obraz şi s-a lăsat pe spătar cu un oftat lung şi satisfăcut.

Sincronizarea.

Monique l-a urmărit pe Thomas măsurând agitat încăperea, întrebându-se dacă exista vreo posibilitate, indiferent cât de vagă, ca povestea pe care i-o spunea de aproape două ore să fie şi altceva decât o aiureală. Era posibil, desigur. Îşi dedicase viaţa sintetizării de medicamente noi, aproape imposibile prin efecte, tocmai pentru că nu credea în imposibilităţi decât dacă acestea îi erau demonstrate matematic. Din punct de vedere tehnic, povestea lui putea fi adevărată.

Cu toate acestea, tot tehnic vorbind, povestea înşirată de el era o aiureală desăvârşită.

În ultimele cinci minute, el rămăsese tăcut, continuând să se plimbe şi jucându-se cu pistolul. S-a întrebat dacă răpitorul ei mai folosise vreodată arme. La început aşa crezuse, judecând după modul în care îl mânuia. Acum, însă, după ce-l ascultase până la capăt, se cam îndoia.

Aparatul de aer condiţionat zăngănea metalic, dar nu reuşea să trimită în cameră decât căldură. Amândoi erau scăldaţi în sudoare. Monique îşi scosese jacheta în urmă cu o oră.

Dacă nu ar fi fost atât de pornită împotriva acestui om pentru toate prostiile pe care le debita, poate că i s-ar fi făcut milă de el. Cu toată sinceritatea, oricum îi era milă de el. Era sincer, ceea ce însemna că sigur avea probleme psihice. Probabil era nebun. Iar asta însemna că, deşi nu lăsa impresia că era capabil să tragă în degetele ei de la picioare, era posibil să fie tipul de descreierat care avea o izbucnire neaşteptată, decapitându-şi victima ori făcând ceva asemănător.

Trebuia să găsească o modalitate de a afla cumva adevăratele motive ale răpirii.

A inspirat adânc aerul fierbinte şi greu.

— Thomas, putem vorbi câteva momente din punctul meu de vedere?

— Păi, ce crezi că am încercat să fac în ultimele două ore?

— Ai vorbit din punctul tău de vedere. Pentru tine, probabil că lucrurile se justifică în totalitate, dar pentru mine sunt absurde. Nu ajungem nicăieri dacă rămânem în camera asta, într-o asemenea căldură sufocantă. Probabil că vaccinul se îndreaptă

deja spre destinaţie, iar în mai puţin de patruzeci şi opt de ore va ajunge în cel puţin o sută de spitale din întreaga lume. Dacă ai dreptate, stând aici, nu facem decât să pierdem timpul.

— Să înţeleg că vrei să anulezi livrările?

Ea se gândise de sute de ori să-l mintă, dar indignarea o împiedicase să-şi materializeze intenţia. Pe de altă parte, el oricum nu ar fi crezut-o.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că da? l-a întrebat ea.

— Aş crede doar dacă ai da telefoanele necesare de aici. Iar un telefon către *New York Times* ar rezolva aproape toate problemele.

Ea a oftat.

— Ştii bine că nu pot face asta.

Aşa era clar că nu ajungeau nicăieri. Ea trebuia să-i câştige încrederea. Să negocieze o ieşire din actuala stare de blocaj.

— Dar dacă te-aş crede cu adevărat, aş face-o. Sper că înţelegi în ce situaţie mă aflu, nu-i aşa?

El nu a spus nimic, iar asta constituia un răspuns acceptabil. Apoi, ea a continuat să insiste.

— Ştii ceva? Am crescut într-o zonă viticolă din sudul Franţei. Era mult mai răcoare decât aici, mă bucur s-o spun. După care i-a zâmbit. De dragul lui. Eu şi mama provenim dintr-o familie săracă. Ea a fost o simplă lucrătoare în viile noastre. Ştiai că familia mea obişnuia să producă vinuri, nu medicamente?

El a rămas cu privirea aţintită la ea.

Monique a continuat:

— Nu mi-am cunoscut tatăl; a plecat când aveam doar trei ani. Jacques era unul dintre cei trei fii ai familiei Raison. S-a îndrăgostit de mama mea când eu aveam zece ani. Mama a murit când eu am împlinit doisprezece ani. Asta s-a întâmplat acum paisprezece ani. De atunci, eu şi tata am parcurs un drum lung. Ştiai că am studiat la Facultatea de medicină UCLA?

— De ce-mi spui toate astea?

— Ca să întreţin conversaţia.

— Nu avem vreme de aşa ceva, a spus Tom. Nu ai auzit ce ţi-am spus?

Ea i-a răspuns cât se poate de calm.

— Ba da, am auzit. Dar nu ai vorbit pe înţelesul meu. Ai uitat? Îţi spun mereu cine simt ca să mi te adresezi ca unei persoane reale, vii, unei femei care este derutată şi puţin înspăimântată de giumbuşlucurile tale.

— Nu-mi dau seama cum m-aş putea exprima mai limpede. Ori mă crezi, ori nu. Se pare că nu mă crezi. Prin urmare, avem o problemă. A ridicat mâna. Să nu mă înţelegi greşit, mi-ar face o deosebită plăcere să flecărim despre felul în care ne-au abandonat taţii noştri. Însă ne confruntăm cu probleme mult mai presante.

— Tatăl tău te-a părăsit?

El şi-a lăsat mâna în jos.

— Da.

— Foarte trist. Monique a simţit că începuse să facă progrese. Nu mult, dar oricum însemna ceva. Câţi ani aveai atunci?

— Şaisprezece ani. Trăiam în Filipine. Acolo am crescut. El era capelan.

Această dezvăluire l-a plasat pe Thomas într-o nouă lumină. Aşadar, un copil al armatei americane. Fiul unui capelan. Care servea la o bază din Filipine. Şi ea ştia să converseze puţin în limba tagalog.

— *Saan ka nakatira?* („Unde ai locuit?”)

— *Nakatira ako sa Maynila* („Am locuit în Manila.“) S-au privit fix vreme de câteva clipe. Trăsăturile feţei lui s-au mai îndulcit.

— Nu vei avea câştig de cauză, a spus el.

Ea s-a ridicat în capul oaselor. Oare Thomas ceda chiar atât de repede?

— Cum adică? a întrebat ea.

— Mă refeream la bălmăjeala asta psihologică pe care ai adus-o în discuţie. Nu va merge.

— Această… Aşadar, el o silea să dea înapoi? Cum îndrăzneşti să-mi consideri copilăria o bălmăjeală? Vrei să discuţi cu mine? Atunci vorbeşte-mi ca unui om, fără să cauţi să închei cine ştie ce târg!

— Bineînţeles. Eşti o femeie înspăimântată, care tremură din cauza înfiorătorului ei răpitor, nu-i aşa? Eşti sărmana copilă abandonată care avea o nevoie disperată de a găsi un erou. În orice caz, *eu* sunt bietul nefericit care a ajuns într-o situaţie

aproape fără ieşire. Uită-te la mine! Şi-a întins ambele braţe. Sunt un caz disperat. Eu sunt în posesia armei, dar aş prefera să fiu în locul tău. Ştii prea bine că nu te-aş atinge, aşadar, ce ameninţare reprezint pentru tine? Nici una. Aici e nebunia!

— Ei, bine, tu ai spus asta, nu eu. Îmi povesteşti despre lilieci negri şi păduri colorate, dar şi despre istorii antice, de parcă ai crede în toate acele absurdităţi. Eu am o diplomă de doctor în chimie. Chiar îţi închipui că un vis nebunesc m-ar face să cad în genunchi şi să tremur?

— Da! a strigat Tom. Exact asta aştept! Pentru că liliecii aceia negri îţi cunosc numele!

Auzindu-l, Monique a simţit un fior de gheaţă străbătându-i corpul. Tom a săgetat-o cu privirea, a lăsat să cadă cu zgomot pistolul pe măsuţa de toaletă şi şi-a tras tricoul peste cap.

— Ce căldură insuportabilă e aici! a zis el, apoi şi-a aruncat tricoul pe podea, a ridicat pistolul şi s-a apropiat de fereastră.

Avea spatele musculos. Mai puternic decât ar fi crezut Monique. Strălucea de broboane de sudoare. Pe omoplatul stâng avea o cicatrice lungă. Pe sub blugi purta un şort albastru pe elasticul căruia scria Old Navy.

Monique se gândise să îl atace, după care el îi spusese că fusese filmat de camerele de securitate la intrarea în clădirea companiei cu o zi în urmă. Acum, când îl vedea, chiar întors cu spatele, s-a bucurat că respinsese ideea de a încerca să evadeze.

Brusc, Tom a lăsat draperia să cadă şi s-a întors.

— Vorbeşte-mi despre vaccin.

— Dar am făcut-o deja.

Pe neaşteptate, el a devenit extrem de agitat.

— Nu, vreau mai mult. Mai spune-mi.

— Nu ai înţelege mare lucru, decât dacă te pricepi la vaccinuri.

— Fă-mi, totuşi, plăcerea.

Ea a suspinat.

— Bine. Noi îl numim vaccin ADN, dar în realitate este un virus modificat. Tocmai de aceea…

— Vaccinul tău este de fapt un virus? a întrebat el pe un ton apăsat.

— Din punct de vedere tehnic, da. Un virus ce-şi imunizează gazda prin modificarea ADN-ului acesteia împotriva anumitor altor viruşi. Consideră virusul drept un mic robot care răpeşte celula gazdei sale şi îi modifică ADN-ul, de obicei într-un mod care se încheie cu fragmentarea celulei respective. Noi am descoperit cum să transformăm aceşti germeni în agenţi care lucrează în folosul, nu împotriva noastră. Sunt foarte mici, extrem de rezistenţi şi se pot răspândi foarte rapid – în cazul de faţă, pe calea aerului.

— Dar practic este un virus.

În faţa unei asemenea revelaţii, reacţiona la fel ca mulţi alţii. Ideea că un virus putea fi utilizat în beneficiul omenirii era un concept ciudat pentru majoritatea oamenilor.

— Da. Dar e şi un vaccin, deşi se deosebeşte de cele tradiţionale, care au de obicei la bază germeni mai slabi ai unui organism ce produce îmbolnăvirea. În orice caz, sunt suficient de rezistenţi, însă mor în condiţii adverse. Cum ar fi căldura.

— Dar pot suferi mutaţii.

— Orice virus prezintă această caracteristică. Însă nici una dintre mutaţiile apărute în cursul testărilor noastre nu a supravieţuit mai mult de o generaţie ori două. Au murit imediat. Iar asta, în condiţii favorabile. La căldură puternică…

— Lasă căldura. Spune-mi ceva ce nimeni nu ar avea cum să ştie… A ridicat o mână. Ba nu, aşteaptă. Nu-mi spune.

A început apoi să se plimbe agitat între pat şi fereastră. Pistolul devenise o prelungire a braţului; îl flutura în aer ca pe o baghetă de dirijor.

— N-ai vrea să fii atent spre ce îndrepţi arma aceea? i-a zis Monique.

El s-a uitat la pistol şi l-a aruncat pe pat. Apoi şi-a ridicat ambele braţe.

— Am o nouă strategie, a zis el. Dacă-ţi pot dovedi că tot ce am afirmat este adevărat, că vaccinul tău va suferi o mutaţie care îl va transforma în ceva ucigător, îl retragi de pe piaţă?

— Cum ai să…?

— Urmăreşte-mă. Retragi vaccinul şi-l distrugi?

— Desigur.

— Juri?

— Nu ai cum să dovedeşti.

— Dar *dacă* reuşesc, Monique?

— Da! a spus ea, iritată de insistenţa lui. Am spus că da. Spre deosebire de alţii, eu n-am obiceiul să mint.

El a ignorat împunsătura, iar ea a regretat acea insinuare.

Tom a surâs strâmb.

— Bine. Uite ce facem. Eu o să mă culc şi obţin informaţia pe care nu aş avea cum să o deţin, iar apoi mă voi trezi şi-ţi voi spune.

Lui Tom îi sclipeau ochii, însă Monique nu a reuşit să perceapă sclipirea planului propus de el.

— E absurd.

— Tocmai asta e problema. Consideri că e absurd pentru că nu mă crezi. Motiv pentru care, când o să mă trezesc şi-ţi voi spune ceva ce nu aveam cum să ştiu, o să mă crezi! Mă surprinde că nu m-am gândit mai de mult la asta.

Tom era convins că putea pătrunde în lumea lui de vis, să afle informaţii reale din istorii şi apoi să revină pentru a i le relata. Era de-a dreptul nebun.

Pe de altă parte, dacă el adormea, ea putea să…

— Bine. De acord. Atunci, culcă-te.

— Ai văzut? E logic, nu? Ce informaţie să caut?

— Poftim?

— Ce informaţie să-ţi aduc pentru a te convinge?

Ea a rămas pe gânduri. Era absurd.

— Numărul de perechi de nucleotide de bază din vaccinul meu care acţionează în mod specific asupra HIV, a spus ea.

— Numărul de perechi de nucleotide de bază. Gata. Mai cere-mi ceva, în caz că nu reuşesc să găsesc asta. S-ar putea ca istoriile să nu fi consemnat un detaliu atât de tehnic.

Văzându-i entuziasmul, ea şi-a reprimat destul de greu dorinţa de a pufni în râs. Parcă ar fi negociat cu vreunul dintre copiii din lumea Narnia[4].

— Ziua de naştere a tatălui meu. Trebuie să deţină o asemenea informaţie, nu? O ştii cumva?

---

4 Ciclu de şapte romane pentru copii, *Cronicile din Narnia,* publicate între 1950 şi 1956 de autorul englez C.S. Lewis (n. tr.).

— Nu. Şi voi veni cu ceva mai mult decât data naşterii lui, dacă vrei.

A ridicat arma şi s-a apropiat din nou de fereastră.

— La ce anume te uiţi?

— Am remarcat o maşină albă care staţionează peste drum de câteva ore. Verificam doar. Se întunecă. Apoi s-a răsucit spre cameră. Bine. Cum procedăm? O să dorm pe pat.

— Cât va dura?

— Jumătate de oră. Mă trezeşti la jumătate de oră după ce adorm. Doar de atât am nevoie. Nu există nici o corelaţie între timpul scurs aici şi cel de acolo.

S-a dus la pat şi, aşezându-se pe el, a luat pătura şi a scos cearşaful.

— Ce faci?

A rupt cearşaful în două.

— Doar n-o să te las liberă cât eu dorm. Îmi pare rău, dar va trebui să te leg.

Ea s-a ridicat în picioare.

— Nici să nu îndrăzneşti!

— Cum adică, să nu îndrăznesc? În caz că ai uitat cumva, eu am arma şi tu-mi eşti prizonieră. O să te leg, iar dacă strigi după ajutor, o să mă trezesc şi-o să-ţi trag un glonţ în degetuţele de la picioare.

Monique şi-a spus că Tom era un om imposibil.

— Şi mă vei lăsa să stau aici cât dormi? Cum să te trezesc dacă voi fi legată?

El a luat o pernă şi a aruncat-o lângă aparatul de aer condiţionat.

— Dai cu perna în mine. Vino lângă aparat.

— Vrei să mă legi de el?

— Mi se pare destul de solid. Sistemul de fixare în perete e bun. Ai vreo idee mai bună?

— Şi cum să arunc perna cu mâinile legate?

Întrebarea ei l-a pus pe gânduri.

— Ai dreptate. Uite, o să te leg astfel încât să ajungi la pat cu piciorul. Îl clatini până mă trezesc. Dar să nu ţipi.

Ea s-a uitat fix la el, apoi la aparatul de aer condiţionat.

— Nu mi-am dat seama. Grăbeşte-te. Cu cât adorm mai curând, cu atât mai repede rezolvăm situaţia asta. I-a făcut semn cu pistolul. Hai, mişcă-te.

I-au trebuit cinci minute să sfâşie jumătăţile de cearşaf ca să facă o funie scurtă. A pus-o să se întindă pe spate ca să măsoare distanţa până la pat. După ce s-a convins că ajungea până la el cu piciorul, i-a legat mâinile la spate. Nu doar încheieturile, ci şi degetele, astfel încât ea să nu şi le poată folosi. Apoi i-a legat şi picioarele, ca să nu se poată ridica.

A imobilizat-o cu mişcări iuţi, fără a se sinchisi că o atingea cu torsul transpirat pe bluza de mătase, pătându-i-o. Totul părea cumplit de absurd. Numai că el nu vedea lucrurile aşa. Se agita în jurul ei cu repeziciunea unuia care are o misiune de îndeplinit.

După ce a terminat, a făcut un pas în spate, şi-a admirat opera, a aruncat pistolul pe pat şi s-a lăsat să cadă pe spate, de parcă ar fi fost crucificat.

A închis ochii.

— Nu pot crede o asemenea prostie, a mormăit ea.

— Linişte. Încerc să adorm. Vrei să-ţi pun şi căluş?

S-a ridicat şi şi-a scos cizmele.

Dinţii! Monique şi-ar fi putut sfâşia legăturile cu dinţii.

— Chiar crezi că vei reuşi să adormi? Cum să zic, o să păstrez liniştea, îţi promit, dar situaţia asta nu ţi se pare un pic ridicolă?

— Cred că mi-ai spus asta de câteva ori până acum. Şi, de fapt, nu ştiu dacă pot adormi ori nu. Dar sunt pe punctul de a mă prăbuşi din cauza epuizării, aşa că sunt convins că am toate şansele să aţipesc.

S-a întins din nou pe pat şi a închis ochii.

— Poate-ţi cânt ceva, s-a trezit Monique vorbind.

Era surprinzător să rostească aceste vorbe tocmai într-un asemenea moment.

El a întors capul şi a privit-o cum stătea rezemată de perete, sub aparatul de aer condiţionat.

— Ştii să cânţi?

Ea s-a răsucit cu faţa la perete.

Abia după vreo cinci minute a îndrăznit să-l mai privească. Stătea întins, pieptul i se ridica şi cobora calm, în ritmul

respiraţiei, ţinând braţele întinse pe lângă corp. Foarte bine clădit. Păr negru. O creatură frumoasă.

Dar şi complet nebună.

Oare dormea?

— Thomas? a şoptit ea.

El s-a ridicat în capul oaselor, apoi s-a dat jos din pat rostogolindu-se şi a luat o bucată de cearşaf.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi pun căluş.

— Dar n-am vorbit!

— Nu, dar ai putea să-ţi rupi legăturile cu dinţii. Îmi pare rău, crede-mă. Dar nu pot adormi dacă nu sunt liniştit, înţelegi? Şi cred că frânghiile astea pot fi rupte dacă ai maxilare puternice.

Apoi i-a trecut fâşia de ţesătură peste gură şi a legat-o la spate. Ea nu a mai făcut nici un efort să protesteze.

— Asta nu înseamnă că te consider fălcoasă. Nici prin gând nu mi-a trecut. În realitate, îmi place glasul tău.

S-a ridicat, a traversat încăperea şi s-a trântit din nou pe pat.

19

Tresărind, s-a trezit şi a sărit în picioare pe dealul ce domina satul. S-a dus către marginea culmii ce dădea spre vale. Se lăsa întunericul. Oamenii se îndreptau deja de-a lungul văii, către lac. Adunarea.

Două gânduri. Unu, dorea să li se alăture. Dacă o lua la fugă îi putea prinde din urmă. Doi, trebuia să ajungă în pădurea neagră. Acum.

De când se trezise, visase de multe ori pădurea neagră. Însă se schimbase ceva. Era prima oară când se trezea cu dorinţa de a considera real acel vis despre Bangkok, acea nălucire lucidă a minţii lui. Nu mai era doar o alegere conştientă, ci şi ceva aflat în inima lui. *Trebuia* să trateze visele ca fiind reale. Ambele, în eventualitatea că oricare din ele sau amândouă ar fi fost reale.

Dacă Bangkokul era real, atunci avea nevoie de cooperarea lui Monique. Şi singura modalitate prin care putea să obţină cooperarea ei era de a o convinge de adevărul spuselor sale aducându-i acele informaţii. Şi spera să găsească acele informaţii în pădurea neagră.

S-a întors şi a pornit în goană pe drumul ce ducea spre tărâmul Shataiki-lor.

Trebuia să afle adevărul. Marea Înşelătorie, germenul Raison, Monique de Raison – trebuia să afle de ce avea acele vise. Mai supravieţuise după o vizită în pădurea neagră şi spera să se întâmple la fel şi de data aceasta.

Pământul duduia sub picioarele lui. Curând, poteca s-a şters, dar cunoştea direcţia. Fluviul. Se afla exact în faţa lui. Strălucirea slabă a copacilor ilumina pădurea – chiar şi la miezul nopţii şi-ar fi putut găsi drumul de întoarcere.

A încetinit, ajungând să meargă, pentru a-şi trage sufletul. Apoi şi-a reluat fuga. De data asta nu va pătrunde în pădure. Va lansa o chemare. Dar dacă liliecii negri nu-i vor răspunde? Va vedea. În orice caz, nu se putea întoarce decât dacă obţinea câteva răspunsuri la întrebările care îl frământau.

Ce îi ceruse Monique să afle? Numărul de perechi de nucleotide de bază din vaccinul anti-HIV.

Călătoria trebuie să fi durat aproape o oră, dar Tom nu avea cum să ştie. Când, gâfâind puternic, a ajuns în cele din urmă în luminiş, pe care l-a recunoscut ca fiind locul unde fusese lecuit prima oară, s-a oprit. Dincolo de pajiştea aceea se afla o pădurice, care se termina la malul fluviului. A intrat în luminiş şi a continuat să alerge. Prin minte i-a trecut imaginea camerei de hotel din Bangkok, aşa că a fugit mai departe, traversând pajiştea şi a intrat apoi în pădure, către fluviul cel iute.

Copacii s-au rărit, lăsând la vedere malul, parcă fără să-l avertizeze. O secundă pădure, în următoarea numai iarbă. Şi fluviul.

Scena i-a tăiat răsuflarea. A făcut un salt înapoi, căutând protecţia copacilor şi s-a făcut una cu trunchiul unui copac masiv şi roşu. A aşteptat momentul potrivit, iar apoi, cu grijă, s-a uitat spre malul fluviului verde. Puntea, pe care Roush-ii o numeau Traversare, a licărit la cincizeci de paşi în amonte, părând albă în lumina lunii ce urca pe cer. Datorită luminilor colorate pe care le aruncau copacii, fluviul radia, părând sclipitor. Dincolo de firul apei, în beznă, se afla şirul discontinuu de copaci negri.

Tom a privit ţintă spre pădurea neagră şi a început să tremure. Nu găsea calea de a pătrunde din nou în beznă. Şi-a imaginat ochii roşii, ca nişte mărgele, stând în aşteptare dincolo de bariera de culoare neagră. Ori deasupra acesteia. Încet, şi-a ridicat ochii spre coamele copacilor de peste fluviu, dar întunericul l-a împiedicat să vadă ceva. A ascultat sunetul nopţii, străduindu-se să şteargă din minte susurul fluviului.

Să fi auzit un chicotit dispreţuitor?

Apoi a văzut o umbră singuratică şi întunecată ridicându-se de pe crengile din vârful unui copac. S-a tras imediat spre adăpostul pădurii colorate, simţindu-şi inima bătând cu o asemenea putere încât urechile îi duduiau. Un Shataiki! Dar acesta se îndepărtase. Probabil că nu-l văzuse.

A închis ochii şi a respirat adânc. Trebuia să părăsească neîntârziat acel loc. Să se răsucească pe călcâie şi să fugă.

Dar nu a făcut asta. Nu a putut.

A rămas preţ de zece minute în apropierea copacului roşu, încercând să-şi recapete curajul. Fluviul continua să susure, netulburat. Pădurea neagră stătea nemişcată, de partea cealaltă. Nimic nu se schimbase. Încetul cu încetul, teama a făcut loc hotărârii.

A ieşit din pădure şi a rămas în picioare pe mal, scăldat de lumina lunii. Nu a văzut nici un liliac. Doar podul în stânga lui, fluviul şi copacii morţi de pe malul celălalt. A mai făcut câţiva paşi, îndreptându-se spre pod. În continuare, nici o schimbare. Fluviul continua să susure grăbit, copacii rămaşi în urmă licăreau parcă uitaţi, în vreme ce bezna din faţă rămânea aproape impenetrabilă.

Tom a respirat adânc şi a păşit grăbit spre punte. A apucat balustrada structurii de culoare albă şi, pentru prima oară, a realizat că, spre deosebire de orice lemn văzut în exteriorul pădurii negre, cel din care era construit podul nu emite nici o lumină. Asta însemna că fusese construit de Shataiki? S-a oprit preţ de o clipă şi s-a uitat din nou spre copacii întunecaţi, care acum păreau mai înalţi. Trebuia să-şi lanseze chemarea de acolo. Încă nu ştia ce va striga spre întuneric. Vreun salut? Ori poate…

În colţul ochiului drept a perceput pe neaşteptate o licărire de culoare roşie. A răsucit capul brusc spre lumină. De astă dată i-a văzut limpede, ochi roşii, parcă dansând, aflaţi puţin deasupra liniei copacilor de peste fluviu. Ţinându-şi răsuflarea, şi-a încleştat degetele pe balustradă.

Încă o licărire roşiatică în stânga l-a făcut să-şi întoarcă fără să vrea capul, astfel că a văzut vreo zece Shataiki apărând din pădure şi oprindu-se cu faţa spre fluviu. Şi, în acelaşi moment, în timp ce Tom se uita îngrozit, din ascunzişurile lor, au licărit o mie de perechi de ochi roşietici.

Şi-a spus că era momentul să se răsucească pe călcâie şi să fugă de acolo, însă picioarele lui păreau să fie înţepenite, ţintuite de pământ.

S-a uitat îngrozit cum Shataiki-i au ieşit tăcuţi din pădure, creând o linie în ambele direcţii, cât ţinea câmpul lui vizual. Creaturile s-au ghemuit ca nişte santinele de-a lungul lizierei pădurii, uitându-se la el cu ochi roşii, plasaţi ca nişte pietre

preţioase de o parte şi de alta a boturilor negre. Apoi au început să se populeze şi coroanele copacilor, de parcă încă o sută de mii de Shataiki fuseseră chemaţi să asiste la marele spectacol, iar copacii pădurii negre ar fi fost singurul lor loc de popas.

Tom a simţit că picioarele încep să-i tremure. Mirosul înţepător de sulf i-a umplut nările, motiv pentru care şi-a controlat respiraţia. Făcuse o greşeală îngrozitoare. Trebuia să se întoarcă în pădurea colorată.

Zidul de Shataiki aflat imediat deasupra lui s-a împărţit brusc în două. Tom a văzut cum o singură creatură a păşit spre pod, târându-şi aripile de un albastru strălucitor pe solul sterp din spatele lui. Acest liliac era mai înalt decât un om, depăşindu-şi semenii prin statură. Avea torsul auriu, iar din trupul lui radiau câteva nuanţe de roşu. Uimitor. Frumos. Aerul nopţii a fost invadat de clămpăniturile şi strigătele slabe ale sutelor de mii de lilieci, în vreme ce uriaşul Shataiki se îndrepta spre Traversare. Se deplasa încet. Foarte încet, protejându-şi piciorul drept.

Tom a urmărit totul fără să se clintească. Ochii verzi ai fiarei erau plasaţi adânc în faţa lui de formă triunghiulară, şi îl fixau pe Tom. Lipsiţi de pupile, semănând cu nişte farfurioare verzi. Înspăimântători şi, cu toate acestea, ciudat de liniştitori. Ademenitori. Tom a auzit scrâşnetul ghearelor lui pe scândurile vechi ale podului, foşnetul aripilor uriaşe, în timp ce creatura mergea pe pod fără să se grăbească. Shataiki-i l-au însoţit până la mijloc după care s-au oprit.

Şi-a ridicat puţin o aripă, iar gloata din spatele lui a tăcut.

În subconştientul lui Tom, paralizat de spaimă, un glas a început să îi dea asigurări că acel Shataiki nu îi dorea în nici un caz răul. O creatură atât de frumoasă nu putea să-l rănească. Şi venise aici ca să stea de vorbă. Ce alt motiv ar fi îndemnat-o să vină până spre mijlocul podului? Din câte spuneau Roush-ii, nici un Shataiki nu putea traversa podul.

— Vino.

Shataiki-ul mai mult cântase decât vorbise. Tonul se ridicase cu puţin deasupra unei şoapte.

Căpetenia îi spunea să vină. Dar de ce ar fi trebuit să ia în seamă o asemenea sugestie? Putea vorbi la fel de bine din locul în care se afla ca şi de dincolo.

— Vino, a repetat căpetenia.

De astă dată, Shataiki-ul a deschis gura, iar Tom i-a văzut limba rozalie. Atâta vreme cât rămânea de partea aceasta a podului şi nu putea fi atins de creatură, era în siguranţă. Nu-i aşa?

Cu precauţie, Tom a păşit pe pod. Shataiki-ul nu a făcut nici o mişcare, astfel că Tom a înaintat pe Traversare către fiară. S-a oprit la vreo cinci metri de Shataiki şi s-a uitat drept în ochii ei. În lumina lunii, aceştia au sclipit ca nişte smaralde uriaşe. Tom a simţit un fior rece pe şira spinării. Acela trebuia să fie cel căruia i se spunea Teeleh. Însă nu arăta aşa cum se aşteptase Tom.

Creatura şi-a lăsat umerii în jos şi a întors uşor capul într-o parte. Şi-a retras ghearele şi, încet, pe botul lui a apărut un surâs.

— Bun venit, prietene. Speram că vei veni. După aceea a vorbit simplu, cu glas scăzut, fără nici o încercare de a rosti cântat. Ştiu că probabil totul ţi se pare copleşitor. Te rog să nu-i iei în seamă. Sunt nişte imbecili fără minte.

— Cine? a întrebat Tom. Însă nu a reuşit să scoată decât un mormăit înfundat, astfel că a trebuit să repete. Cine?

— Creaturile bolnave şi demente din spatele meu. Frumosul liliac a făcut să apară un fruct roşu, pe care până atunci îl ţinuse la spate, şi i l-a întins lui Tom. Poftim, ia fructul ăsta.

Tom s-a uitat la fruct, dar era prea îngrozit ca să se apropie mai mult de fiară, darămite să întindă mâna pentru a primi ceva de la ea.

— Desigur. Încă ţi-e teamă, nu-i aşa? Păcat. E unul dintre cele mai bune fructe ale noastre. Shataiki-ul l-a apropiat de buze fără să-şi dezlipească ochii de la Tom şi a muşcat din el. O dâră de zeamă s-a scurs pe bărbia păroasă şi câteva picături au pătat scândurile de lemn ale podului. Probabil e cel mai bun fruct al nostru. În orice caz cel mai puternic, a zis el lingându-şi buzele. A ridicat bărbia şi a înghiţit fructul, după care a ascuns la spate ce mai rămăsese. A scos apoi o mică ploscă. Ţi-e sete?

— Nu, mulţumesc.

— Nu ţi-e sete. Am înţeles. Avem timp din belşug să mâncăm şi să bem mai târziu, nu?

Tom s-a mai liniştit.

— N-am venit să mănânc ori să beau. Oare Teeleh îi putea fi prieten? Din câte se vedea, creatura îi dispreţuia pe ceilalţi lilieci negri. De unde ai ştiut că voi veni?

— Am puteri pe care nici nu ţi le poţi imagina. Iar o informaţie ca asta nu înseamnă nimic pentru mine. Am la dispoziţie legiuni de lilieci. Îţi închipui că nu ştiu cine vine şi cine pleacă? Cred că mă subestimezi.

— Dacă deţii asemenea puteri, de ce locuieşti în pădurea neagră şi nu în cea colorată? l-a întrebat Tom, privind dincolo de fiară, către grupurile numeroase ce viermuiau prin copacii de peste fluviu.

— Pădurea colorată, aşa o numiţi? Oricine e în toate minţile nu ar vrea să trăiască acolo. Crezi că fructele lor se compară cu ale mele? Nu. Apa lor e mai dulce decât a noastră? Nu. Cei de acolo sunt doar nişte sclavi.

Tom şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. Aici exista o singură regulă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu trebuia să bea apă. Atâta vreme cât respecta acea regulă simplă, era în deplină siguranţă.

— Ce ai în buzunar? l-a întrebat brusc liliacul.

Tom a băgat mâna în buzunar şi a scos micuţa sculptură luminoasă pe care i-o dăduse Johan.

Teeleh s-a crispat.

— Arunc-o dincolo. Arunc-o!

Tom a reacţionat fără să se gândească. A azvârlit leul roşu peste marginea podului şi s-a prins de balustradă ca să-şi recapete echilibrul.

Încet, Teeleh a coborât braţul şi l-a fixat pe Tom cu ochi mari şi verzi.

— Aceea este otravă pentru noi, a spus fiara.

— Nu am ştiut.

— Sigur că n-ai ştiut. Te-au tras pe sfoară.

Tom s-a prefăcut că nu auzise ultimele lui cuvinte.

— Cum ţi se spune? a întrebat el.

— Cum îmi spune cine? a întrebat fiara.

— Ei, şi Tom a făcut semn cu capul către lilieci.

Shataiki-ul a ridicat bărbia.

— Mi se spune Teeleh.

— Teeleh, a repetat Tom, care nici nu se aştepta la alt nume. Tu eşti căpetenia Shataiki-lor.

— Minţile proaste pot numi cum vor ceea ce nu cunosc. Însă eu sunt domnitor peste o mie de legiuni de supuşi într-un tărâm de mister şi putere. Acestui tărâm i se spune pădurea neagră. Şi liliacul negru a întins aripa uriaşă spre pădurea din spatele lui. Însă eu o numesc regatul meu. Şi de aceea am venit să stau de vorbă cu tine. Ca să-ţi eliberez mintea. Există o serie de lucruri pe care trebuie să le ştii.

Tom nu putea ignora faptul foarte evident că fiara aceea voia ceva de la el. Acea demonstraţie de forţă nu era întâmplătoare. Însă el nu voia să le dea nimic. Venise cu un scop precis, să primească unele informaţii despre istorii.

În ciuda faptului că adevărata natură a acelei creaturi îl nedumerea, Thomas nu-şi putea îngădui să fie dominat de Teeleh.

— Există unele lucruri pe care trebuie să le ştii şi tu, a spus Tom. Mi-e interzis să beau apa voastră, şi nu am intenţia să mă ating de ea. Te rog să nu-ţi mai pierzi vremea.

Ochii lui Teeleh au început să strălucească.

— Interzis, spui? Cine îi poate interzice unui alt om să facă ceva? Nu, prietene. Nimănui nu i se poate interzice ceva decât dacă acceptă interdicţia. Shataiki-ul a rostit cuvintele cursiv, ca şi cum ar mai fi dezbătut acel subiect de nenumărate ori. Ce cale mai bună de a împiedica pe cineva să afle care mi-e puterea decât aceea de a-i spune că va suferi dacă bea din apa mea? Minciuni. Sunt convins că tu, mai mult decât ceilalţi, ştii că asemenea aprecieri lipsite de temei nu fac decât să-i încuie pe oameni în închisori de prostie. Ei urmează un zeu care le cere supunerea şi le fură libertatea. Interzis? Cine are dreptul să facă aşa ceva?

Raţionamentul era convingător. Numai că el îl convingea pe cel care era luat prea repede. Tom şi-a ales cuvintele cu mare grijă:

— Ştiu că dacă vreunul dintre noi bea apa voastră, întregul tărâm va fi cedat acelor creaturi bolnave şi demente, după cum chiar tu le-ai caracterizat, iar noi vom deveni sclavii voştri.

Imediat au răsunat ţipetele furioase de protest ale armatei de Shataiki aflaţi în copaci. Luat prin surprindere de acel vacarm, Tom a făcut un pas înapoi.

— Tăcere! a bubuit Teeleh. Glasul lui a răsunat cu atâta forţă, încât Tom s-a chircit fără să vrea.

Liliacul şi-a lăsat capul în jos.

— Iartă-mă, prietene. Nu cred că i-ai mai învinui de ceva dacă ai şti prin ce au trecut. Când trăieşti în înşelătorie şi tiranie şi supravieţuieşti, ai tendinţa de a reacţiona vulcanic la cea mai mică aluzie la tiranie. Şi, crede-mă, cei din spatele meu au îndurat cele mai cumplite forme de înşelătorie şi abuz cunoscute pe lume.

A făcut o pauză şi a dat din cap de parcă ar fi încercat să-şi dezmorţească gâtul.

În multe privinţe, acţiunile Shataiki-lor erau asemănătoare cu acelea ale creaturilor care fuseseră abuzate şi întemniţate. Lui Tom i s-a făcut sincer milă de ei. I se părea nedrept ca o creatură atât de frumoasă ca Teeleh să fie întemniţată în pădurea neagră.

— Hai, vino, l-a invitat Teeleh. Sper că ştii că miturile despre care vorbeşti au menirea de a-i înşela pe oamenii din pădurea colorată – pentru a le ţine credinţa sub control. Îţi închipui că ştii, dar ceea ce ţi s-a spus este cea mai neruşinată înşelătorie. Iar eu am venit să te lămuresc.

Teeleh ştia, aşadar, că-şi pierduse memoria?

— De ce aţi încercat să mă ucideţi? a întrebat Tom.

— Nu aş face niciodată aşa ceva.

— Am fost în pădurea voastră şi abia am ieşit cu viaţă. Dacă nu aş fi reuşit Traversarea, acum aş fi fost mort.

— Dar n-ai beneficiat de protecţia mea, a spus fiara. Te-au luat drept unul dintre ei.

— Ei?

— Doar nu-ţi închipui că eşti vreunul dintre ei. Foarte straniu. Şi inteligent, îmi permit să adaug. Se folosesc de pierderea de memorie împotriva ta, nu-i aşa? Tipic. Întotdeauna înşelător.

Deci ştie că mi-am pierdut memoria. Ce altceva mai ştie?

— De unde ai aflat de pierderea memoriei? l-a întrebat Tom.

— De la Bill, a zis creatura. Îl mai ţii minte pe Bill, da?

— Bill?

— Da, Bill. Roşcatul care a sosit aici împreună cu tine.

Tom a făcut un pas în spate. Creatura din faţa lui a părut că-i dispare din faţa ochilor.

— Bill este *real?*

— Sigur că e real. Şi tu, la fel. Dacă tu eşti real, atunci e şi Bill. Amândoi aţi venit din acelaşi loc.

Tom şi-a dat seama că se afla la marginea unei lumi noi de înţelegere. Venise pregătit să afle răspunsuri la câteva întrebări ce ţineau de istorii şi, încă înainte de a apuca să deschidă gura, alte sute de necunoscute se cereau explicate.

A aruncat o privire peste umăr, spre pădurea colorată. Ce ştia? Doar ce îi spuseseră alţii. Nimic altceva. Era posibil să fi înţeles greşit?

A simţit cum inima începe să-i bată cu putere. Aerul i s-a părut brusc prea dens pentru a-l putea trage în piept. Uşor, Tom, uşor. Nu trebuia să-şi dezvăluie neştiinţa.

— Bine, deci ştii de Bill. Spune-mi ceva despre el. De unde a venit.

— Tot nu-ţi aminteşti?

S-a uitat circumspect la liliac.

— Îmi aduc aminte unele lucruri. Dar nu ţi le voi împărtăşi. Spune-mi ce ştii şi vom vedea dacă se potriveşte cu ce-mi amintesc. Dacă zici ceva eronat, îmi voi da seama imediat de minciună.

Zâmbetul de pe buzele lui Teeleh s-a stins.

— Ai venit de pe Pământ.

— Pământ. Acesta e Pământul. Fii mai precis.

Teeleh l-a privit pătrunzător.

— Chiar nu ştii, nu-i aşa? Eşti isteţ, recunosc asta, dar nu ştii nimic.

— Nu fi atât de sigur, a spus Tom, atent ca din glas să nu-i răzbată îngrijorarea.

— Să nu fiu sigur că eşti deştept? Sau că ştii?

— Spune-mi.

— Tu şi copilotul tău, Bill, v-aţi prăbuşit undeva la mai puţin de doi kilometri în spatele meu, a spus Teeleh. De aceea mă aflu aici. Cred că am găsit o cale de întoarcere.

Tom a făcut un efort uriaş ca să-şi ascundă incredulitatea. Ce sugestie absurdă! Ea reuşea să elimine încordarea. Dacă Teeleh era chiar atât de prost să-şi închipuie că va lua în serios un lucru atât de ridicol, însemna că era un oponent mai slab decât dăduse de înţeles Michal. Din fericire, liliacul ştia istoriile.

Pentru că acum va face jocul lui, ca să descopere cât de departe va împinge lucrurile legate de acea poveste.

— Bun. Deci, ştii despre Bill şi nava spaţială. Ce altceva?

— Îmi dau seama că-ţi închipui că referirea la navă e absurdă pentru că, de fapt, nu-ţi aminteşti nimic.

Tom a clipit mirat.

— Aşa să fie?

— Adevărul este următorul: Ai ajuns pe o planetă îndepărtată. Nava ta, *Discovery III,* s-a prăbuşit acum trei zile. Ţi-ai pierdut memoria din cauza şocului produs la prăbuşire. Stai pe acest pod de vorbă cu mine pentru că nu te poţi adapta la viaţa ţărănoilor din pădurea colorată, lucru absolut firesc. Asta e.

Tom a simţit că-i ard urechile. S-a întrebat dacă şi creatura din faţa lui văzuse asta.

Şi-a dres glasul.

— Ce altceva?

— E bine să afli, nu-i aşa? Adevărul. Spre deosebire de oamenii din pădurea colorată, cumplit de înşelaţi, eu îţi spun doar adevărul.

— Bine. Atunci, spune-mi-l.

— Vai de mine, ce flămânzi suntem după adevăr. Dacă ai şti ce ştiu eu despre pădurea aceea colorată şi cei care trăiesc în ea, i-ai dispreţui pe oamenii aceia.

Mulţimea de Shataiki începuse să se agite. O mare de voci bolborosite şi ţipate, încă reţinut. Undeva în beznă, Tom a auzit câteva certuri purtate cu glasuri ascuţite.

— Am fost întemniţaţi în pădurea neagră, a spus Teeleh. Acesta e adevărul. Orice Shataiki moare instantaneu dacă atinge pământul de peste fluviu. Asta e tiranie.

Mulţimile de lilieci au ţipat de nemulţumire.

Teeleh a ridicat o aripă.

Ca o pătură de ceaţă, peste pădure a coborât liniştea.

— Mă fac să mă simt rău, a mormăit Teeleh.

S-a uitat apoi în spate să vadă dacă legiunile lui menţineau ordinea.

— Ce-mi poţi spune despre istorii? a continuat Tom.

Întrebarea pe care voia să o pună suna anapoda în acel nou tărâm al adevărului.

— Istoriile. Da, sigur. Cred că visezi despre ele, nu?

— Sunt reale? Cum pot exista istorii ale Pământului dacă acesta nu este Pământul?

Întrebarea a părut să îl surprindă pe liliac.

— Inteligent. Foarte inteligent. Cum de putem avea istorii ale Pământului dacă nu ne aflăm pe Pământ?

— Şi de unde ştii că visez despre istorii?

— Ştiu că visezi pentru că am băut apa din pădurea neagră. Asta e cunoaştere. Istoriile Pământului sunt practic viitorul Pământului. Pentru tine, ele sunt istorie, pentru că ai gustat un anumit fruct din pădurea aflată în spatele meu. Tu vezi în viitor.

Dezvăluirea aceea era copleşitoare. Tom nu şi-a adus aminte să fi mâncat vreun fruct. Poate înainte de a se fi lovit cu capul de stâncă? În felul său, totul părea logic. Şi exista şi o modalitate de a verifica acea afirmaţie.

— Foarte bine, a zis Tom. Atunci ar trebui să-mi poţi spune ce se întâmplă în acest viitor. Vorbeşte-mi despre germenul Raison.

— Germenul Raison. Bineînţeles. Una dintre perioadele cele mai elocvente ale omenirii. Înainte de Marea Tribulaţie. Deseori numită Marea Înşelătorie. Voi vorbi despre ea ca fiind istorie. A fost un vaccin care a suferit o mutaţie în condiţii de temperaturi extreme.

Teeleh şi-a lins buzele în semn de satisfacţie.

— N-ar fi aflat nimeni, înţelegi? Vaccinul nu ar fi suferit mutaţii pentru că nu există cauze naturale care să producă o temperatură suficient de mare pentru a declanşa mutaţia. Însă nu ştiu ce nătărău a aflat această informaţie. Şi a dezvăluit-o cui nu trebuia. Vaccinul a căzut în mâinile unor oameni foarte… foarte ciudaţi. Ei au încălzit vaccinul la exact 81,92 grade Celsius timp de două ore, şi astfel s-a născut cel mai ucigător virus din lume, care s-a răspândit pe calea aerului.

Era ceva ciudat în ceea ce spunea Teeleh, dar Tom nu a reuşit să-şi dea seama ce anume. Cu toate acestea, informaţiile furnizate de creatură se potriveau cu cele din visul lui.

— Vino mai aproape, a zis Teeleh.

— Mai aproape?

— Vrei să afli totul despre virus, nu? Vino o idee mai aproape.

Tom a făcut o jumătate de pas înainte. Fără nici un avertisment, Teeleh a lovit cu ghearele. Una dintre ele i-a atins uşor degetul mare, aflat pe balustradă. Tom a simţit un şoc trecându-i prin braţ în sus şi şi-a tras mâna brusc. Din tăietura minusculă de pe deget a ţâşnit sânge. Pata s-a întins.

— Ce faci? a întrebat el.

— Vrei să ştii, iar eu te ajut să cunoşti.

— Şi cum m-ar putea ajuta o tăietură?

— Lasă, nu e decât o zgârietură. Te-am pus la încercare. Pune-mi întrebarea.

Totul devenise extrem de bizar. Dar aşa era şi Teeleh.

— Ştii numărul de perechi de nucleotide de bază pentru HTV? a întrebat el. Mai precis, în vaccinul Raison.

— Perechi de bază, 375 200. Dar să ştii că, de fapt, nu germenul Raison a produs distrugerile, a spus Teeleh, ci antivirusul. Care a ajuns în mâinile aceluiaşi individ care a eliberat virusul. A şantajat întreaga lume. De aici şi numele, Marea înşelătorie.

Tom a simţit că i se învârte mintea.

— Antivirusul?

— Da. Secţionarea ADN-ului la gena a cincea şi a nouăzeci şi treia, şi combinarea celor două secvenţe rămase. Brusc, Teeleh a încremenit. Vocea i s-a înmuiat. Thomas, să le spui asta. Spune-le că e vorba de 81,92 grade timp de două ore şi de genele a cincea şi a nouăzeci şi treia, secţionate şi combinate. Spune.

— Să repet cifrele?

— Nu vrei să le ţii minte? Spune-le.

— Optzeci şi unu virgulă nouăzeci şi două de grade Celsius.

— Da, acum gena a cincea.

— Gena a cincea…

— Da, şi a nouăzeci şi treia.

— A nouăzeci şi treia genă, a repetat Tom.
— Secţionate şi combinate.
— Secţionate şi combinate.
— Şi vei avea nevoie şi de soluţia ei de scăpare.
— Şi soluţia ei de scăpare?
— Întocmai. Acum să uiţi că ţi-am spus toate astea.
— Să uit?
— Să uiţi. Teeleh a scos fructul pe care i-l oferise şi mai devreme. Poftim. Ia o muşcătură. Te va ajuta.
— Nu pot.
— Nu e adevărat. Ţi-am dovedit deja că regulile acelea sunt similare cu o întemniţare. Cum de poţi fi atât de obtuz?
Teeleh a rămas drept, fără să se clintească, ţinând fructul cu delicateţe între degete. A vorbit apoi cu glas ceva mai potolit.
— Fructul îţi va deschide noi lumi, Tom, crede-mă, prietene. Iar apa îţi va pune la dispoziţie lumi ale cunoaşterii despre care doar ai visat. Lumi despre care amicii tăi din pădurea colorată nici nu au habar.
Tom s-a uitat la fruct. Apoi la ochii verzi ai lui Teeleh. Oare chiar exista o navă spaţială dincolo de copaci? Scenariul acela era la fel de credibil ca orice altceva gândit de el.
— Presupunând că toate acestea sunt adevărate, unde este Bill?
— Ai vrea să-l vezi? Poate reuşesc să aranjez asta.
— Ai spus că ştii o cale de a ne ajuta să ajungem acasă.
— Da. Pot face asta. Am găsit o modalitate de a vă repara nava.
— Mi-o poţi arăta?
Inima lui Tom a bătut ca turbată în timp ce a pus această întrebare. Vederea navei ar pune capăt întrebărilor ce-i clocoteau în minte, dar el nu avea nici o garanţie că Shataiki-i nu-l vor face bucăţi. Încercaseră deja asta.
— Da. Da, şi o voi face. Dar mai întâi te rog să faci ceva pentru mine. Ceva simplu, care-ţi va fi la îndemână, aşa cred.
Căpetenia a făcut din nou o pauză, ca şi cum ar fi stat pe gânduri în legătură cu întrebarea pe care dorea să o adreseze.
— Ce anume?
— Adu-l pe Tanis aici, la pod.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Nici unul dintre Shataiki-i care stăteau în copacii din spate nu s-a mişcat. Toţi stăteau cu ochii aţintiţi asupra lui Tom. Inima lui a bătut cu putere. În afara bolboroselii apei fluviului, era singurul sunet pe care îl mai avea în urechi.

— Iar dacă reuşesc asta, atunci îmi garantezi că voi ajunge întreg la nava mea? Reparată?

— Da.

Tom a întins mâna către balustradă ca să se sprijine mai bine.

— Vrei să-l aduc doar până la pod? Fără să-l traverseze.

— Da. Doar până la fluviu.

— Şi ce garanţie am că mă vei conduce în siguranţă până la navă?

— O să aduc şi nava lângă pod. Vei putea intra în ea fără să vezi nici un Shataiki, înainte ca eu să stau de vorbă cu Tanis.

Dacă Shataiki-i i-ar fi arătat nava, *Discovery III,* Tom ar fi avut dovada de care avea nevoie. Dacă nu, nu ar fi înaintat pe pod. Şi n-ar fi păţit nimic.

— E bine şi aşa, a spus el cu precauţie.

Peretele viu de creaturi întunecate ce mărgineau pădurea a scos un şuierat ce semăna cu sunetul scos de un nor de lăcuste ce-şi freacă elitrele. Teeleh a rămas cu ochii ţintă la Tom, a ridicat din nou fructul la buze şi a muşcat cu poftă. A lins sucul care i s-a scurs pe degete cu limba lungă, subţire şi rozalie. În tot acest timp, ochii lui, fără să clipească, au rămas aţintiţi asupra lui Tom. Să aibă încredere în acea creatură? În caz că era adevărat ceea ce afirma, însemna că trebuia să găsească nava! Asta ar fi singura lui şansă de a ajunge acasă.

Căpetenia a încetat să mai lingă sucul. I-a întins fructul lui Tom.

— Mănâncă-l ca să pecetluim înţelegerea noastră, a spus Teeleh. E cel mai bun fruct al nostru.

Mai făcuse asta. Potrivit creaturii, aceasta era explicaţia viselor. Tom şi-a alungat teama, a întins mâna spre Shataiki, a lua fructul din ghearele lui şi a făcut un pas înapoi.

A aruncat o privire spre creatura care, stând în faţa lui, îi zâmbea. A dus fructul pe jumătate mâncat către buze. Era pregătit să muşte din el, când un răcnet a sfâşiat noaptea.

— Thomasss!

Tom a îndepărtat fructul din dreptul gurii, ducându-l spre dreapta. Bill? Glasul părea chinuit şi nesigur.

Apoi l-a văzut şi pe roşcat. Bill apăruse din pădure şi se zbătea, fără mari sorţi de izbândă, să scape din ghearele câtorva Shataiki. Hainele îi fuseseră smulse, iar trupul lui gol părea şocant de alb înconjurat de liliecii negri care îi smulgeau carnea de pe el. Pe faţă îi curgea sânge şi părul îi era năclăit. Carnea lui albicioasă era plină de zeci de tăieturi şi vânătăi. Arăta ca un cadavru supus la perversiuni. Tom a simţit că ameţeşte. L-a cuprins o greaţă cumplită.

Cu ochii fulgerând cu o intensitate pe care Tom nu o mai văzuse până atunci, Teeleh s-a răsucit pe călcâie. Degetele lui Tom au rămas fără vlagă, iar fructul a căzut, cu un bufnet înfundat, pe scândurile podului.

— Luaţi-vă ghearele de pe el! a răcnit Teeleh. Şi-a desfăcut aripile şi le-a ridicat deasupra capului. Cum de îndrăzniţi să mă sfidaţi?

Împietrit, Tom a urmărit întreaga scenă. Imediat, Shataiki-i l-au eliberat pe Bill.

— Duceţi-l în siguranţă! Acum!

Doi lilieci l-au tras pe Bill de mâini. Clătinându-se pe picioare, acesta s-a pierdut printre copaci.

Teeleh s-a întors spre Tom.

— După cum vezi, Bill este cât se poate de real. Mă văd silit să-l păstrez, sper că înţelegi de ce. Este singura garanţie pe care o am din partea ta că vei reveni împreună cu Tanis. Însă îţi promit că nu va mai păţi nimic de acum înainte.

— Thomas! s-a auzit răcnetul lui Bill dintre copaci. Ajută-mă… Apoi glasul lui s-a stins.

— Foarte real, prietene, a spus Teeleh. A suferit mult în ultimul timp, şi nu este prea încântat de felul în care l-au tratat ceilalţi, dar îţi promit o protecţie deplină.

Tom nu şi-a putut dezlipi ochii de la spaţiul liber dintre copaci, acolo unde dispăruse Bill. Să fi fost real? Bill *era* real. Peste minte îi coborâse un nor ce îl orbea.

Din spate, a auzit un ţipăt solitar şi ascuţit. A întors capul brusc şi a văzut Roush-ul alb pornind în zbor dintr-un vârf de copac. Michal!

— Thomas! Fugi! Cât mai repede!

Tom s-a răsucit pe călcâie şi a rupt-o la fugă spre pădure. S-a izbit cu putere de vin copac, rostogolindu-se şi rămânând brusc fără aer. Teeleh a rămas cu stoicism pe pod, sfredelindu-l cu ochii lui mari şi verzi.

— Grăbeşte-te, i-a strigat Michal. Trebuie să ne grăbim!

Tom a întors spatele acelei scene şi a ţâşnit în pădure după Michal.

20

Pentru a afla numărul camerei nu trebuise decât să îi dea recepţionerei o bancnotă de o sută de dolari şi să întrebe unde se cazase americanca blondă acum câteva ceasuri. Probabil fusese singura americancă blondă care trăsese la acel hotel în acea zi.

Camera 517, spusese recepţionera.

Carlos a ajuns pe holul de la etajul cinci, a văzut că nu mai era nimeni prin preajmă, după care s-a deplasat rapid spre stânga. 516, 517. S-a apropiat de uşă, şi a încercat clanţa. Încuiată. Fireşte.

A mai stat în holul pustiu vreme de vreo trei minute, cu urechea lipită de uşă. În afara zumzetului scos de instalaţia de aer condiţionat, în încăpere era o linişte mormântală. Pesemne că ocupanţii ei dormeau, deşi el se îndoia de asta. Ori plecaseră. Puţin probabil.

A vârât mâna în buzunar, a scos un şperaclu şi, introducându-l în broască, l-a răsucit atent, ascultând. Intrarea lui ar fi fost acoperită de zgomotele ambientale. Americanul avea o armă, dar nu era un ucigaş profesionist. Carlos îşi dăduse seama de asta doar privindu-i faţa. Şi judecând după felul în care apucase pistolul de 9 mm în holul hotelului, armele de foc nu-i erau familiare.

Aşadar, acum avea de a face cu un american uşor înnebunit şi foarte cutezător, probabil un adversar decent, dar în nici un caz un ucigaş.

Dacă inamicul este puternic, striveşte-l.

Dacă inamicul este surd, strigă-i în ureche.

Dacă inamicul tău se teme de moarte, măcelăreşte-l.

Aceasta era doctrina de bază ce se preda în tabăra de pregătire.

Carlos s-a rostogolit şi a auzit gâtul trosnindu-i. Purta un blazer negru, tricou, pantaloni şi pantofi eleganţi din piele. Haine tipice pentru un om de afaceri din zona Mediteranei. Se terminase însă cu aspectul de faţadă. Haina nu făcea decât să-i

stânjenească mişcările. Şi-a scos pistolul cu amortizor din buzunarul de la piept şi l-a strecurat sub centură. Şi-a lepădat haina. Şi-a pus-o pe braţul stâng în care ţinea pistolul. A răsucit apoi butonul tot cu stânga.

A inspirat adânc şi s-a împins în uşă, aplicând o forţă suficientă pentru a face să cedeze orice dispozitiv de blocare.

Lanţul de siguranţă a cedat cu un pocnet, iar Carlos, cu pistolul îndreptat în faţă, a pătruns în cameră.

Forţă şi rapiditate. Nu doar în privinţa execuţiei, cât în ceea ce ţinea de înţelegere şi apreciere. A descoperit ceea ce căuta încă înainte de a face primul pas în cameră.

Femeia legată de aparatul de aer condiţionat. Cu căluş la gură. Frânghii făcute din cearşaf.

Americanul, fără cămaşă pe el, stătea întins pe pat. Dormind.

Femeia a reacţionat abia după ce Carlos a traversat jumătate din încăpere, dar şi atunci doar cu un scâncet înfundat. A făcut ochii mari. Se simţea neputincioasă.

În acele momente, singura lui grijă era americanul. A trecut brusc pistolul în mâna dreaptă, pregătit să tragă un glonţ în umărul bărbatului dacă acesta s-ar fi mişcat.

A acţionat cu repeziciune, fără să facă nici o mişcare în plus. Însă, după părerea lui, totul se desfăşura cu o încetineală dezamăgitoare. Asta din cauză că executase zeci de astfel de misiuni fără nici o problemă. Descompune o mişcare simplă în zeci de fragmente, şi îl poţi influenţa, corecta, modifica pe fiecare. Acesta era avantajul pe care îl avea în faţa tuturor, mai puţin a celor mai buni.

Din patru paşi, a ajuns la femeie. S-a lăsat pe genunchiul drept şi a lovit-o scurt în tâmplă, rămânând în tot acest timp cu pistolul îndreptat spre american.

Femeia a scos un geamăt, după care s-a înmuiat. Îşi pierduse cunoştinţa.

Carlos a rămas în aceeaşi poziţie preţ de trei secunde. Pieptul americanului se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Pistolul de 9 mm era pe pat, aproape de degetele lui.

Uşor. Parcă prea uşor. Dezamăgitor.

S-a ridicat, a luat pistolul americanului şi a dat fuga spre uşă. A închis-o fără zgomot. S-a întors lângă pat şi, ţinând pistolul în

mâna lipită de trup, a analizat situaţia. O lovitură de maestru, din toate punctele de vedere. Doi o dată. La picioarele lui, o femeie leşinată, şi un bărbat care dormea.

Bărbatul avea câteva cicatrice pe piept. Muşchi bine dezvoltaţi. Degetele subţiri şi agile. Corp perfect pentru un luptător. Probabil că îl subestimase.

Ce-l făcea pe Thomas să acţioneze? Visele? Vor afla curând, pentru că îi avea acum în mână pe amândoi. Lumea va continua să îl caute pe americanul dement care o răpise pe Monique de Raison, şi nu va bănui că ei au căzut în ghearele unei terţe părţi. Iar Svensson va fi foarte încântat.

În stânga lui, aparatul de aer condiţionat uruia uşor. Afară, pe stradă, mişunau cei cu treburi nocturne. Se putea ca dintr-un moment în altul să apară şi americanca.

Carlos s-a apropiat de femeie şi i-a desfăcut căluşul. Apoi a scos din buzunar o bilă de mărimea unei cireşe. Era ceva inventat de el. Exploziv foarte puternic şi un detonator. Mai folosise cu succes acea jucărie în alte trei ocazii.

A tras-o pe Monique în poziţie şezând, a strâns-o de obraji ca să-i desfacă buzele, şi i-a strecurat bila în gură. Folosindu-se de mâna stângă, a strâns-o de trahee cât să o facă să sughiţă involuntar. În acelaşi moment, cât ea avea gura deschisă, i-a împins bila pe gâtlej.

Ea s-a înecat. A înghiţit în sec. Carlos i-a pus palma peste gură, iar ea s-a zbătut, recăpătându-şi cunoştinţa. După ce s-a asigurat că Monique înghiţise bila, el a lovit-o din nou cu pumnul peste tâmplă.

Ea s-a lăsat moale pe podea.

Acum, Monique de Raison avea în stomac suficient exploziv pentru ca, printr-o simplă apăsare pe un buton, să fie pulverizată. Dacă nu era detonată, bila explozivă avea să treacă prin sistemul digestiv în cam douăzeci şi patru de ore, dar până atunci, pe o rază de cincizeci de metri, ea rămânea prizoniera lui. Era singura modalitate de a-i face pe ea şi pe american să coopereze. Ea îi va îndeplini ordinele din motive evidente. Iar dacă nu se înşela în privinţa lui, americanul se va supune ca să o protejeze.

— Ce…? Încă dormind, americanul a mişcat capul brusc. Începuse să mormăie ceva. Poftim?

Carlos s-a apropiat de pat. S-a gândit să-l trezească trăgându-i un glonţ în umăr. Însă trebuiau să coboare până în subsol, ca să meargă la maşină. Nu avea nevoie nici de agitaţia pe care ar fi stârnit-o rănirea americanului, nici de o sângerare masivă.

— Să le spun? a bolborosit Hunter. Să le spun… 81,92 de grade timp de două ore… a cincea genă şi cea de-a nouăzeci şi treia, secţionate şi combinate. Dar şi soluţia de rezervă.

Ce tot bombănea dobitocul acela?

— Acum uită…

Interesant specimen acest american, care tresare, mormăind în somn. Visele lui. A cincea genă şi cea de-a nouăzeci şi treia, secţionate şi combinate. Dar şi soluţia de rezervă. O înşiruire absurdă de cuvinte. Din obişnuinţă, Carlos a reţinut informaţia.

A ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre pieptul americanului. O singură apăsare de trăgaci, şi omul ar fi mort. De-a dreptul ispititor. Însă aveau nevoie de el viu, dacă se putea. Asta i-a adus aminte de acţiunea în care asasinase un alt american. Proprietarul unei companii farmaceutice pe care Svensson îl voia eliminat.

Carlos a rămas în aşteptare.

Michal a zburat pe sub coroanele copacilor şi, fără nici o vorbă, a privit din când în când înapoi. Cu mintea parcă golită, Tom continua să înainteze. I se întâmplase ceva de o importanţă extraordinară. Ieşise pe furiş din sat. Îl întâlnise pe Teeleh, gând care îl făcea să simtă un fior rece pe şira spinării de fiecare dată când vedea acea creatură cu ochiul minţii. Convenise practic să trădeze…

Ba nu, nu să trădeze. Nu ar fi fost capabil de aşa ceva.

Dar o făcuse!

Şi mai văzuse un bărbat roşcat pe nume Bill, care era copilotul lui, abia trăgându-şi sufletul. În minte i-a revenit acea oroare, parcă gravată cu o cerneală imposibil de şters. S-a simţit ca un copil care s-a rătăcit pe străzile din Manila.

În cele din urmă, Tom a lăsat să i se instaleze în suflet o deznădejde mută şi s-a pierdut pe sine în zgomotul făcut de picioarele care alergau.

Când, într-un târziu, au trecut dincolo de creastă, Michal nu a cotit spre satul luminat, aşa cum se aşteptase Tom. A luat-o în susul văii, către locul unde drumul lat dispărea peste deal. Gâfâind, Tom s-a oprit şi s-a aplecat în faţă, rămânând cu palmele pe genunchi, inspirând greu aerul nopţii. Roush-ul a mai zburat vreo sută de metri, după care a observat că Tom se oprise. Fâlfâind din aripi, a făcut cale-ntoarsă, planând în josul dealului.

— N-ar fi mai bine să mergem pe jos? a întrebat el.

Tom a făcut semn către sat.

— Acolo?

— În seara asta o să-l întâlneşti pe Elyon, i-a răspuns Michal.

— Elyon? a întrebat Tom alarmat, îndreptându-se de spate.

Roush-ul s-a întors şi a început să meargă spre potecă.

— Michal! Te rog. Te rog, trebuie să aflu ceva.

— A, vei afla, Thomas. Cu siguranţă.

— Bill. L-aţi văzut? Shataiki-i au spus că mi-a fost copilot. Ne-am prăbuşit la aterizare.

Michal s-a răsucit şi l-a privit atent.

— Asta ţi-a spus înşelătorul?

— Da. Şi l-am văzut, Michal. Şi l-ai văzut *şi tu.*

— O să-ţi spun ce am văzut şi nu trebuie să uiţi asta. Înţelegi! Niciodată să nu uiţi!

— Sigur! Tom a simţit cum îl străbate un fior. Şi-a pus palmele pe tâmple, dorindu-şi cu disperare să-şi limpezească gândurile. Te rog să-mi spui ceva logic.

— Nu am văzut decât minciuni. Teeleh e un înşelător. E în stare să-ţi spună orice ca să te ademenească, prinzându-te în capcana lui. Orice. Ştiind prea bine că vei pune imediat la îndoială vorbele lui, ţi l-a arătat pe acel bărbat roşcat căruia tu îi spui Bill.

— Dar Bill este real…

— Bill nu este real! Ce ai văzut e doar rodul imaginaţiei tale! O creaţie a acelui monstru! Încă de la început a vrut să te păcălească.

— Dar… Bill m-a avertizat! A ieşit în goană din pădure şi a strigat la mine!

— Ce modalitate mai bună avea Teeleh la dispoziţie ca să te convingă de realitatea lui? Ştia că ai fi preferat să-ţi încalci înţelegerea cu el pentru a-i trăda pe ceilalţi. Michal s-a cutremurat rostind ultimele vorbe. Însă acum, după ce i-a reuşit acest truc şi te simţi ispitit să crezi că Bill este real, există o probabilitate mai mare ca tu să te întorci. Imaginea aceea te va urmări până ce o vei face.

Roush-ul s-a uitat cu ochi mari spre Tom, căruia i-a venit să plângă.

— Nici gând! a spus el. Nu mă voi întoarce niciodată dacă este adevărat.

Michal nu i-a răspuns imediat. S-a întors şi a început să coboare dealul legănându-se.

— Până şi acum ai îndoieli, a zis el.

Tom l-a lăsat pe Michal să-şi continue drumul, convins că Roush-ul avea şi dreptate, dar se şi înşela. Avea dreptate cu privire la înşelătoria practicată de Shataiki, greşind însă în legătură cu întoarcerea lui. Cum putea să facă asta? Nu venea din istorii; nu era de pe o planetă îndepărtată, numită Pământ. Era de aici, iar aici era Pământul.

Doar dacă nu cumva Teeleh avea dreptate.

L-a urmat pe Roush la o distanţă apreciabilă. Au traversat dealul, ajungând la o a doua vale. Acolo, în faţa ochilor i s-a înfăţişat un nou peisaj. Unduirea domoală a dealurilor făcea loc unor pante abrupte, acoperite cu copaci mult mai înalţi decât cei rămaşi în urmă.

Uimit, Tom a contemplat peisajul. Pantele tăioase s-au transformat curând în faleze, iar copacii creşteau mult mai masivi, astfel că lumina pe care o răspândeau făcea canionul să sclipească de parcă ar fi fost la amiază. Pe fiecare ramură părea să se afle un fruct. Pesemne că din aceşti arbori fuseseră cioplite coloanele uriaşe ale Templului. Piloni fără cusur ce străluceau în nuanţe rubinii şi de safir, şi de smarald, dar şi auriu, luminând poteca şi conferindu-i o aură ce devenise aproape palpabilă pentru Tom.

Aici îi era căminul. Îşi pierduse memoria, însă acest loc incredibil era casa lui. A iuţit puţin pasul.

Flori roşii şi albe, cu petale mari, alcătuiau un covor des pe stratul de iarbă verde. Faleza părea să fi fost dăltuită dintr-o singură perlă mare, albă, care reflecta lumina venită dinspre copaci, astfel că întreaga vale radia nuanţele curcubeului. Tom a auzit susurul unui râu ce îşi unduia albia destul de aproape de potecă, astfel că, ocazional, putea vedea apa verde, luminiscentă, gonind la vale.

Acasă. Aici îi era căminul, şi abia suporta ideea că pusese acest lucru la îndoială vreo clipă. Rachelle ar fi trebuit să fie alături de el, călcând pe aceeaşi potecă.

Nu au mers decât zece minute, când Tom a auzit pentru prima oară un tunet îndepărtat. La început a crezut că era zgomotul fluviului. Dar nu, era ceva mai mult decât un fluviu.

A simţit cum îl furnică pielea. Tunetul a crescut în intensitate. A iuţit din nou pasul. Şi Michal a început să meargă mai repede, ţopăind şi desfăcându-şi aripile pentru a-şi menţine echilibrul. Se simţea atras de acelaşi lucru ca şi Tom.

Frunzişul din stânga lui a foşnit, determinându-l pe Tom să se oprească. În cale i-a ieşit o creatură albă, de mărimea unui ponei, dar semănând cu un leu, care îl privea curioasă. Tom a făcut un pas în spate. Însă leul şi-a văzut de drum, torcând tare. Tom a fugit ca să-l prindă din urmă pe Michal, care nu se oprise.

Apoi a văzut şi alte creaturi. Multe semănau cu cea pe care tocmai o întâlnise, altele aduceau mai mult cu caii. Tom a urmărit cum un vultur mare şi alb a coborât pe spinarea unui leu alb urmărindu-l în timp ce el cobora panta.

Tunetul a crescut în intensitate, fiind acum un uruit gros şi profund, suficient de puternic pentru a face solul să vibreze uşor. Michal renunţase la mersul ţopăit şi legănat, revenind în aer.

Tom a alergat după Roush. Vibraţiile păreau să urce spre suprafaţă. Cu inima bătându-i tare, a continuat să fugă, pe drumul ce descria o curbă.

Apoi, poteca s-a terminat. Brusc.

Tom a alunecat când s-a oprit.

În faţa lui se întindea un lac mare, circular, licărind în nuanţe fosforescente de verde, o apă de aceeaşi culoare cu aceea care înconjura pădurea neagră. Lacul era mărginit de copaci sclipitori uriaşi, aşezaţi la distanţe egale unul de altul, aflaţi la patruzeci de paşi de plaja presărată cu nisip alb. Pe acea plajă animalele dădeau roată lacului, dormeau ori beau apă.

Pe partea cealaltă, o faleză impunătoare de culoarea perlei sclipea în nuanţe de rubin şi topaz. Peste faleză curgeau apele unei cascade, vibrând în lumini verzi şi aurii, prăbuşindu-se în lacul aflat la o sută de metri dedesubt. Ceaţa ce se forma capta lumina copacilor, dând impresia că toate acele culori izvorau chiar din lac. Acolo probabil că nici nu exista vreo diferenţă sesizabilă între zi şi noapte. Spre dreapta, râul pe care îl văzuseră urmând poteca îşi vărsa apele în lac. Michal coborâse pe malul lacului şi bea însetat din el.

Tom a observat toate acestea dintr-o singură privire.

A dat să coboare către malul lacului, apoi s-a oprit, rămânând cu picioarele parcă înfipte în nisip. Voia să alerge până la apă, ca să bea la fel ca şi Michal, însă brusc nu mai era sigur că se poate mişca.

Dedesubt, Roush-ul continua să bea.

Un fior rece i-a străbătut şira spinării, pornind de la ceafă şi ajungând până la tălpi. O spaimă inexplicabilă l-a copleşit. În ciuda vântului răcoros ce mătura apele lacului, sudoarea îi ţâşnea prin pori.

Ceva nu era în regulă. Era total anapoda. A făcut un pas în spate, străduindu-se să găsească logica celor ce-l înconjurau. Cu toate acestea, teama a făcut loc groazei. S-a răsucit pe călcâie şi a fugit în susul malului.

În momentul în care a ajuns pe creastă, teama l-a părăsit asemenea unor cătuşe scoase. S-a întors. Michal bea apă. Insaţiabil.

În aceeaşi clipă, şi-a dat seama că *trebuia* să bea din apă.

Acolo, pe plajă, stând cu picioarele depărtate şi aşezate ferm pe nisipul alb şi moale, cu mâinile cu pumnii strânşi, Tom a simţit o descătuşare a minţii.

Şi-a dat vag seama de geamătul slab pe care l-a scos printre buze, abia audibil din cauza zgomotului făcut de cascadă.

Animalele se plimbau alene de colo, colo. Michal bea cu nesaţ. Copacii se ridicau semeţi. Apele cascadei cădeau în gol. Scena părea îngheţată în timp, ţinându-l şi pe Tom prins din greşeală.

Pe neaşteptate, cascada a lăsat impresia că se prăbuşeşte cu zgomot mai puternic şi că din lac se ridică mai mulţi stropi. Ceaţa s-a îndreptat spre el. A văzut-o apropiindu-se. Se vălurea peste ţărm. L-a izbit în faţă, doar o adiere slabă, umedă, dar semăna cu unda de şoc a unei arme nucleare de mică putere.

Tom a icnit. Mâinile au coborât spre nisip. Ochii s-au deschis larg. Groaza dispăruse.

Rămăsese doar dorinţa. O dorinţă disperată, pură, care îi aspira inima cu forţa vidului absolut.

Nimeni dintre cei care l-ar fi văzut nu s-ar fi aşteptat la următorul lui gest. În acel moment, ştiind ce trebuia să facă – ce dorea cu disperare să facă –, Tom a ţâşnit cu repeziciune spre marginea lacului. Nu s-a oprit pe mal şi nici nu s-a aplecat să bea la fel ca toţi ceilalţi. S-a azvârlit cu capul înainte peste trupul lui Michal şi a plonjat în apele luminoase. Strigând.

În clipa în care a atins apa, trupul lui s-a cutremurat violent. În ochi i-a explodat o lumină albastră orbitoare, şi atunci şi-a dat seama că va muri. Că pătrunsese într-un lac interzis, împins de o dorinţă necugetată, urmând acum să plătească cu viaţa.

Apa călduţă l-a înghiţit. Prin trup i-au trecut fiori, care au erupt într-o căldură copleşitoare, făcându-l să rămână fără aer în plămâni. Numai şocul l-ar fi putut ucide.

Dar nu a murit. De fapt, corpul i-a fost cuprins de plăcere, nu de moarte. Plăcere! Senzaţiile îi goneau prin corp în valuri continue, de neoprit.

Elyon.

Nu şi-a dat seama cum de ştia asta. Dar ştia. Elyon era în acel lac, alături de el.

A deschis ochii şi a realizat că nu-l usturau. Prin preajmă trecea o lumină aurie. Nici o porţiune a acelei ape nu era mai întunecată decât o alta. Curând şi-a pierdut orice simţ al direcţiei. Unde se afla suprafaţa apei?

Apa exercita presiune asupra fiecărui milimetru al corpului său, la fel de arzătoare ca un acid, dar una care ardea cu plăcere, fără a provoca durere. Pe măsură ce se cufunda tot mai

adânc în apă, cutremurarea violentă a făcut loc unui tremurat delicat. A deschis gura şi a râs. Voia mai mult, mult mai mult. Îi venea să aspire acea apă şi să o înghită pe toată.

Fără să se mai gândească, a şi început să facă acest lucru. Şi-a umplut gura, apoi a inhalat fără să vrea. Lichidul i-a ajuns în plămâni.

Înspăimântat, Tom s-a oprit. A tuşit, încercând să-şi golească plămânii de apă. În loc să reuşească asta, a înghiţit şi mai multă apă. A început să dea haotic din braţe, îndreptându-se în direcţia unde credea că se află suprafaţa. Oare se îneca?

Nu. Putea să respire.

Prevăzător, a mai aspirat apă şi a expirat-o încet. Apoi din nou, adânc şi cu forţă. A eliminat apa cu un susur slab.

Aşadar, respira apa! Inspirând şi expirând adânc, el respira apa ameţitoare a lacului.

A izbucnit într-un râs nestăpânit. S-a rostogolit prin apă, trăgându-şi picioarele foarte aproape, pentru a se putea roti, întinzându-le şi împingându-le în faţă pentru a se propulsa înainte, tot mai aproape de culorile ce-l înconjurau. A înotat tot mai adânc în lac, răsucindu-se şi rostogolindu-se, îndreptându-se în plonjon către fundul lui. Puterea conţinută de acel lac era mult mai mare decât orice îşi imaginase vreodată. Abia dacă reuşea să se stăpânească.

De fapt, nu se putea abţine; a strigat de plăcere şi a continuat să se scufunde.

Apoi le-a auzit. Trei cuvinte.

Am făcut asta.

Înspăimântat, Tom s-a oprit. Nu, nu erau cuvinte, ci muzică vorbitoare. Note pure care îi pătrundeau în inimă şi în minte, având înţelesuri la fel de cuprinzătoare ca o carte întreagă. Şi-a răsucit trupul, căutând sursa acelor sunete.

Prin apă a răzbătut un chicotit. Acum, ca un copil.

Tom a surâs prosteşte şi s-a răsucit.

— Elyon?

Glasul i-a sunat înfundat, cu greu putând fi socotit un glas.

Am făcut asta.

Cuvintele l-au pătruns adânc pe Tom, atât de adânc, încât a reînceput să tremure. Nu avea certitudinea că era o voce reală, şi nici dacă nu cumva şi-o imagina.

— Ce eşti? Ce eşti? Lumina a plutit prin dreptul lui. Valurile de plăcere l-au copleşit. Cine eşti?

Sunt Elyon.
Şi te-am făcut pe tine.

Cuvintele au pornit din mintea lui şi i-au trecut arzător prin corp ca un foc ce se extinde.

Îţi place?

— Da! a răspuns el. Poate vorbise, poate strigase, nu-şi dădea seama. Simţea doar că acele cuvinte erau urlate de întregul lui trup.

Tom a privit în jur.

Glasul era diferit acum. Rostit. Muzica dispăruse. O întrebare simplă, nevinovată.

Te îndoieşti de mine?

În acel unic moment, greutatea deplină a neghiobiei lui îngrozitoare l-a izbit ca un baros. Cum se putuse îndoi?

În adâncurile lacului, Tom s-a ghemuit în poziţie fetală şi a început să geamă.

Te văd, Thomas.
Eu te-am făcut.
Te iubesc.

Cuvintele l-au scăldat ca o apă, ajungând în străfundurile fiinţei lui, mângâindu-i fiecare sinapsă, curgându-i prin vene, ca şi cum i s-ar fi făcut o transfuzie.

Aşadar, de ce te îndoieşti?

Acum mintea îi era ocupată de Thomas din visele lui – cel din subconştient. Făcuse mai mult decât să se îndoiască. Aşa era el, nu?

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. S-a gândit că totuşi va muri. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, a gemut el. Te rog…

Îţi pare rău? De ce-ţi pare rău?

— De tot. Pentru că… m-am îndoit. Pentru că nu am luat seama la… Tom s-a oprit, neştiind sigur în ce alt mod mai ofensase, ştiind doar că asta făcuse.

Pentru că nu iubeşti?

Eu te iubesc, Thomas.

Cuvintele au umplut întregul lac, de parcă însăşi apa s-ar fi transformat în acele cuvinte. Tom a suspinat, incapabil să se controleze.

Apa din jurul picioarelor a început brusc să fiarbă, şi a simţit că lacul îl trage în adâncuri. Purtat de un curent puternic în jos, a icnit. Apoi a fost răsturnat şi împins cu capul înainte de acelaşi curent. Resemnat în faţa a ceea ce îl aştepta, a deschis ochii.

Exact în faţa lui se deschidea un tunel întunecat, semănând cu ochiul unui vârtej. S-a grăbit să pătrundă acolo şi lumina s-a tras într-o parte.

Durerea l-a trăsnit ca un berbec şi, încercând să respire, a început să gâfâie. Din cauza panicii oarbe, şi-a arcuit spatele în mod instinctiv şi a dat să se întoarcă spre intrarea în tunel, chinuindu-se să o vadă, dar aceasta se închisese.

Bătând disperat apa cu braţele, a început să urle, năpustindu-se tot mai adânc în tunelul întunecat. Durerea îi cuprinsese tot corpul. S-a simţit ca şi cum carnea i-ar fi fost crestate şi presărată cu sare; fiecare organ părea să-i fie împănat cu cărbuni încinşi; oasele păreau să-i fie sfredelite pentru a i se turna înăuntru plumb topit.

Pentru prima oară în viaţă, Tom îşi dorea să moară.

Apoi a văzut derulându-se o serie de imagini şi a recunoscut locul unde trebuia să se afle. Imagini ale Traversării, cele din visele lui, înşiruite acum pentru a le putea vedea.

Imagini ale lui, stând în faţa tatălui său. Tatăl lui, capelanul.

— *Vreau să mor!* s-a auzit răcnind. *Vreau să mooor!*

Apa l-a silit să deschidă ochii, apoi mintea i-a fost invadată de alte imagini. Mama lui, plângând. Imaginile se derulau acum cu rapiditate. Imagini din viaţa lui. Un caracter întunecat, îngrozitor. Un bărbat cu faţa înfierbântată scuipa obscenităţi, având o limbă lungă, ţâşnind din gura lui ca limba unui şarpe. De fiecare dată când limba atingea o altă persoană, aceasta se prăbuşea la pământ, ca o grămadă de oase. Apoi şi-a văzut propria faţă. Amintiri ale unor vieţi demult dispărute şi duse, dar acolo şi, în acele momente, încă murind.

Şi în acea clipă şi-a dat seama că pătrunsese în propriul lui suflet.

Spatele i s-a arcuit atât de mult încât aproape că şi-a atins călcâiele cu capul. Coloana lui vertebrală se întinsese până la limita rezistenţei. I-a fost imposibil să-şi reprime urletul.

Tunelul s-a căscat brusc sub el şi l-a aruncat într-o apă densă, de culoare roşie. Ca sângele. A aspirat acea apă, umplându-şi plămânii uscaţi.

Din adâncurile lacului, un geamăt a început să-i invadeze urechile, înlocuind propriile ţipete. Tom s-a răsucit, căutând sursa sunetului, dar nu a dat decât de sângele gros, roşu. Geamătul a crescut în intensitate, transformându-se treptat într-un plânset, apoi într-un urlet.

Elyon ţipa! De durere.

Tom şi-a apăsat palmele peste urechi şi a început să ţipe alături de celălalt, gândindu-se acum că situaţia era mai gravă decât ceea ce se întâmplase în tunelul întunecat. Corpul îi era săgetat de arsuri ca de foc, de parcă fiecare celulă s-ar fi revoltat în faţa acelui sunet. *Şi aşa şi trebuie,* a auzit un glas şoptit în minte. *Creatorul lor ţipă de durere!*

Apoi, totul s-a terminat. Ieşind din zona roşie, pătrunzând în verdele lacului, având palmele încă lipite de urechi. A auzit vorbele, ca şi cum acestea ar fi fost rostite de propria lui minte.

Thomas, te iubesc.

Imediat după aceea, durerea a dispărut. Tom şi-a îndepărtat palmele de cap şi s-a îndreptat puţin în apă. Prea năucit ca să reacţioneze, a plutit. După aceea, lacul s-a umplut de un cântec. Un cântec mai frumos decât oricare altul, o sută de mii de melodii ţesute într-una singură.

Te iubesc.
Te aleg.
Te salvez.
Te venerez.

— Şi eu te iubesc! a strigat Tom cu disperare în glas. Te aleg. Te venerez.

Suspina, dar acum cu dragoste. Sentimentul era mai intens decât durerea ce îl răscolise mai devreme.

Curentul l-a tras din nou cu putere, târându-l printre culori. Corpul lui a tremurat din nou de plăcere, şi s-a lăsat să atârne moale în vreme ce se deplasa ca săgeata prin apă. A vrut să rostească ceva, să strige şi să urle, pentru a anunţa întreaga lume că se considera cel mai fericit om din univers. Că era iubit de Elyon, chiar de Elyon, cu vocea lui, într-un lac făcut de acesta.

Însă cuvintele nu şi-au găsit calea.

Nu-şi dădea seama de câtă vreme înota prin curentul lacului. S-a scufundat în nuanţele de albastru şi a descoperit o zonă de pace şi linişte care i-a anesteziat trupul asemenea novocainei. Cu o simplă răsucire a încheieturii mâinii, şi-a schimbat direcţia de deplasare într-un curent auriu şi a tremurat prin valuri de încredere absolută care sunt generate doar de putere şi de bogăţie. Apoi, o răsucire a capului, şi s-a năpustit într-o apă roşie care bolborosea de o plăcere atât de mare, încât s-a simţit din nou lipsit de orice putere. Elyon a pufnit în râs. Iar Tom a râs la rândul lui şi s-a scufundat mai adânc, răsucindu-se şi învârtindu-se.

Când a vorbit din nou, glasul lui Elyon era delicat şi profund, ca acela al unui leu ce torcea.

Thomas, să nu mă părăseşti niciodată.
Spune-mi că nu mă vei părăsi.

— Niciodată! Niciodată! Voi rămâne pe veci alături de tine.
Un alt curent l-a ajuns din urmă şi l-a împins. A râs în vreme ce a gonit prin apă destul de multă vreme, după care a ieşit la suprafaţa la nici zece metri de mal.
S-a ridicat în picioare pe fundul nisipos şi a vărsat mai bine de doi litri de apă din plămâni în faţa lui Michal, care s-a arătat uimit. A tuşit de două ori şi, păşind, a ieşit din apă.
— De necrezut! Nu a reuşit să găsească alte cuvinte pentru a descrie experienţa trăită. Grozav!
— Elyon, a spus Michal, şi pe botul lui scurt a apărut un soi de surâs. Măi, măi. Scufundarea aceea a fost destul de puţin *ortodoxă.*
— Cât timp am stat sub apă?
Michal a ridicat din umeri.
— Vreun minut. Nu cred că a durat mai mult.
Tom a urcat malul nisipos şi a îngenuncheat.
— Incredibil.
— Mai ţii minte?
Tom s-a uitat în spate, spre cascadă. Dacă-şi amintea?
— Ce să ţin minte?
— Din ce sat vii. Cine eşti, a spus Michal.
Dar îşi amintea asta?
— Nu, a spus Thomas. Ţin minte totul începând cu momentul prăbuşirii în pădurea neagră. Şi-mi mai amintesc visele.
În care dormea, s-a gândit el. Aşteptând să se trezească. Ştia însă că nu se va trezi acolo decât după ce va adormi aici. Se putea întâmpla să petreacă două zile aici şi o secundă dincolo. Aşa mergeau lucrurile.
Asta, presupunând că reuşea să mai viseze. Era sigur că nu mai voia aşa ceva. Lacul îl revitalizase. Se simţea ca şi cum ar fi dormit o săptămână.
S-a prăbuşit pe spate şi a rămas întins pe plajă, contemplând luna.

21

Monique a clipit. Îşi simţea capul vuind. Stătea lungită pe o parte. Vedea ca prin ceaţă. Îşi percepea obrazul strivit de mochetă. Vedea ce se afla sub patul aflat la mai puţin de trei metri depărtare. Adormise?

Apoi şi-a adus aminte. Şi pulsul i-a crescut vertiginos. Cineva pătrunsese în cameră cât Thomas dormea! Individul intrase ca un vârtej şi o lovise în cap înainte ca ea să poată face vreo mişcare. Se mai întâmplase ceva, dar ea nu reuşea să-şi aducă aminte. Avea gâtlejul iritat, iar capul îi era umflat ca un balon.

Era totuşi în viaţă, iar omul se afla încă în cameră.

Trebuia să-l trezească pe Tom!

Monique era pe punctul de a-şi înălţa capul când a văzut pantofii. Pantofii se continuau cu o pereche de pantaloni. Cineva stătea în picioare la capătul patului.

A inspirat adânc şi a îngheţat. Individul se afla în continuare în cameră! Respiraţia lui Thomas părea neregulată. Era rănit? Sau dormea?

Monique a închis ochii şi s-a străduit să-şi adune gândurile. Fâşiile de cearşaf îi legau încă mâinile şi picioarele, imobilizând-o. Mai puţin gura. Omul îi scosese căluşul. De ce? Să fi fost salvatorul ei? Venise poliţia să o elibereze? Dacă da, de ce omul o lovise ca să-şi piardă cunoştinţa?

Nu, sigur nu era cineva căruia să-i pese de siguranţa ei. Din câte îşi dădea seama, omul traversa încăperea chiar în acele clipe, având un cuţit în mână, gata să-şi termine treaba.

A deschis larg ochii. Pantofii nu se clintiseră din loc. Şi-a dat ochii peste cap atât cât a putut, dorind cu disperare să-l zărească pe atacator.

Cămaşă neagră. O cicatrice lungă pe obraz. Ţinea mâna întinsă. Un pistol. Îndreptat spre Thomas.

Monique a intrat în panică. A sărit în sus atât cât i-au permis legăturile şi a urlat:

— Thomas!

Făcând ochii mari, bărbatul s-a răsucit spre ea, ţintind-o cu pistolul. Ca o marionetă, Thomas s-a ridicat în capul oaselor pe pat. Bărbatul s-a lăsat pe un genunchi şi a îndreptat arma din nou spre Tom.

— Nu mişca!

Dar era deja prea târziu. Thomas se pusese deja în mişcare.

S-a aruncat spre stânga. Moment în care glonţul a pornit. Dintr-o pernă a sărit un nor de pene. Monique l-a văzut pe american rostogolindu-se de pe pat şi aterizând pe podea pe cealaltă parte. S-a mişcat cu o viteză ameţitoare, de parcă ar fi ricoşat din podea.

Apoi l-a văzut în aer, zburând spre intrusul îmbrăcat în negru.

Un şuierat. Pistolul a scuipat un al doilea glonţ, care a făcut o gaură în tăblia patului. Tom a făcut o foarfecă, asemenea unui jucător de fotbal care vrea să dea gol. Piciorul lui a lovit mâna bărbatului.

Poc!

Pistolul a zburat până în cealaltă parte a camerei şi s-a izbit de perete, la o palmă de capul lui Monique. Apoi a căzut pe podea la picioarele ei.

Nu putea să-l ia, dar a întins piciorul ca să îl acopere.

Între timp, după ce executase acea lovitură, Thomas se rostogolise pe pat şi acum stătea în picioare lângă perna sfâşiată, cu faţa spre atacator, într-o poziţie tipică de apărare.

Bărbatul în negru a privit-o întâi pe Monique, apoi pe Thomas. Pe buze i-a apărut un surâs strâmb.

— Prea bine. Se vede treaba că te-am subestimat, a spus el.

Vorbise cu un accent mediteranean. Educat. Nicidecum un răufăcător. Monique s-a împins până a ajuns în capul oaselor, străduindu-se să nu ia în seamă durerea cumplită de cap.

— Cine eşti? a întrebat Thomas. Avea ochii dilataţi, dar în rest era uimitor de calm. Nu vreau să fac rău nimănui.

— Nu. Înseamnă că sigur te-am subestimat.

— Tu eşti cel care vrea vaccinul, a spus Thomas.

Ochii bărbatului au tresărit aproape imperceptibil. Suficient pentru ca Monique să-şi dea seama că Thomas nu se înşelase.

— Cum de ai aflat unde suntem? l-a întrebat Thomas.

— Mă interesează vaccinul, a zis Carlos, şi s-a uitat scurt spre haina aruncată pe podea, lângă uşă. A văzut-o şi Tom.

— M-am dat de gol, nu? a întrebat Thomas. Dacă nu aş fi vorbit cu nimeni, nu te-ai afla acum aici. Corect?

Carlos a ridicat din umeri.

— Eu mă ocup doar de lucrurile pentru care sunt plătit. Habar n-am despre ce vorbeşti. S-a apropiat uşor de uşă. Şi-a frecat palmele de parcă ar fi vrut să sugereze că renunţă. În cazul de faţă, am fost angajat să o înapoiez pe fată tatălui ei şi trebuie să-ţi spun că asta intenţionez să fac. Nu mă interesează persoana ta.

Thomas a clătinat din cap.

— Nu, nu te cred. Monique, 375 200 perechi de baze. Vaccinul HIV. Aşa este?

Ea l-a privit ca trăsnită. Acele informaţii nu se publicaseră încă. Cum de reuşise…?

— Aşa este? a întrebat el din nou.

— Da.

— Atunci, ascultă-mă, a zis Tom, privind întâi la ea, apoi la atacator. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Părea disperat. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. Nu vreau să fac rău nimănui. Nu vreau, mă auzi? Dar trebuie să-l oprim pe acest om. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să-l oprim. Sunt reale, Monique. Despre visele mele vorbesc. Trebuie să mă crezi!

Bărbatul mai făcuse un pas spre uşă. Monique a răspuns mai mult ca să-l liniştească pe Tom decât să-şi exprime acordul.

— Da, bine, te cred. Fii atent, Thomas! Vrea să ia haina.

— Lasă haina, a zis Thomas.

Bărbatul a ridicat o sprânceană. Părea să fie amuzat de situaţie.

— E absurd, a spus el. Chiar îţi închipui că mă poţi împiedica să fac ce vreau? Eşti neînarmat. A vârât cu nepăsare mâna într-un buzunar şi a scos un şiş. A apăsat pe un buton şi lama acestuia s-a deschis. Eu am armă. Chiar neînarmat tot nu ai avea nici o şansă în faţa mea.

— Promiţi?

— Vrei cumva să…

— Nu tu! Ea. Monique, mă crezi? Trebuie să mă crezi.

Convingerea lui a făcut-o pe Monique să ezite.

— Monique, situaţia asta s-ar putea termina prost. Serios, vreau să înţelegi ce se petrece.

— Te cred, a zis ea.

Bărbatul a făcut un salt brusc spre haină.

Monique nu mai văzuse până atunci pe cineva mişcându-se cu o asemenea repeziciune ca Tom. Nu a sărit, nu a păşit. A ţâşnit ca un glonţ. Exact spre podea, între pat şi uşă, unde se afla împăturită haina.

S-a rostogolit, a sărit în picioare, apoi l-a lovit pe bărbatul îmbrăcat în negru cu podul palmelor.

Carlos ucisese mulţi oameni cu mâinile goale. În cei peste zece ani de instruire nu mai văzuse pe cineva mişcându-se atât de rapid ca acest american. Dacă reuşea să ia transmiţătorul din haină, nu va mai avea loc nici o luptă. Acum era sigur că Thomas va capitula dacă ar fi confruntat cu perspectiva teribilei morţi a franţuzoaicei.

L-a văzut pe Hunter aterizând pe podea şi rostogolindu-se, şi a înţeles exact ce voia să facă. A intuit ce câştigase Tom folosindu-se de forţa gravitaţională: avea să-l lovească înainte ca el să poată ajunge la haină. Trebuia totuşi să ia o hotărâre şi, ţinând seama de toate amănuntele, a decis să-şi finalizeze încercarea de recuperare a hainei. Era singura modalitate de a evita lupta care avea să se încheie neîndoielnic cu moartea lui Thomas Hunter.

Problema era că îl voia pe Hunter în viaţă. Trebuiau să afle ce mai ştia acesta.

Tom s-a mişcat prea repede. Carlos s-a consolat cu ideea de a încasa lovitura. Americanul l-a izbit cu putere în braţul stâng. Dar nu atât de puternic pentru a-l doborî la pământ.

Carlos a trasat o diagonală cu şişul din dreapta pe corpul lui Tom. Lama a pătruns în carne. Americanul a căzut pe burtă. S-a rostogolit peste haină şi s-a ridicat, gata de luptă. Din tăieturile de pe ambele antebraţe îi curgea sânge.

A aruncat haina în cealaltă parte a camerei. Netulburat. A sărit pe vârfuri de două ori şi s-a aruncat spre peretele alăturat lui Carlos, lovindu-l cu piciorul.

De data aceasta, Carlos a intuit traiectoria lui Tom încă înainte ca el să-şi pregătească lovitura. Voia să-i arunce cuţitul din mână.

Carlos a făcut o fentă în lateral, a blocat lovitura de călcâi dată dintr-o parte şi a înfipt şişul. Lama s-a afundat în carne.

Hunter a scos un geamăt, apoi şi-a încolăcit picioarele în jurul cuţitului, smulgându-l din mâna lui Carlos. A aterizat pe ambele picioare, cu lama înfiptă în pulpa piciorului drept. A smuls şişul şi s-a întors spre Carlos, pregătit să lovească.

Răsturnarea de situaţie era total neaşteptată. Supărătoare. De ajuns, însă – nu mai avea timp de pierdut.

Carlos a fentat spre stânga, s-a lăsat pe vine şi s-a tras înapoi brusc. Aşa cum era de anticipat, această mişcare a atras o împunsătură iute de cuţit. Rămas pe călcâie, s-a lăsat în spate pe o mână şi a rotit piciorul drept cu toată puterea în sus. Lovitura l-a nimerit pe Tom în încheietura mâinii, care s-a fracturat cu un pocnet sec. Arma a zburat în cealaltă parte a încăperii.

A urmat o lovitură cu piciorul drept în plexul solar al americanului.

Acesta, sufocat brusc, s-a bălăbănit pe picioare şi s-a retras.

În aceeaşi clipă, a sunat telefonul.

Carlos a socotit că zăbovise prea mult. Principala lui grijă era Monique. Ea reprezenta cheia vaccinului. Un nou apel. Blonda? Sau recepţia? Nu-l mai putea lua cu el şi pe american.

Trebuia să încheie conturile pe loc.

Tom s-a simţit cuprins de greaţă. Telefonul suna, şi s-a gândit că putea fi Kara. Sunetul a părut să-l descumpănească puţin pe atacator, însă nu era sigur că asta mai conta. Bărbatul cu cicatrice pe faţă avea să o ia cu el pe Monique.

Pierdea sânge din ambele antebraţe. Avea încheietura mâinii sfărâmată, iar piciorul drept îi amorţise. Bărbatul îl dezarmase fără să se ostenească prea mult. A simţit cum îl cuprinde panica.

Bărbatul a făcut o mişcare bruscă spre stânga, îndreptându-se către Monique. Ea a întins ambele picioare în faţă, într-un efort curajos de a-l respinge.

— Nu te apropia de mine, tică…

El i-a depărtat brusc picioarele şi a luat arma de jos. S-a întors calm şi a îndreptat-o spre Tom.

Acesta nu mai avea nici o soluţie. Acum se punea doar problema supravieţuirii. S-a îndreptat de spate.

— Ai câştigat.

Carlos a coborât puţin pistolul, care a tresărit apoi în mâna lui. Glonţul a trecut prin coapsa lui Tom. A făcut un pas înapoi, ameţit.

— Câştig întotdeauna, a spus Carlos.

— Thomas! a exclamat Monique, îngrozită. Thomas!

— Întinde-te pe pat, i-a ordonat omul.

— Să nu-i faci vreun rău.

— Ţine-ţi gura şi întinde-te.

Tom a pornit şchiopătând spre pat. Simţea că mintea i se stinge treptat. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Surprinzător, acum nici nu-i mai păsa ce îi va face acel bărbat. Însă rămâneau Kara, dar şi Monique, apoi mama lui, şi ele aveau să moară.

Şi mai era şi tatăl lui. Ar fi vrut să stea de vorbă cu el.

S-a auzit scâncind în clipa când s-a lăsat pe pat.

Un glonţ i-a pătruns în stomac.

Un al doilea l-a izbit în piept.

Camera şi-a pierdut contururile, dispărând.

Întuneric.

Secretarul de stat adjunct Merton Gains a aplecat capul ca să iasă de sub umbrelă şi s-a strecurat în automobilul Lincoln. De când se mutase din Arizona la Washington, se obişnuise cu aversele. De fapt, le socotea înviorătoare.

— Bravo, s-a pus serios pe plouat, a spus el.

Aflat la volan, George Maloney a dat din cap.

— Da, într-adevăr, domnule.

Irlandezul nu dovedea nici un fel de emoţie. Niciodată nu se manifesta. De aceea, Gains renunţase la încercările de conversaţie. Omul era plătit să şofeze şi să-i asigure protecţia.

— La aeroport, George. Spre zone mai uscate ale Pământului.

— Am înţeles, domnule.

Miranda insistase să locuiască în casa lor din Tucson măcar iarna, însă după doi ani, viaţa din Washington i se părea searbădă, iar ea găsise motiv să revină acasă chiar şi în cursul lunilor călduroase. În sinea lui, şi Merton ar fi procedat la fel dacă i s-ar fi oferit prilejul. Amândoi se născuseră în deşert şi parcă erau făcuţi să trăiască acolo. Asta era tot.

Ploaia bătea neîncetat în geamuri. Traficul aproape că îngheţase.

— Vă întoarceţi joi, domnule?

Gains a oftat.

— Azi la Tucson, mâine în California, înapoi joi; exact.

Telefonul mobil, aflat în buzunarul de la piept, a sunat.

— Prea bine, domnule. Poate stă şi ploaia până atunci.

Gains a scos telefonul.

— George, îmi place ploaia. Păstrează lucrurile curate. Ceva de care avem mare nevoie pe aici, nu?

Nici un zâmbet.

— Da, domnule.

A răspuns la telefon.

— Gains.

— Da, domnule Gains, îl am pe un domn Bob Macklroy la telefon. Spune că e vorba de ceva important.

— Fă-mi legătura, Venice.

— Imediat.

Câteodată, Washingtonul i se părea că seamănă cu o reuniune a colegilor de facultate. Era uimitor câte slujbe încăpuseră pe mâinile absolvenţilor de la Princeton de când Blair fusese ales preşedinte. Toţi, oameni calificaţi, desigur; nu avea motive de nemulţumire. Contribuise şi el la creşterea procentajului de angajaţi dintre foştii absolvenţi de Princeton, majoritatea veniţi cu recomandări. Acest Bob, de pildă, nu era un om al Washingtonului, însă lucra ca secretar adjunct la Biroul Internaţional pentru Narcotice, asta în parte pentru că jucase cândva baschet cu Merton Gains, care ajunsese secretar de stat adjunct.

— Bună, Bob.

— Bună, Merton. Mulţumiri că mi-ai răspuns.

— Oricând, omule. Te înţelegi bine cu Tim?

Bob nu s-a deranjat să răspundă direct la întrebare.

— E la Sao Paulo vreme de câteva zile. Nu suntem siguri că eşti persoana cea mai indicată pe care să o anunţăm în legătură cu o anumită problemă. E ceva neobişnuit, şi nu ştim cui să ne adresăm. Tim s-a gândit la FBI, dar…

— Hai să vedem, Bob. Despre ce e vorba?

— Cum să zic… a şovăit acesta.

— Hai, spune odată. Şi vorbeşte ceva mai tare, pentru că aici plouă cu găleata. Duruie ca un tren în mers.

— De acord, dar totul pare foarte ciudat. Îţi spun ce ştiu. Mi se pare că are o oarecare legătură cu Legea Gains.

Gains s-a sumeţit puţin. Lui Bob nu-i era caracteristică o atitudine atât de evazivă. Era vorba de ceva serios, lucru ce răzbătea nu doar în glasul lui, ci prin menţionarea legii ce fusese respinsă la câteva voturi, după ce fusese propusă de el în urmă cu doi ani, pe vremea când era senator. Era din nou de actualitate, chiar dacă cu unele amendamente, dar numele său rămăsese încă legat de ea. Legea urmărea să impună restricţii stricte privind numeroasele vaccinuri noi ce se lansau pe piaţă, cerând ca ele să fie supuse la o serie foarte cuprinzătoare de teste. Trecuseră doi ani de când Corina, cea mai mică dintre fiicele lui, murise de o boală autoimună după ce i se administrase un nou vaccin împotriva SIDA. FDA aprobase acel vaccin. Gains reuşise să interzică folosirea lui, dar în fiecare lună ieşea câte un nou vaccin pe piaţă, iar numărul victimelor creştea.

— Dacă nu-mi spui tot, o să trimit pe cineva acolo să scoată totul cu forţa de la tine, a zis el.

Putea spune aşa ceva doar unui om ca Bob, fost coleg de vestiar, care avusese cea mai bună aruncare de trei puncte din tot colegiul. Ştiau cu toţii că Merton Gains se ferea să calce până şi o furnică, dacă aceasta se întâmpla să se rătăcească pe trotuar.

— O să am grijă să-mi ţin uşa încuiată, a spus Bob. Apoi a oftat. Acum câteva zile am primit un telefon ciudat de la un bărbat pe nume Thomas Hunter. El…

— Acelaşi Thomas Hunter care a creat problema aceea la Bangkok? l-a întrebat Gains.

Incidentul îi fusese dat spre rezolvare în acea dimineaţă. Un cetăţean american, identificat ca fiind Thomas Hunter din datele prezentate de liniile aeriene, le răpise pe Monique de Raison şi pe o altă femeie rămasă neidentificată din holul hotelului Sheraton. Francezii săriseră ca arşi, thailandezii cereau să se intervină, până şi bursa reacţionase. Raison Pharmaceutical nu era o companie de mâna a treia. Iar momentul ales pentru o asemenea acţiune nici nu putea fi mai nepotrivit: francezii tocmai anunţaseră lansarea pe piaţă a unui noi vaccin.

După părerea lui Gains, sincronizarea era aproape perfectă.

— Da, cred că s-ar putea, a spus Bob.

— Ţi-a telefonat? Când?

— Acum câteva zile. De la Denver. A spus că vaccinul Raison va suferi o mutaţie, devenind un virus ucigător, capabil să distrugă jumătate din populaţia lumii. Chestii de om nebun.

Nu neapărat.

— Bine, deci avem un nebun care a reuşit să ajungă până în Thailanda, unde a răpit-o pe fiica lui Jacques de Raison. Asta ştie deja toată lumea. A mai spus şi altceva?

— De fapt, da. Nu m-am gândit la asta decât după ce i-am văzut astăzi numele în telegramele de presă. Aşa cum ai spus şi tu, un dement, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, mi-a spus că derbiul Kentucky avea să fie câştigat de un cal pe nume Joy Flyer.

— Şi? Derbiul acela nu s-a desfăşurat acum trei zile?

— Ba da. Numai că el mi-a spus asta înainte de cursă. Obţinuse informaţia dintr-un vis, după cum tot din vis ştia de vaccinul Raison…

— Chiar ţi-a spus numele calului câştigător înainte de cursă?

— Exact asta ziceam. E o nebunie, îmi dau seama.

Gains s-a uitat pe geam. Nu reuşea să vadă nimic dincolo de şiroaiele de apă ce alunecau în josul lui. Mai auzise lucruri nebuneşti în viaţă, dar asta depăşea orice imaginaţie.

— Şi ai pariat pe calul acela?

— Din nefericire, mi-am scos din minte discuţia respectivă, asta până azi, când i-am văzut numele apărând din nou. Dar am făcut unele investigaţii. Sora lui, Kara Hunter, a câştigat peste

trei sute de mii de dolari la pariuri. Erau la Atlanta, unde au făcut o scenă de toată frumuseţea la CDC.

Ceva nu era în regulă.

— Prin urmare, avem doi nebuni. Ce ai aflat despre ea?

— E asistentă medicală. A absolvit cu brio. O fată inteligentă, din câte mi s-a spus. Nu e vorba de o nebună tipică.

— Dar nu crezi că puştiul ăla ştie ceva.

— A zis că ştie despre Joy Flyer, lucru ce s-a adeverit. Şi a mai zis că ştie ceva despre vaccinul Raison. Doar asta spun şi eu.

— Bine, Bob. E de ajuns să spunem că Thomas Hunter e dus cu totul – în America vei găsi la fiecare colţ de stradă câte-un individ ca el, care de obicei are şi o pancartă şi cântă în gura mare despre sfârşitul lumii. E bine. Cel puţin avem o motivaţie. Însă, în cazul acesta ai dreptate, şi trebuie să anunţi CIA şi FBI-ul. Ai făcut un raport?

— E totul pregătit.

— Atunci trimite-l. Specialiştii în profiluri criminale vor fi în culmea extazului să se apuce de caz. Să-mi trimiţi şi mie o copie prin fax, bine?

— Sigur.

— Şi fă-mi un serviciu. Dacă mai telefonează, întreabă-l cine va câştiga NBA-ul.

Asta l-a făcut pe Bob să chicotească.

Gains a închis telefonul mobil, apoi şi-a încrucişat picioarele. Dar dacă Thomas Hunter ştia mai multe decât câştigătorul derbiului Kentucky? Imposibil, desigur, dar la fel de imposibilă păruse şi informaţia privind câştigătorul acelei curse.

Hunter plecase cu avionul de la Atlanta. Sediul central al CDC se afla acolo. Logic. Hunter este convins că un virus va produce ravagii în întreaga lume, se duce la CDC, iar cei de acolo se prăpădesc de râs în faţa unor aserţiuni atât de ridicole, aşa că omul se duce drept la sursa aşa-numitului virus.

Bangkok.

Interesant. Un caz de nebunie care face toţi banii. Cu certificat de autenticitate.

Cu toate astea, de câte ori l-a ajutat nebunia pe cineva să câştige trei sute de mii de dolari la o singură cursă de cai?

22

— Thomas.

O voce plăcută. Chemându-l pe nume. Sunând ca mierea de dulce. *Thomas.*

— Thomas, trezeşte-te.

Glas de femeie. Iar mâna ei se află pe obrazul lui. Se trezea, dar nu era sigur dacă se trezise de-a binelea. Mâna de pe obrazul lui putea foarte bine să facă parte dintr-un vis. Pe moment, lăsă ca totul să fie un vis.

Îi plăcea acel vis. Monique îi ţinea mâna pe obraz. Franţuzoaica hotărâtă, care se speriase că el ar putea muri. *Thomas!* strigase ea. *Thomas!*

Dar, nu. Nu era Monique. Era Rachelle. Da, mai bine aşa. Îngenunchease lângă el, şi îl mângâia pe obraz. Stătea aplecată deasupra lui, şoptindu-i numele. *Thomas.* A întins buzele, gata să-l atingă pe gură. Sosise momentul să-l trezească pe frumosul prinţ.

— Thomas?

El a deschis ochii brusc. Cerul, albastru. Zgomot de cascadă. Rachelle.

A icnit, apoi s-a ridicat în capul oaselor. Se afla tot pe plaja unde adormise după căderea întunericului. A aruncat o privire în jur. Nu a văzut nici un animal. Şi nici vreun Roush. Doar pe Rachelle.

— Îţi aminteşti? l-a întrebat ea.

Îşi amintea. Lacul. Scufundarea în adâncuri. Extazul. Impresia încă stăruia, mai ales acolo, aproape de cascada zgomotoasă.

— Da. Încep să-mi amintesc, a spus el. Ce oră e?

— E amiază. Ceilalţi se pregătesc.

Şi-a mai adus aminte de Traversare şi de afirmaţia lui Teeleh privind avarierea navei la aterizare. Pentru ce se pregătesc?

— Pentru Adunarea din seara aceasta.

Vorbea de parcă el ar fi trebuit să ştie.

— Sigur. S-a uitat la apa translucidă a lacului şi şi-a dorit să mai înoate în el. Putea să se scufunde în el ori de câte ori dorea? S-a ridicat în genunchi. De fapt, încă nu-mi aduc aminte totul.

— Ce anume nu-ţi aminteşti?

— Cum să spun… nu ştiu. Dacă aş şti, mi-aş aduce aminte. Dar cred că înţeleg Marea Romanţă. E vorba de Elyon.

Ochii ei s-au luminat.

— Da.

— E vorba de alegere, salvare şi câştigarea iubirii, pentru că asta face Elyon.

— Exact! a exclamat ea.

— Şi e ceva ce facem pentru că în acest fel devenim şi noi Elyon-i.

— Spui cumva că vrei să mă alegi?

— Fac eu aşa ceva?

Ea a ridicat din sprâncene.

— Iar acum glumeşti în legătură cu asta, prefăcându-te că nu te interesează. În realitate, însă, îţi doreşti cu disperare iubirea mea şi vrei ca eu să doresc cu disperare iubirea ta.

El şi-a dat seama că Rachelle avea dreptate. Era prima oară când recunoştea asta faţă de el însuşi, însă auzind-o pe ea spunând acest lucru, a înţeles că se îndrăgostise de femeia care stătea îngenuncheată lângă el pe malul lacului. Trebuia să o curteze, numai că acum *ea* îl curta pe el.

Rachelle aştepta ca el să spună ceva.

— Da, a zis el.

Rachelle a sărit în picioare.

— Vino!

El s-a ridicat şi s-a scuturat de nisip.

— Ce trebuie să facem?

— Să mergem prin pădure, a spus ea, cu o sclipire jucăuşă în ochi. Te voi ajuta să-ţi aduci aminte.

— Să-mi aduc aminte pădurea?

Au pornit în susul pantei.

— Mă gândeam la altceva. Dar şi aşa ar fi bine.

Ea s-a întors şi a încremenit.

— Ce este acela?

El i-a urmărit privirea şi a văzut cu claritate. O pată mare, roşie, se întinsese pe nisipul alb pe care dormise.

Sânge.

A clipit a mirare. Visul lui? Lupta din hotel i s-a derulat prin minte.

Nu, imposibil. Era doar un vis. *Nu avea* nici o rană.

— Nu ştiu, a zis el. Când am înotat în lac, am trecut prin apă roşie, să fie de la asta?

— Niciodată nu se ştie ce se întâmplă cu Elyon, a spus ea. Doar că totul va fi minunat. Vino.

S-au îndepărtat de lac. Însă amintirea petei roşii de pe nisip a stăruit în mintea lui Tom. Exista posibilitatea, indiferent cât de vagă, că se deosebea de Rachelle. Că nu aparţinea acelor locuri. Că Rachelle se îndrăgostise de cineva care nu era ceea ce părea.

Că Teeleh avea dreptate.

O oră mai târziu, toate aceste gânduri se risipiseră.

S-au plimbat râzând, iar Rachelle s-a jucat cu mintea lui în aşa fel, încât i-a întărit hotărârea de a o cuceri. Încetul cu încetul, au început amândoi să lase deoparte şarada şi să se îmbrăţişeze.

Ea i-a arătat trei mişcări noi de luptă pe care le învăţase de la Tanis, două lovituri din aer şi una din poziţia întins pe spate, în eventualitatea că luptătorul ar fi căzut astfel în timpul luptei, a precizat ea. El a reuşit să le deprindă pe toate, dar nicidecum cu precizia demonstrată de ea. La un moment dat, Rachelle a trebuit să-l prindă când el s-a dezechilibrat şi a căzut spre ea.

Aşadar, ea îl salvase. Iar lui acest lucru i s-a părut extrem de ispititor.

Imediat după aceea, el i-a răspuns la acea favoare luptând cu o sută de Shataiki fantomatici, reuşind ca în acelaşi timp să o trântească la pământ. Spre deosebire de Tanis şi de Palus, el nu s-a prăbuşit. Era o realizare importantă, astfel încât Tom a început să aibă o părere foarte bună despre sine.

Ţinându-şi mâinile împreunate la spate şi cufundată în gânduri, Rachelle a mers alături de el.

— Povesteşte-mi mai multe despre visele tale, a spus ea, fără să-l privească.

— Nu reprezintă nimic. Absurdităţi.

— Serios? Tanis nu e de aceeaşi părere. Aş vrea să ştiu mai multe. Cât de reali sunt ceilalţi?

Tanis vorbea despre visele lui? Visele erau ultimul lucru despre care dorea Tom să discute în acele momente. Mai ales cu Rachelle. Dar nu o putea minţi.

— Visele par destul de reale. Însă ţin de istorii. Vorbim despre o realitate cu totul diferită.

— Da, aşa au zis şi ei. Aşadar, e ca şi cum ai trăi cu adevărat în istorii?

— Când visez? Da.

— Şi ce părere ai despre acest loc – a zis ea, şi a făcut semn cu mâna spre copaci – în visele tale?

Era cea mai nefericită întrebare ce i se putea adresa.

— De fapt, când visez, e ca şi cum aş fi acolo, nu aici.

— Dar când eşti acolo, îţi aduci aminte de acest loc?

— Sigur. Dar e… ca un vis.

Ea a dat din cap.

— Prin urmare, eu sunt ca un vis?

— Tu nu eşti vis, a spus Tom, simţindu-se pierdut. Te plimbi alături de mine, iar eu te-am ales.

— Nu cred că-mi plac visele tale.

— Nici mie.

— În aceste vise, ai mamă şi tată?

— Da.

— Ai o viaţă deplină, cu amintiri, pasiuni şi tot ce ne face să fim umani?

Întrebarea nu pica deloc bine.

Văzând că el nu răspunde, ea s-a oprit din mers.

— Ce faci în vise?

Până la urmă, trebuia să-i spună. Îl obligase s-o facă.

— Chiar vrei să ştii?

— Da. Vreau să ştiu totul.

Tom a continuat să meargă înainte, gândindu-se la cea mai bună modalitate de a exprima lucrurile pentru ca ea să poată înţelege.

— Trăiesc în istorii, înainte de Marea Înşelătorie, încercând să împiedic răspândirea germenului Raison. Crede-mă, Rachelle, e ceva îngrozitor. E real! Ca şi cum m-aş afla cu adevărat acolo, şi

tot ce se petrece aici ar fi un vis! Ştiu că nu e aşa, desigur, dar când mă găsesc acolo, ştiu de asemenea că totul e real.

Să fi fost aceasta cea mai bună modalitate de a explica lucrurile? Într-un fel sau altul, Tom se îndoia că exista un mod perfect de a prezenta situaţia.

Înainte ca ea să-i poată pune o nouă întrebare, a continuat. Era mai bine să aibă sub control felul în care se destăinuia.

— Da, am un trecut complet în istorii. Amintiri, familie, întreaga textură a vieţii reale.

— Dar e absurd! a exclamat ea. Ai creat o lume imaginară, care cuprinde la fel de multe detalii ca şi cea reală. Chiar mai multe, pentru că în vis nu ţi-ai pierdut memoria. Acolo ai propriul trecut, însă aici nu poţi vorbi despre aşa ceva. Aşa este?

— Exact!

— Este absurd!

— Nu mai rezist. E o situaţie înnebunitoare. Cu puţin timp înainte ca tu să mă trezeşti, luptam împotriva unui bărbat care voia cu orice preţ să mă ucidă. Cred că de fapt m-a ucis. A tras trei gloanţe de pistol în mine.

Apoi şi-a pipăit pieptul.

— Chiar aşa? Cu un pistol? Presupun că asta e o armă imaginată. Şi de ce te luptai cu acest bărbat?

— Încerca să o răpească pe Monique, a spus el, fără să se gândească.

— Monique? O femeie?

— O femeie care nu reprezintă nimic pentru mine! Nu, afirmaţia nu era întru totul sinceră. Nu reprezintă nimic în sens romantic.

— Eşti îndrăgostit de altă femeie în vis?

— Nu, sigur că nu. Nicidecum. O cheamă Monique de Raison, şi ea ar putea reprezenta elementul-cheie pentru împiedicarea răspândirii germenului Raison. O ajut pentru că ea m-ar putea sprijini în încercarea de a salva lumea, nu pentru că e frumoasă. Nu o pot ignora doar pentru că tu nu ai vrea să visez despre ea.

Asta însemna divulgarea prea multor informaţii.

Era convins că văzuse o sclipire în ochii lui Rachelle. Gelozia era cu siguranţă un sentiment ce curgea prin venele lui Elyon.

— Vorbeşti ca şi cum visele tale ar fi mai importante decât realitatea. Te îndoieşti de realitatea vreunui amănunt? a întrebat ea, şi a făcut un gest larg, în care includea şi pădurea. Că eu n-aş fi reală? Că romanţa noastră n-ar fi adevărată?

— Nici gând. Asta se întâmplă doar când visez.

Trebuia să se oprească înainte de a o deruta complet.

Rachelle a rămas cu privirea aţintită multă vreme asupra lui. Tom a hotărât să-şi ţină gura. Nu slujea la nimic să-i vorbească lui Rachelle. Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat în altă parte.

— Thomas Hunter, nu-mi plac deloc visele tale. Aş vrea foarte mult să nu mai visezi aşa ceva.

— Sunt convins că vor înceta. Nici mie nu-mi plac.

— Eşti aici. Cu mine. Acum o oră te-am urmărit cum dormeai pe malul lacului. Crede-mă, îţi spun că la vremea aceea nu te luptai cu nimeni şi nici nu erai ucis. Corpul tău se afla aici! Dacă te-aş fi pişcat, te-ai fi trezit chiar atunci.

— Întocmai. Şi nu există nici o Monique. E doar un vis, ştiu. Mă aflu aici. Cu tine.

Trăsăturile ei s-au mai îndulcit.

— Probabil că visele tale nu sunt decât o descoperire fascinantă. Dar nu sunt convinsă că-mi place când aud că visezi altă femeie când mă ai pe mine în braţe.

Înţelegi?

— Perfect.

Rachelle nu părea mulţumită pe deplin.

— În afară de încercarea de a salva lumea, ce altceva mai faci în istorii?

— Păi… cred că acolo sunt scriitor. Dar unul nu prea bun, îmi pare rău s-o spun.

— Un povestitor! Deci, eşti povestitor. Poate de aceea visezi. Te-ai lovit la cap, ţi-ai pierdut memoria şi ai uitat cum să spui poveşti, aşa cum o făceai în satul tău. Dar subconştientul tău nu le-a uitat. În visele tale, inventezi o poveste nemaiauzită!

Probabil că Rachelle avea dreptate. De fapt, era o idee plauzibilă.

— Tot ce se poate. Ce spune Tanis?

— Că tu şi cu el aţi putea organiza o expediţie încununată de succes în pădurea neagră, folosindu-vă de informaţiile aduse din visele tale referitoare la istorii. Eu cred că e vorba doar de imaginaţia unui povestitor, dar el este de altă părere.

În mintea lui Tom s-a declanşat alarma. Era clar că avertismentul lui Michal nu îl influenţase deloc pe Tanis.

— El a spus asta?

— Da. Dacă nu aş fi insistat să vin singură până lângă lac pentru a te găsi după ce Michal ne-a zis că eşti aici, ar fi venit şi el. Spune că are nişte idei noi pe care ţine să ţi le împărtăşească.

Tom şi-a spus că trebuia să îl evite pe Tanis până când lămurea acea problemă.

— Mă bucur că ai venit singură, a spus el.

— Şi eu.

— Voi încerca să nu visez.

— Ori, mai bine, visează-mă pe mine.

Adunarea din acea seară a alungat toate temerile şi îndoielile care mai stăruiau în mintea lui Tom. Au pornit pe drumul dinspre lac, rămânând tăcuţi aproape jumătate din cele cincisprezece minute cât a durat urcuşul. Tom a trecut peste o porţiune de nisip alb din partea dreaptă a lacului. Cu un aer absent, a realizat că pata roşiatică dispăruse.

Din câte îşi aducea aminte, aceea era prima Adunare la care participa.

O ceaţă călduţă dinspre cascadă plutea pe deasupra grupului. Mulţi dintre participanţi stăteau deja pe nisip, cu braţele întinse către apa ce bubuia ca un tunet.

Tom a căzut în genunchi, simţindu-şi inima bătându-i puternic din cauza emoţiei. Aşteptase prea mult, mult prea mult. Brusc, o ceaţă caldă l-a izbit în faţă. Viziunea a explodat într-o minge roşie de foc, aşa că a icnit, aspirând şi mai multă ceaţă în plămâni.

Elyon.

Era conştient că umezeala îi gâdila limba. Dulceaţa zahărului, combinată cu aromă de vişine, i-a invadat gura. A înghiţit. Aroma florilor de gardenia i-a explodat în nări.

Cu o blândeţe nemaiîntâlnită, apa lui Elyon l-a înconjurat, având grijă să nu-i copleşească mintea. Şi asta, în mod deliberat.

Mingea roşie de foc s-a transformat brusc într-un fluviu albastru-închis, care curgea la baza capului lui Tom, coborând pe şira spinării, mângâindu-i fiecare nerv. Plăcerea, foarte intensă, a ţâşnit de-a lungul fiecărui nerv către extremităţile trupului. Tom s-a lăsat să cadă pe burtă, iar corpul a început să-i vibreze de dorinţă.

Elyon.

Zgomotul cascadei a sporit în intensitate şi, în timp ce el stătea întins pe pământ, ceaţa i-a căzut pe spate. Mintea lui se cutremura în faţa acelui Creator, care i se adresa prin imagini, culori, mirosuri şi emoţii.

Apoi, la urechi i-au ajuns primele acorduri. Au trecut prin timpan, muşcând din mintea lui. O notă gravă, mai joasă decât urletul gutural ce se aude când un milion de tone de combustibil explodează la lansarea unei rachete. Tonul bubuitor a câştigat o octavă, a devenit forte şi a început să graveze un cântec în creierul lui Tom. Nu auzea nici un cuvânt, ci numai muzica. La început, o singură melodie, căreia i s-a alăturat apoi o alta, cu totul unică, însă în armonie cu prima. Prima îi mângâia urechea; cea de-a doua râdea. Apoi o a treia melodie s-a alăturat primelor două, urlând de plăcere. Apoi s-au născut a patra şi a cincea, şi tot aşa, până când Tom a auzit o sută de melodii străbătându-i mintea, fiecare dintre ele fiind unică, fiecare, distinctă.

Şi toate, împreună, doar o notă de la Elyon.

O notă care striga: *Te iubesc.*

Acum, Tom începuse să gâfâie. Şi-a întins braţele. Pieptul îi palpita pe nisipul cald. Simţea câte o gâdilătură la fiecare picătură minusculă de ceaţă care îi atingea pielea.

Elyon.

Şi eu! Şi eu! voia el să strige. *Şi eu te iubesc.*

Îi venea să urle acele cuvinte. Să le urle cu tot atâta patimă cât îi stârnise acum apa lui Elyon. A deschis gura şi a gemut. Un geamăt mut, ridicol, care nu spunea absolut nimic, şi totuşi era el, omul care i se adresa lui Eylon.

Apoi, a articulat cuvintele din mintea lui, care ţipau să fie rostite.

— Te iubesc, Elyon, a spus el moale.

Imediat după aceea, o nouă cascadă de culori i-au explodat în minte. Auriu, albastru şi verde, toate acestea i s-au prăvălit în cap, umplând fiecare colţişor al creierului cu un sentiment de încântare extremă.

S-a rostogolit pe o parte. Cele o sută de melodii au crescut în intensitate, diversificându-se, devenind o mie – ca o coardă grea, întreţesută, care a plesnit de-a lungul spinării lui. Nările i s-au umplut de un miros puternic de liliac, trandafiri şi iasomie, iar ochii i s-au umezit datorită intensităţii tuturor acestora. Ceaţa i-a scăldat trupul, fiecare milimetru al pielii lui vibrând de plăcere.

— Te iubesc! a strigat Tom.

Se simţea ca şi cum ar fi stat în pragul unei uşi deschise spre marginea unei suprafeţe întinse către orizont, care fierbea de emoţie pură stârnită de culori, imagini, sunete şi mirosuri care, toate, îi explodau în faţă cu forţa unei furtuni. Era ca şi cum Elyon ar fi fost ca un ocean fără fund, iar Tom nu reuşea să guste decât o picătură, dar şi aceea apărută întâmplător. Ca şi cum ar fi fost el însuşi o simfonie cântată de o mie de instrumente, şi o singură notă îi tăiase picioarele cu forţa ei.

— Te iubeeeesc! a strigat el lung.

A deschis ochii. Şiraguri lungi de culoare se furişau prin ceaţa de deasupra lacului. Lumina s-a răspândit din cascadă, iluminând întreaga vale, de parcă ar fi fost miezul zilei. Toţi oamenii şi toate animalele stăteau pe pământ, astfel încât ceaţa le scălda trupurile. Mai tot ce era viu s-a cutremurat vizibil, dar nici un sunet nu a acoperit zgomotul cascadei. Tom şi-a lăsat capul din nou pe nisip.

Apoi, vorbele lui Elyon i-au stârnit un ecou în minte.

Te iubesc.
Pentru mine, eşti fără de preţ.
Eşti chiar al meu.
Uită-te din nou la mine şi zâmbeşte-mi.

Lui Tom i-a venit să urle. Incapabil să se abţină, a lăsat cuvintele să îi iasă din gură ca un torent.

— Doar la *tine* voi privi mereu, Elyon. Te venerez. Venerez până şi aerul pe care îl respiri. Venerez pământul pe care calci. Fără tine, nimic nu există. Fără tine, aş muri de o mie de ori. Nu-mi îngădui să te părăsesc.

Te iubesc, Thomas.

Vrei să urci pe stâncă?

Stâncă? A văzut faleza de culoarea perlei, peste care curgea apa cascadei.

De peste lac a răzbătut un glas.

— Cine ne-a făcut?

Tanis era în picioare, strigându-şi provocarea.

Tom s-a chinuit să se ridice. Ceilalţi se ridicau încet în picioare, ţipând ca să acopere zgomotul cascadei bubuitoare:

— Elyon! Elyon este Creatorul nostru!

Ca la un spectacol de artificii, culorile au continuat să se răspândească în mintea lui. Ameţit, a privit în jur. Nimeni nu se uita la el. Etalarea de culori reprezenta pur şi simplu un abandon al afectelor, ridicol în orice alt context, dar de o sinceritate aproape absolută aici.

Glasul copilului a răsunat din nou în mintea lui.

Vrei să urci pe stâncă?

Tom s-a întors către pădurea ce se sfârşea la marginea stâncii. Să urce pe stâncă? În spatele lui, ceilalţi au început să fugă spre lac.

Chicotind din nou.

Vrei să te joci cu mine?

Atras acum în mod inexplicabil, Tom a urcat în fugă malul, îndreptându-se către stâncă. Chiar dacă observaseră asta, ceilalţi nu au lăsat să se vadă. Curând, vuietul cascadei a fost însoţit de gâfâitul lui.

A pătruns în pădure şi s-a apropiat de stâncile falezei cu un sentiment de spaimă amestecată cu respect. Era posibil să urce? S-a gândit să se întoarcă, alăturându-se celorlalţi. Însă el fusese chemat acolo. Să escaladeze stâncile. Să se joace. A continuat să alerge.

A ajuns la poalele stâncilor ce alcătuiau faleza. I-ar fi fost imposibil să escaladeze peretele neted de piatră. Dacă ar fi găsit vreun copac aproape de acel zid, unul suficient de înalt, ar putea ajunge în vârful lui, urcând din creangă în creangă. Copacul aflat lângă el, de pildă. Trunchiul lui ce radia o lumină roşiatică ajungea până la buza falezei, care se găsea la o sută de metri deasupra.

Tom s-a prins de creanga cea mai joasă şi a început să urce. I-au trebuit doar câteva minute ca să ajungă în vârful copacului, iar apoi pe faleză. Şi-a dat drumul de pe o creangă pe suprafaţa de piatră de dedesubt. Din stânga răzbătea zgomotul produs de cascada ce se azvârlea peste buza falezei. S-a ridicat şi a înălţat ochii.

În faţa lui apa clipocea slab, lovindu-se de un mal aflat la doar douăzeci de paşi de marginea falezei. Un alt lac. Însă mult mai întins, arătând ca o mare. Apele sale verzi, licărind în lumină, se întindeau până spre orizont, mărginite de o fâşie largă de nisip alb, care mergea până la liziera pădurii impunătoare, de culoare albastră şi aurie, deasupra căreia se ridicau coroanele verzi.

Tom a făcut un pas înapoi şi a inspirat adânc. Pe fâşia de nisip alb ce mărginea suprafaţa ca de smarald se vedeau animale ciudate, care stăteau în picioare ori culcate aproape de apă. Acestea semănau cu leii de dedesubt, dar păreau să sclipească în culori pastelate. Şi stăteau pe plajă, parcă la distanţă egală unul de celălalt, până departe, atât cât putea cuprinde cu privirea.

S-a întors spre cascadă şi a văzut cel puţin o sută de creaturi ce semănau cu nişte libelule uriaşe, plutind deasupra apei ce se prăvălea peste stâncă. Tom s-a ascuns în spatele unui bolovan. Oare fusese văzut? A studiat creaturile care, bătând din aripile translucide, zburau în formaţie. Ce făceau acele fiinţe?

Aşadar, aceasta era apa lui Elyon. O mare ce se întindea cât vedeai cu ochii. Poate chiar mai departe.

— Bună ziua.

Tom s-a întors. La mai puţin de cinci paşi de el stătea un băieţel. Tom a făcut doi paşi în spate, cât pe ce să cadă.

— Nu te teme, a zis băiatul şi a zâmbit. Tu eşti cel care s-a rătăcit?

Băieţelul îi venea lui Tom până la brâu. L-a privit cercetător cu ochii lui verzi şi rotunzi, ce sclipeau pe sub părul blond ce îi cădea pe frunte. Avea umerii slăbuţi, ciolănoşi, iar braţele subţirele îi atârnau moale pe lângă trup. Purta doar o legătură în jurul şalelor.

Tom şi-a înghiţit nodul din gât.

— Da, aşa cred, a spus el.

— Văd că îţi place aventura. Cred că eşti primul din neamul tău care calcă pe această faleză, a spus băiatul, apoi a chicotit.

Incredibil. Deşi era atât de mărunt şi plăpând, băiatul se purta cu siguranţa cuiva mult mai în vârstă. Tom a presupus că avea în jur de zece ani. Cu toate acestea, nu vorbea ca un copil atât de mic.

— Te cheamă Thomas? l-a întrebat băiatul.

Îmi ştie numele. E din alt sat? Poate chiar din satul meu?

— Am dreptul? Pot să mă aflu aici?

— Da. Ai dreptul. Dar nu cred că vreunul dintre ceilalţi ar putea trece de lac pentru a urca pe faleză.

— Eşti din alt sat? a întrebat Tom.

Băiatul l-a măsurat cu o expresie amuzată pe chip.

— Arăt ca fiind din alt sat?

— Nu ştiu. Nu, nu chiar. Sunt eu din alt sat?

— Cred că asta e adevărata întrebare, nu?

— Da. Te-a chemat Elyon. Să mă întâlneşti.

Băiatul avea ceva aparte. Ceva deosebit în felul în care stătea, cu picioarele abia apăsând nisipul alb. Ceva neobişnuit în felul în care ţinea degetele îndoite, în felul în care respira egal şi cum îi străluceau ochii ca nişte smaralde. Băiatul a clipit.

— Eşti ca un… Roush?

— Dacă sunt ca un Roush? A, da, într-un fel. Dar nu chiar. Băiatul a ridicat un braţ către creaturile ce semănau cu libelulele, dar nu s-a uitat spre ele. Ele seamănă cu Roush-ii, dar mă poţi considera orice doreşti. A întors capul spre şirul de

creaturi asemănătoare leilor, întinse de-a lungul malului mării. Ele sunt cunoscute sub numele de Roshuim.

Tom s-a uitat la băiat.

— Tu… tu eşti mai mare, adevărat? Ai o cunoaştere vastă?

— Ştiu tot ce-am văzut de când exist.

Era evident că băiatul nu vorbea ca un copil.

— Şi cât timp înseamnă asta?

Copilul s-a uitat întrebător la Tom.

— Care timp?

— De când exişti.

— De foarte mult timp. Dar mult prea puţin ca măcar să încep a trăi ceea ce voi trăi la vremea mea.

Băiatul s-a scărpinat în creştet. Apoi, privind spre mare, a vorbit din nou:

— Ce înseamnă să te întorci la Elyon după ce l-ai ignorat atât de multă vreme?

— Ştii asta? Cum de ştii?

În ochii copilului a apărut o sclipire.

— Vrei să te plimbi?

Băiatul s-a întors către ţărmul nisipos şi a păşit cu un aer degajat, fără să se uite în urmă. Tom a aruncat o privire în jur, apoi l-a urmat.

Era lumină ca ziua, deşi Tom ştia că era de fapt noapte.

— Te-am văzut uitându-te peste apă. Ştii cât de întinsă e marea asta? l-a întrebat băiatul.

— Mi se pare foarte întinsă.

— Se întinde pe vecie, i-a spus băiatul. Nu este extraordinar?

— Pe vecie?

— Foarte interesant, nu crezi?

— Elyon poate face aşa ceva?

— Da.

— Păi, într-adevăr… e foarte interesant.

Băiatul s-a apropiat de apă. Tom l-a urmat, parcă aşteptând ceva.

— Ia un pumn de apă, i-a zis băiatul.

Tom s-a aplecat, a vârât mâna în apa verde şi călduţă, simţindu-i puterea răspândindu-i-se prin braţ chiar din clipa în care degetele au atins suprafaţa – ca un şoc electric de joasă

tensiune, care parcă i-a transmis un zumzet în oase. A luat un căuş de apă şi a urmărit cum aceasta i s-a scurs printre degete.

— Frumos, nu? Şi nu are capăt. Ai putea călători cu viteză de câteva ori mai mare decât aceea a luminii către centrul ei, şi tot n-ai ajunge niciodată acolo.

I se părea de necrezut că exista ceva ce se putea întinde pe vecie. Spaţiul, poate. Dar o asemenea cantitate de apă?

— Nu mi se pare posibil, a spus Tom.

— Dar este, când înţelegi cine a creat-o. A provenit dintr-o singură lume. Elyon deschide gura, şi de pe limba lui s-ar putea rostogoli o sută de miliarde de lumi ca aceasta. Poate că-l subestimezi.

Tom şi-a întors privirea, brusc jenat de propria lui neştiinţă. Îl subestima? Cum se putea să nu subestimezi pe cineva atât de măreţ?

Copilul a întins mâna pirpirie, lăsând-o să se odihnească în palma lui Tom.

— Să nu te simţi încurcat, i-a zis el încet.

Tom şi-a petrecut degetele în jurul mâinii fragile. Băiatul a ridicat ochii verzi şi mari spre el, iar Tom a simţit o dorinţă disperată de a se apleca şi de a strânge în braţe acel copil. Şi-au reluat plimbarea, de astă dată mână în mână.

— Spune-mi, a îndrăznit Tom. Aş vrea să ştiu ceva.

— Ce anume?

— Am avut nişte vise. M-am prăbuşit în pădurea neagră şi mi-am pierdut memoria, iar de atunci încoace visez despre trecut.

— Ştiu.

— Da?

— S-a răspândit zvonul.

— Dar îmi poţi spune de ce am aceste vise? Cinstit să fiu, îmi dau seama că totul sună ridicol, dar uneori îmi pun întrebarea dacă nu cumva visele mele sunt reale. Ori dacă nu cumva *ceea ce trăiesc acum* nu este un vis. Mi-ar fi de folos dacă aş şti sigur care realitate este reală.

— Te-aş putea ajuta cu o întrebare. Creatorul este un miel sau un leu?

— Nu înţeleg.

— Unii sunt dispuşi să spună: Creatorul este un miel. Unii afirmă că el este un leu. Iar unii spun că e şi una, şi alta. În realitate, el nu e nici miel, nici leu. Toate astea ţin de imaginaţie. Metafore. Cu toate astea, Creatorul este şi miel, şi leu. Ambele păreri sunt corecte.

— Da, îmi dau seama. Metafore.

— Nici una dintre ele nu-l schimbă pe Creator, a spus băiatul. Ci doar modul în care ne gândim la el. Ca în cazul meu. Sunt băiat?

Tom i-a pipăit mâna delicată, şi a simţit că inima i se topeşte, pentru că şi-a dat seama la ce se referea copilul. A rămas mut.

— Băiat, leu, miel. Ar trebui să mă vezi luptând. Nu ai vedea un băiat, un leu *sau* un miel.

Timp de cinci minute, nici unul dintre ei nu a mai spus nimic. S-au mulţumit să păşească înainte, un bărbat şi un copil, mână în mână. Dar nu era doar atât. Nicidecum.

Apoi, Tom şi-a adus aminte de întrebarea despre vise.

— Ce-mi poţi spune despre visele mele?

— Poate că la fel se întâmplă şi cu visele tale.

— Adică ambele sunt reale?

— Tu singur va trebui să stabileşti asta.

Au continuat să meargă. Era posibil ca amândoi să calce pe un nor, nu pe nisip, fără ca Tom să perceapă diferenţa. Simţea că i se învârte mintea. Mâna lui se mişca în ritmul paşilor. Şi strângea mâna băiatului. Degetele au început să-i tremure, dar băiatul nu a părut să observe.

Deşi era clar că o făcuse.

— Ce se întâmplă în pădurea neagră? l-a întrebat Tom. Am fost acolo. Poate am luat vreo gură de apă. De aceea visez despre istorii?

— Dacă ai fi ales apa lui Teeleh, oricine şi-ar da seama.

Da, era logic.

— Atunci, poate-mi spui altceva. Cum se face că Elyon permite existenţa răului în pădurea neagră? De ce nu-i distruge pe Shataiki?

— Pentru că răul oferă creaţiei lui o posibilitate de alegere, a spus copilul, ca şi cum acest concept ar fi fost extrem de simplu de înţeles. Şi pentru că fără el nu ar exista iubire.

— Iubire? s-a mirat Tom şi s-a oprit.
Băiatul şi-a tras mâna dintr-a lui. Cu sprâncenele ridicate a mirare, s-a întors.
— Iubirea este dependentă de rău? a întrebat Tom.
— Am spus eu asta? a făcut băiatul, iar în ochi i-a apărut o sclipire ironică. Cum ar putea exista iubire în absenţa posibilităţii de a alege? Sugerezi cumva că omului ar trebui să i se ia capacitatea de a iubi?
Aceasta era Marea Romanţă. Să iubeşti cu orice preţ.
Copilul s-a întors din nou către mare şi a cuprins-o cu privirea.
— Ştii ce s-ar întâmpla dacă toţi ar alege apa lui Teeleh în locul celei a lui Elyon? a întrebat băiatul.
— Michal a spus că Shataiki-i ar fi eliberaţi. Că ar aduce moartea.
— Moartea. Mai mult decât moartea. O moarte în viaţă. Teeleh i-ar stăpâni pe toţi; aceasta este înţelegerea. Le-ar stăpâni minţile şi inimile. Mirosul morţii lor ar fi de nesuportat pentru Elyon. Iar gelozia lui ar impune un preţ îngrozitor. În ochii verzi ai băiatului a apărut o fulgerare, de parcă în spatele lor s-ar fi aprins nişte focuri. Nedreptatea s-ar îndrepta împotriva lui Elyon şi doar sângele l-ar mulţumi. Mai mult sânge decât ţi-ai putea închipui.
A spus acest lucru cu atâta simplitate, încât Tom s-a întrebat dacă nu cumva se înşelase. Însă băiatul nu era capabil de aşa ceva.
— Dacă ei ar intra în stăpânirea lui Teeleh, ar mai exista vreo cale de ai recâştiga? a întrebat el.
Nu a primit răspuns.
— Oricum, nu-mi închipui că s-ar găsi cineva dornic să schimbe acest loc ori să-l părăsească, a zis Tom.
— Nu trebuie să pleci, ştii asta.
— Decât atunci când visez.
— Atunci, nu mai visa, i-a spus băiatul.
Ideea i s-a părut dintr-odată extrem de simplă. Dacă înceta să viseze, Bangkokul nu ar mai exista!
— Pot face asta?
Băiatul a ezitat.

— Ai putea. Există un fruct care, dacă îl mănânci, nu te va mai lăsa să visezi.

— Chiar aşa, nu voi mai şti de istorii?

— Da, dar problema este: chiar vrei asta? Va trebui să te hotărăşti. Alegerea îţi aparţine. Ai oricând posibilitatea de a alege. Te asigur.

Era dimineaţă devreme când băiatul l-a condus în cele din urmă pe Tom spre faleză şi, după ce l-a îmbrăţişat, Tom a coborât pe copacul roşu, s-a îndreptat spre sat şi, discret, s-a strecurat în pat în casa lui Palus.

Poate se înşela, dar era sigur că, în timp ce se lăsa cuprins de somn, a auzit glasul unui băiat cântând.

23

— Thomas.

O voce plăcută. Chemându-l pe nume. Sunând ca mierea de dulce. *Thomas.*

— Thomas, trezeşte-te.

Glas de femeie. Iar mâna ei se afla pe obrazul lui. Se trezea, dar nu era sigur dacă se trezise de-a binelea. Mâna de pe obrazul lui putea foarte bine să facă parte dintr-un vis. Pe moment, lăsă ca totul să fie un vis.

Îi plăcea acel vis. Rachelle îi ţinea mâna pe obraz. Femeia hotărâtă care îl învăţa mereu figuri de luptă.

— Thomas?

A deschis brusc ochii. Kara. A tresărit şi a sărit în sus.

— Thomas, ce-i cu tine? Cu chipul livid, Kara s-a tras înapoi şi a privit patul. Ce este asta?

Însă Tom rămăsese cu ochii la aparatul de aer condiţionat, unde cineva tăiase legăturile din cearşaf, eliberând-o pe Monique. Femeia dispăruse.

— Thomas! Vorbeşte!

— Ce? a făcut el şi a privit-o. Ce se...?

Cearşafurile de pe pat erau umede. Îmbibate în ceva roşu. Sânge?

A sărit din pat. Stătuse întins pe un aşternut plin de sânge. Şi-a pipăit pieptul şi abdomenul în vreme ce prin minte i-au apărut fulgerător imagini ale atacatorului. Două împuşcături de pistol cu amortizor.

Da, asta se întâmplase, dar mai importante erau lacul şi băiatul. A ridicat privirea spre Kara.

— Dumnezeu este real, a zis el.

— Poftim?

— Dumnezeu. El este... vai.

Amintindu-şi lacul, a simţit că ameţeşte. A mai avut senzaţia că pe faţă încearcă să-i apară un zâmbet nefiresc, însă mintea lui nu era încă în acord perfect cu muşchii.

— Ei bine, măcar am visat că este real, a spus el. Nu chiar real, ca şi cum ar exista, dar… real, ca o persoană cu care poţi sta de vorbă. Pe care o poţi chiar atinge.

— Foarte bine, a spus Kara. Intre timp, însă, aici, unde trăim, ne aflăm lângă un pat îmbibat cu sângele tău.

— Am fost împuşcat, a spus el.

Ea l-a privit lung, fără să-l creadă.

— Eşti sigur? Unde?

— Aici. Şi aici, a zis el, şi i-a arătat. În piept şi în abdomen. Jur că am fost împuşcat. A intrat cineva în cameră, ne-am luptat şi a tras în mine. Iar apoi a luat-o pe Monique.

— Ţi-am telefonat. Înainte sau după ce am sunat eu?

— Tu ai sunat înainte. Era aici când ai telefonat. Brusc, Bangkokul devenise mai real decât lacul. De fapt, cred că asta l-a făcut să-şi piardă cumpătul. Problema e…

Chiar, care era problema?

— Care?

— Nu sunt mort.

Kara s-a uitat la abdomenul lui. Apoi la ochi.

— Nu înţeleg. Spui că te-ai vindecat în vis?

— Nu e prima oară.

— Dar ai fost împuşcat, nu? Împuşcat şi ucis. Cum e posibil?

— Nu mi-am dat seama că am murit. Mi-am pierdut cunoştinţa. Însă acolo, în visul meu, stăteam întins pe malul unui lac. În aer pluteau vapori de apă stârniţi de o cascadă. Apă. Apa lecuieşte. Probabil că am fost vindecat înainte de a muri.

A tras cearşafurile de pe pat, a apucat salteaua. A răsturnat-o. Kara nu-şi putea dezlipi ochii de la el.

— Văd că vorbeşti serios.

— Sigur.

Ea şi-a mutat privirea în altă parte şi s-a dus spre capătul celălalt al patului. Apoi a revenit.

— Îţi dai seama care sunt implicaţiile?

— Nu, de ce? a întrebat el şi cu mişcări grăbite a dezlegat frânghiile improvizate de aparatul de aer condiţionat. Există multe lucruri care mi-au rămas neclare. Dar de un lucru sunt sigur: Monique a dispărut. Bărbatul care a luat-o nu era o brută oarecare.

Pe Kara o preocupa în continuare însănătoşirea lui. Tom a rămas nemişcat.

— Ascultă, nu sunt indestructibil, dacă la asta te gândeşti. Imposibil.

— De unde ştii?

— Pentru că sunt de acord cu tine – ambele realităţi sunt reale, cel puţin într-un anume fel. Evident, dacă sunt împuşcat aici şi adorm, iar cineva toarnă apă pe mine înainte de a muri, mă vindec. Dar dacă sunt ucis aici şi nu e apă care să mă vindece, aş putea muri.

— Eşti cumva vârcolac sau mai ştiu eu ce? Primeşti lovituri în cap şi gloanţe în piept şi nu se vede nici un semn! Incredibil!

Într-adevăr, *incredibil.* Dar era vorba de ceva mai mult. O informaţie care nu-i dădea pace de când vorbise cu Teeleh, liliacul din celălalt loc. Amintirile au început să-l sâcâie şi a simţit primul semn de panică.

— Păi, asta nu e tot, a spus el. În primul rând, sunt ferm convins că tipul care a tras în mine şi a luat-o pe Monique este cel care va şantaja lumea cu germenul Raison.

Tom a început să măsoare camera în lung şi-n lat. Făcuse ghem cearşafurile pline de sânge şi le ţinea în mâna dreaptă.

— Sau că tipul lucrează pentru cel care pune totul la cale. Şi mai e ceva. Sunt sigur că ei au aflat că vaccinul poate să sufere mutaţii de la mine, pentru că *eu* am scăpat informaţia asta faţă de cineva care le-a spus lor.

— Nu se poate. Asta ar însemna că, dacă nu erai tu, vaccinul nu ar fi suferit mutaţia? Cu alte cuvinte, tu eşti *cauza* tuturor acestor lucruri?

— Exact asta spun şi eu. Am aflat de germenul Raison ca fiind o chestiune de istorie din visele mele, am spus cuiva ce s-ar putea întâmpla, iar ei au hotărât să acţioneze şi să pună în practică totul. Ca o profeţie ce se împlineşte singură. Dacă mi-aş fi ţinut gura şi nu aş fi spus Departamentului de Stat şi celor de la CDC, nimeni nu ar fi intuit posibilitatea existenţei germenului Raison.

Kara a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a spus:

— Aşadar, tu eşti cauza virusului a cărui răspândire încerci acum să o împiedici? Frumoasă treabă.

— Unde să pun cearşafurile astea?

— Sub pat.

Le-au îndesat sub rama patului.

— Dar dacă e adevărat, a spus Kara, nu poţi schimba ceva care să anuleze restul întâmplărilor? Te întorci în istorii, descoperi că s-au petrecut evenimentele *x, y* şi z, după care te întorci şi te asiguri că nu se vor întâmpla.

— Poate da. Poate nu. Nu mai reuşesc să obţin cu uşurinţă informaţii despre istorii.

— Nici în pădurea neagră?

— Dar am fost acolo. Nu mă mai întorc, în nici un caz.

— Dar dacă e un vis? Şi ne salvează pe noi, cei de aici?

— E vorba de mai mult.

Tom s-a întors încet, amintindu-şi discuţia cu Teeleh. Însă ceva lipsea din acea conversaţie, era convins. Se dusese acolo ca să afle ceva care să o convingă pe Monique, şi reuşise asta. Dar aflase şi despre antivirus.

Repetase antivirusul.

— Dar dacă…? a simţit un fior de gheaţă pe şira spinării. Uimit de acel gând, s-a întors spre Kara. Nu cumva le-am spus din greşeală cum să facă asta?

— Să obţină virusul?

— Ba nu, ei ştiu asta deja. Prin căldură intensă. Îşi vor da seama. Dar asta nu ajută la nimic. Dacă se eliberează virusul în aer, după trei săptămâni va muri toată lumea. Inclusiv persoana care îl răspândeşte. Dar dacă deţii antivirusul, un tratament sau un vaccin, se poate…

— Ţine virusul sub control, a continuat Kara. Ameninţarea cu forţa. Ca şi cum ai avea singurul arsenal nuclear din lume.

— Şi cred că le-am dat şi asta.

— Cum?

— Teeleh. M-a păcălit. Înainte de a-mi da informaţia, m-a întrerupt. Tom vorbea neclar, ca şi cum nu s-ar fi adresat cuiva anume, ci lui însuşi. Pot jura că m-am auzit vorbind cu voce tare.

— Deci aşa stau lucrurile. La ce bun să deţină virusul dacă tu ai antivirusul?

— Îl am? s-a mirat el şi a înclinat capul într-o parte. Nu reuşea să-şi amintească. Nu… nu mă pot gândi acum la asta.

— N-o să susţin că înţeleg totul, dar trebuie să o ştergem de aici. Poliţia mi-a înghiţit povestea, şi am discutat cu tatăl lui Monique. Am telefonat să te anunţ că a fost de acord să oprească livrările. Pentru că nu mi-ai răspuns la telefon, m-am străduit să ajung aici fără să fiu văzută. Cred că vom reuşi să ne întâlnim cu Raison, dar omul e foarte afectat. Când va afla că Monique a dispărut din nou… a spus ea şi a oftat.

Au făcut astfel încât camera să arate ca fiind locuită, nu devastată.

— Poftim?

Jacques de Raison se împurpurase la faţă, şi pe bună dreptate. În decurs de opt ore îşi pierduse fiica, o regăsise, iar acum o pierduse din nou.

— N-am pierdut-o, l-a contrazis Tom. Mi-a fost luată. Credeţi că aş fi luat-o ca să o pierd?

Şi-a mutat apoi privirea de la brunetul Raison spre Kara, apoi a revenit. Trebuia să recapete controlul asupra situaţiei. Ori măcar asupra propriei minţi.

— Vă rog, dacă vă aşezaţi, vă voi explica.

Înalt şi cu o înfăţişare autoritară, tipul de om care se obişnuise să obţină ce voia, Jacques l-a fulgerat cu privirea. S-a aşezat pe un scaun de la biroul lui, cu ochii aţintiţi asupra lui Tom.

— Vă acord cinci minute. După aceea, chem autorităţile. Domnule Hunter, trei guverne au pornit în căutarea ta. Şi sunt convins că te vor găsi foarte curând.

Tom mersese cu maşina de la hotel până la Raison Pharmaceutical. Kara voia să afle ce se petrecuse în pădurea colorată, aşa că, la insistenţele ei, el i-a povestit. I-a spus de întâlnirea cu Teeleh la Traversare. Despre lac. Despre băiat. În cele din urmă, au convenit că Dumnezeu exista cu adevărat, dar lui Tom îi venea greu să împace raţionamentul cu experienţa. A schimbat subiectul şi i-a povestit despre Rachelle.

Lumea se confrunta cu o criză declanşată din greşeală de Tom, iar el se ducea să deprindă lucrurile de fineţe ce ţineau de felul în care să flirteze cu Rachelle. Nu era normal, aşa socotea Kara.

De data aceasta, Tom nu a mai fost nevoit să apeleze la trucuri pentru a trece de poartă şi a ajunge să stea de vorbă cu Jacques de Raison. Trei agenţi de pază, foarte ambiţioşi, s-au întrecut care să îl ameninţe cu puşca pe Tom în curtea companiei, până când fondatorul acesteia i-a liniştit. Agenţii au plecat capetele şi s-au retras.

Jacques de Raison i-a condus în biblioteca în care se aflau rafturi până în tavan şi douăsprezece scaune cu spătar înalt tapiţate cu piele şi aşezate în jurul unei mese de mahon. Acum el şi Kara trebuiau să-l convingă pe acest bărbat că adevăratul lui duşman era germenul Raison, nu Thomas Hunter.

Ochii lui Jacques au căzut pe pata mare de sânge de pe buzunarul blugilor lui Tom. Cămaşa, dezbrăcată în momentul în care fusese împuşcat, era curată.

Tom a inspirat adânc.

— Realitatea este, domnule Raison, că eu şi fiica dumneavoastră am fost atacaţi. Eu am fost împuşcat şi considerat mort. Iar Monique a fost luată cu forţa de acolo.

— Ai fost considerat mort, a repetat Jacques de Raison. Văd şi singur.

Tom a făcut un gest prin care respingea acea remarcă plină de cinism.

— M-am spălat. Cel care m-a împuşcat este aceeaşi persoană de care încercam să o protejez pe fiica dumneavoastră. Ştiam că exista o potenţială problemă. Am încercat să o conving, dar, pentru că m-a refuzat, i-am forţat mâna.

— Astea sunt vorbe fără rost.

— Nu s-au scurs cele cinci minute. Vă rog să mă ascultaţi. S-ar putea să nu vă placă, dar sunt singurul care o poate salva pe fiica dumneavoastră. Vă rog să mă ascultaţi.

— Vă rog, domnule Raison, a spus Kara cu glas calm. V-am mai spus, lucrurile îi depăşesc pe Thomas şi pe Monique.

— Desigur: vaccinul Raison va suferi o mutaţie şi va infecta milioane de oameni.

— Nu, l-a corectat Tom. Miliarde.

— Monique a supus vaccinul la cele mai severe serii de teste, te asigur.

— Dar nu la temperaturi ridicate, a spus Tom. Chiar ea a recunoscut asta.

— De fapt, nu poţi dovedi nimic din toate acestea, a spus Raison. Mi-ai răpit fiica sub ameninţarea armei, iar acum îţi închipui că voi crede că ai făcut-o pentru binele ei. Scuză-mi suspiciunile, dar cred că mai curând acum o ţii ascunsă undeva. S-ar putea ca dintr-un moment în altul să primesc telefon din partea vreunui complice care să-mi ceară bani pentru răscumpărare.

— Vă înşelaţi. Veţi primi mai curând telefon prin care să vi se ceară informaţii ori mostre de vaccin. Faceţi chiar dumneavoastră testul. Virusul suferă mutaţii la temperaturi ridicate. Cât vă trebuie ca să vă convingeţi?

Era primul lucru spus de Tom care părea să fi fost recepţionat de Raison.

— E singura mea fiică, a spus el. Nu există vreo persoană la care să ţin mai mult. Înţelegeţi asta? Aş face orice, numai să o văd din nou acasă, în siguranţă.

— Şi eu la fel, a spus Tom. Cât vă ia să testaţi vaccinul?

— Chiar crezi asta? E absurd.

— Atunci, testul va dovedi că mă înşel. Dacă am dreptate, atunci ne vom da seama că există o problemă gravă. Cât durează?

— În condiţii normale, două săptămâni, a spus Raison.

— Condiţiile nu sunt normale.

— O săptămână. Există o serie de variabile. Temperatura exactă, durata expunerii şi alte elemente.

— O săptămână e prea mult, mult prea mult! Tom s-a dus la masa lungă de mahon şi s-a răsucit. Dacă am dreptate, doar de dragul discuţiei, şi ei ar şti exact cum să provoace mutaţia, cât timp le-ar trebui ca să obţină un virus utilizabil?

— Nu pot răspunde la…

— Încearcă, Jacques. În situaţia cea mai fericită, cât timp?

— Poate două ore, a răspuns el.

— Două ore. Îţi sugerez să mă iei în serios, ori să te apuci de teste, pentru că, dacă ai dreptate, doar Dumnezeu ne mai poate ajuta.

— Ar putea dura şi luni de zile. Mi se pare imposibil de crezut.

Telefonul de pe biroul lui Raison a sunat.

— Atunci ai face bine să priveşti în adâncul sufletului, pentru că viaţa fiicei tale stă în capacitatea ta de a crede.

Raison s-a ridicat şi a apucat receptorul cu un gest smucit.

— Da. A rămas tăcut vreme de cinci secunde. Cine e la telefon? Cine? Tăcere. În ochi i-a apărut o expresie de spaimă. De unde să ştiu? Alo?

A lăsat jos receptorul.

— Mi-au acordat şaptezeci şi două de ore ca să le predau toate documentele şi toate mostrele existente de vaccin, altfel o omoară.

Tom a dat din cap, simţind un nod în gât.

— Va trebui să transformi fabrica într-un uriaş laborator de testare. Care să lucreze zi şi noapte. Nu e nevoie doar de virus. Trebuie creat un antivirus.

24

Ameninţarea iminentă la adresa vieţii fiicei lui a părut să-l doboare pe Jacques de Raison. La cererea lui, poliţia din Bangkok a fost de acord să amâne luarea în custodie a lui Thomas. Putea rămâne liber, au promis autorităţile. Francezii şi americanii stăteau cu ochii pe thailandezi. Însă, ţinând seama că altcineva o răpise pe Monique şi că Tom îşi oferise tot sprijinul, s-a stabilit ca el să fie condamnat la arest la domiciliu în casa aflată pe proprietatea Raison Pharmaceutical.

Tom a discutat cu Kara vreme de o oră, analizând problema. Soluţia cea mai evidentă pentru o asemenea încurcătură cumplită era să-şi aducă aminte de formula antivirusului pe care Teeleh i-o spusese în vis. Însă după jumătate de oră de întrebări din partea Karei şi încă zece minute în care Tom s-a străduit să-şi amintească, nu au reuşit să înainteze deloc. Din mintea lui Tom se şterseseră absolut toate detaliile. În cele din urmă, au făcut un plan care li s-a părut logic amândurora.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, i-a anunţat Tom pe cei care se aflau în faţa biroului lui Raison.

— E ocupat, i-a zis agentul de pază.

— Ai văzut înregistrarea video cu cel care s-a luptat cu doi dintre voi?

Agentul s-a uitat la el.

— Mă ameninţi?

— Nu. Mă întrebam dacă ai văzut-o. Şi, apropo, eu sunt cel de acolo. Te rog frumos, chiar trebuie să vorbesc cu el.

Omul l-a măsurat pe Tom.

— O clipă.

A vârât capul pe uşă, a întrebat ceva, apoi a deschis-o larg.

Thomas a intrat în birou. Jacques de Raison a ridicat privirea de pe hârtiile aflate pe masă, arătând epuizat şi cu mintea în altă parte.

— Ai făcut vreun progres? l-a întrebat Tom.

— Ţi-am spus că am nevoie de o săptămână! În şaptezeci şi două de ore? Există şi o soluţie mult mai simplă. Dacă le dăm ce

vor, mi-o vor înapoia pe Monique. Ne vom ocupa de ei mai târziu, pe căile legale.

— Doar dacă nu am dreptate, a spus Tom. Doar dacă, dându-le tot ce ai, zădărniceşti orice încercare de obţinere a unui antidot pentru germenul Raison.

Raison a lovit cu pumnul în tăblia biroului.

— Dar *nu* există nici un virus Raison!

— Când o vei revedea, Monique îţi va spune altceva. Numai că atunci va fi prea târziu.

— Atunci le dau tot ce-mi cer şi păstrez ce-mi trebuie pentru a reproduce vaccinul.

— Dacă le dai ce vor, vei acţiona mai lent. Virusul Raison îşi va face efectul peste trei săptămâni.

S-au privit în ochi. Ciudat, dar Tom se simţea resemnat. Acum îi rămăseseră doar două lucruri de făcut: să o găsească pe Monique, care ar fi putut şi singură să descopere o cale de ieşire din situaţia generată de vaccinul ei, şi să pregătească lumea pentru confruntarea cu germenul Raison. Într-un fel sau altul, trebuia să facă şi una, şi alta.

— Domnule Raison, te rog să analizezi ceva. Nu cred că răpitorii intenţionează să o elibereze prea curând pe Monique, chiar dacă le îndeplineşti cererile. Este prea valoroasă pentru ei. Cât este în viaţă. Dacă am dreptate…

— Dacă am dreptate, dacă… de câte ori o să-mi ceri să presupun că ai dreptate?

— De câte ori va fi nevoie. Dacă am dreptate, singura modalitate de a o salva pe Monique este să plec în căutarea ei, a spus Tom, privindu-l pe Raison. Pentru asta, am nevoie de sprijin. Şi există un singur mod de a obţine ajutor.

— Am bani, domnule Hunter. Dacă ai nevoie de muşchi…

— Nu, aici nu e vorba doar de muşchi. Ne trebuie ochi şi urechi pretutindeni. Şi să ne mişcăm repede. Iar pentru asta trebuie să convingem guvernele unor ţări mari. Dacă am dreptate – da, ştiu, mă repet – în următoarele zile, se va afla adevărul despre cele petrecute. Ar fi de preferat să nu se exercite presiuni şi să se apeleze la câţiva parteneri.

A rostit toate acestea exact aşa cum stabilise împreună cu sora lui. De fapt, dacă i s-ar fi oferit ceva timp şi instruire, ar fi

putut deveni un bun diplomat. Ceva ce trebuia să discute cu Tanis.

— Ce vrei să fac? Să informez lumea că vaccinul meu este de fapt un virus ucigător? Asta va duce la distrugerea companiei mele. Mai bine le satisfac cererile.

— Nu-ţi sugerez să faci un asemenea anunţ. Deocamdată. Tom a luat decizia pe loc, doar privindu-l pe bărbatul epuizat din faţa lui. Eu propun să îmi permiţi să stau de vorbă în secret cu câţiva oameni importanţi.

— Adică să pun viitorul companiei în mâinile tale?

— El se află deja în mâinile mele. Dacă am dreptate, această companie nu va mai exista în viitor. Dacă mă înşel, pretenţiile mele vor fi considerate bălmăjelile unui dement, iar compania va continua să existe. Tocmai de aceea eu, şi nu tu, trebuie să iau legătura cu câţiva conducători. Un telefon din partea ta, prin care recunoşti că vaccinul ar putea deveni ucigător, le-ar impune acestora să ia unele măsuri. S-ar putea ca Raison Pharmaceutical să moară şi să fie îngropată până mâine dimineaţă. Pe de altă parte, eu am mai multă libertate de mişcare. Oficial, eu nu reprezint Raison Pharmaceutical.

Raison a analizat în tăcere propunerea lui Tom.

— Nu-mi dau seama ce vrei.

— Îţi cer să-mi permiţi – să mă sprijini – să iau legătura cu lumea exterioară. Fără tine, sunt cu mâinile legate. Aici mă aflu în captivitate. Vreau să vorbesc despre pericolul pe care îl prezintă Raison Pharmaceutical pentru întreaga lume. Asta le va oferi un motiv de a aloca resurse pentru a o găsi pe Monique. Doar un virus îi poate motiva pe oamenii aflaţi la putere.

Din expresia apărută în ochii lui Jacques de Raison, Tom şi-a dat seama că acesta fusese cucerit de propunerile lui.

— Eu voi avea posibilitatea de a nega orice amestec, a spus Raison.

— Sigur. Voi vorbi fără a avea acordul tău oficial. Asta te va pune la adăpost chiar atunci când vei solicita ajutor.

Ideea era fără cusur. Tom ar fi trebuit să intre în politică.

— Practic, îmi ceri doar să-ţi pun la dispoziţie un telefon! Doar nu te aştepţi să telefonezi unor persoane importante şi să ţi se şi răspundă.

— Vreau să mă folosesc de legăturile tale personale. Doar de cele pe care doreşti să mi le pui la dispoziţie, desigur. De la Departamentul de Stat al Statelor Unite, din guvernul francez, din cel britanic… Poate şi din Indonezia – o ţară suprapopulată aflată în apropiere. Problema e că trebuie să convingem câteva persoane influente să vadă în răpirea fiicei tale mai mult decât un caz de spionaj industrial. Trebuie ca aceşti oameni să aibă în vedere posibilitatea apariţiei unor ameninţări la adresa securităţii naţionale a propriilor ţări, şi astfel să ne sprijine pentru a o găsi pe Monique.

— Şi chiar crezi că-ţi voi îngădui să faci asta?

— Cred că nu ai de ales. Oricum ştirea va ajunge la urechile lumii. Asta ne oferă o şansă. Aceea de a-i preveni pe oamenii potriviţi. Şi s-o găsim pe Monique.

Jacques de Raison a făcut mai mult decât să pună la dispoziţia lui Tom legăturile lui şi un telefon. I-a oferit-o şi pe secretara sa, Nancy.

— Spune-i că dacă nu ne face legătura cu secretarul în decurs de o oră, o să… şi Tom a tăcut, rămânând pe gânduri. În fine. Spune-i că declanşez o bombă nucleară sau mai ştiu eu ce. Cum se face că nici unul dintre oamenii ăştia nu se gândeşte că s-ar putea să exis*te un* pericol real?

Kara îl urmărea pe fratele ei agitându-se. Se străduiau de cinci ore să facă ceva, şi rezultatul nici nu putea fi mai nefericit. Francezii nu numai că nu manifestaseră interes, ci se dovediseră de-a dreptul nepoliticoşi. Se aşteptase la mai multă solicitudine din partea ţării de origine a lui Raison. Evident, guvernul francez nu era defel încântat că Raison Pharmaceutical îşi stabilise cartierul general în afara ţării. Păreau să manifeste interes cât să nu fie consideraţi nepăsători în problema răpirii, dar când se punea problema de a găsi un politician care să-şi întrerupă programul vreme de zece minute ca să stea de vorbă cu Tom, orice urmă de interes se evapora. Era vorba de o chestiune de legalitate, i-au spus ei.

Britanicii se arătaseră ceva mai amabili. Însă rezultatul fusese cam acelaşi. Germanii, italienii, chiar şi oficialităţile indoneziene

– nimeni nu avea chef să asculte vorbăria agitată a unui profet nebun care răpise o femeie la Bangkok.

Kara s-a apropiat de fratele ei. Faptul că era trei dimineaţa nu schimba cu nimic lucrurile. Practic, Tom devenise somnambul. Pe de altă parte, dacă avea dreptate, şi nu visa din nou, chiar era somnambul.

— Thomas, a zis ea în timp ce-l masa pe spate. Te simţi bine?

El a încercat să zâmbească.

— Nu prea. După ce am fost speriat de venirea cometei, am ajuns să fiu îngrozit că nimeni nu mai crede în coliziunea cu ea.

— Păi, la ce te aşteptai? De două milenii, aproape în fiecare an se anunţă ciocnirea cu o cometă, care până la urmă nu mai apare. Şi acum vine un individ de douăzeci şi cinci de ani care poartă blugi, susţine că trăieşte în vis, de unde află că lumea va dispărea. Ameninţă să arunce castelul în aer dacă regele nu-l crede. De ce şi-ar întrerupe un secretar de stat întâlnirea cu prinţul Persiei ca să stea de vorbă cu tine?

— Îţi mulţumesc pentru încurajări, surioară.

— Uite, ştiu că nimic din toate astea nu contează dacă nu vrea să te asculte nimeni, dar mai există o cale. Îţi dai seama?

El a privit-o atent. S-au îndepărtat apoi de birou.

— Vrei să spui că ar fi bine să mă întorc…

— Păi, nu? a spus Kara. Ştiu că nu ar fi potrivit să dormi aici, dar de ce nu? În primul rând, din cauza extenuării, s-ar putea să intri curând în comă. Şi asta a dat rezultate şi în alte situaţii, corect? Poate vei reuşi să afli unde este Monique.

El a clătinat din cap.

— De data asta e vorba de altceva. Cealaltă treabă era legată de istorii. Acum e prea la obiect. Şi, aşa cum am mai spus, nu vreau să mă întorc în pădurea neagră, singurul loc, după părerea mea, unde aş putea obţine asemenea informaţii.

A rostit totul cu multă convingere. Trăia perfect conştient de visele lui. Şi suferise o transformare.

Acel Thomas pe care Kara îl ştia drept frate al ei fusese mereu serios, dar acum părea şi mai serios şi foarte hotărât. Vorbea cu mai multă autoritate. Nu suficient pentru a-i convinge pe francezi ori pe britanici, destul însă pentru a schimba câteva replici cu persoane în posturi importante, după care era trimis la

plimbare din cauza modului direct de a aborda o problemă ce ţinea foarte mult de diplomaţie.

Într-un anume fel, fratele ei fusese ales. Nu înţelegea cum sau de ce şi, la o adică, ea nu era încă dispusă să se gândească la asta. Însă nu reuşea să alunge gândul că acest om, care până nu de mult lucrase la o cafenea Java Hut din Denver, începea să devină o persoană foarte importantă.

— Atunci nu te duce în pădurea neagră. Însă există o legătură între visele tale şi ceea ce se întâmplă aici. La urma urmelor, visele tale au declanşat totul. Trebuie să existe o modalitate prin care să obţii mai multe informaţii. Culcă-te, oricum aici nu se întâmplă nimic.

— Ai dreptate, a spus el oftând. Trebuie să dorm.

— Încă nu ţi-ai amintit formula antivirusului.

El a clătinat din cap.

— Nu.

— Mi-aş dori să existe o modalitate de a mă duce şi pe mine dincolo.

— Să te duc acolo? Practic, nu plec nicăieri, corect?

— Da. Dar mintea ta călătoreşte. Poate găsim o cale să iei şi mintea mea cu tine, a spus ea zâmbind. O nebunie, nu?

— Da, sigur. Nu cred că e posibil aşa ceva.

— La fel ca respiratul apei într-un lac.

— Domnule!

Tom s-a răsucit pe călcâie. Secretara lui Raison apăruse cu receptorul în mână.

— Îl am la telefon pe adjunctul secretarului de stat al SUA. Merton Gains. A acceptat să discute cu dumneavoastră.

Secretarul de stat adjunct Merton Gains stătea la capătul mesei de conferinţe şi îi asculta pe ceilalţi participanţi la discuţie exprimându-şi părerile privind modul în care se putea soluţiona iminenta criză bugetară. Paul Stanley încă nu se întorsese la Washington, dar secretarul de stat nu se sfiise niciodată să-l arunce pe Gains în gura lupului când el nu era disponibil.

Era prezent jumătate din cabinet, majoritatea celor importanţi, mai puţin ministrul Apărării, Myers. Plus o duzină de consilieri. Preşedintele Robert Blair stătea vizavi de Gains,

rezemat de spătarul scaunului, lăsându-i pe consilierii lui să se ciondănească. Subiectul era încă o reducere a impozitelor. Să se reducă, ori să nu se reducă. Să se exercite sau nu presiuni. Să aleagă între consecinţe economice negative ori pozitive, dezavantaje ori avantaje politice. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, iar disputa privind impozitele era unul dintre acestea.

Ceea ce explica în parte de ce Gains s-a trezit că-şi lasă mintea să hoinărească. În rest, motivul îl reprezenta Thomas Hunter.

Realitate: Dacă fiica lui nu ar fi murit din cauza unui vaccin în urmă cu doi ani, el nu ar fi promovat legislaţia menită să sporească vigilenţa în privinţa introducerii de noi vaccinuri.

Realitate: Dacă nu ar fi elaborat legea, prietenului său Bob Macklroy nu i-ar fi trecut prin minte să-i telefoneze în legătură cu Thomas Hunter.

Realitate: Dacă Hunter nu i-ar fi telefonat lui Bob, spunându-i, între altele, despre Joy Flyer, câştigătorul derbiului Kentucky, Gains nu ar fi acceptat să discute cu Hunter.

Realitate: Predicţia lui Hunter se adeverise.

Realitate: Hunter se dusese la CDC şi informase despre existenţa unui potenţial pericol. Şi nu fusese luat în seamă.

Realitate: Hunter o răpise pe Monique de Raison, singura persoană, susţinea el, capabilă să împiedice răspândirea virusului prin stoparea livrărilor.

Realitate: Monique fusese răpită din nou, de data aceasta de către cineva care voia vaccinul Raison.

Din acest moment, realitatea începea să corespundă cu afirmaţiile lui Hunter.

Afirmaţie: Cel care a răpit-o pe Monique a făcut asta pentru că, la fel ca Thomas, ştia că vaccinul putea fi transformat într-o armă letală şi spera să obţină ceea ce dorea prin coerciţie.

Afirmaţie: Această persoană ar putea avea acces la antidot.

Afirmaţie: Dacă lumea nu renunţă la această atitudine arogantă, găsind-o pe Monique de Raison şi creând un antidot, în scurtă vreme criza bugetară actuală va părea doar un joc faţă de situaţia ce se va crea.

Ascultându-l pe Thomas Hunter prezentându-şi întreaga poveste, Gains a simţit fiori de gheaţă pe şira spinării. Relatarea

nu se deosebea prea mult de scenariile pe care el le prezentase Senatului de nenumărate ori. Şi, iată, acum se confrunta cu nişte afirmaţii făcute de un om care fie îşi pierduse minţile cu totul, fie ştia mai multe decât oricine altcineva. Sinceritatea lui Hunter l-a făcut pe Gains să simtă că merita să asculte ce avea de spus. Şi şi-a urmat instinctul.

Ba chiar mai mult.

Îi promisese tot sprijinul pentru a o găsi pe Monique de Raison. Dacă reuşea? Evident, bătrânul Raison nu-l dăduse pe Hunter afară pe uşă.

— Merton?

Gains şi-a dres glasul.

— Nu, nu cred. A ridicat apoi ochii. Preşedintele se uita la el cu acea privire care spunea: „ştiu-ce-ţi-trece-prin-minte“. Nu avea nici o importanţă, dar asta îl făcuse să ajungă preşedinte.

— Încă un lucru, a zis Gains. Presupun că aţi auzit cu toţii despre răpirea petrecută ieri la Bangkok. Monique de Raison, fiica lui Jacques de Raison, fondatorul companiei Raison Pharmaceutical.

— Nu mai spune, a făcut preşedintele Blair. A fost unul din oamenii noştri din domeniul militar.

— Nu.

— Am înţeles că omul care a fost implicat iniţial în răpire a fost atacat de cel care o are acum pe femeie, a spus directorul CIA, Phil Grant. Am alocat o serie de resurse pentru a ajuta la soluţionarea cazului. Nu am fost informat că ar fi apărut elemente noi.

— Nu au apărut, adevărat. Însă am primit nişte informaţii pe care ţi le voi transmite la birou, Phil. S-ar părea că se pune problema stabilităţii vaccinului Raison, de fapt adevăratul motiv al răpirii. E un vaccin multiplu, ce se răspândeşte pe calea aerului şi urma să intre pe piaţă începând de azi. Să spunem că incidentul petrecut la Bangkok a dezvăluit posibilitatea, indiferent cât de redusă, ca vaccinul să nu fie tocmai stabil.

— Nu am auzit nimic despre asta, a spus secretarul pentru Sănătate. Am înţeles că FDA va aproba săptămâna viitoare folosirea vaccinului.

— Nu, e vorba de ceva de ultimă oră şi, aş adăuga, generat de un zvon. Prins din zbor.

Cei de la masă au rămas tăcuţi.

— Nu prea înţeleg, Merton, a spus preşedintele. Ştiu că ai un interes deosebit faţă de vaccinuri, dar cum ne poate afecta asta pe noi?

— Asta nu are legătură cu Legea Gains. S-ar putea să nu ne afecteze. Dar dacă afirmaţiile lui Hunter conţin vreun sâmbure de adevăr şi acest vaccin răspândit pe calea aerului se transformă într-un virus mortal, atunci vom avea probleme mari în materie de sănătate publică. Voiam doar să aduc în discuţie problema asta.

Nu găsise momentul şi locul potrivite. Doar nu te poţi aştepta ca în cadrul unei şedinţe de cabinet să-i informezi pe conducătorii ţării că s-ar putea ca în curând să cadă cerul pe tine şi ca vorbele să-ţi fie primite cu simpatie. Era timpul să se derobeze puţin.

— În orice caz, vă voi trimite un raport fiecăruia. Problema ar putea aduce atingere sănătăţii şi finanţelor, asta în cel mai fericit caz. Probabil şi securităţii interne. Dacă ştirea s-ar face publică, populaţia ar putea reacţiona în mod neplăcut. Oamenii se tem destul de mult de viruşi.

A urmat un moment de linişte.

— Am înţeles, a spus preşedintele. Alte probleme?

25

Exclamaţiile de emoţie de afară l-au trezit pe Tom. Deruta provocată de trecerea dintr-o realitate în alta a ţinut doar o clipă. Se obişnuise cu asta. De fiecare dată când se trezea, trebuia să se decupleze de altă realitate, de această dată de la discuţia purtată cu adjunctul secretarului de stat, Merton Gains. Reuşise într-o oarecare măsură. Şi-a pus tunica şi s-a grăbit să iasă din căsuţă.

Ceea ce a descoperit afară a făcut uitat orice gând despre Bangkok şi despre reuşita sa în discuţia cu Merton Gains.

Pe cer era suspendată o lumină strălucitoare şi uriaşă, aflată deasupra pădurii colorate. Faptul că lumina aceea apărea pe cer nu era ceva surprinzător – acolo era de obicei locul soarelui. Faptul că şi pădurea era suspendată pe cer era o altă problemă.

A ridicat capul şi a privit spre înalturi. Doar că deasupra nu se găsea cerul. Ci pădurea verde!

Oamenii se îndreptau spre centrul satului, discutând animaţi, dansând de încântare, ca şi cum faptul că lumea lor se răsturnase cu susul în jos ar fi fost motiv de bucurie.

Rămas cu gura căscată, Tom s-a întors şi a contemplat peisajul transformat. Pădurile se ridicau din locul unde ar fi trebuit să stea şi se curbau spre locul unde fusese până nu de mult cerul. Deasupra lui a văzut pajiştile. Şi acolo, spre dreapta lui, la o înălţime de peste trei mii de metri, a văzut câţiva cai galopând pe pajiştea ce stătea vertical.

— E pe dos?

— Da, aşa e.

Tom s-a răsucit şi a dat cu ochii de Michal, care stătea lângă el şi zâmbea în faţa acelei lumi neobişnuite.

— Ce se petrece? Ce înseamnă asta?

— Îţi place? l-a întrebat Roush-ul cu un surâs copilăresc.

— Eu… Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Elyon se joacă, i-a zis Michal. Face deseori asta. Apoi s-a întors şi s-a ridicat în aer, pornind în zbor după cei care alergau spre Templu. Vino. Vei înţelege.

Tom a fugit după Michal, cât pe ce să se împiedice de o sculptură lăsată de cineva în curte.

— Vrei să spui că e bine ce se întâmplă? Suntem în siguranţă?

— Sigur. Vino şi vei vedea.

Era ca şi cum întregul peisaj ar fi fost pictat pe peretele interior al unei sfere gigantice. Efectele atracţiei gravitaţionale erau întru câtva inversate. Chiar în faţa lor, drumul ce ducea spre lac se unduia în sus ca să-l întâlnească, numai că acum lacul era înclinat în sus, iar cascada curgea în plan orizontal. Singurul lucru care lipsea era pădurea neagră.

Şi proporţiile lucrurilor se modificaseră considerabil, astfel încât cerul, care ar fi trebuit să se întindă până la sute de kilometri deasupra lor, părea mult mai aproape. Pe de altă parte, celelalte sate, care ar fi trebuit să fie vizibile, nu se mai zăreau. Tom a văzut creaturi care alergau pe câmpii înclinate la unghiuri imposibile. Zeci de mii de păsări zburau parcă bete. Nenumăraţi Roush-i pluteau prin aer, răsucindu-se şi învârtindu-se, descriind lupinguri care i-au amintit lui Tom de giumbuşlucurile lui Gabil. Totul amintea de o reprezentaţie de circ.

Au ajuns la Templu şi s-au alăturat celorlalţi care, ca şi Tom, priveau miraţi peisajul ce li se înfăţişa în faţa ochilor.

Johan a fost primul care a descoperit că şi atmosfera se schimbase. Atât de mult, de fapt, încât, când sărea, putea sta în aer mai multă vreme decât de obicei. Tom l-a văzut pe copil sărind, o imagine parcă filmată cu încetinitorul.

— Vezi, Thomas? Ai văzut?

Şi Johan a sărit din nou, de această dată mai sus.

S-a oprit la vreo trei metri înălţime şi a rămas suspendat.

— Thomas! a exclamat el. Zbor!

Şi, într-adevăr, Johan a plutit şi mai sus, ajungând la treizeci de metri deasupra solului, încă nesigur şi râzând nestăvilit. Alţi trei copii i s-au alăturat în înalturi. Apoi aerul a început să se umple de oameni, care săreau ca să plutească precum nişte copii în vis.

— Tom, a spus Michal. Tom încremenise în faţa acelui spectacol. Tom, încearcă şi tu.

S-a uitat temător către Roush.

— Pot să zbor şi eu?

— Bineînţeles. Elyon a schimbat lumea pentru noi. Ar fi preferabil să o faci cât se poate, pentru că situaţia asta nu va dura o veşnicie, înţelegi? Acum se joacă. Încearcă.

Tom a întins instinctiv mâinile, prinzându-se de blana de pe capul lui Michal ca să nu se dezechilibreze. A făcut o încercare de săritură şi a descoperit o uşurinţă care l-a surprins. A zâmbit şi a sărit din nou, cu mai multă forţă. De data aceasta a plutit la vreun metru de sol. A treia oară, a sărit folosindu-şi toată forţa picioarelor, şi a început să plutească, oarecum dezechilibrat.

Johan a trecut în viteză pe lângă el, ţipând de încântare. Se vedea că învăţase cum să execute diverse manevre. Tom a descoperit că putea căpăta inerţie slujindu-se de greutatea corpului. Atracţia gravitaţională era suficientă ca să permită deplasarea înainte.

După câteva minute, Tom a reuşit să zboare alături de ceilalţi. Nu a trecut mult şi Rachelle, Johan şi Michal au apărut lângă el, şi au pornit împreună să exploreze noua lor lume. Vorbind precipitaţi ca nişte copii şi râzând tot timpul, au zburat către creasta cea mai înaltă a globului răsturnat şi au privit spre satul rămas dedesubt. Au coborât pe o pajişte, ale cărei flori atârnau cu capetele în jos, parcă arătând spre satul care abia se mai vedea. Au mers cu capul în jos, cu inimile bătând accelerat, ca aripile unor fluturi, şi călcând cu fereală în acel unghi nefiresc. Apoi au sărit de pe iarbă, au atins coroanele copacilor în drumul lor către malul lacului şi, ajunşi acolo, s-au aruncat în apele de culoarea jadului.

În apa verde şi călduţă, pătrunsă de lumină, au auzit hohote încântătoare de râs, începând de la unele profunde, bubuitoare, până la altele ascuţite, sfredelitoare. Şi, făcând ochii mari ca să vadă dacă şi ceilalţi auziseră acele râsete, şi-au dat seama imediat că era râsul lui Elyon. Dacă ei se simţeau copleşiţi de dimensiunile ameţitoare ale acelei aventuri, Elyon era în culmea fericirii pentru că le prilejuia aşa ceva. Şi de aceea, râdeau alături de el.

Orele se scurgeau cu repeziciune. Se jucau ca nişte copii într-un parc de distracţii. Nu mai existau reguli, orice fiind permis.

Zburau, explorau, se răsuceau şi descriau cercuri, şi abia spre miezul zilei lumea a început să revină la forma dinainte.

În decurs de o oră totul a revenit la normal.

Şi Thomas şi-a adus aminte de Bangkok.

Râzând gutural, Rachelle s-a apropiat de el.

— Ei, dragul meu Thomas, asta zic şi eu distracţie pe cinste!

Şi, cu un gest spontan, l-a strâns în braţe.

Tom a fost atât de surprins, încât nu a răspuns la acea îmbrăţişare. Rachelle s-a retras, dar nu i-a dat drumul. Cu piciorul stâng în spate, l-a privit drept în ochi.

— Vrei să mă săruţi?

— Să te sărut? a întrebat el, simţind mirosul dulce al respiraţiei ei.

— Te ajut să-ţi recapeţi memoria, ori ai uitat până şi asta?

— Nu, a răspuns el, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Atunci, aş vrea să te ajut să-ţi aduci aminte ce este acela un sărut. Va trebui să-ţi arăt, bineînţeles.

— Ai mai sărutat pe cineva până acum? La bărbaţi mă refer.

— Nu. Dar am văzut cum se face. Mi-e foarte clar. Sunt convinsă că ţi-aş putea arăta exact cum se procedează. În ochi i-a apărut o sclipire. Şi-a trecut apoi limba peste buze. Poate c-ar trebui să-ţi umezeşti întâi buzele; par cam uscate.

El i-a urmat sfatul.

Ea s-a aplecat în faţă şi şi-a atins uşor buzele de ale lui.

Tom a închis ochii. Vreme de o clipă, totul a părut că dispare. Dar în acelaşi timp, o nouă lume s-a materializat.

Nu, nu era o lume nouă, ci una veche.

Mai făcuse asta.

Rachelle şi-a desprins buzele de ale lui.

— Crede-mă, dragul meu, nu visezi. Vom vedea dacă asta te va face să-ţi recapeţi memoria.

Tom a simţit cum gâtul îi ia foc. Mai făcuse asta. Mai sărutase o femeie. Ştia sigur.

Probabil că părea uluit pentru că Rachelle a zâmbit satisfăcută. E adevărat că sărutul ei îi tăiase respiraţia, dar era clar că era vorba de mult mai mult. Îi dăduse ceva înapoi.

— Tanis o să vină să stea de vorbă cu tine, a zis ea. Susţine că eşti ucenicul lui în artele luptei, dar eu cred că de fapt îl interesează istoriile. I-a pus un deget pe buze. Ţine minte, nu sunt altceva decât vise. Nu trebuie să mergi mai departe.

Rachelle s-a întors şi a apucat-o pe cărare, părând încântată şi extrem de încrezătoare în sine în ciuda eforturilor ei de a mima nonşalanţa.

Avertismentul ei referitor la istorii l-a făcut pe Tom să cadă pe gânduri. Dacă cele două realităţi nu erau numai reale, ci şi întreţesute. Aşa cum îi spusese băiatul de la lacul de pe stâncă, leul şi mielul, ambele reale. Două imagini ale aceluiaşi adevăr.

Aceeaşi realitate.

Dar dacă...

— Rachelle?

Ea s-a întors.

— Da?

Dacă cele două jumătăţi erau întreţesute, poate că el fusese menit să fie un salvator în ambele. Să o salveze pe Rachelle aici, pe Monique dincolo. Oare Rachelle putea să-l ducă la Monique?

— Te uiţi ciudat la mine, a zis Rachelle. E vreo problemă?

— E de-a dreptul minunat! *Minunat?*

Ea i-a făcut cu ochiul.

— A fost menit să fie aşa.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Desigur.

— Dacă există aici un loc de unde ţi-ar plăcea să te salvez, unde se află acesta?

— Asta e treaba ta. Să mă salvezi.

El s-a apropiat repede de ea, frământat de ultimul lui gând.

— Da, dar trebuie să existe un loc. Să presupunem că eşti prizonieră şi eu trebuie să te salvez. Unde ar fi acel loc? Te rog, trebuie să ştiu ca să pot să te salvez.

— Ei, nu sunt un povestitor. Dar... S-a întors spre pădure, gândindu-se ce să-i răspundă. Aş putea fi ţinută într-o... S-a răsucit pe călcâie. Într-o peşteră plină de sticle. Unde se întâlnesc un râu şi o pădure.

— Da? Ai văzut o asemenea pădure?

— Nu. De ce s-o fi făcut? Am inventat asta pentru tine, aşa cum ar fi făcut-o un povestitor.

— Se află aici, în această pădure, sau în altă parte?

— Foarte aproape, i-a zis ea după ce s-a gândit un moment.

— Şi cum pot să găsesc peştera asta?

— Urmând râul, desigur.

Ea l-a privit stăruitor, surprinsă de cât de mult îl interesau detaliile.

— Acolo, i-a zis, arătând spre dreapta ei. Spre est.

— Est.

— Da, spre est. Sunt sigură de asta. Peştera se află la o zi de mers pe jos, spre est.

Tom a încuviinţat din cap.

— De acolo te voi salva.

— Şi după ce mă salvezi, o să vreau să mă mai săruţi o dată, a spus ea cu o mină serioasă.

— Un sărut.

— Da. Un sărut real, nu unul din visele tale prosteşti. Un sărut real pentru o femeie reală care s-a îndrăgostit de tine, dragul meu prinţ.

Rachelle s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o în jos pe cărare.

Tom mergea repede, pentru că gândea repede.

Sărutul lui Rachelle îi deschisese în faţă o mulţime de posibilităţi. Dacă cele două realităţi erau mai mult decât întreţesute? Dacă *depindeau* una de alta?

Dacă ce se întâmpla în Bangkok depindea de ce făcea el aici? Şi dacă ce se întâmpla aici depindea de ce se întâmpla în Bangkok? Ştia deja că dacă era vindecat aici, era vindecat şi în Bangkok. Şi că ceea ce învăţa aici putea să folosească la Bangkok. Dar că cele două realităţi ar putea *depinde* una de alta…

Gândul îl copleşea. Cu toate acestea, era logic din multe puncte de vedere. De fapt, era sigur că ajunsese la aceeaşi concluzie în Bangkok. Dacă ar fi existat şi altă cale, băiatul i-ar fi spus. Elyon i-ar fi descurajat visele. Dar n-o făcuse. Îi lăsase lui libertatea de a alege.

Dumnezeu nu era miel, leu ori un băiat. Era toate acestea dacă aşa dorea. Ori nici una dintre ele. Toate erau metafore pentru a descrie adevărul.

Adevărul. Un singur adevăr. Două aspecte ale aceluiaşi adevăr. Leu şi miel. Pădurea colorată şi Bangkokul. Era posibil?

Încă nu ştia cu certitudine care realitate era reală, dar era aproape convins că *adevărul* din ambele realităţi era real. Şi trebuia să fie foarte atent să le trateze pe amândouă ca fiind reale.

Aşa spusese Kara.

Desigur, asta nu însemna că, iubind-o pe Rachelle, îi era destinat să o iubească pe Monique. Însă era posibil să-i fi fost hărăzit s-o salveze pe Monique. Tocmai de aceea învăţa cum să o salveze pe Rachelle în acea Mare Romanţă.

Aşa trebuia să fie. Şi dacă da, poate descoperise *cum* să o salveze. Ori măcar unde să o salveze. Trebuia să adoarmă imediat şi să viseze despre Bangkok, pentru a-şi testa teoria.

S-a oprit pe potecă. Dacă îi era sortit s-o salveze pe Monique în istorii, atunci ce trebuia să facă aici, dacă şi această realitate depindea de visele lui?

Rămas locului, şi-a continuat raţionamentul. Dacă Monique era reală, nu era posibil ca şi Bill să fie real? Că el şi Bill chiar se prăbuşiseră cu nava, aşa cum susţinuse Teeleh?

Nu cumva aceea era singura realitate?

Poate restul era doar un vis. Însemna că venea de pe Pământ, fiind cumplit de afectat de această planetă stranie. A simţit cum stomacul i se întoarce pe dos. Gândul i s-a părut brusc copleşitor. Asta ar explica totul.

Trebuia măcar să elimine asta ca posibilitate. Şi nu o putea face decât întorcându-se în pădurea neagră. Trebuia să analizeze măcar…

— Thomas! Thomas Hunter, aici erai?

Tanis a ieşit în fugă din pădure, fluturând în mâna dreaptă un băţ roşu încovoiat.

— Te-am căutat peste tot. Ţi-a plăcut transformarea de dimineaţă?

— A fost incredibilă, a zis Tom. Spectaculoasă!

— Data trecută a rupt planeta în două, a spus Tanis. Poate c-ai uitat, pentru că s-a întâmplat înainte să-ţi pierzi memoria, dar noi am văzut stele şi sus, şi jos. Apoi fisura s-a umplut pe jumătate cu apă, iar noi am plonjat în ea. Scufundarea a durat o oră.

Tanis a chicotit şi a clătinat din cap.

— Uimitor, a zis Thomas.

— Asta? a întrebat Tanis şi a fluturat băţul. Îţi place?

— Mă refeream la povestea ta uimitoare – să te scufunzi vreme de o oră. Ce este acela?

— Ceva inventat de mine pe baza unor lucruri pe care mi le-am amintit din istorii. Poate ştii cum se numeşte, a zis el şi a ridicat cu mândrie băţul.

Era un baston, modelat şi îndoit ca un val, cu un cârlig la un capăt.

Tom a clătinat din cap.

— N-aş putea spune că-l recunosc. La ce foloseşte?

— E o armă! a exclamat Tanis. A împuns aerul cu băţul, ca un spadasin stângaci. O armă cu care să alung insectele dăunătoare!

— Şi de ce crezi că ar sluji la ceva?

— Nu ştii? Pe Shataiki îi înspăimântă pădurea colorată. Iar asta este o armă adusă de acolo. Înseamnă că ea i-ar speria. Am putea folosi asemenea arme în expediţia noastră.

Thomas a luat băţul în mână. Era un soi de sabie despre care vorbeau istoriile. Nu-şi putea pune mare nădejde în ea. Însă faptul că era confecţionată din lemn colorat o făcea utilă. Tom nu uitase reacţia lui Teeleh faţă de bucăţica de lemn colorat pe care o primise de la Johan.

Thomas a învârtit sabia în aer. A avut un sentiment inconfortabil. S-a uitat la Tanis şi a observat că acesta îl urmărea cu interes.

— Se numeşte spadă. Dar nu i-ai făcut ascuţit tăişul.

Tanis s-a apropiat.

— Arată-mi.

— Păi, trebuie să fie plată aici şi ascuţită pe latura asta, astfel încât să poată tăia.

Tanis a întins mâna după sabie.

— Îmi dai voie?

Tom i-a dat-o. Tanis s-a apucat să o prelucreze cu mâinile. Era povestitor, nu meşteşugar, dar avea totuşi suficiente abilităţi ca să remodeleze repede sabia, convingând lemnul să capete o formă mai apropiată de cea a unei arme. Uimit, Tom s-a uitat lung la mâinile lui Tanis. Rachelle îi explicase procedura, dar el dăduse greş în ciuda încercărilor repetate. Remodelarea moleculelor cu ajutorul degetelor era ceva ce trebuia să înveţe de la zero.

— Uite! a spus Tanis şi i-a arătat sabia.

Tom a luat arma în mână şi şi-a plimbat degetele de-a lungul lamei. Uimitor. Totul, în câteva clipe. Câte alte lucruri putea Tanis construi dacă beneficia de o îndrumare corespunzătoare?

Tom a simţit un semnal de alarmă.

— Nu va folosi la nimic, a zis el, şi i-a aruncat sabia înapoi. Nu uita că eu am fost în pădurea neagră. O sabie mică împotriva unui milion de Shataiki – nu ai avea nici o şansă. Chiar dacă se tem de lemn.

— De acord! a spus Tanis. Nu foloseşte la nimic.

Şi a azvârlit sabia în pădure. Aceasta s-a lovit cu zgomot de trunchiul unui copac, apoi a căzut la pământ.

— Aşa, referitor la istorii…

— Nu vreau să discutăm despre istorii chiar acum, a spus Tom.

— Te obosesc visele? Te înţeleg. Înseamnă că ai nevoie de mai multă instruire. Ca ucenic al meu, trebuie să te dăruieşti mai mult, Thomas Hunter. Înveţi repede, am văzut asta de prima oară, când ai încercat lovitura mea cu rotaţie dublă, dar dacă exersezi suficient, ai putea deveni maestru! Rachelle te-a învăţat câteva figuri noi. Arată-mi-le.

Şi a bătut de două ori din palme.

— Chiar aici?

— Doar dacă nu vrei să faci asta în piaţa satului.

Tom a aruncat o privire în jur. Se aflau într-o poieniţă. Păsările ciripeau. Un leu alb îi urmărea nepăsător dintr-un copac înalt de culoarea topazului.

— Bine.

Tom a făcut doi paşi mari, a făcut un salt în aer, s-a răsucit, a executat o rostogolire cu o lovitură în faţă. A aterizat pe picioare, în spatele adversarului imaginar. A fost uimit de cât de uşor i se păruse.

— Bravo! Minunat. Eu numesc asta revers, pentru că adversarul nu te va vedea când ieşi din răsucire. În felul acesta ai putea doborî un liliac negru fără ca acesta să-şi dea seama ce i s-a întâmplat. Uite, rupe-ţi puţin tunica de-a lungul coapsei, ca să ai mai multă libertate de mişcare.

Tom i-a ascultat sfatul. Pantalonii de piele pe care îi purtau deseori nu ridicau o asemenea problemă, dar tunicile puteau restricţiona mişcările atunci când încercau lovituri mai îndrăzneţe.

— Bine. Mai arată-mi una.

Tom a mai executat alte cinci mişcări.

— Acum, a spus Tanis, făcând un pas în faţă, încearcă să mă loveşti.

— Nu te pot lovi! De ce să fac asta?

— Ca să te antrenezi, ucenicule. Ca să te aperi. Mă voi preface că eşti un liliac. Eşti mai mare decât un liliac, bineînţeles, aşa că o să mă prefac că sunt atacat de trei lilieci, care stau unul pe spinarea celuilalt. Gata, acum atacă-mă şi încearcă să mă loveşti, iar eu o să-ţi arăt cum să te aperi.

— Partener de antrenament, a spus Tom.

— Ce?

— Aşa se spunea pe vremea istoriilor.

— Îmi place cum sună! Hai să facem un antrenament.

Au exersat îndelung, cel puţin două ore. Era prima oară când lui Thomas i se prezenta arsenalul complet al metodelor de luptă elaborate de Tanis, iar acest lucru făcea ca, prin comparaţie, artele marţiale din visele lui să pară simple.

Adevărat, toate mişcările aeriene erau mai uşor de executat aici, în parte datorită atmosferei. Dar el bănuia că mişcările erau mai uşor de făcut datorită metodei în sine. Lupta corp la corp însemna mai curând gândire decât muşchi, iar Tanis avea din belşug şi una, şi alta. Thomas nu a reuşit nici măcar o dată să-l atingă pe instructorul său, deşi, cu fiecare încercare, se apropia tot mai mult.

Uimitor, rezistenţa la efort a lui Tom părea să fie aproape inepuizabilă. Devenea tot mai puternic, cu fiecare zi care trecea. Revenindu-şi după prăbuşirea în pădurea neagră.

— Ajunge, a spus Thomas în cele din urmă.

Tanis a ridicat un deget.

— Ajunge pentru azi. Însă îţi îmbunătăţeşti stilul cu o iuţeală uimitoare. Sunt mândru să te numesc ucenic al meu. Acum, însă – şi şi-a pus mâna pe umărul lui Tom, întorcându-se spre pădure – trebuie să stăm de vorbă.

Istoriile. Omul acela era incorigibil.

— Spune-mi, ce fel de arme ar da cele mai bune rezultate împotriva Shataiki-lor?

— Tanis, te-ai confruntat vreodată cu Shataiki-i? Ai stat vreodată pe malul fluviului ca să-i urmăreşti?

— Da, i-am urmărit de la distanţă. Lilieci negri, cu gheare care ar putea să reteze capul cuiva fără nici un efort.

— Dar de ce nu te-ai apropiat mai mult, dacă tot ştiai că ei nu pot traversa fluviul ca să-ţi facă vreun rău?

— Ar fi fost înţelept să procedez aşa? Sunt nişte bestii şirete; ţi-ai dat şi singur seama de asta. Cred că până şi a sta de vorbă cu ele s-ar putea dovedi fatal. Ar folosi tot soiul de trucuri ca să te atragă în apa lor. Serios, sunt uimit că ai reuşit să supravieţuieşti după ce ai trecut pe acolo.

— Dacă ştii toate astea, de ce insişti să întreprinzi o expediţie? Asta ar însemna curată sinucidere.

— Ei bine, nu vreau să discut cu ei! Iar tu ai supravieţuit! Pe de altă parte, tu ştii multe lucruri care ar putea înclina balanţa puterii. Înainte de a veni la noi, nu m-am gândit niciodată în mod serios la un atac, deşi am scris multe poveşti despre asta. Folosindu-mă de cunoştinţele tale, am putea învinge bestiile acelea, Thomas! Sunt convins de asta!

— Ba nu! Nu vom reuşi! Ei luptă împotriva inimii, nu a unor săbii boante!

— Crezi că nu ştiu asta? Dar spune-mi, nu era adevărat că în istorii exista o metodă prin care puteai culca la pământ întreaga pădure neagră în mai puţin de o clipă?

Bomba atomică. Sigur, folosirea unei arme nucleare ar reprezenta un punct de cotitură, înregistrat de istorii.

— Da. Se numea bombă atomică. Ştii când s-a folosit aşa ceva în istorii?

— Nu foarte precis, a recunoscut Tanis. De câteva ori, dacă ţin eu bine minte. Dar cu precădere după Marea înşelătorie. Pe vremea tribulaţiilor. Vrei să spui că nici măcar cu un asemenea dispozitiv nu i-am putea distruge pe Shataiki?

Tom a analizat ideea. S-a uitat spre est, unde pădurea neagră era cufundată în întuneric. Ce îi spusese Michal? Principala diferenţă dintre această realitate şi istorii era că aici totul îşi găsea o expresie imediată în realitatea fizică. Practic, îl puteai atinge pe Elyon intrând în apa lui. Puteai vedea răul în Shataiki. Aşadar, probabil că Tanis descoperise ceva. Poate că răul putea fi înlăturat definitiv dacă aveai armele potrivite.

Tom a clătinat din cap. I se părea eronat. Cu totul eronat.

— Eu nu sugerez folosirea bombei atomice, a spus Tanis. Propun însă altceva. Ce-ar fi să apelăm la pistol, parcă aşa îi spui, nu? Dacă am avea un număr suficient de pistoale, nu i-am putea opri dincolo de fluviu?

Un pistol. Thomas a ridicat din umeri.

— Pistolul este o armă prea mică. Există unele mult mai mari, dar... e ridicol. Chiar dacă aş şti cum să fac un pistol, tot nu aş face-o.

— Dar ai putea, nu-i aşa?

Probabil. Nu avea cum să aducă o armă de foc acolo, desigur. În vise, nu fusese urmat niciodată de vreun lucru fizic. Dar cunoaşterea...

— Poate.

— Atunci, mai gândeşte-te. De acord, s-ar putea ca ideea să fie inutilă. Dar gândul că aş putea pune pe goană o mulţime de bestii din acelea îmi dă o satisfacţie deosebită. Mai am ceva ce ar trebui să vezi, Thomas. Vino.

L-a îndrumat pe Tom spre pădure, fără a se lăsa câtuşi de puţin descurajat de faptul că acesta îi respinsese ideile.

— Acum? încotro?

— Doar până la râul ce duce la lac. Am o invenţie, şi trebuie să ne ajuţi să o testăm.

A pornit spre pădure, iar Tom a iuţit pasul ca să-l prindă din urmă.

— Cine mai ştie de invenţia asta? l-a întrebat el.

— Johan. El este primul meu recrut. Am reuşit ceva ce un suflet de aventurier ca al tău va aprecia cu siguranţă. Grăbeşte-te, Johan ne aşteaptă acolo, a zis Tanis, şi a început să alerge.

Au ajuns la malul unui râu ceva mai mic decât cel care reprezenta graniţa cu pădurea neagră. Johan stătea pe un buştean mare, de culoare galbenă, provenind dintr-un copac ce fusese doborât recent. A sărit în picioare şi a alergat spre Thomas.

— Thomas! Întâi zburăm, iar apoi plutim. L-a îmbrăţişat pe Tom, deşi îi ajungea doar până la brâu. Ai văzut bastonul făcut de Tanis? Hei, dar unde e?

— L-am aruncat în pădure, a spus Tanis. Thomas mi-a zis că nu foloseşte la nimic, iar eu i-am dat dreptate. Nu ar fi slujit la ceea ce ne-am propus.

— Atunci, cum vom putea să…

— Exact! a spus Tanis, cu glas bubuitor. A împuns cu degetul în aer. N-o vom face!

— Nu vom pluti pe buşteanul nostru în josul fluviului ca să îi atacăm pe Shataiki?

— Asta puneţi voi la cale? a întrebat Tom. S-a uitat la copac şi a observat că scobiseră jumătate din trunchiul acestuia. Visase aşa ceva. Era vorba de o canoe.

— A fost o idee, a spus Tanis. Ne-am consultat ieri, şi am scobit buşteanul acesta ca să poată pluti, dar sabia a fost o idee nefericită, chiar tu ai spus-o. Să nu-mi spui că vrei să scobim altul, pentru că am început deja să am îndoieli. Poate doar dacă am reuşi să trimitem o bombă în aval, folosindu-ne de buşteanul ăsta.

Amândoi au privit spre Tom cu ochii lor verzi şi rotunzi. Nevinovaţi. Dar plini de dorinţă. Aceea de a crea, de a întreţine romanţa, de a mânca, de a bea şi de a înota în lacul lui Elyon.

Tensiunea dintre satisfacţie şi dorinţă era ciudată, desigur. Iar nemulţumirea conducea atât spre rău, cât şi spre bine.

Tom s-a întors cu faţa spre Johan.

— Vrei să lansezi la apă această canoe?

— Da, a spus el, iar ochii i-au sclipit.

— Şi ai fi nefericit dacă nu am mai încerca asta?
Johan a aruncat o privire în care se citea clar nedumerirea.
— Nefericit?
— Despre ce discutăm aici, omule? a bubuit glasul lui Tanis. Ai început să vorbeşti în şarade. Participăm cumva la un joc al minţii? a întrebat el, părând destul de atras de o asemenea idee.
— Nu, nu e un joc. E vorba de memoria mea. O modalitate de a mă ajuta să-mi amintesc de felul în care funcţionează lucrurile. Există fericire, deci trebuie să existe şi nefericire. Există binele, deci trebuie să existe şi răul. Eu întrebam, pur şi simplu, dacă Johan ar fi nefericit dacă nu am reuşi să împingem barca asta în apă.
— Da, există rău, şi îl alungăm mereu. Şi cum există fericire, trebuie să existe şi *nefericire.* Înţeleg ce spui. Simt furia împotriva liliecilor, dar nefericirea? M-ai încolţit, Thomas Hunter. Acum, ajută-mă să scap din această capcană.
Trăiau dorinţa fără nemulţumire, a gândit Tom. Cea mai bună dintre lumi.
Pe de altă parte, el simţea puternic nemulţumirea. Ori, cel puţin, lipsa mulţumirii. Poate pentru că ajunsese în pădurea neagră. Nu băuse apă de acolo, dar intrase în pădure, iar mintea îi fusese într-o oarecare măsură afectată.
Sau era vorba despre aşa ceva, sau nu aparţinea acelui loc. Ajunsese acolo într-o navă spaţială.
— E doar o poveste, Tanis, a spus Thomas. O idee.
Tanis a schimbat o privire cu Johan, apoi a revenit. O idee.
— Bine, să facem o încercare?
Johan a început să ţopăie, plin de speranţă. Invenţia reprezenta ceva deosebit. Thomas şi-a plimbat palma peste corpul canoei.
— Şi cum o vei cârmi?
— Cu sabia, a spus Tanis. Dar cred că aş putea folosi orice băţ.
— Dar cum ai reuşit să dobori copacul?
— Aşa cum facem de obicei. Cu mâinile goale.
— Bine, hai să facem o încercare.
Au legat o viţă în jurul provei, iar apoi au prins-o de un copac de pe mal. Tom s-a sumeţit.

— Sunteţi gata?
— Gata! au strigat amândoi în cor.
Împreună, s-au opintit şi au urmărit canoea sclipind în galben pătrunzând în apa ce aluneca la vale cu repeziciune.
— Pluteşte! a exclamat Tanis, extrem de încântat. Însă imediat ce a rostit acest cuvânt, ambarcaţiunea a început să se scufunde. După câteva secunde a dispărut sub suprafaţa apei verzi, gâlgâitoare.
— E prea grea, a spus Tom, încruntându-se.
Tanis şi Johan au privit lung bulele de aer ce încă se spărgeau imediat ce ajungeau la suprafaţă.
— Aşa se termină încă o poveste, a spus Tanis.
Lui Johan acest lucru i s-a părut atât de amuzant, încât s-a lăsat să cadă întâi în genunchi, iar apoi s-a prăvălit pe spate, hohotind incontrolabil. Curând, Tanis i s-a alăturat, astfel că amândoi au transformat accesele de râs într-un joc: cine putea râde mai mult fără să respire.
Îndemnat de ei, Tom a încercat să li se alăture, dar a pierdut cu eleganţă.
— Bine, a spus Tanis în cele din urmă, ce-ar fi să mai facem o altă încercare mâine?
— Voi găsi altceva, a spus Tom. Nu cred că zborul pe deasupra pădurii negre este o idee prea grozavă.
— Probabil că ai dreptate.
— Tanis?
— Da, ce s-a întâmplat?
— Rachelle mi-a vorbit de un fruct care te face să dormi atât de profund, încât nu-ţi mai aminteşti visele.
— Atât de profund încât nu-ţi mai aminteşti visele, a repetat el. Vrei să găsesc asemenea fructe?
— Nu. Nu, trebuie să visez. Dar există fructe care să te facă să dormi?
— Şi, în acelaşi timp, să visezi?
— Da.
— Bineînţeles!
— Nanka! a exclamat Johan. Vrei aşa ceva?
Un gând uimitor. Să reuşeşti să pătrunzi în vise atunci când doreşti. Ori să le alungi cu totul.

— Da. Da, aş vrea asta. Probabil câte unul din fiecare.

26

— Cum? a exclamat Tom şi s-a ridicat în fund pe canapea.

— Îmi pare rău, ai spus cinci ore, dar am adormit şi eu, a spus Kara. Asta s-a întâmplat la ora opt.

— Şi cât e ceasul acum?

— Aproape de amiază. Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi văzut vreo stafie.

Avea senzaţia că pluteşte.

— Am ajuns *stafie?*

Kara a ignorat întrebarea.

— Ai descoperit ceva, adevărat? Ce anume?

Tom s-a dat jos de pe pat rostogolindu-se şi apoi s-a ridicat în picioare.

— Cred că voi pune capăt viselor, a spus el.

— Cu totul?

— Da, cu totul. Dar nu aici. Dincolo. Nu voi mai visa despre acest loc.

— Şi la ce ar folosi asta? Locul acesta contează.

— Dar, în acelaşi timp, reprezintă o piedică pentru mine. Eu încerc să-mi rememorez viaţa şi, în schimb, mă confrunt mereu cu această problemă.

— Cu alte cuvinte, o să adormi şi când te vei trezi nu vei mai visa despre acest loc? Înseamnă că el va… va dispărea definitiv?

— Da, cred că asta se va întâmpla.

— Ei, atunci să nu îndrăzneşti să pui capăt viselor, Thomas. Nu se ştie ce se va întâmpla. Ce altceva ai mai aflat?

El şi-a amintit restul visului printr-un baraj de imagini care se încheiau în momentul în care Rachelle i-a spus de unde ar prefera să fie salvată.

Tom s-a întors spre ea, făcând ochii mari.

— Asta el

— Ce anume?

— O hartă. Raison mai este treaz? A dat fuga spre uşă. O hartă, Kara! a spus el întorcându-se către ea. Trebuie să găsim o hartă.

— Despre ce este vorba? a întrebat ea.

— Cred că ea mi-a spus unde o pot găsi pe Monique. Jacques mai este treaz?

— Da. Kara a fugit după Tom, care a ieşit pe uşă în goană. L-a urmărit prin birou. Cine ţi-a spus?

— Rachelle!

— De unde putea şti ea?

— Nu ştiu. A inventat totul. Sau poate nu are habar.

Tom a trecut în fugă pe lângă un agent de pază împietrit şi a deschis brusc uşa. Bătrânul stătea la birou, având cearcăne mari sub ochi. Tocmai vorbea la telefon, cu glas precipitat.

— Cred că am reuşit! a strigat Tom.

Raison a lăsat receptorul să cadă în furcă.

— Ştii unde este Monique?

— Posibil. Da, cred că ştiu. Am nevoie de o hartă, dar şi de cineva care să cunoască zona.

— Cum de ţi-ai dat seama de asta?

— Mi-a spus Rachelle. În vis.

Pe faţa lui Raison a apărut o expresie de dezamăgire.

— Vestea asta nu-i deloc încurajatoare.

Tom a simţit că-şi pierde răbdarea.

— Păi, ar trebui să fie. Din câte ştiu, *tu* faci parte dintr-un vis! a zis el şi a împuns cu degetul spre Jacques. Te-ai gândit vreodată la asta? Nu mai fi atât de… de arogant.

În seara precedentă, stătuse mai bine cu diplomaţia.

— Acum am devenit un vis, a spus Raison. Foarte încurajator, domnule Hunter, dacă-ţi închipui că eu o să…

— Nu-mi închipui că vei face ceva anume. Ajută-mă doar să-ţi găsesc fiica. Dacă am dreptate?

— Iar apare acel dacă.

— Ştiu unde se află Monique! a strigat Tom.

Kara a făcut un pas în faţă.

— Domnule Raison, eu i-aş da ascultare. Până acum nu s-a înşelat.

— Spui asta pentru că eşti sora lui. Răpitorii fiicei mele, care s-au transformat peste noapte în salvatori ai ei, îndrăznesc să mai deschidă gura. Piticii din visele lor le-au spus unde se află

fiica mea. Atunci, să încălzim motoarele elicopterului şi să o salvăm, nu?

Rămas fără replică în faţa unei asemenea atitudini arogante, Tom l-a privit lung pe Raison. Omul era din cale afară de stresat. Avea nevoie de un şoc pentru a se trezi la realitate.

Tom s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă.

— Bine. Atunci, o lăsăm să putrezească în celula în care se află.

Kara a lansat o ultimă salvă.

— Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine, vită încălţată? Nici n-ai idee ce greşeală teribilă faci.

Au ajuns la uşă înainte ca Raison să apuce să deschidă gura.

— Îmi pare rău. Aşteptaţi.

— Să aşteptăm? a făcut Tom, întorcându-se. Acum vrei să ne învârtim pe aici şi să aşteptăm?

— V-aţi expus punctul de vedere. Spuneţi-mi unde credeţi că se află.

Tom a şovăit. Avea un as în mânecă şi voia să-l păstreze. Dacă îi spunea lui Raison că Monique se afla într-o… da, într-o peşteră uriaşă, albă, plină de sticluţe, unde un fluviu pătrundea într-o pădure, la o zi de mers pe jos spre est? Nu mergea.

— Fă-mi rost de o hartă şi de cineva care să cunoască partea de sud a Thailandei. Vreau să vorbesc la telefon cu Merton Gains. După aceea îţi voi spune unde se află Monique.

— Iar emiţi pretenţii? Spune-mi doar…

— Găseşte-mi harta, Jacques. Acum.

Întinseseră pe masa de conferinţe o hartă mare a Thailandei şi a ţărilor din golf. Jacques insistase că ştia regiunea destul de bine, însă Tom voia un localnic. Masivul agent thailandez care a intrat şchiopătând în încăpere nu era decât unul dintre oamenii pe care Tom îi rănise când încercase să intre pe proprietatea companiei.

Omul se numea Muta Wonashti. Tom i-a întins mâna.

— *Taga saan ka?* („De unde eşti?“)

Auzindu-l pe Tom folosindu-i limba maternă, omul a rămas un moment pe gânduri.

— Penang.

— Bun venit în echipă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acum două zile.

Bărbatul a părut să-şi recapete buna dispoziţie. S-a apropiat de hartă, fără să mai şchiopăteze.

Jacques a adoptat o atitudine sfidătoare.

— Mulţumiţi?

— Îl avem pe Gains pe fir?

Nancy a apărut cu receptorul în mână.

— Aşteaptă.

— Nici nu-ţi închipui cât de stânjenitoare va fi situaţia dacă te înşeli, a spus Jacques. Am apelat la toate relaţiile mele pentru tine.

— Nu pentru mine, Jacques. Pentru fiica ta, a zis Tom şi a apucat receptorul.

— Domnule Gains?

— La telefon. Am înţeles că ai nişte informaţii pentru noi.

— Aşa este, a spus Tom. Îmi vine din ce în ce mai greu să aduc probe pentru fiecare afirmaţie pe care o fac, domnule Gains. Asta ne încetineşte foarte mult.

A urmat o pauză.

— Vezi? Nu ştii dacă este cazul să-mi dai crezare ori nu. Nu-mi pot permite să te învinuiesc de ceva, nu se întâmplă în fiecare zi ca un individ oarecare să afirme că un virus este pe cale de a ucide toată populaţia lumii, susţinând că a aflat despre asta într-un vis.

— Ţin să-ţi reamintesc că te-am mai ascultat o dată, a spus Gains. Şi l-am informat pe preşedinte. În lumea aceasta, asta înseamnă că mi-am riscat poziţia pentru tine, fiule. Mi-am vârât gâtul în laţ pentru un răpitor care are vise nebuneşti.

— Tocmai de aceea am telefonat. Ca să fiu mai precis: am visat, iar în acest vis, am aflat unde este deţinută Monique de Raison. Am o hartă în faţa mea. Te-aş ruga să-mi accepţi condiţiile dacă se dovedeşte că am dreptate în privinţa locului unde se află Monique. E bine aşa?

Gains a rămas pe gânduri.

— Domnule secretar, dacă am dreptate, şi există un virus, vom avea nevoie de câteva persoane care să aibă încredere în mine. Cineva din interiorul sistemului.

— Înseamnă că te referi la mine.
— Pe moment, nu ştiu pe altcineva care să se fi oferit voluntar.
— Spui că în visele tale ai descoperit locul unde o ţin pe Monique. Alte informaţii n-ai obţinut?
— Pe cuvânt, ştiu totul din visele mele. Dar nu am aflat şi altceva.
— Aşadar, dacă o găseşti, crezi că asta va dovedi că visele tale sunt valide şi trebuie luate în serios, a spus Gains.
— Nu ar fi prima oară când am dreptate. Am nevoie de un aliat.
— Bine, fiule, m-ai convins. Dă-mi-l la telefon pe domnul Raison.
— Ai putea să-mi pui la dispoziţie o echipă de comando sau nişte puşcaşi marini? l-a întrebat Tom.
— Imposibil. Dar thailandezii au oameni bine pregătiţi. Sunt convins că vor coopera.
— Ei încă mă consideră un răpitor, a spus Tom. În condiţiile acestea, nu prea se poate vorbi despre cooperare.
— Să văd ce pot face ca să ung lucrurile.
— Mulţumesc, domnule, n-o să regretaţi.
Tom i-a întins receptorul lui Raison, care, deşi devenise agitat, a încheiat discuţia cu un salut scurt şi politicos.
— Te rog să-mi spui şi mie despre ce este vorba. Până acum am făcut tot ce mi-ai cerut.
Tom s-a aplecat deasupra hărţii.
— O peşteră uriaşă, albă, plină de sticluţe, unde un fluviu pătrunde într-o pădure, la o zi de mers pe jos spre est, a spus el. Unde este acest loc?
— Despre ce vorbeşti?
Tom a ridicat ochii de pe hartă.
— Acolo este închisă. Trebuie doar să descoperim ce înseamnă asta.
Faţa lui Raison s-a mai luminat.
— Asta ţi-e... despre asta este vorba? O peşteră albă, plină de sticluţe?
— Da, dar Rachelle nu are de unde să ştie cum arată un laborator. O peşteră albă, plină de sticluţe ar trebui să fie un

laborator, nu-i aşa? Au dus-o într-un laborator subteran, la o zi de mers pe jos, spre est, unde un fluviu intră într-o pădure. Asta ar însemna cam treizeci şi cinci de kilometri.

— Câţi kilometri? a întrebat agentul.

— Vreo treizeci şi cinci.

— Asta înseamnă câmpia fluviului Phan Tu. Şi luptătorul mic de statură şi-a plimbat degetul de-a lungul unei linii albastre de pe hartă. Se află aici, în junglă. Treizeci de kilometri spre est. Nu există laboratoare. Doar clădiri de beton. Care au fost scoase din uz.

Tom s-a uitat lung la paznic.

— O clădire din beton? Chiar aici?

— Da.

Jacques de Raison şi-a trecut mâinile prin păr.

— De unde ştii că informaţiile acestea sunt exacte? Şi cum…?

— Domnule Raison, ai un elicopter, a spus Tom. Pilotul se află aici?

— Da, dar asta este o problemă ce trebuie rezolvată de autorităţi. Ne putem aştepta…

— Mă pot aştepta ca persoana care ne-a atacat în camera de hotel să fie mai inteligentă decât oricare dintre membrii echipei pe care autorităţile thailandeze ar putea să o alcătuiască în regim de urgenţă. Cred că ei anticipează o acţiune de salvare organizată de guvernul local şi sunt pregătiţi să riposteze. Şi mai cred că ai face orice, domnule Raison, ca să-ţi revezi fiica în viaţă. Mă înşel cumva?

Raison a răspuns imediat.

— Aşa este!

— Trimite-mă cu un aparat de emisie-recepţie şi o călăuză, să spunem acest Muta. Să fim lansaţi la câţiva kilometri depărtare şi sper ca măcar să o localizăm, dacă nu mai mult. În acest moment, acţionăm în baza unuia dintre visele mele, lucru insuficient pentru a putea aduce puşcaşii marini. Dar dacă descoperim ceva, situaţia se va schimba.

Raison a început să măsoare încăperea, uitându-se furios la Tom şi scărpinându-se în cap.

— Şi crezi că vei reuşi să pătrunzi acolo?

— Am deprins câteva trucuri noi.

Mirată, Kara a ridicat din sprâncene.

— Nu spune prostii.

— Iar eu, practic, am crescut în junglă.

— Bine, dar eşti în stare de arest la domiciliu. E imposibil să…

Tom a lovit harta cu palma.

— Nimic nu e imposibil, domnule Raison. Nimic! Nici visele mele, nici virusul, nici răpirea fiicei tale. Ne pierdem vremea cu vorbe. Doar eu îţi pot salva fiica. Ai încredere în mine. Pentru că *eu* sunt sortit să o salvez.

27

Carlos l-a condus cu răbdare pe Svensson în josul treptelor de beton. Piciorul beteag îl făcea pe acesta din urmă să urce ori să coboare foarte greu scările. Elveţianul sosise în cursul nopţii la Bangkok şi venise să vadă laboratorul cu o oră în urmă. Carlos nu văzuse niciodată o expresie de furie atât de încrâncenată pe faţa lui Svensson.

— Deschide, a spus el când a ajuns la uşa de oţel.

Carlos a tras zăvorul şi a împins uşa larg. Laboratorul cu pereţi albi strălucea în lumina revărsată de două şiruri de becuri fluorescente. Svensson construise ori transformase două duzini de laboratoare similare în întreaga lume tocmai pentru o asemenea eventualitate. Descoperirea unui posibil virus. Dacă ar fi apărut unul în Africa de Sud, atunci trebuia să existe şi acolo un laborator. În cele din urmă, s-ar fi impus folosirea laboratoarelor mult mai mari şi a facilităţilor de producţie din Alpi, desigur, dar doar după asigurarea securităţii şi studierea amănunţită a mediului de origine a virusului.

Aici, în Asia de Sud-Est, aveau şase asemenea laboratoare. Mutarea sediului companiei Raison Pharmaceutical din Franţa în Thailanda accelerase construirea acestui laborator. Iar acum el îşi dovedea utilitatea. Era dotat cu toate echipamentele necesare unui laborator industrial de mărime medie, având inclusiv sisteme de refrigerare şi de încălzire.

Legată de un scaun de culoare gri, Monique stătea într-un colţ, având un căluş la gură, prins cu bandă adezivă. Carlos încă nu-i făcuse nimic. Deocamdată. Însă îi explicase pe îndelete ce voia de la ea. Faptul că ea refuza să-i răspundă, mulţumindu-se doar să scoată câte un mormăit, îl convinsese că în curând se va vedea silit să apeleze la forţă.

— Deci asta e femeia despre care urlă toată lumea, a spus Svensson, deplasându-se încet pe podeaua pardosită cu gresie albă. S-a oprit la un metru de ea. Cea care încă refuză să priceapă?

Carlos a rămas cu braţele încrucişate. Nu i-a răspuns lui Svensson. Elveţianul nici nu aştepta aşa ceva. Şi oricum n-ar fi făcut-o. Îşi jucase rolul; acum era rândul lui Svensson să şi-l joace pe-al lui.

Elveţianul a făcut o mişcare fulgerătoare cu mâna osoasă şi grea şi a plesnit-o foarte puternic pe Monique peste obraz. Lovitura a făcut-o să-şi mişte brusc capul într-o parte, s-a înroşit, dar nu a scos nici un sunet.

Svensson a zâmbit.

— M-ai văzut. Şi, evident, m-ai recunoscut. Cred că ne-am întâlnit o dată, la un simpozion organizat la Hong Kong, acum doi ani. Eu şi tatăl tău suntem prieteni la cataramă, dacă forţăm puţin lucrurile. Vezi vreo problemă în asta?

Ea nu i-a răspuns. Nici n-ar fi putut.

— Scoate-i căluşul!

Carlos s-a apropiat de ea şi a smuls banda adezivă care-i acoperea gura.

— Problema este că sunt legat de tine, a spus Svensson. Acum m-ai putea da în vileag. Până în momentul în care nu îmi va mai păsa că m-ai putea identifica, va trebui să te ţin sub lacăt şi cheie. După aceea, în funcţie de modul în care mă tratezi acum, o să te las să trăieşti sau voi pune să fii ucisă. Ai înţeles?

Monique l-a sfredelit cu privirea, dar nu a scos nici o vorbă.

— O femeie puternică. S-ar putea să-mi fii de folos după ce terminăm. Curând, foarte curând. Svensson şi-a mângâiat mustaţa şi a făcut câţiva paşi spre ea. Ştii ce se întâmplă cu vaccinul Raison dacă este încălzit la 81,92 grade Celsius şi este menţinut la această temperatură timp de două ore?

Ea l-a privit printre genele strânse. Carlos credea că ea nu ştie asta. De fapt, *ei* sigur nu ştiau.

— Nu, sigur că nu, a spus Svensson. Nu ai testat vaccinul în asemenea condiţii adverse; nici nu ar fi fost nevoie. De aceea, permite-mi să-ţi dau un sfat: Când se aplică acea temperatură anume vaccinului tău miraculos, el suferă o mutaţie. Nu ştii că se poate întâmpla acest lucru, deoarece, potrivit surselor noastre, suferă mutaţii şi la temperaturi mai scăzute, dar acestea nu rezistă mai mult de o generaţie sau două.

În ochii ei a apărut un licăr. Tocmai aflase că în laboratorul ei exista o cârtiţă. Poate că de acum înainte va trebui să-i ia în serios pe aceşti oameni. Carlos era surprins că Svensson îi spunea femeii atât de multe lucruri. Era evident că nu se aştepta ca ea să trăiască pentru a putea vorbi.

— Da, exact, avem resurse nebănuite. Ştim despre mutaţii şi mai ştim că mutaţiile mai periculoase rezistă în cazul expunerii la temperaturi înalte. Vaccinul Raison produs de tine devine germenul Raison ce-mi va aparţine, un virus extrem de infecţios, răspândit pe calea aerului, având o perioadă de incubaţie de trei săptămâni. A surâs. S-ar putea ca întreaga lume să fie infectată înainte ca o persoană să prezinte simptome de îmbolnăvire. Imaginează-ţi ce posibilităţi are la dispoziţie cel care posedă antivirusul.

Faţa lui Monique a tremurat uşor. Neîndoielnic, era genul de reacţie care făcea ca inima lui Svensson să bată cu putere. El blufase în mai tot ce spusese, sugerând o eventualitate puţin probabilă pe care o încropiseră împreună. Iar ea reacţiona printr-o expresie înspăimântată.

Răspunsul părea să fie scris pe faţa lui Monique de Raison. Şi nu putea exista altul mai mulţumitor. Şi ea ştia asta. Ori măcar bănuia şi era suficient de convinsă ca să se facă albă ca varul la faţă. Petrecuse câteva ceasuri cu Thomas Hunter, visătorul, şi se lăsase deja convinsă că vaccinul ei prezenta cu adevărat riscuri.

— Da, vaccinul anti-SIDA are 375 200 de perechi de baze… nu aşa ţi-a spus Hunter? Şi nu s-a înşelat. Câte informaţii poate deţine un ţărănoi din America! Mare păcat că nu am pus mâna şi pe el. Din nefericire, e mort.

Svensson s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă.

— Sper că tatăl tău te iubeşte, Monique, sper sincer. Vom face nişte lucruri minunate în următoarele zile, şi vrem să ajuţi.

A şchiopătat, târându-şi piciorul drept cu zgomot pe beton. Svensson se simţea în elementul lui.

Carlos a scos transmiţătorul.

— Nu uita de explozivul din burtă, a spus el. Îl pot detona printr-o simplă apăsare pe buton, aşa cum ţi-am spus. Dar se va detona şi singur dacă nu mai are semnal, adică o distanţă de

cincizeci de metri. Să nu-ţi închipui că va veni cineva să te salveze. Cel care ar încerca nu va reuşi decât să te ucidă.

Monique a închis ochii.

Carlos s-a gândit că poate că nu va trebui să îi mai facă vreun rău. Era mai bine aşa.

Folosit doar pentru cazuri de urgenţă, elicopterul era un aparat mic, având posibilitatea de a lua la bord doar patru persoane. Tom şi călăuza au fost lăsaţi într-o orezărie aflată la cinci kilometri de clădirea din beton după care au pătruns în jungla aflată în dreapta lor. Aparatul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre casă. Acum depindeau doar de aparatele de radio, de nasul de copoi al lui Muta şi de priceperea lui Tom.

Au mers prin apa mocirloasă până au ajuns pe teren uscat, apoi au urmat linia copacilor, deplasându-se într-o alergare uşoară. Amândoi aveau macete, iar Muta avea un pistol de 9 mm prins la brâu. Vegetaţia îi încetinea, pentru că trebuiau să-şi croiască drum printre liane ţi tufişuri. Au avut nevoie de o oră ca să străbată cei cinci kilometri.

— Acolo!

Muta a indicat cu maceta spre luminişul din faţa lor. Cinci sau şase clădiri din beton, aflate în diverse stadii de degradare. O parcare năpădită de iarbă şi buruieni, care crescuseră printre dalele de beton. Un transportor cu bandă care stătea cu botul în vânt, inutil.

Doar una dintre clădiri era suficient de mare pentru a putea ascunde o construcţie subterană. Dacă răpitorii o ţineau pe Monique acolo, în măruntaiele pământului, clădirea din stânga lor părea singura ce putea sluji unui asemenea scop. Cu toate că, pentru moment, şansele de a o găsi erau destul de reduse.

Făcuse declaraţii foarte cutezătoare şi vorbise cu glas tunător, însă acum, stând la marginea junglei, înconjurat de cântecul greierilor şi bătut pe umeri de soarele arzător al după-amiezii, ideea că sursa atacului mondial cu un virus letal se găsea ascunsă în acea clădire abandonată i s-a părut ridicolă.

Dacă se înşela? Întrebarea îl chinuia de vreo oră, încă de când elicopterul îi lăsase la sol. Acum însă, făcând un salt

impresionant, întrebarea devenise o certitudine apăsătoare. Se înşelase. În acel loc se afla doar o fabrică abandonată.

— E părăsită? a întrebat Muta.

Şi el şi-a dat seama.

— Tu du-te în spatele barăcii, i-a zis Tom, arătându-i către o structură mică, la aproape zece metri de intrarea în clădirea principală. Mă acoperi cu pistolul. Ştii să tragi, da?

Muta a scos un sunet de protest.

— Tu bun cu piciorul; eu trag şi mai bine. În armată, eu tras cu mult arme. Nimeni nu tras la fel de bine ca mine!

— Ţine-l în jos! i-a şoptit Tom. Te cred. De la distanţa asta poţi lovi un om care stă în uşă?

Omul s-a uitat spre uşa aflată la o sută de metri.

— Prea departe.

Bun. Însemna că era sincer.

— Bine, să mă acoperi. Imediat ce trec de intrare, vii în fugă şi mă urmezi înăuntru. S-a uitat la maceta pe care o avea în mână. Aproape toată priceperea lui se limita la lovituri de picior şi pumn, dar la ce i-ar fi folosit ştiinţa luptei corp la corp într-un loc precum acela? Adevărat, avea avantajul de a cunoaşte câteva trucuri, dar principalul era acela de a adormi şi de a se trezi întreg şi nevătămat. Un truc extrem de folositor, desigur, dar nu tocmai un decisiv copleşitor într-o confruntare.

— Gata?

Muta a scos încărcătorul, l-a verificat, apoi l-a împins la loc cu mişcări ce trădau îndemânare în folosirea armelor.

— Tu intri, eu vin din urmă.

Nu seamănă cu un raid întreprins de o echipă de comando.

— Gata!

A sărit peste taluz şi a alergat aplecat, ţinând maceta în faţă. Muta l-a urmat în fugă, făcând pământul să duduie.

Tom a ajuns la jumătatea drumul până la uşă, moment în care îndoielile l-au copleşit. Dacă omul cu care se luptase în hotel ar fi fost înăuntru, el ar fi început deja să tragă. Maceta aceea nu-i era de folos nici cât o nuia. Iar lupta corp la corp era exclusă; individul era mult prea priceput şi puternic.

S-a oprit brusc, alunecând puţin, şi a rămas lipit de zid, cu uşa în stânga. Muta s-a oprit în spatele magaziei, ţinând pistolul aţintit în faţă.

Tom a încercat clanţa. Uşa era descuiată. A deschis-o. A riscat aruncând o privire înăuntru, apoi s-a retras. Era întuneric. Pustiu.

Cât se poate de pustiu. A înghiţit în sec şi i-a făcut un semn lui Muta să înainteze. Acesta a traversat în goană terenul deschis, fluturând pistolul în ritmul paşilor.

Tom a pătruns în clădire.

— Au intrat, a spus Carlos, cu ochii la monitor.

— Lasă-i, a zis Svensson. Imediat ce pleci, transmite-i un mesaj tatălui ei. Având în vedere încălcarea condiţiilor, reducem timpul pentru satisfacerea cererilor noastre la o oră. Trimite-i şi instrucţiunile privind locul predării. Foloseşte aeroportul. Apoi s-a dus spre uşă. Pe fată să o aduci în Alpi, a spus el. Cred că asta va fi ultima complicaţie cu care ne vom confrunta.

Îi văzuseră pe cei doi imediat ce fuseseră depistaţi de senzorii plasaţi pe perimetru. Descuiaseră chiar uşa ca să-i lase să intre. Acum erau ca nişte şoareci în cursă.

Carlos nu-şi putea închipui cum de descoperise Raison acel loc. Şi mai ciudat i se părea faptul că fuseseră trimişi doar doi oameni. În orice caz, el era pregătit. Nu avea nici o importanţă ce li se întâmpla celor doi. Însă secretul laboratorului era compromis. Folosindu-se de tunelurile construite acolo, Svensson va dispărea, chiar şi cu piciorul acela beteag. Iar Carlos avea să-l urmeze imediat ce va primi vaccinul.

S-a ridicat.

— O aduc în cel mult douăzeci şi patru de ore. Da, asta va fi ultima complicaţie.

Svensson a ieşit.

Carlos a respirat adânc şi a rămas cu ochii la monitor. Probabil că aşa era mai bine. Complexul din munţii elveţieni avea un laborator mult mai bine dotat. Operaţiunea va fi lansată şi din altă zonă sigură. Cei şase lideri care conveniseră deja să participe în cazul în care Svensson ar fi reuşit stabiliseră legături cu baza. Complicaţia va modifica…

Carlos a dat din cap, crezând că nu vede bine. Abia acum zărea clar faţa bărbatului care conducea operaţiunea. Era Thomas Hunter ori fratele lui geamăn.

Dar îl ucisese pe Hunter. Imposibil! Chiar dacă omul ar fi supravieţuit glonţului primit în piept, tot nu ar fi reuşit să-şi revină într-atât cât să fugă prin junglă.

Şi totuşi el alerga.

Carlos s-a uitat mai atent la imagine, analizând posibile opţiuni. Da, îl va lăsa pe Hunter să intre în cursă. Dar să-l omoare şi de data asta?

Era o decizie ce trebuia bine analizată. Acum, timpul era de partea lui. Cel puţin deocamdată.

Pustiu. Cât se poate de pustiu, şi foarte întuneric.

Scara din dreapta lui cobora spre beznă.

— Acolo, a zis el, şi a făcut semn cu maceta către palier.

A ţâşnit în fugă spre scări şi a coborât treptele câte două, folosindu-se de lumina ce venea dinspre uşa de deasupra ca să se orienteze. Jos de tot, o uşă. A încercat clanţa. Deschisă. A împins uşa. Un hol întunecat. Uşi, de o parte şi de alta. La capătul lui, o alta.

Pe sub uşa de la capătul coridorului se strecura o fâşie subţire de lumină. A simţit inima bătându-i puternic. A prins maceta mai bine în ambele mâini, îndreptând-o în faţă. Doi paşi înainte, după care şi-a amintit de asistentul lui. Muta.

S-a retras puţin şi a aruncat o privire în susul scării. Nici urmă de thailandez.

— Muta? a rostit el în şoaptă.

Nici un semn. Probabil că omul se întorsese ca să ţină sub control uşa de intrare în clădire. Ori poate fusese prins. Sau…

A intrat în panică. Înconjurat de întuneric, a respirat zgomotos. Trăia un coşmar, iar el era fugarul solitar, care gonea gâfâind pe coridoare întunecate, urmărit îndeaproape de fantome. Doar că fantoma aceasta avea o armă, iar el simţise deja muşcătura gloanţelor.

Acum nici nu se mai putea întoarce pe scări. La capătul lor îl aştepta probabil cineva înarmat.

A alergat spre uşa de la capătul coridorului. Tălpile din cauciuc amortizau zgomotul. A trecut prin dreptul altor uşi aflate de o parte şi de alta a coridorului. *Fâş, fâş,* ca nişte ferestre ce dau spre uitarea cenuşie. Uşi spre teroare. A alergat mai iute. Brusc, totul a devenit o cursă pentru a trece de uşa pe sub care se strecura o rază de lumină.

S-a repezit în ea, sperând deznădăjduit că va fi deschisă. A năvălit înăuntru şi a fost orbit de lumină. A închis uşa. A tras zăvorul şi abia după aceea şi sufletul.

— Thomas?

Tom s-a răsucit instantaneu. Monique era legată de un scaun aflat într-un colţ, dincolo de un şir de mese albe, pe care se aflau sticluţe. Din acea cameră voise Rachelle să fie salvată, aproape exact aşa cum şi-o imaginase el. Însă aici nu se găsea Rachelle, ci Monique.

Aceasta avea ochii larg deschişi şi chipul livid.

— Tu… parcă ai murit, a spus ea. L-am văzut cum a tras în tine.

Simţind că totul se roteşte cu el, Tom s-a îndreptat spre centrul încăperii. Monique era cu adevărat acolo. Nu şi-a dat seama dacă ceea ce îl făcea să vrea să plângă era sentimentul intens de uşurare, ori nebunia acelei situaţii.

Brusc, s-a trezit alergând spre ea.

— Deci, eşti aici! S-a strecurat în spatele ei şi a smuls banda adezivă cu care îi fuseseră legate mâinile de picioarele scaunului. Rachelle mi-a spus că te voi găsi aici, în peştera albă plină de sticle, şi iată-te. În timp ce a rostit aceste cuvinte a scăpat şi un suspin, dar s-a controlat imediat. E incredibil, de-a dreptul incredibil.

A tras-o pe Monique, care tremura, ridicând-o în picioare, a îmbrăţişat-o şi a strâns-o cu putere.

— Slavă cerului că eşti teafără.

Ea a rămas ţeapănă, dar era de înţeles. Sărmana femeie fusese luată ostatică sub ameninţarea armei şi…

— Thomas? a făcut ea şi l-a îndepărtat cu blândeţe. Apoi a aruncat o privire spre uşă.

Tom s-a dat înapoi şi s-a uitat şi el într-acolo. Uşa era încuiată pe dinăuntru. Monique nu se retrăgea pentru că el venise să o salveze, şi el s-a întrebat de ce.

— Am venit să te salvez, a zis el.

Brusc, şi-a dat seama ce făcea de fapt şi de locul în care se afla. A clipit nedumerit.

— Thomas, avem necazuri.

— Trebuie să te scot de aici! A prins-o de mână şi a tras-o după el. Apoi s-a întors şi a recuperat maceta pe care o lăsase pe podea. Hai!

— Nu pot! a spus ea, smulgându-şi mâna dintr-a lui.

— Ba poţi! E adevărat, Monique, totul e adevărat. Am ştiut despre perechile SIDA, despre germenul Raison şi am ştiut şi cum să te găsesc. Şi mai ştiu că dacă nu plecăm de aici, o să avem mai multe probleme decât îţi închipui.

Ea i-a vorbit precipitat, aproape în şoaptă, ţinându-şi palmele peste abdomen.

— M-a obligat să înghit un dispozitiv exploziv. Dacă mă îndepărtez la mai mult de cincizeci de metri de el, mor. Nu pot pleca de aici!

Tom s-a uitat la chipul ei îndurerat, la mâinile tremurătoare ţinute peste stomac. Deconcertat, a rămas mut.

— Thomas, trebuie să pleci de aici. Îmi pare rău, îmi pare rău că nu te-am ascultat. Ai avut dreptate.

— Nu, nu e vina ta. Eu te-am răpit.

A făcut un pas către ea şi, preţ de o clipă, ea a devenit Rachelle, dorind să fie salvată. Cât pe ce să întindă mâna ca să-i ridice părul căzut pe frunte.

— Trebuie să pleci chiar acum, să le spui că totul e adevărat, a zis ea, aruncând o privire către un colţ al încăperii.

Văzând camera de supraveghere, Tom a îngheţat. Bineînţeles, fuseseră urmăriţi, pas cu pas. Muta fusese lichidat pentru că răpitorul lui Monique îi văzuse chiar de când pătrunseseră pe teritoriul lui. Îl lăsase pe Tom să pice în acea capcană. Aşadar, nu exista cale de scăpare!

Monique s-a apropiat de el şi l-a prins strâns în braţe. Şi-a apropiat gura de urechea lui.

— Oamenii aceştia ascultă tot ce vorbim. Sărută-mi faţa, urechile, părul, ca şi cum ne-am cunoaşte de foarte multă vreme.

Nu a mai aşteptat reacţia lui, ci şi-a lipit imediat buzele de obrazul lui. Oricine ar fi privit acea scenă ar fi căzut pe gânduri.

— Au cifrele greşite, a zis ea, ceva mai tare, dar nu prea apăsat. Doar tu.

— Doar…

— St, l-a liniştit ea. Apoi, foarte încet, a continuat: Îl cheamă Valborg Svensson. Să-i spui tatei. Vor să folosească vaccinul Raison. Spune-i că suferă mutaţii la 81,92 grade Celsius după două ore. Să nu uiţi. Ia-mi inelul de pe deget şi pleacă de aici cât mai poţi.

Tom, care tocmai o săruta pe păr, s-a oprit. A pipăit inelul şi i l-a scos de pe deget.

— Continuă să mă săruţi.

El i-a ascultat sfatul.

— Nu te pot lăsa aici, a zis Tom.

— Au nevoie de mine vie. Iar dacă vor crede că ai mai multe informaţii decât au nevoie, nu te vor ucide.

— Înseamnă că am avut dreptate în legătură cu virusul.

— Da. Îmi pare rău că m-am îndoit.

Tom a avut o senzaţie ciudată de panică. Nu o putea lăsa chiar aşa în acel loc! Avea menirea de a o salva. Într-un anume fel, care depăşea puterea lui de înţelegere, ea reprezenta cheia nebuniei lui. Ea se afla în centrul ideii de Mare Romanţă; era convins de asta.

— Eu rămân. O să mă lupt cu acest individ. Am deprins nişte…

— Ba nu, Thomas! Trebuie să pleci de aici. Să-i spui tatălui meu înainte de a fi prea târziu! Du-te.

L-a sărutat pentru ultima oară, de această dată pe buze.

— Lumea are nevoie de tine, Thomas! Fără tine, oamenii sunt neputincioşi. Fugi!

Dându-şi seama că Monique avea dreptate, Tom s-a uitat fix la ea, însă nu o putea lăsa acolo.

— Fugi! a ţipat ea.

— Monique, nu pot pleca…

— Fugi! Hai, fugi, fugi!
Şi Tom i-a dat ascultare.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Carlos a fost luat prin surprindere. La un moment dat, îi avea pe amândoi în laboratorul de la capătul holului. O clipă mai târziu, Monique a sugerat că Hunter ştia ceva ce ei nu ştiau. Că, pesemne, ea şi Hunter puseseră totul la cale împreună, ceea ce era o idee interesantă.

După care, Hunter a luat-o la fugă.

Americanul a ajuns în hol înainte ca el să apuce să reacţioneze.

A sărit peste cadavrul thailandezului care îl însoţise pe Hunter, a deschis precipitat uşa şi a năvălit în hol. Hunter l-a lovit din răsucire înainte ca el să-şi folosească arma. După aceea, Tom a trecut de el şi a ţâşnit spre scară.

Carlos s-a folosit de forţa impactului ca să-şi rotească trupul spre silueta care fugea. A îndreptat arma spre spatele lui Thomas. Avea două opţiuni.

Să-l ucidă pe loc, împuşcându-l în şira spinării.

Să-l rănească şi să-l ia prizonier.

A optat pentru a doua soluţie.

A apăsat pe trăgaci. Anticipându-i intenţia, Hunter a făcut o eschivă spre stânga. Rapidă, extrem de rapidă.

Carlos a fandat spre stânga şi a tras din nou.

Însă glonţul a lovit uşa de fier, scoţând scântei. Thomas a trecut de uşă, ajungând la scară. Carlos a încremenit o secundă. Apoi şi-a revenit. A pornit cu toată viteza după Thomas.

— Fugi! a strigat Monique din spatele lor.

Stătea în cadrul uşii celulei.

Carlos a ignorat-o şi a urcat treptele, câte trei o dată. Hunter dispăruse deja? Carlos a ajuns la uşă şi a trecut rapid de ea.

Americanul ajunsese deja la magazie. Trecea prin spatele ei. Carlos a tras un glonţ care a smuls o bucăţică de beton din colţul acesteia, chiar deasupra capului celui urmărit. Hunter a cotit brusc, ajungând într-un spaţiu deschis, şi a sprintat spre marginea junglei.

Carlos s-a luat după el, ştiind că magazia l-ar fi ajutat să tragă nestingherit în Tom. A făcut doar un pas înspre ea, după care s-a oprit.

Dacă distanţa dintre el şi Monique depăşea cincizeci de metri, explozivul din stomac putea curma viaţa fetei. Şi aveau nevoie de ea vie. Iar ea ştia acest lucru, şi nu se mişcase din loc.

Şi Tom se îndepărta tot mai mult.

Carlos ar fi putut lăsa transmiţătorul acolo, dar era posibil ca Monique să vină după el, să-l descopere şi să evadeze. Pentru el, fata era un fel de ghiulea legată de picioare.

Carlos a scăpat o înjurătură printre dinţi, s-a rezemat de cadrul uşii şi a lăsat în jos pistolul. Tom era la mai puţin de zece metri de junglă, un punct în cătarea armei.

A apăsat pe trăgaci. Apoi, încă o dată. După care, a tras două focuri succesive.

Ultimul glonţ l-a lovit pe Thomas drept în ceafă. Carlos l-a văzut pe tânăr aruncat în faţă, semn sigur că fusese lovit de glonţ, apoi sângele. Hunter a dispărut în iarba înaltă.

Carlos a coborât braţul în care ţinea arma. Îl omorâse pe tânăr? Nimeni nu ar fi supravieţuit unei asemenea lovituri. Nu se putea apropia pentru a verifica atâta vreme cât femeia era liberă, iar transmiţătorul se găsea în buzunarul lui. Însă Hunter nu avea cum să ajungă prea departe.

O mişcare.

Iarba se clătina. Oare Hunter se târa?

Ba nu, era în picioare, acolo, în apropierea copacilor. Alerga!

Carlos a scos din nou arma şi a golit ultimul încărcător din trei apăsări pe trăgaci. Hunter a dispărut printre copaci.

Carlos a închis ochii, turbat de furie. Imposibil! Era convins că îl nimerise pe Thomas în ceafă.

După două lovituri directe, tânărul îi scăpase. Nu era posibil. Nu trebuia să se mai întâmple aşa ceva!

Iar ingeniozitatea femeii era de-a dreptul incredibilă. De fapt, admirabilă.

A coborât scara şi s-a uitat fix la Monique, care rămăsese în prag, cu braţele încrucişate la piept. Carlos a fost cât pe ce să-i tragă un glonţ în picior. S-a abţinut, şi, mergând de-a lungul holului, a lovit-o în stomac.

Probabil că până la urmă trebuia să recurgă la forţă pentru a o convinge.

28

Totul s-a petrecut în trei secvenţe, care s-au imprimat în mintea lui Tom de parcă ar fi fost marcate cu un fier înroşit. Evitase câteva gloanţe fugind spre pădure, şi ajunsese la doar câţiva paşi de primul copac, socotindu-se scăpat. Secvenţa numărul unu.

Apoi un glonţ l-a lovit în cap. A avut senzaţia că a fost izbit cu un baros. Zbura în faţă, cu capul înainte, paralel cu solul. A perceput o durere chinuitoare, după care totul s-a întunecat. Secvenţa doi.

Nu şi-a amintit de cădere. Era fie mort, fie îşi pierduse cunoştinţa. Şi-a adus aminte, însă, că s-a rostogolit după ce a atins pământul. Gâfâia şi zăcea întins, privind lung spre cerul albastru.

Nu murise. Nu era inconştient. Şi, pipăindu-se la cap, a constatat că nici nu era rănit. Îşi pierduse doar suflul. Secvenţa trei.

Pornise spre junglă, îndreptându-se către copaci, urmărit mai mult de ideea celor întâmplate decât de ultimele câteva gloanţe.

Fusese împuşcat în cap. Înainte de a muri îşi pierduse cunoştinţa. Însă în momentul dinaintea morţii se trezise în pădurea colorată şi, cu toate că nu-şi aducea aminte, şi-a dat seama că un fruct sau apa îl lecuise. Din câte ştia, toată acea călătorie ţinuse doar o secundă.

Când a revenit în junglă, i-au trebuit două ore ca să restabilească legătura cu baza, să ajungă la locul de întâlnire şi să efectueze călătoria de întoarcere cu elicopterul. A avut timp să se gândească. Timp să ia în calcul o expediţie rapidă ca să o salveze pe Monique. Ori să-l recupereze pe Muta.

Dar ştia că nu va mai găsi pe nimeni acolo.

Un elicopter al poliţiei a verificat locul acela înainte ca el să fie recuperat, confirmându-i bănuielile. Nici urmă de vreunul dintre ei.

Chiar dacă Monique s-ar fi aflat acolo, tot nu ar fi putut să o ia. El ar fi rezistat unei lovituri mortale, dar ea, nu. Asta l-a făcut să se simtă indestructibil şi totodată neajutorat, o situaţie bizară.

Poate că nu fusese lovit. Era sânge pe iarbă în zona aceea? Se grăbise prea mult ca să mai arunce vreo privire în jur. Totul se petrecuse într-o atmosferă de confuzie. Reţinuse doar cele trei secvenţe.

Viu, mort, viu.

— Ce-ai făcut?

— Am plătit, i-a răspuns Jacques de Raison.

Năucit de cele auzite, Tom a intrat în birou. Blugii îi erau murdari de pământ, iar cămaşa, sfâşiată, după ce gonise cinci kilometri prin junglă ca să ajungă la locul de întâlnire, iar ghetele, pline de noroit, au lăsat urme pe pardoseală.

— Chiar i-ai dat vaccinul?

— Mi-au dat un ultimatum de o oră, domnule Hunter. Era în joc viaţa fiicei mele…

— E în joc viaţa întregii lumi!

— Pentru mine, ea este unică.

— Bineînţeles, dar ce-ai făcut cu informaţiile pe care ţi le-am transmis prin radio?

— Se scursese ora acordată. Trebuia să aleg. Mi-au cerut să las într-o maşină, la trei kilometri depărtare de aeroport, doar o mostră de vaccin şi dosarul cu datele rezultate din cercetarea noastră. Monique va ajunge la noi peste două zile. Trebuia să procedez aşa.

Tom a vârât mâna în buzunar şi a scos inelul. Din aur, cu un rubin într-o montură cu patru gheare. I l-a aruncat lui Raison.

— Ce este ăsta?

— Inelul pe care mi l-a dat fiica ta ca să te conving că spun adevărul. Dacă încălzeşti vaccinul la 81,92 grade Celsius timp de două ore, el va suferi mutaţia. Cel care deţine informaţia aceasta se numeşte Valborg Svensson. S-ar putea ca tot el să deţină şi antivirusul.

Faţa lui Jacques de Raison s-a mai luminat. Cu un aer absent, s-a jucat cu inelul.

— De ce n-ai adus-o şi pe ea?

— Am impresia că nu vrei să auzi ce spun. Înţeleg că eşti foarte tulburat, dar trebuie să-ţi aduni minţile. Am găsit-o, aşa cum am zis. Dacă nu crezi chestia cu inelul, atunci este suficient faptul că Svensson a schimbat condiţiile înţelegerii după ce i-am descoperit acolo.

Raison s-a lăsat să cadă pe un scaun.

— Aşadar, acum au vaccinul?

Tom şi-a trecut o mână prin păr. Se afla în cea mai rea lume posibilă. Nimic din ce făcea nu avea vreun efect asupra dramei aflate în desfăşurare. Pesemne că nu exista nici o modalitate de a împiedica derularea istoriilor.

Precipitată, Kara a pătruns în birou.

— Thomas! Eşti bine?

— Da. Au intrat în posesia vaccinului. O au pe Monique, au şi vaccinul, ştiu cum să provoace mutaţia şi s-ar putea să deţină şi antivirusul.

— Dar visul? A fost real?

— Da.

— Da, Peter, vreau să modifici parametrii de testare. Încearcă încălzirea la 81,92 grade Celsius şi menţine temperatura timp de două ore. Jacques de Raison părea să fi ieşit din starea de prostaţie de mai devreme. Vorbea la telefon cu laboratorul. Vezi dacă se produc mutaţii şi te rog să-mi comunici imediat.

Apoi a lăsat receptorul să cadă în furcă.

— Iartă-mă, domnule Hunter. Am avut două zile cumplite. Acum, devenise foarte atent. Te cred. În orice caz, testele ne vor spune totul peste două ore. Intre timp, propun să luăm legătura cu autorităţile. Îl cunosc pe Valborg Svensson.

— Şi?

— Dacă e adevărat, dacă despre el este vorba… Restul a rămas nerostit, doar în mintea lui Raison, în spatele ochilor lui albaştri. Dumnezeu să ne ajute, a adăugat el.

— Despre el este vorba, a zis Tom. Monique a insistat… trebuie să-l suni pe Gains. Imediat.

Jacques de Raison a încuviinţat.

— Nancy, telefonează-i secretarului de stat.

Merton Gains stătea la birou şi, şocat, l-a ascultat pe Jacques de Raison vorbind vreme de câteva minute. În urmă cu şase ore, când Thomas Hunter îi spusese ce va face ca să-i dovedească fără putinţă de tăgadă că spunea adevărul, ideea i se păruse trasă de păr. Acum, după ce Tom făcuse demonstraţia, Gains se simţea demoralizat.

Şi Bob Macklroy îi zisese că Hunter anticipase câştigătorul derbiului Kentucky. Discutase cu Hunter şi, în cadrul şedinţei cabinetului, prezentase posibilele probleme legate de vaccinul Raison. Acceptase chiar să testeze visele lui Hunter. Toate aserţiunile acestuia păruseră destul de nevinovate până în acel moment.

Thomas Hunter adormise, aflase locul unde era ţinută Monique de Raison, se dusese până acolo şi adusese dovada virtuală că virusul devenea cu adevărat o problemă.

— Vrea să vă vorbească, l-a anunţat secretara.

— Fă-mi legătura, a zis Gains. Thomas? Cum îţi merge?

— Nu din cale afară de bine, domnule. Sper că veţi fi mai înţelegător acum, aşa cum am convenit.

— Stai puţin, fiule. Trebuie să mă iei mai încet.

— De ce? Este evident că Svensson în nici un caz nu o lasă mai moale.

Avea dreptate.

— Pentru că, în primul rând, nu ştim cu siguranţă că există cu adevărat un virus. Corect? Vom afla asta doar după ce se efectuează testele.

— Atunci germenul Raison se va naşte peste exact două ore. În felul acesta vă ofer un avantaj. Trebuie să-l opriţi pe Svensson!

— Nu ştim unde se află acest Valborg Svensson.

— Să nu-mi spuneţi că nimeni nu-l poate găsi pe acest individ. Am înţeles că nu este chiar un oarecare.

— Îl vom găsi. Dar nu avem nici un motiv plauzibil să…

— V-am pus eu la dispoziţie motivul plauzibil. Monique mi-a spus că omul intenţionează să se folosească de virus; ce altceva vă mai trebuie?

În mintea lui Merton Gains au explodat două cuvinte. *Dar dacă?* Dar dacă, dar dacă? Dar dacă Hunter avea de fapt

dreptate şi nu mai erau decât câteva zile până la marea pandemie de neoprit? Oricine ştia că tehnologia putea să fie folosită şi în alte scopuri decât acelea de a îmbunătăţi condiţia umană. Aerul răcoros care venea prin sistemul de ventilaţie aflat deasupra biroului i s-a părut brusc îngheţat. Avea uşa închisă, însă a auzit paşii uşori ai cuiva trecând prin dreptul biroului său.

America luneca de-a lungul autostrăzii bunăstării la fel de lin ca un camion bine întreţinut. Băncile făceau transferuri de miliarde de dolari, pe Wall Street se tranzacţionau pachete de acţiuni de aceeaşi valoare. Peste două ore, preşedintele urma să ţină un discurs privind noul lui proiect de impozitare. Iar Merton Gains, secretar de stat adjunct, ţinea receptorul lipit de ureche şi îl asculta pe un bărbat aflat la opt mii de kilometri spunându-i că peste trei săptămâni aveau să moară patru miliarde de oameni.

Ireal. Imposibil.

Dar dacă?

— În primul rând, te rog să te linişteşti. Te-am înţeles, bine? Am spus că sunt de partea ta, şi sunt. Dar trebuie să pricepi şi cum se conduce lumea. Am nevoie de o dovadă de netăgăduit ca să ne asculte cineva. Avem de a face cu nişte aserţiuni aparent de necrezut. Îmi poţi oferi aşa ceva?

— Atunci când voi obţine dovezi clare, va fi prea târziu.

— Te-aş ruga să lucrezi cu mine, în condiţiile mele. În primul rând, avem nevoie de rezultatele acelor teste.

— Dar poţi măcar să-l găseşti pe Svensson, a spus Thomas. Te rog să-mi spui că-l poţi găsi. Cu ajutorul CIA sau FBI.

— Nu vom reuşi doar în două ore. Vom începe căutarea, dar nu ne putem aştepta la rezultate imediate. Dacă am avea un bombardier B2 în zbor deasupra Bagdadului, am putea lansa o bombă peste o oră, dar la ora asta nici un asemenea aparat nu este în aer şi nici măcar n-a ieşit vreunul din hangar. Şi nici nu avem habar unde se află Bagdadul în acest caz. Ai înţeles cum stau lucrurile?

Hunter a oftat.

— Atunci, vă spun ceva, domnule Gains. Suntem terminaţi. Mă auzi? Iar Monique…

Vocea i s-a stins.

Dar dacă? Dar dacă?

Gains s-a ridicat şi a început să măsoare biroul în lung şi-n lat, cu receptorul lipit de ureche.

— Nu spun că nu putem face nimic…

— Atunci faceţi *ceva!*

— Imediat ce încheiem discuţia asta, îi voi telefona directorului CIA, Phil Grant. Sunt convins că se lucrează deja la cazul acesta. Din câte ştim, poliţia thailandeză a reţinut deja persoana care a ridicat pachetul. Şi maşina. În prezent e în plină desfăşurare ancheta privind răpirea, dar virusul este o cu totul altă problemă. Deocamdată, cazul aduce mai curând a spionaj industrial, mai puţin pentru tine şi probabil pentru Raison.

— Nici nu ştii ce încet se învârt rotiţele justiţiei în Asia de Sud-est. Şi virusul ne va lovi, nu spionajul corporatist.

— Voi da câteva telefoane. Dar am nevoie de dovezi!

— Şi până atunci eu trebuie să stau cu mâinile încrucişate?

Gains a rămas pe gânduri.

— Fă ce crezi că este necesar. În ultimele zile ai realizat câteva lucruri uimitoare. De ce te-ai opri tocmai acum?

— Să mă duc după Monique? Mă întreb dacă asta nu mă depăşeşte.

— Cred că ne depăşeşte pe toţi. Tu eşti omul cu visele. Visează.

— Să visez? Aşa, pur şi simplu?

— Da, visează.

Cele trei secvenţe – viu, mort, viu – încă îl frământau pe Tom. Nu reuşea să vorbească despre ele. Îl îngrozeau.

— Ce ţi-a spus? l-a întrebat Kara.

— Să aştept.

— Atât? Nu-şi dă seama că nu avem timp de aşteptat?

— Şi să visez.

Kara a ocolit marginea canapelei.

— Deci te crede.

— Nu ştiu.

— Măcar a început să creadă că visele tale au o anumită semnificaţie. Şi are dreptate – trebuie să visezi. Acum.

— Chiar aşa – şi Tom a pocnit din degete – pur şi simplu?

— Vrei să te trimit eu în lumea viselor cu vreo lovitură? Secretarul de stat are parţial dreptate. Nu trebuie doar să visezi, ci să faci ceea ce trebuie cât visezi. Iar asta înseamnă să faci tot ce este nevoie pentru a obţine mai multe informaţii despre germenul Raison.

— În pădurea neagră, a spus Tom.

— Dacă trebuie, trebuie.

Thomas avea acum două motive întemeiate să se întoarcă în pădurea neagră, câte unul pentru fiecare realitate. Situaţia de aici devenise periculoasă – trebuia să-şi asume riscuri mai mari pentru a descoperi adevărul despre istorii. Iar în pădurea colorată, dacă-şi amintea bine, începea să se întrebe dacă se prăbuşise cu o navă spaţială.

— Poate reuşesc să stau din nou de vorbă cu Rachelle. Să aflu de unde vrea să fie salvată încă o dată. Prima dată a mers, nu?

— Da. Dar, mai precis, ce înseamnă asta? E, într-un fel, Monique? Cu Monique vorbeşti în visele tale?

Tom a oftat.

— Nu ştiu. În fine. Trimite-mă în lumea viselor.

Kara a băgat mâna în buzunar şi i-a întins trei tablete.

29

Tom s-a ridicat în capul oaselor. Era dimineaţă. Şi se afla în casa Rachellei.

A rămas în acea poziţie preţ de câteva secunde, împietrit de canonada de gânduri din visele lui despre Bangkok. Situaţia devenise primejdioasă – trebuia să dezvăluie adevărul despre germenul Raison.

Cât se poate de adevărat, dacă nu cumva totul era un vis.

Dar mai exista un motiv, nu? Trebuia să afle şi adevărul în legătură cu afirmaţia potrivit căreia Bill şi nava spaţială reprezentau o realitate. Trebuia să elimine posibilităţile derutante pentru a ajunge la adevăr.

Cu o zi în urmă, Tanis îi arătase cum ar putea porni o expediţie împotriva pădurii negre. Sabia din lemn colorat. Ea însemna otravă pentru Teeleh.

A sărit din pat, s-a spălat pe faţă şi s-a îmbrăcat. În ziua precedentă, după ce se despărţise de Tanis şi Johan, Tom intenţionase să mănânce nanka, acel fruct pe care i-l adusese Johan şi să adoarmă. Dar, după cum se vedea, deocamdată nu avea nevoie de nici un ajutor ca să adoarmă. Până să ajungă în sat, se făcuse aproape vremea Adunării. Nu trebuia să rateze acea Adunare.

În seara când se aflase în apele lacului se petrecuse ceva ciudat cu el. O modificare de moment a perspectivei. Îşi închipuise că fusese împuşcat în cap, dar acea viziune dispăruse.

După ce se întorsese de la Adunare, mâncaseră mai multe fructe, aşa cum făcuseră şi în prima noapte. Johan cântase, Rachelle dansase cu Karyl, iar Palus le spusese o poveste fantastică.

Dar care era darul cel mare al lui Tom?

Să viseze poveşti, le spusese el. Nu dansa ca Rachelle, nu cânta ca tânărul Johan şi nici nu spunea poveşti ca Palus ori Tanis, dar putea visa poveşti.

Şi asta şi făcuse. Visase despre Bangkok.

— Bună dimineaţa, visător somnoros, i-a zis Rachelle, sprijinindu-se de uşorul uşii, luminată din spate de razele soarelui. Ce-ai mai făcut în visele tale? Ia zi? Ne-am sărutat?

Captivat de frumuseţea ei, Tom a contemplat-o. De afară s-au auzit chicote de femei.

— Da, laleaua mea, cred că te-am visat.

Înclinându-şi capul într-o parte, ea şi-a încrucişat braţele la piept.

— Poate că visele acestea ale tale oferă posibilităţi mai mari decât mi-am închipuit.

În realitate, el o *visase* pe Rachelle. Ori măcar visase că vorbise despre acel vis despre Rachelle. Se putea să vorbească despre ea ca şi cum ar fi fost Monique?

A traversat încăperea şi, ajuns lângă ea, s-a rezemat de perete.

— Dacă ai fi ţinută prizonieră şi ai vrea să te salvez, unde te-ai…

— Păi, am făcut asta chiar ieri, a spus ea. Începi iar să uiţi? Încă nu m-ai salvat din peştera plină de sticluţe.

— Mda, adevărat… nu puteai fi salvată de acolo.

— Nici n-ai încercat, a spus ea.

El a rămas cu privirea aţintită asupra ei. Evident, situaţia nu era chiar atât de simplă.

— Cred că o să mă duc în pădure ca să mă gândesc cum s-o fac, a spus el.

Ea s-a îndepărtat de uşă.

— Eşti invitatul meu.

Femeile pe care le auzise chicotind erau pe potecă în momentul când el a trecut de Rachelle şi a ieşit în lumina soarelui. Femeile s-au uitat după el, şoptindu-şi cine ştie ce secrete.

— Bine, o să mă întorc.

— Să nu stai mult, i-a zis Rachelle. Vreau să aud ce ai mai inventat. Şi toate amănuntele încântătoare.

— Bine.

— Bine.

El a reuşit să iasă din sat după ce a fost oprit doar de două ori. Din fericire, nu de către Johan ori Tanis. Şi mai ales de către

Michal sau Gabil. Nici nu avea nevoie de asemenea întâlniri care să-l distragă de la ceea ce-şi propusese. Şi nici de avertismente. Trebuia să se concentreze asupra misiunii pe care şi-o asumase, iar dacă Rachelle nu avea să-i explice semnificaţia viselor lui despre Monique, avea să încerce în pădurea neagră, asta înainte de a-şi pierde curajul.

A avut nevoie de o oră ca să găsească luminişul unde-l întâlnise pe Tanis cu o zi în urmă. Acolo, la vreo cinci metri spre stânga, se afla sabia. Nu ar fi fost surprins dacă Tanis s-ar fi întors să o recupereze. Numai că el nu o făcuse.

A ridicat sabia şi a fluturat-o prin aer de parcă ar fi fost un spadasin, împungând şi parând lovituri într-o luptă imaginară purtată cu Shataiki. Nu se putea vorbi despre un mâner acceptabil, dar băţul putea fi ţinut foarte bine între degete. Iar lama era suficient de subţire ca să se vadă prin ea şi ascuţită cât să taie.

Putea cel puţin să testeze reacţia Shataiki-lor la acea nouă armă a lui. Ce avea de pierdut? Era convins că bestiile postaseră santinele. După ce avea să ajungă la Traversare, locul va viermui de lilieci, iar el va scoate sabia şi le va observa reacţia lor. Dacă testul va fi satisfăcător, va hotărî ce ar putea întreprinde în continuare.

A aruncat o privire spre soare. Era jumătatea dimineţii. Avea timp din belşug.

Alergând în ritm constant, a ajuns la podul alb în mai puţin de o oră. În urmă cu câteva zile, drumul acela i-ar fi luat mai mult timp. Acum avea o condiţie fizică foarte bună.

S-a oprit la ultimul şir de copaci şi a cercetat zona Traversării. Podul arcuit părea neschimbat. Apele verzi ale fluviului bolboroseau scurgându-se pe sub lemnul alb, negeluit. Copacii negri de pe malul celălalt arătau la fel de dezgoliţi precum şi-i aducea aminte – ca o pădure din mucava modelată de un copil, cu crengi ţâşnind în unghiuri nefireşti.

De dincolo de fluviu a răzbătut zgomotul inconfundabil al bătăilor de aripi. Santinelele. Tom a făcut un pas în spate şi s-a lăsat pe un genunchi. Vreme de o clipă, tot ce plănuise i s-a

părut ridicol şi absurd de periculos. Cine era el să-şi închipuie că poate alunga o mie de Shataiki cu o biată sabie?

A ridicat arma şi şi-a trecut degetul de-a lungul tăişului. Nu era o sabie obişnuită. Dacă nu se înşela, doar lemnul în sine putea alunga duşmanii. S-a simţit mai încrezător.

Lângă genunchiul lui se afla un băţ mai scurt, roşu ca şi sabia pe care o ţine în mână. Semăna cu un pumnal mic. L-a luat şi l-a strecurat pe sub tunică, la spate. Prinzând sabia cu ambele mâini, s-a ridicat şi a ieşit în câmp deschis.

A păşit încet, ţinând sabia în faţă. După douăzeci de paşi, a ajuns la pod. Nici urmă de lilieci. S-a oprit o clipă la capătul podului, apoi a păşit pe platformă.

Nici urmă de lilieci.

A ajuns la mijlocul podului, şi abia atunci i-a văzut. Nu-şi dădea seama dacă erau zeci, sute sau mii, pentru că stăteau ascunşi dincolo de linia copacilor, doar ochii roşii, ca nişte mărgele, indicându-le prezenţa. Însă fiarele sigur se aflau acolo.

A fluturat uşor sabia în aer. Liliecii nu s-au clintit. Nu se mai temeau? Ori îşi aşteptau căpetenia? A simţit mirosul de acid sulfuric. Evident, liliecii erau acolo.

— Ieşiţi la lumină, fiare nenorocite, a mormăit el, încercând să-şi focalizeze privirea ca să le vadă. Apoi, mai tare: Ieşiţi, fiare!

Ochii nu s-au mişcat. Uşorul lor tremur arăta că erau vii. A făcut câţiva paşi înainte şi a strigat:

— Chemaţi-vă căpetenia.

Timp de un minut, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, o mişcare. În stânga lui.

Cu minunatele lui aripi albastre înfăşurate în jurul trupului auriu şi târâte pe pământ în timp ce înainta, Teeleh şi-a făcut apariţia. Tom uitase cât de frumos era acel liliac uriaş. Acum, când pielea lui reflecta razele soarelui, creatura arăta de parcă abia ar fi ieşit din apele lacului de la înălţime. De la o depărtare de treizeci de paşi, doar ochii lui verzi, neclintiţi, îl deconcertau pe Tom. Nu se putea obişnui cu ochii aceia lipsiţi de pupile.

Teeleh nu s-a uitat la Tom, însă a aruncat o privire dominatoare peste fluviu. Nici un alt liliac nu l-a urmat.

Tom şi-a înghiţit nodul din gât, a strâns mânerul sabiei şi a îndreptat arma spre stânga, în semn de ameninţare la adresa căpeteniei Shataiki-lor. Creatura i-a aruncat lui Tom o privire fugară, apoi s-a uitat din nou spre celălalt mal. Cu un pocnet puternic, şi-a desfăcut aripile până la anvergura maximă, a înălţat din umeri, după care şi le-a strâns din nou în jurul corpului.

— Aşa, deci. Îţi închipui că vânturând acea sabie vei avea putere asupra mea. Aşa este, omule?

Nici acum fiara nu l-a privit.

Tom nu a reuşit să găsească un răspuns potrivit la acea provocare.

Shataiki-ul şi-a întors în cele din urmă privirea spre Tom.

— Ei bine? Ai de gând să stai acolo toată ziua? Ce vrei?

Tom şi-a dres glasul.

— Trebuie să aflu mai multe despre istorii. Despre germenul Raison. Iar apoi aş vrea să-mi arăţi nava, a spus el încet.

— Parcă încheiasem un târg, a spus Teeleh. Să mi-l aduci pe Tanis, iar eu îţi voi arăta nava. Nu te mai poţi bizui pe memorie? Dacă nu-ţi respecţi promisiunea, poţi face uitată problema istoriilor. În orice caz, ce importanţă are? Oricum sunt vise. Realitatea ta se află în spatele meu, în pădurea neagră, unde noi am reparat deja nava.

— Nu am încălcat nici o înţelegere. Ai spus că-mi dai nava reparată dacă-l aduc aici pe Tanis. Vreau întâi s-o văd. El este pregătit să vină, dar după ce-l anunţ eu.

Liliacul a făcut ochii mari. Tom ştia că acesta nu avea cunoştinţă de ceea ce se petrecea în afara pădurii negre. Lui Teeleh i-a venit greu să-i dea un răspuns. Atunci Tom a realizat că putea învinge bestia aceea.

— Minţi, a zis Teeleh. Eşti la fel de înşelător ca şi cei care te-au îndopat cu minciuni.

Tom a păşit încet pe pod, îndreptându-se către Shataiki.

— Mint, aşa susţii tu. Şi ce profit mi-ar aduce o asemenea minciună? Sunt convins că tu, părintele minciunilor, ştii că ele sunt ţesute pentru a obţine avantaje. Nu asta ţi-e principala armă? Ce câştig eu dacă mint?

Liliacul a rămas tăcut, cu faţa impenetrabilă, privind înainte fără să clipească. Tom a coborât de pe pod, iar liliacul a făcut un pas înapoi. Duhoarea de sulf ce venea dinspre pădure devenise insuportabilă.

— Acum cred că o să-mi arăţi nava. Ce rău vezi în asta? Doar nu m-ai minţit, nu-i aşa?

Căpetenia Shataiki-lor a stat puţin pe gânduri. Pe neaşteptate, s-a liniştit şi a surâs.

— Prea bine. Ţi-o voi arăta. Dar fără înşelătorii. Fără minciuni între noi, prietene. Doar conlucrare. Eu te ajut, dar şi tu trebuie să-mi oferi sprijin.

Lui Tom nici prin gând nu-i trecea să ajute creatura aceea, iar faptul că Teeleh nu părea să înţeleagă asta îi dădea şi mai mult curaj. La o adică, era doar un liliac mare, cu blană frumoasă şi cu ochi mari şi verzi.

Tom a înaintat cu sabia întinsă în faţă.

Pe de altă parte, Tom traversase podul, iar acum se afla în pădurea neagră. Îşi ieşise din minţi? Nu, trebuia să continue. Să afle mai multe. Dacă nava despre care vorbea atât de insistent Teeleh exista, istoriile nu însemnau nimic. Dacă nava nu exista, va obţine informaţii despre istorii în schimbul unei noi promisiuni de a-l aduce la întâlnire pe Tanis. Bineînţeles, nu avea de gând să-şi respecte cuvântul. Aici era vorba despre o bătălie a minţilor, iar Tom îl putea învinge oricând pe acest liliac.

Teeleh a făcut un pas în lateral, rămânând la o distanţă respectabilă de sabie. Bătând din aripi, un grup masiv de lilieci şi-au luat zborul în clipa când Tom a ajuns la liziera pădurii negre. A aruncat o ultimă privire spre copacii coloraţi, după care a pătruns în pădurea întunecată.

30

În momentul în care Tom a păşit în pădurea neagră, cu un fâlfâit puternic, Teeleh a ţâşnit spre copaci. Tom a strâns mânerul sabiei roşii. Nu fructe, nu verde, nimic altceva decât negru. De parcă ar fi mers noaptea printr-o pădure făcută scrum.

S-a oprit.

— Încotro?

Teeleh s-a uitat la el dintr-un copac aflat în faţă. Liliacul părea prea mare pentru creanga subţire de care se agăţase. Ochii lui ca nişte mărgele erau aţintiţi asupra lui Tom, exprimând ceva între mirare şi neîncredere. Ori asta era o proiecţie a propriei neîncrederi crescânde?

Teeleh a bătut din aripi şi a pornit în zbor fără să-i răspundă. Voia ca Tom să-l urmeze.

Tom s-a conformat. Inima îi bătea cu putere. Ştia că nu avea ce căuta acolo, dar a continuat să înainteze.

În jur a auzit clănţăneli şi bătăi de aripă. Nici un glas. Doar sunetul constant de aripi bătând şi de gheare ce se agăţau de crengi pe măsură ce liliecii se deplasau de la un copac la altul.

Era frig. În pădure era întuneric. În absenţa frunzelor care să reţină razele soarelui, se gândea că…

A ridicat ochii. Copacii aveau totuşi coroane, alcătuite din sute şi mii de lilieci negri aflaţi chiar deasupra, uitându-se la el cu ochii lor roşii. Tăcuţi. Bătând din aripi şi scoţând uşoare zgomote. Formau o umbrelă neagră de dimensiuni uriaşe care îl urma tot mai adânc în pădure.

A zărit o lumină venind din luminişul din faţa lui, astfel că a iuţit pasul, atras de perspectiva de a ieşi de sub coroanele vii ale copacilor.

Făcuse o greşeală venind în pădure. Acum ştia sigur acest lucru. Nu-i mai păsa dacă exista vreo navă; linţoliul negru de deasupra capului nu-i va îngădui să mai scape cu viaţă. Ajuns în luminişul acela, îşi va trage sufletul, după care se va întoarce la Traversare. Poate va negocia cu…

S-a oprit. Razele soarelui erau reflectate de o suprafaţă metalică aflată în poiana altfel pustie. O navă?

Bătăile inimii i s-au accelerat.

O navă spaţială.

A mai făcut trei paşi înainte.

Şi-a dat seama! Era un pilot de pe Pământ. Trecuse printr-o gaură de vierme sau prin cine ştie ce şi se prăbuşise pe această planetă îndepărtată, prizonieră a timpului. Aici existau binele şi răul, dar ele nu se întrepătrundeau niciodată. Dar el era deosebit, pentru că venea de pe Pământ.

A ţâşnit spre navă. Un stol întunecat de Shataiki zbura în cercuri pe deasupra poienii, hohotind şi scoţând ţipete ascuţite şi stridente. Nava stătea pe burtă, având un aer maiestuos. Şi-a adus aminte de asta. Era o navetă spaţială cu aripi largi. Corpul vopsit în alb arăta lucios şi nou. La coadă se vedea un steag cu dungi şi stele. Statele Unite. Apoi, cu litere mari, de culoare albastră, în partea din spate stătea scris *Discovery III.*

A ajuns la navetă exact în momentul în care şi cârdul de Shataiki s-a aşezat pe copacii de deasupra ei. A aruncat o privire în direcţia fiarelor şi, cum nu a constatat nici o schimbare în comportamentul lor, şi-a plimbat palma pe metalul neted al fuzelajului. Fără rupturi, fără petice. Refăcut.

A dat roată navetei şi a tras de pârghia de deschidere a uşii. Cu un fâsâit care l-a făcut să tresară, aceasta s-a ridicat încet. Sistemele hidraulice funcţionau. A împins sabia prin deschizătură şi a urcat la bord.

Sabia lucea în întuneric, oferindu-i suficientă lumină ca să vadă cockpitul. Nu-şi amintea nimic, dar se părea că şi acesta suferise reparaţii capitale. S-a apropiat de pupitrul principal de comandă, slujindu-se de sabie ca să-şi lumineze drumul. Comutatorul de acţionare rămăsese pe poziţia oprit. Cu siguranţă că după atâta vreme nava nici nu mai avea combustibil. Cu toate acestea, cel care reparase naveta se pricepea şi la mecanică, nu doar la tapiţerie.

Şi-a ţinut răsuflarea, s-a aplecat şi a acţionat butonul roşu. Imediat după aceea, a auzit un zumzet. În jurul lui s-au aprins multe lumini, unele clipind intermitent. Şi-a şters sudoarea de pe frunte şi s-a uitat la instrumentele ale căror cadrane erau

iluminate. A mângâiat fotoliul din piele al căpitanului şi a zâmbit. Dar zâmbetul i s-a stins imediat de pe faţă. Nu ştia ce să facă cu acea navă magnifică.

Bill. Avea nevoie de Bill. *Ce bine dacă Bill ar fi în viaţă.*

A repus comutatorul pe poziţia oprit, a revenit la uşă, coborând.

Dacă Shataiki-i îl uciseseră pe Bill…

A înfipt sabia în pământ şi s-a întors pentru a închide bocaportul. A prins uşa cu ambele mâini şi a tras-o în jos, ca să învingă forţa hidraulică.

A auzit zgomot de aripi în spatele lui. A dat drumul uşii şi s-a răsucit cu iuţeală, exact la vreme ca să-l vadă pe Teeleh coborând asupra sabiei încă înfiptă în pământ. A simţit că inima îi sare din piept. Cum de putea liliacul să atingă sabia? Era ca o otravă pentru el, aşa spusese Tanis.

Dar chiar când se gândea la asta, a observat că sabia se schimbase. Nu mai emitea lumina aceea roşiatică. Cu un rânjet pe faţă, Shataiki-ul a smuls din pământ băţul devenit inutil.

— Acum eşti al meu, nerodule! Luaţi-l.

Auzind aceste cuvinte, Tom a îngheţat. O duzină de Shataiki, ţipând, s-au desprins de copaci, aruncându-se asupra lui înainte de a mai apuca să facă vreo mişcare.

Nava! Putea să urce în ea!

S-a răsucit. Nava dispăruse.

NU EXISTA NICI O NAVĂ.

Şi-a adus aminte cuvintele rostite de Michal. *El este înşelătorul.*

Din piept i-a ieşit un urlet, un urlet din adâncul gâtlejului, gata să-i sfâşie coardele vocale. A simţit ghearele fiarelor înfigându-i-se în carne. A icnit, înghiţindu-şi ţipătul.

Îi rămăsese acel mic băţ pe care şi-l pusese la spate. Trebuia să ajungă la el.

A dus mâna spre spate, însă lumea a părut că se răstoarnă şi apoi a căzut la pământ cu un bufnet surd. A încercat să lovească în stânga şi în dreapta. Greutatea liliecilor îl sufoca. Trebuia să scoată lemnul colorat de sub centură, dar liliecii i se prinseseră de faţă, sfâşiindu-i carnea. În mod instinctiv, şi-a ridicat

genunchii, adoptând poziţia fetală, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Aduceţi-l în pădure!

O singură gheară i-a trecut peste spate, zgâriindu-l până la os. Tom s-a arcuit şi a scos un geamăt. Liliecii l-au legat de gât şi picioare cu liane, Tom nemaiputând să se lupte cu ei. Icnind şi şuierând din cauza greutăţii lui, liliecii au început să-l târască centimetru cu centimetru.

— Folosiţi asta, imbecililor, l-a auzit Tom strigând pe un Shataiki. Au urmat certuri pe ton arţăgos şi strident. Pe aici…

— Ba nu, nătărăule…

— Grăbiţi-vă…

— Dă drumul, altfel îţi tai mâna!

— La o parte…

Era târât cu greu pe solul pădurii. Liliecii confecţionaseră o frânghie de tractare pe care o prinseseră de legături, iar acum vreo sută dintre ei reuşeau să-l tragă.

A simţit obiecte ascuţite pătrunzându-i în spate. A scos un geamăt şi a avut senzaţia că lumea se învârte ameţitor. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost luminişul.

Acela în care nu mai exista naveta spaţială.

Tom s-a trezit simţind zgârietura violentă a unor gheare pe faţă.

— Trezeşte-te! a răcnit cineva la el, de la distanţă. Trezeşte-te! Îţi închipui că o să dormi! Sus!

A deschis cu greu ochii şi a văzut un foc dansând la picioarele lui. Unde se afla? S-a chinuit să ridice capul. O labă strânsă îl bătea peste obraji, făcându-i capul să se bălăbănească într-o parte şi în alta. A simţit că leşină.

O plesnitură puternică pe obrazul drept l-a făcut să-şi revină.

— Trezeşte-te, ghem de carne netrebnică!

Era glasul lui Teeleh.

Tom a deschis ochii şi a văzut că fusese legat de ceva vertical, prins de încheieturile mâinilor şi picioarelor. Zeci de creaturi păroase dansau în jurul unui rug uriaş, aprins la mai puţin de zece metri depărtare. Mii de ochi roşii punctau întunericul pădurii.

A înălţat ochii încet. Poate erau sute de mii. Teeleh stătea pe o platformă aflată în dreapta lui Tom.

Un Shataiki a coborât de pe creanga lui şi a strigat ascuţit, plin de încântare.

— S-a trezit! E treaz! Pot să…?

Cu un urlet gutural, un liliac negru şi uriaş s-a rotit şi l-a izbit pe Shataiki-ul mic ce se găsea încă în aer. Acesta s-a prăbuşit pe sol cu un bufnet puternic. Alţii s-au aruncat imediat asupra lui, lovindu-l şi târându-l spre interiorul pădurii, în ciuda zbaterilor lui.

Întreaga adunare a amuţit. Se auzea doar pocnetul lemnelor ce ardeau. Liliecii au hârâit. Deasupra lui părea să plutească o mare de ochi roşii. Dar ceea ce îl înspăimânta pe Tom era liliacul mare, care îl privea sfredelitor cu ochii lui roşii.

Teeleh.

Se transformase. Pielea îi era neagră-tăciune, cu crăpături din care ieşea un lichid limpede. De pe aripi îi căzuseră porţiuni lungi de blană. Buzele rânjite scoteau la iveală colţi gălbui, acoperiţi de o crustă. Peste un ochi, acum roşu, i se târa încet o muscă, însă fiara părea să nu simtă asta.

Tom şi-a mişcat capul de la stânga la dreapta. Stâlpul de care era legat a scârţâit. Era legat de un pilon de lemn, înfipt în pământ, de care era prins un braţ perpendicular. O cruce. Îl legaseră de cruce cu liane. Rănile de pe piept sângerau.

A întors capul mai mult spre dreapta. Ochii roşii ai fiarei erau mai bulbucaţi decât şi-i amintea Tom. Dacă ar fi avut mâinile libere, s-ar fi repezit la Teeleh să-i smulgă din orbite ochii aceia bolnavi. Dar, legat fiind, nu putea decât să privească în acei ochi cumpliţi şi să lupte cu teroarea ce-l copleşea.

— Bun venit în ţara celor vii, i-a spus Teeleh. Glasul cândva muzical devenise acum gros şi gutural, de parcă ar fi rostit cuvintele cu gâtlejul plin de flegmă. Sau poate ar trebui să spun tărâmul morţilor. Să ştii că noi, cei de aici, nu facem nici o deosebire între ele.

Shataiki-i adunaţi acolo au râs şuierat, făcându-l pe Tom să simtă fiori reci.

— Tăcere! a bubuit glasul căpeteniei.

Râsetele au încetat. Amplitudinea glasului bestiei era incredibilă. Putea trece fără nici un efort de la un ţipăt sfredelitor de ascuţit la un răget din adâncul gâtlejului.

Uriaşul Shataiki s-a întors către Tom, s-a aplecat în faţă şi a deschis gura. Respiraţia lui umedă mirosea a hazna. Tom a încercat să se retragă. Nu a reuşit decât să tresară.

Teeleh a întins o gheară spre faţa lui.

— Nici nu-ţi închipui cât de încântat sunt că ai revenit printre noi, Thomas. Apoi a început să-i mângâie obrazul cu vârful ghearei. Aş fi fost extrem de dezamăgit dacă ai fi stat departe. A rostit toate acestea cu un glas moale, de parcă ar fi tors. Pe buze i-a apărut un zâmbet bolnav, scoţându-şi la iveală colţii îngălbeniţi. Între ei se vedeau resturi de fructe. Întotdeauna mi-aţi plăcut, animale lipsite de blană, înţelegi? Ce creaturi minunate sunteţi… Şi-a plimbat dosul labei peste obrazul lui Tom. Ce piele moale, ce buze fragede… Ce…

— Stăpâne, l-am adus, a strigat un alt Shataiki pe neaşteptate, apărând dintre copaci.

Nemulţumit că fusese întrerupt, ochii căpeteniei au scânteiat. Apoi expresia de pe faţa lui s-a schimbat, devenind veselă, şi i s-a adresat liliacului fără să-şi întoarcă faţa spre el.

— Adu-l aici, a poruncit el. Iar apoi spre Tom: Ţi-am pregătit un tratament special, Thomas. Sper să-ţi placă.

Liliecii s-au uitat cum vreo doisprezece dintre ai lor au adus târâş încă o cruce în luminiş. De pari fusese ţintuită o altă creatură. Au reuşit să ridice crucea şi să o vâre într-o altă groapă proaspăt săpată, aflată la mai puţin de trei metri de Tom.

Un bărbat.

Trupul lui dezgolit era inert după ce fusese zdrobit în bătaie. De pe torsul lui fuseseră smulse fâşii late de carne.

Văzându-l, Tom a scos un geamăt.

— Frumos, nu-i aşa? a spus fiara, rânjind. Apoi, de încântare, a început să chicotească. Pe el ţi-l aduci aminte, nu-i aşa?

Bill.

Dar nu cumva Bill era un rod al imaginaţiei lui? Acum se afla în faţa lui, sângerând. Real.

— Ştiu ce gândeşti, a spus Teeleh. Crezi că nava spaţială nu este reală, şi nici Bill. Numai că te înşeli în ambele privinţe.

Însângerat, Bill s-a mişcat aproape imperceptibil pe cruce. Palmele amărâtului fuseseră bătute în cuie pe braţul orizontal al crucii de lemn, nu legate ca ale lui Thomas. Ţepuşe mari răsăreau din rănile adânci de pe labele picioarelor. Ochii închişi, umflaţi, erau ca două linii subţiri. Buza de sus îi fusese sfâşiată. Părul roşcat, plin de sânge şi încâlcit, îi ajungea până pe umeri. Tom a închis ochii şi a început să tremure de groază.

Teeleh a scos un hohot de râs.

— Îţi place. E viu şi aşteaptă să-l salvezi.

Auzind acestea, liliecii au izbucnit în râs. Tom nu a deschis ochii. A simţit cum un nou val de greaţă îi porneşte din stomac.

Teeleh a continuat să râdă preţ de câteva clipe.

— De ajuns! Apoi, încă o dată, i s-a adresat lui Tom pe un ton batjocoritor: Ei, iată mijlocul prin care ai putea scăpa, Thomas. Chiar trebuie să evadezi, pentru că, în caz contrar, nu vei putea să mi-l aduci pe Tanis.

Tanis?

Fără să-şi dezlipească ochii de la Tom, Teeleh a făcut un semn către bezna pădurii. Un Shataiki a apărut ţopăind, aducând sabia lui Tom. A ridicat-o către căpetenie şi apoi, imediat, a dispărut printre copaci. Teeleh a luat sabia înnegrită şi a răsucit-o în aer.

— Când mă gândesc că ţi-ai închipuit că mă poţi învinge cu o amărâtă de sabie… După cum vezi, e inutilă. Nimic nu rezistă puterii mele.

Liliecii care-i înconjurau au început să chicotească. Teeleh a făcut un pas către Tom şi l-a fulgerat cu privirea.

— Ţi-am spus doar, acesta e regatul meu, nu al lui. Aici, dacă nu ridici sabia, ea îşi pierde puterea. Eşti un neghiob dacă socoteşti că mă poţi învinge pe terenul meu.

Brusc, Teeleh a învârtit sabia, ţintind mijlocul lui Tom. Cu un bufnet surd, lemnul tare a lovit în carnea dezgolită. Tom a icnit de durere. Pentru o clipă, noaptea a devenit ameţitoare, şi s-a gândit că îşi va pierde cunoştinţa.

— Acum vom vedea cât de inteligent eşti, prostănacule. Teeleh a împuns cu sabia către Bill. Ia sabia din mâna mea şi

ucide ghemul ăsta de carne. Dacă-l ucizi, te eliberez. Dacă nu, vă las pe amândoi să atârnaţi aşa pentru cine ştie câtă vreme.

Noaptea a devenit ucigător de tăcută.

Să-l ucidă pe Bill?

Bill nu era real, aşa îi spusese Michal.

Dar era.

Ori devenise doar rodul imaginaţiei lui?

Ori era o încercare? Dacă îl ucidea pe Bill, însemna că îi va da ascultare lui Teeleh, ucigând un alt om, care putea fi de fapt real. Ar urma voinţa lui Teeleh, indiferent dacă Bill era sau nu real.

Pe de altă parte, dacă *refuza* să-l ucidă pe Bill, deoarece credea că Bill era viu, atunci i-ar fi dat ascultare lui Teeleh care, contrazicându-l pe Michal, susţinea că Bill era real.

Indiferent cum ar fi procedat, Teeleh ar fi susţinut că ieşise victorios.

Pe de altă parte, ce importanţă avea ce pretindea Teeleh? Tom trebuia să supravieţuiască.

Şi-a lăsat capul în jos, străduindu-se să-şi recapete suflul. Se părea că reuşea să aspire suficient aer în plămâni doar când se împingea în sus şi le permitea muşchilor pieptului să acţioneze.

— Ce mai aştepţi, neghiobule? Crezi că sufletul ăsta mizerabil merită să trăiască? Uită-te la el!

Tom nu era convins că va avea puterea să mai ridice din nou capul. Apoi a primit încă o lovitură peste mijloc, iar asta l-a făcut să se răzgândească.

— Uită-te la el! s-a răstit Teeleh.

Tom a înălţat capul. Chiar dacă Bill ar fi fost real, în starea în care se afla, nu ar fi simţit lovitura de sabie. Moartea l-ar fi scutit de suferinţă. Cum de reuşiseră să-l ţină pe bietul om în viaţă atât de multă vreme? S-a cutremurat gândindu-se la asta.

— Acest om a respins ceea ce tu ai acceptat, a spus Teeleh cu glas autoritar. A cedat cu lăcomie plăcerii cărnii, bând din apa noastră. I-ai face un serviciu dacă ai pune capăt vieţii lui.

Nu exista nici o cale de ieşire. Dacă Tom nu-l ucidea pe bietul Bill, vor muri amândoi. A închis ochii, a mai reuşit să tragă o gură de aer, şi a gemut.

— Cum să interpretez asta? Accepţi?

— Da.

Până atunci tăcuţi, numeroşii lilieci au erupt într-o frenezie de şoapte şi şuierături ce le trădau agitaţia.

— Înţeleaptă alegere, a spus încet Teeleh. Coborâţi-l de acolo! Să ne arate omul din ce este făcut.

Vreo zece lilieci au zburat imediat către cruce şi au început să ciugulească lianele care îl ţintuiau acolo pe Tom. I-au eliberat întâi mâna dreaptă, astfel că s-a prăbuşit în faţă într-un unghi bizar, care aproape i-a dislocat umărul. Au urmat picioarele şi, vreme de câteva momente insuportabile, a atârnat de cruce doar de braţul stâng. Într-un târziu, frânghia s-a rupt, iar el s-a prăvălit pe pământ.

Shataiki-i au început să cânte cu glasuri ciudate, distorsionate, care străpungeau întunericul nopţii – lipsite de orice simţ al melodiei, dar pline de înţelesuri.

— Ucide... ucide... ucide...

Căpetenia a sărit de pe platformă şi a rămas în picioare în lateral. Focul a părut că se înteţeşte, devenind mai sclipitor, pe măsură ce liliecii se apropiau.

Tom s-a ridicat cu greu în genunchi, privind crucea de care atârna Bill.

Teeleh şi-a întins aripile. Cântecul liliecilor a căpătat şi mai multă forţă, bubuind în mintea obosită a lui Tom.

— Acum, fiule. Demonstrează-ţi supunerea luând sabia cu care ai venit să mă ucizi şi omoară-l, în schimb, pe acest om.

Spunând acestea, Shataiki-ul a înfipt adânc sabia în pământ, chiar în faţa genunchilor lui Tom.

Vociferarea agitată a liliecilor aflaţi în spatele căpeteniei a continuat, iar în acel moment Tom şi-a dat seama că aceştia nu îl vor elibera fără să-i provoace suferinţe cumplite. Venirea în pădurea neagră fusese o decizie îngrozitor de...

Brusc, Tom s-a crispat.

— Ce e? a întrebat Teeleh pe un ton poruncitor.

Băţul pe care şi-l pusese la spate. Pumnalul! I-l luaseră? Nu, nici măcar nu-l văzuseră. Se afla sub tunică. Rămăsese tot timpul în contact cu pielea lui.

— Ia sabia! s-a auzit glasul bubuitor al lui Teeleh.

Tom a simţit un val de energie străbătându-i trupul. A prins între mâini sabia înnegrită şi s-a slujit de ea ca de o cârjă pentru a se ridica cu greu în picioare.

Incantaţia a crescut în intensitate. În acelaşi timp tonalităţile acute au sporit.

Tom a simţit că i se învârte mintea şi că, în lipsa sabiei, s-ar prăbuşi la pământ. S-a sprijinit în băţul negru, aşteptând ca picioarele să capete mai multă putere. Teeleh a rămas neclintit, la mai puţin de trei paşi în dreapta lui, ţinându-şi acum aripile strânse lângă umeri, într-o postură impunătoare. Tom a apucat sabia cu ambele mâini şi a smuls-o din pământ.

S-a uitat în sus, spre trupul care atârna pe cruce, îndeajuns de aproape pentru a-l atinge. Apoi, încet, ţinând-o în mâna dreaptă, a înălţat sabia.

Incantaţia liliecilor a crescut în intensitate, transformându-se într-un tumult, iar căpetenia a început să rânjească, cu un aer răutăcios pe faţă.

Clătinându-se pe picioare, Tom şi-a strecurat mâna stângă pe sub tunică, până a ajuns la spate.

Iată. Pumnalul se afla la locul lui. L-a apucat şi l-a scos la lumină.

Efectul a fost imediat. O sută de mii de Shataiki au amuţit, ca şi cum undeva în spatele lor, vreun liliac mărunt s-ar fi împiedicat şi ar fi scos din priză cordonul de alimentare care îi făcea să acţioneze la unison.

Tom s-a uitat lung la pumnalul ce sclipea în nuanţe de roşu şi nu i-a venit să creadă. S-a întors către Teeleh, ţinând arma în faţa lui.

În lumina focului, Tom a văzut expresia îngheţată de pe faţa fiarei. A fluturat pumnalul şi, plin de uimire, a văzut cum bestia sare înapoi îngrozită. A simţit cum colţurile gurii i se ridică într-un surâs. A simţit adrenalina parcă turnându-i energie în braţe şi picioare.

A înaintat chinuit până la marginea luminişului. Scoţând ţipete ascuţite, liliecii s-a risipit care încotro.

Bill. Nu-l putea lăsa acolo.

S-a răsucit pe călcâie. Dar nu a văzut nici urmă de Bill. Bineînţeles că nu avea cum să fie. La fel cum nu exista nici nava spaţială.

Tom s-a uitat la Teeleh.

— Vezi ce este în stare Elyon să realizeze cu un singur *om?* l-a întrebat el cu glas stăpânit. Un om şi o simplă lamă de lemn, iar tu nu mai eşti decât un înveliş din piele.

Faţa căpeteniei s-a schimonosit de furie. A împuns cu o aripă spre Tom.

— Atacaţi-l! a răcnit el.

Un singur liliac, dovedind un curaj nebun, a coborât de pe o creangă pentru a se îndrepta spre Tom. L-au urmat câţiva alţii, cel mult doisprezece.

Tom a simţit că îngheaţă de spaimă. Probabil că se grăbise când se socotise învingător. A îndreptat pumnalul către primul atacator şi a rămas înţepenit, aşteptând impactul.

Însă liliacul, rămas cu ghearele desfăcute şi trupul întins, s-a năruit la pământ în chiar clipa în care strălucirea pumnalului întins în faţă i-a atins pielea. Inerţia l-a făcut să se înfigă în sol, unde s-a chircit, transformându-se într-o grămăjoară de blană.

Alţi doi lilieci au împărtăşit aceeaşi soartă, după care restul au renunţat la orice încercare de atac, ţipând ascuţit, în semn de înfrângere. Simţind că îl lasă picioarele, Tom s-a mutat de pe unul pe celălalt. A privit înapoi, spre Teeleh, care rămăsese în picioare, tremurând.

— Nu, niciodată! a răcnit el. Nici acum, nici în veci. Niciodată nu vei câştiga.

După aceea, Tom a întors spatele mulţimii de lilieci şi a ieşit cu paşi şovăielnici din pădurea neagră, ţinând pumnalul ridicat deasupra capului.

Liliecii au rămas la o distanţă apreciabilă, dar din sunetele pe care le scoteau se părea că toţi, până la ultimul, porniseră în urmărirea lui Tom. Fâlfâind din aripi, clănţănind din dinţi, iar acum, ţipând strident.

Acum, Tom trebuia să găsească Traversarea. Cât de departe îl târâseră liliecii după ce-l atacaseră în luminiş? Atunci era miezul

zilei, după care se lăsase noaptea când el fusese ţintuit pe cruce. Acum, se crăpa de ziuă.

Nu visase cât timp fusese inconştient. Ori, dacă visase, nu-şi putea aminti ce visase. Ciudat. Ce se petrecea la Bangkok? Poate nimic. Ori poate nu exista nici un Bangkok, tot astfel cum nu exista nici Bill şi nici naveta spaţială. Poate că tocmai de aceea nu mai reuşea să viseze.

Soarele ce răsărea l-a salvat. O licărire slabă dinspre est. Tom a ajuns în luminiş. Dacă acesta se afla spre est, atunci fluviul era drept înainte, spre nord.

Pe cerul cenuşiu a apărut o pătură întunecată.

— Plecaţi! a strigat Tom, fluturând pumnalul.

Au răsunat nenumărate ţipete, iar cerul s-a luminat după ce liliecii s-au împrăştiat din copaci. Apoi aceştia s-au aşezat la loc. De undeva, Teeleh stătea la pândă.

Pândea şi aştepta.

După o oră, a ajuns la fluviu. Nu găsise Traversarea. Întrebarea care se punea era dacă trebuia s-o ia spre stânga sau spre dreapta. Simţea arsuri pe spate şi pe piept, acolo unde fusese crestat adânc. Dacă nu reuşea să descopere Traversarea cât mai curând, trebuia să sară în apele fluviului şi să-l traverseze înot. Putea face aşa ceva?

Tom s-a întors către est şi a alergat de-a lungul fluviului. Liliecii l-au urmărit, rămânând însă în copaci. De cealaltă parte a apei, pădurea colorată strălucea ca un curcubeu.

În momentul în care lua în consideraţie posibilitatea unui plonjon în apele fluviului, Tom a întrezărit o strălucire chiar în faţă.

Gâfâind, s-a oprit. La o oarecare distanţă, arcuindu-se lenevos peste apele verzi şi învolburate, puntea albă pornea dinspre pământul pârjolit, întunecat, pe care se afla el, către un peisaj luxuriant, explodând de culoare şi viaţă.

Traversarea.

Văzând calea de salvare, a înghiţit în sec şi a ţâşnit înainte pe picioarele încă nesigure. Reuşise.

Chiar reuşise să găsească drumul de întoarcere! Până în acel moment se aflase de două ori faţă în faţă cu Teeleh şi supravieţuise. La urma urmelor, liliacul cel mare şi respingător

nu era chiar atât de puternic. Totul ţinea de ştiinţa de a-l înfrânge. Cunoaşterea era cheia. Dacă ştiai ce ai de făcut, atunci…

În plin avânt, Tom s-a oprit.

Acolo, în apropierea podului, pe malul celălalt, se zărea o siluetă umană, profilată pe fundalul pădurii ce răspândea lumină.

Tanis!

Bărbatul s-a uitat fix la Tom, care rămăsese împietrit ca o statuie. Ţinea în mâini o sabie ca a lui Tom. O sabie?

Aerul s-a învolburat. Teeleh a aterizat pe pământ, exact în faţa lui Tanis. Nu mai era creatura neagră şi respingătoare, ci un liliac frumos, care licărea în albastru şi auriu. Tom a simţit un fior de-a lungul şirei spinării.

Shataiki-ul şi-a strâns aripile şi a deschis gura larg. La început, nu s-a întâmplat nimic. După aceea a început să intoneze ceva.

Sunetele scoase de Teeleh, cu limba atârnându-i din gură, nu se comparau cu nimic din ceea ce auzise până atunci Tom. Nu ţineau de vorbirea articulată. Făceau parte dintr-un cântec. Unul alcătuit din note lungi, joase, înfiorătoare, care păreau să dea naştere unor vibraţii dense, care îl izbeau pe Tom drept în piept.

Era ca şi cum fiara ar fi păstrat pentru sine acel cântec vreme de o mie de ani, aducând la perfecţiune fiecare ton, fiecare cuvânt. Păstrându-l pentru acea zi.

Apoi cuvintele au însoţit cântecul.

— Primule născut, a intonat căpetenia, desfăşurându-şi aripile. În aripa dreaptă ţinea un fruct. Prietene, vino fără nici o teamă.

Cântecul a reverberat prin aer. O melodie frumoasă. Un cântec de pace, iubire, bucurie şi despre fructe atât de delicioase, încât nimeni nu ar fi putut rezista ispitei.

Iar Tom ştia că trebuia să reziste, cu orice preţ.

Tanis l-a urmărit uimit pe Teeleh.

Într-un târziu, Tom şi-a regăsit glasul. A început să urle, să răcnească la Tanis. Dar Teeleh a continuat să cânte tot mai tare, acoperindu-i strigătul.

Erau două melodii, împletite într-una singură, răsucite şi îmbinate într-un singur cânt. Pe de o parte, o frumuseţe stranie,

nefirească. O viaţă care-ţi tăia respiraţia. Pe de alta, teroarea. Moartea nesfârşită.

S-a uitat la Tanis. Expresia de încântare, parcă lipită de faţa lui, i-a sugerat lui Tom că omul nu putea să audă celelalte note. Cele anapoda. El auzea doar cântecul melodic. Tonurile pure ale cântecului, care rivaliza cu sunetele scoase de Johan, ori cu acelea cântate de…

Apoi, Tom a recunoscut una dintre melodii. O mai auzise în lac! Un cântec al lui Elyon!

Pe măsură ce semnificaţia cântecului îi era tot mai limpede, Tom s-a străduit să se ridice în picioare. A făcut un efort să ţipe, scoţând tot aerul din plămâni:

— Tanis, fugi! Apoi Tom a mai strigat o dată, dorind ca glasul lui să fie auzit peste fluviu: Fugi!

Tanis era fascinat de liliacul uriaş.

— Fugi, Tanis! a răcnit Tom.

A ajuns la Traversare şi a simţit că i se împleticesc picioarele pe arcada de urcare. Nu reuşea să vadă limpede din cauza durerii şi epuizării, dar le-a impus picioarelor să se mişte în continuare. În spatele lui, cântecul lui Teeleh continua să umple aerul.

— Pleacă de aici! a strigat Tom.

Apoi s-a ciocnit de Tanis. L-a doborât la pământ. Sabia s-a răsucit în aer, apoi a căzut în fluviu.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Omul a bombănit ceva, apoi a sărit în picioare.

— Fugi! Atât îţi spun: Fugi!

Şi Tom l-a împins pe Tanis spre pădurea colorată.

Rămas în urma lor, Teeleh a ridicat vocea, care a amintit de un adevărat cor:

— Am puteri pe care nici nu ţi le poţi imagina, Tanisss!

După aceea, sunetele Traversării s-au stins.

Au ajuns în poiana în care Tom fusese vindecat prima oară, la cincizeci de metri de fluviu, iar Tom şi-a dat seama că nu era în stare să mai facă nici un pas în plus. Lumea din mintea lui s-a răsucit nebuneşte, după care s-a prăbuşit în iarbă. Pentru o clipă, şi-a dat seama că Tanis îngenunchease lângă el, ţinând un fruct în mană.

Apoi nu a mai perceput nimic, cu excepţia bătăilor îndepărtate ale propriei inimi.

31

Tom stătea moale pe canapea, părând liniştit, dar şi trist, şi-a spus Kara. Însă dincolo de acea expresie doar Dumnezeu ştia ce se petrecea cu adevărat. Dormise două ore, dar, dacă ea nu se înşela, acest răstimp putea însemna două zile în pădurea colorată, presupunând că acolo nu dormea.

Uimitor. Păcat că nu o putea aduce pe Rachelle. Ori să-l poată însoţi şi ea acolo.

Agitaţia personalului de securitate, a secretarelor şi a tehnicienilor de laborator îmbrăcaţi în halate albe se mai potolise în acele momente, astfel că rămăseseră singuri în încăperea spaţioasă pe care ajunseseră să o considere drept camera de criză.

Trecuseră şase ore de când Raison ceruse efectuarea testelor. Şi încă nu primise rezultatul. Mai precis, răspunsul definitiv. Imediat după ce Tom adormise, Kara constatase o oarecare animaţie, când Peter dăduse buzna în cameră, mormăind ceva neinteligibil. Apoi, Peter se răsucise pe călcâie şi intrase în fugă în biroul lui Raison.

Când însă Kara l-a urmat, Raison a susţinut că rezultatele nu erau concludente. Trebuiau să fie siguri. Să nu existe nici un dubiu. Încă un test.

Kara şi-a privit ceasul. Dacă nu-l trezea acum pe Tom, era posibil să nu mai doarmă bine la noapte, şi avea o nevoie disperată de somn. L-a scuturat uşor.

— Thomas?

El a sărit în sus.

— Tanis! Apoi a privit speriat în jur. A răcnit numele primului născut din pădurea colorată. Tanis!

— Thomas, eşti la Bangkok.

El s-a uitat la ea, a închis ochii şi a lăsat capul să-i cadă.

— Doamne. Vai, Doamne, ce rău a fost.

— Ce s-a întâmplat?

El a scuturat din cap să se dezmeticească.

— Nu sunt sigur. Am intrat în pădurea neagră.

— Şi? Ai aflat ceva?

— Nu există nici o navă. Şi e negru! Teeleh e… şi s-a oprit, simţind un nod în gât.

Kara l-a frecat pe spate.

— Uşurel. Nu-i nimic. Acum te afli aici.

Tom s-a reorientat cu repeziciune.

— Ai descoperit ceva despre germenul Raison?

— Nu… n-a vrut să-mi spună. Şi Tom s-a prins de cap, şi atunci Kara a văzut că îi tremurau mâinile. O nebunie. A fost o demenţă, Kara.

Ea şi-a petrecut o mână pe după umărul lui, trăgându-l mai aproape.

— N-ai păţit nimic, Tom. Uşor.

El a ridicat privirea.

— Aici s-a întâmplat ceva?

— Nimic pozitiv. Încă se fac teste.

Tom a oftat şi s-a aşezat din nou pe canapea. Kara s-a ridicat şi a început să măsoare încăperea, încercând să analizeze situaţia.

— Sigur n-ai păţit nimic? Niciodată nu te-am văzut trezindu-te atât de tulburat.

— N-am nimic, a spus el, dar nu era adevărat.

— Poate că ar fi bine să apelăm la un psiholog, a propus Kara. Poate că între visele tale există legături pe care nu le pricepem. Ori poate găsim o cale să le controlezi într-o mai mare măsură, să-ţi sugereze mai multe cât dormi sau…

— Nu. Nici nu mă gândesc să las un psiholog să-mi scotocească mintea. Realitatea este că Svensson are deja germenul, iar eu ştiu că Teeleh nu-mi va spune ce vrem noi. Nu avem nici o şansă.

— Şi acolo e la fel?

— Unde?

— În pădurea colorată.

Tom s-a ridicat brusc, rămânând cu privirea pierdută în gol. S-a apropiat de fereastră şi a privit afară.

E terminat.

— Nu ştiu, a spus el. S-a întors apoi spre ea. Dacă nu mă întorc acolo, situaţia ar putea deveni disperată. Se întâmplă

ceva cu Tanis. Dacă traversează podul... Tom s-a apropiat de sora lui. Trebuie să mă întorc acolo, Kara. Ajută-mă!

— Abia te-ai trezit! Avem nevoie de tine aici. Iar acolo dormi, nu?

— Acolo mi-am pierdut cunoştinţa.

— O să te trezeşti la vremea potrivită. Nu are importanţă cât timp stai treaz aici. Duratele nu sunt corelate, sau ai uitat? S-ar putea să îngenuncheze cineva chiar acum, trezindu-te. Nu poţi să controlezi asta. Dar poţi controla perioada pe care o petreci treaz aici. Acum te vrem treaz. Avem nevoie de mintea ta. Rezultatele testelor vor fi anunţate dintr-o clipă în alta.

Tom s-a gândit o clipă şi a dat din cap. S-au aşezat apoi pe canapea, unul lângă celălalt.

— Eşti sigur că nu poţi obţine şi alte informaţii din pădurea neagră?

— Da.

— Iar Rachelle nu te-a ajutat?

— Nu.

— Atunci, ce soluţie ne-a rămas?

El s-a încruntat, căzând pe gânduri.

— Monique. Cred că ea prezintă o importanţă deosebită. Trebuie s-o găsim. Poate pot să fac ceva în pădurea colorată care să mă ajute s-o găsesc.

— Cred că ai dreptate: ea este cheia.

— Am avut-o, Kara. În braţe. Aş fi putut să o pun pe umăr şi să plec de acolo. Sau poate că trebuia să rămân.

— Ai ţinut-o în braţe pe Monique?

— M-a şi sărutat ca să distragă atenţia celor care ne supravegheau şi să-mi poată spune despre Svensson şi despre virus. Dar nu asta e important.

— Ba dimpotrivă, a insistat Kara. Aproape sigur ţii la ea, deşi abia ai cunoscut-o.

— E ridicol.

— Poate că nu. În alte împrejurări. Acum însă lucrurile se leagă, a zis Kara şi s-a ridicat de pe canapea. Vorbeşti mereu despre salvarea lui Rachelle, în vreme ce Monique are nevoie exact de asta. Şi poate că legătura e şi mai strânsă. Poate că ai dreptate. Poate că *trebuie* să o salvezi pe Monique. Nu cred că

se pune problema de a-l împiedica pe Svensson, ci de a o salva pe Monique. S-ar putea ca visele să-ţi comunice tocmai asta. Din ce alt motiv te-ai îndrăgosti de ea?

Tom a dat să protesteze, dar s-a răzgândit.

— Din câte-am auzit, oricum este imposibil să împiedici pe cineva să răspândească virusul. Să lăsăm autorităţile să rezolve treaba asta.

— Grozav, iar Tom se duce după Monique. Nu avem nevoie de profesionişti, de CIA, de armată ori de echipe SWAT. Nu vă temeţi, îl avem pe Tom.

— Azi-dimineaţă te-ai descurcat foarte bine, a spus Kara.

El s-a întors către fereastră şi a rămas cu mâinile în şolduri.

— Nu mai pot face aşa ceva.

— Ba poţi. Şi s-ar putea ca acesta să fie doar începutul. Probabil că va trebui să mai deprinzi lucruri noi.

El nu i-a răspuns.

— Vorbesc serios, Tom. Uită-te la tine. Tu nu mori, şi lupţi ca nimeni altul. Tu…

— Crede-mă, tipul acela îmi poate rupe gâtul cu o singură lovitură. De fapt, m-a şi ucis. De două ori.

— Mie nu-mi pari mort. Când te-am auzit la telefon, glasul tău nu părea să aparţină unui mort. Ba chiar ai devenit oarecum romantic. Nu mai fi atât de încăpăţânat. Vreau doar să te ajut.

Tom a inspirat adânc.

— Eu tot Tom am rămas. N-am vrut eu aşa ceva. Şi nici nu vreau să fac asta. Sunt obosit, mă simt moale ca o cârpă.

Părea gata să izbucnească în lacrimi.

Kara s-a apropiat de el şi l-a cuprins de talie cu braţul. El şi-a lăsat capul pe umărul ei.

— Îmi pare rău, Tom. Nu ştiu ce să mai spun. Doar că te iubesc. Ai dreptate, ai rămas acelaşi Tom. Dar am senzaţia că Tom e mai mare decât ar putea crede cineva, inclusiv eu. Cred că nu am văzut decât începutul.

Uşa din dreapta lor s-a deschis brusc. Alb la faţă, Jacques de Raison a intrat în cameră.

— Ei, bine? a făcut Tom. Ai rezultatul?

— Monique are dreptate. Şi tu, la fel. Vaccinul suferă mutaţii la 81,92 grade Celsius. Din câte se pare, virusul rezultat este extrem de contagios, şi probabil mortal.
— Asta nu mă surprinde defel, a spus Tom.

Pe faţa lui Valborg Svensson apăruse un zâmbet care refuza să dispară. În mâna dreaptă ţinea o eprubetă sigilată conţinând un lichid galben care radia lumina ce provenea de la becul puternic aflat deasupra capului. Rămăsese cu mâna stângă în poală, tremurându-i uşor. A strâns degetele.
— Cine ar fi crezut? a spus el. Istoria s-a schimbat din cauza câtorva picături din acest lichid cu aspect nevinovat şi a unui om care a avut curajul să-l folosească.
În laboratorul aflat la etajul de dedesubt se găseau opt specialişti care discutau şi priveau pe furiş fereastra în spatele căreia stătea Svensson. Se numeau Mathews, Sestanovici, Burton, Myles… şi lista continua. Câţiva dintre cei mai buni şi, în ultima vreme, cel mai bine plătiţi virusologi. Îşi vânduseră sufletele cauzei lui Svensson. Şi totul în numele ştiinţei. Elaborau viruşi de dragul de a crea antiviruşi. Lui Svensson nu-i păsa câţi dintre ei credeau cu adevărat că făceau ceva nevinovat. Realitatea era că se bucurau de banii lui. Şi, lucrul cel mai important, cu toţii înţelegeau care era preţul pentru încălcarea clauzei de confidenţialitate.
— Ad-o sus, a spus el.
Carlos a plecat fără să comenteze.
Câte miliarde investise în această aventură? Prea multe pentru a mai ţine socoteala. Exploraseră cu meticulozitate, folosind ultimele cuceriri ştiinţifice şi, cu toate astea, până la urmă, totul se redusese la un vaccin şi puţin noroc.
Svensson cunoştea istoria războaielor bacteriologice atât de bine, încât putea cita şi în somn atacurile similare.
1346: Tătarii aruncă soldaţi bolnavi de ciumă peste zidurile cetăţii Caffa, de la Marea Neagră, pe care o asediau.
1422: Atacatorii aruncă stârvuri în descompunere peste zidurile unui castel din Boemia.

Revoluţia Americană: Forţele britanice expun civili la vărsat de vânt, la Quebec şi Boston. Încercarea de la Boston eşuează; cea de la Quebec face prăpăd în rândurile armatei continentale.

Primul Război Mondial: Germanii încearcă să infecteze vitele care se transportau spre ţările forţelor Aliaţilor. Impactul final asupra războiului: neglijabil.

Al Doilea Război Mondial: Unitatea 731 a Armatei Imperiale Japoneze lansează un atac biologic pe scară extinsă în China. Zece mii de persoane mor în Manciuria în anul 1936. În 1940, asupra oraşelor Ningbo şi Quzhou sunt aruncaţi saci plini cu purici infectaţi. Spre sfârşitul războiului, americanii şi sovieticii elaborează programe importante de producere a armelor biologice.

Războiul Rece: Programele de obţinere a armelor biologice capătă amploare atât în Statele Unite, cât şi în Uniunea Sovietică, cercetându-se folosirea a sute de bacterii, viruşi şi toxine biologice. În 1972, peste o sută de naţiuni semnează Convenţia privind Armele Biologice şi Toxinele, interzicând producerea de arme biologice. Nu există metode de impunere a legii. În 1989, Vladimir Pasecinik se refugiază în Marea Britanie şi afirmă că sovieticii au obţinut, prin inginerie genetică, o super-ciumă, un antrax care poate fi inhalat şi este rezistent la orice antibiotic. Programul sovietic foloseşte sute de specialişti, dintre care mulţi se împrăştie în toată lumea după dezmembrarea Uniunii Sovietice. Unii dintre aceştia se stabilesc în Irak. Alţii îşi găsesc adăpost în Alpii elveţieni, sub comanda lui Valborg Svensson.

Începutul secolului XXI: Prima utilizare reuşită a unei arme biologice. Germenul Raison redefineşte structurile de putere ale lumii moderne.

Acest ultim lucru încă nu a devenit istorie, desigur. Însă eprubeta din mâna lui Svensson spunea că asta se va întâmpla curând. În realitate, spre deosebire de armele nucleare, armele biologice erau doar în faza de embrion. Cine înţelegea acest lucru înţelegea şi că omul care va câştiga cursa neoficială de a obţine arma biologică perfectă va deţine mai multă putere decât orice alt om din istorie. Punct.

Uşa s-a deschis, iar Carlos a împins-o în cameră pe Monique de Raison.

— Ia loc, a invitat-o Svensson.

Cu puţină încurajare din partea lui Carlos, ea s-a aşezat.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă aş scăpa eprubeta asta pe podea? a întrebat-o Svensson. Nu aştepta nici un răspuns din partea ei. Vreme de trei săptămâni, nimic, dacă prietenul tău are dreptate. Şi eu îţi spun că specialiştii consideră că nu se înşală. A avut dreptate în privinţa virusului, aşa că de ce n-ar avea în legătură cu perioada de incubaţie?

Nici o reacţie. Monique era convinsă de asta.

— Dacă ai şti cu câte probleme ne-am confruntat de-a lungul anilor ca să ajungem în situaţia de azi. Cercetarea anticorpilor monoclonali, a genelor, chimie combinatorie, inginerie genetică – am scotocit întregul Pământ în căutarea portiţei potrivite.

Ea a rămas cu ochii la eprubetă.

— Iar astăzi am găsit soluţia. Germenul Raison – sună frumos, nu crezi? Acum am nevoie de antivirus sau de antidot. Pentru asta există două opţiuni. Unu: Îi pot pune pe oamenii mei la treabă în baza cifrelor pe care le avem deja. În cele din urmă vor obţine ceea ce-mi trebuie. Ori, doi: te conving pe tine să realizezi antivirusul. Ştii mai multe decât oricine despre aceste gene. În orice caz, tot voi avea antivirusul. Dar prefer o soluţie rapidă celei care ar putea trena vreme de zile, săptămâni sau chiar luni.

— Chiar îţi închipui că o să mişc vreun deget ca să te ajut să duci la bun sfârşit această… nebunie?

Monique avea înfăţişarea cuiva care se gândea serios să atace. Dacă n-ar fi avut mâinile legate, probabil că ar fi încercat. Avea un spirit nobil.

— Dar ai făcut-o deja, a spus el. Ai creat vaccinul şi ai făcut cercetări cu rezultate pe care nici nu le-am visat. Acum e momentul să ne ajuţi la găsirea antidotului. Monique, nu te interesează şi leacul?

— Fără antivirus nu ai nimic.

— Inexact, a spus Svensson. Am virusul. Şi-l voi folosi. În orice caz.

— Atunci aruncă eprubeta pe podea, a spus ea, nepăsătoare. Să murim împreună.

El a zâmbit.

— Nu mă ispiti. N-o să fac asta, pentru că am convingerea că ne vei ajuta. Dacă nu de alta, faptul că acum virusul există îţi va forţa mâna. Fiecare zi care va trece fără să existe o modalitate de protecţie a populaţiei lumii împotriva acestei boli va reprezenta un chin pentru tine.

— Nu crezi că tatăl meu a început cercetarea pentru crearea unui antivirus?

— Dar cât timp îi va trebui? Luni, în cel mai bun caz. Eu, pe de altă parte, ştiu de unde să încep. Sunt încredinţat că îl putem realiza într-o săptămână. Cu ajutorul tău, bineînţeles.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Monique avea să se răzgândească în răstimp de douăzeci şi patru de ore.

— Ai douăsprezece ore la dispoziţie ca să-ţi schimbi părerea. După aceea te voi sili.

Monique nu a reacţionat.

— Nimic altceva, Carlos?

— Nimic.

Primul apel din partea autorităţilor fusese primit în urmă cu două ore. Un telefon politicos din partea guvernului ţării lui, solicitându-i un interviu într-o problemă de cea mai arzătoare prioritate. Asta însemna că deja îl suspectau. Fascinant. Thomas Hunter era la originea acestei intervenţii. Visătorul. Carlos spusese că îl ucisese pe acel om în camera de hotel, însă presa scrisă şi vorbită susţinea altceva. Ori îl minţise Carlos cu bună ştiinţă, ori, mai plauzibil, fusese păcălit de acel om. Ceva ce trebuia ţinut minte.

Autorităţile nu aveau suficiente motive pentru a emite un mandat de percheziţie. Acceptase să dea o declaraţie, dar abia peste două zile. Atunci nu va mai avea nici o importanţă.

— E totul gata?

— Da.

— Atunci trecem la mişcarea următoare. Vreau să-l elimini pe american.

L-a urmărit atent pe Carlos. Nici nu a tresărit, rămânând cu privirea netulburată.

— L-am împuşcat de două ori. Spui că nu e mort?

Monique a aruncat o privire spre Carlos. Şi ea ştia ceva.

— E suficient de viu ca să apară la ştiri. Tot el este şi sursa antivirusului. Îl vreau mort cu orice preţ.

Monique s-a întors către el.

— Eşti conştient că mâna ta dreaptă minte? Unul dintre cei care a venit după mine la laboratorul din afara Bangkokului era Thomas Hunter. Carlos ştie prea bine asta. De ce nu ţi-a spus?

— Thomas Hunter? a făcut Carlos şi s-a uitat surprins la Monique. Nu cred că e posibil. S-ar putea să nu fi murit, dar a încasat două gloanţe în piept. Şi e civil, nu militar.

Acuzaţia ei avea menirea de a genera neîncredere. Isteaţă fată. Însă el avea mai multe motive de neîncredere în ce o privea pe ea decât pe Carlos.

Bărbatul născut în Cipru s-a întors spre Svensson.

— Eu plec imediat. Thomas Hunter va muri în următoarele patruzeci şi opt de ore. Ai cuvântul meu.

Svensson s-a uitat spre laborator. Tehnicienii se strânseseră în jurul a trei staţii de lucru, evaluând informaţiile referitoare la şirul de numere pe care Carlos le obţinuse de la Thomas Hunter.

Svensson se confrunta acum cu două riscuri majore. Unu, ca operaţiunea să fie descoperită. Improbabil, având în vedere planificarea meticuloasă, însă tot existau anumite riscuri. Iar sincronizarea era acum esenţială.

Cel de-al doilea risc era ca nici oamenii lui, nici Monique să nu poată crea antivirusul la vreme. Era dispus să-l accepte. Acum i se cunoştea numele; mai devreme sau mai târziu se va afla adevărul. Dacă nu reuşea, avea să-şi petreacă restul vieţii în închisoare sau să moară. Cea de-a doua variantă i se părea mai atrăgătoare.

— Îi voi contacta pe ceilalţi peste câteva ore. Ne vedem la facilitatea de control imediat ce îl elimini pe Hunter. Acum ia-o şi pe ea.

Tom a privit atent la ecranul monitorului, pe care apăruse ceea ce se vedea la microscopul electronic. Germenul Raison. A încercat să-şi imagineze felul în care o mare de asemenea viruşi minusculi puteau face rău chiar şi unui purice, darămite să ucidă câteva miliarde de oameni. Arătau ca un vehicul selenar al misiunii Apollo, un bob pe picioare care îşi părăsise celula-gazdă.

— Ăsta e germenul Raison?

— Întocmai, i-a răspuns Peter. Pare inofensiv, nu?

— Seamănă cu o maşinuţă. Prin urmare, mutaţia se păstrează chiar dacă temperatura scade?

— Da, din nefericire. Este extrem de ciudat, să ştii. Nici o reglementare sau protocol nu sugerează ca vaccinurile să fie testate la o temperatură atât de ridicată. Nimeni nu ar fi bănuit că o mutaţie ar fi posibilă în asemenea condiţii.

Tom s-a îndreptat de spate. Jacques de Raison stătea alături de Kara şi de alţi şase specialişti în halate albe.

— Şi cum putem şti de ce este în stare virusul?

Peter s-a uitat la Raison, care a încuviinţat cu un gest din cap.

— Arată-i.

Peter i-a condus la un alt monitor.

— Ne fundamentăm concluziile pe o simulare. Acum doi ani, asta ne-ar fi luat o lună, dar graţie noilor modele pe care le-am elaborat în colaborare cu DARPA[5], timpul s-a redus la câteva ore. A tastat ceva şi ecranul s-a luminat. Introducem semnătura genetică a virusului în model – în cazul de faţă, uman –, iar apoi lăsăm computerul să simuleze efectul infecţiei. Putem astfel concentra două luni în doar două ore.

— Afişează pe ecran, Peter, l-a îndemnat Raison.

Imaginea a umplut ecranul aflat deasupra capetelor lor.

— Stai puţin… aşa.

A apărut o singură celulă.

— Aceasta este o celulă normală prelevată de la un ficat uman. Pe membrana exterioară se vede fixat germenul Raison, introdus prin sânge…

— Nu-l văd.

---

5 Defence Advanced Research Projects Agency – Agenţia pentru proiecte de cercetare avansată în domeniul apărării (n. tr.).

— Este foarte mic, iar ăsta este unul dintre motivele pentru care se comportă atât de bine ca agent răspândit pe calea aerului. Peter s-a apropiat şi a indicat cu o baghetă către partea stângă a celulei. Excrescenţa aceasta mică de aici este germenul Raison.

— Fiara ucigaşă? a întrebat Tom. Greu de crezut.

— Aici e în prima zi, înainte ca lisogenia să…

— N-ai putea să-mi explici în cuvinte mai simple? Să spunem că sunt un puşti dintr-a cincea.

Peter a zâmbit jenat.

— Am înţeles. Viruşii nu sunt celule. Nu cresc şi nici nu se multiplică asemenea celulelor. Constau în esenţă dintr-un înveliş care adăposteşte o părticică de ADN. Ştii ce e ADN-ul, da?

— Matricea vieţii şi aşa mai departe.

— Destul de bine. Ei bine, acest înveliş pe care îl numim virus se poate fixa pe peretele celulei şi îşi injectează ADN-ul viral în interiorul ei. Socoteşte-l o insectă perfidă. ADN-ul introdus se strecoară în ADN-ul celulei-gazdă, în acest caz o celulă hepatică, astfel încât această celulă va fi silită să producă alte învelişuri virale, dar şi secvenţe de ADN viral identice. Mă urmăreşti?

— Şi gândacul acela mic e în stare de toate astea? Ai fi înclinat să crezi că are minte.

— Şi asta, dar nu numai atât. Viruşii sunt asamblaţi; ei nu cresc. Ei ocupă gazda şi o transformă într-o uzină de produs învelişuri virale, care repetă procesul.

— Precum Borgii colectivi din *Star Trek?* a întrebat Thomas.

— În multe privinţe, da, ca Borgii. Ei ucid celulele prin producerea unui număr atât de mare de învelişuri, încât gazda practic explodează. Procesul se numeşte lisogenie.

— Nu am auzit de aşa ceva la orele de biologie.

— Unii viruşi stau în amorţire şi aşteaptă până când gazda este supusă unui stres, iar atunci încep să se construiască, a continuat Peter. Asta se numeşte latenţă. În cazul de faţă, virusul nostru porneşte foarte încet, dar după două săptămâni devine agresiv, iar dezvoltarea lui exponenţială copleşeşte organismul în câteva zile. Uită-te.

Peter a revenit la tastatură şi a dat o comandă. Încet, imaginea de pe ecran a început să se modifice. Virusul a injectat

celula-gazdă ca un scorpion. Celula hepatică a început să se modifice, apoi a suferit o hemoragie.

— Lisogenia, a spus Thomas.

— Întocmai.

Imaginea s-a extins, şi mii de celule similare au suferit acelaşi proces.

— Un organism uman infectat de acest virus se va consuma singur dinspre interior.

A mai tastat ceva. Au urmărit în tăcere pe măsură ce simularea se desfăşura în cazul inimii umane. Organul a început să se destrame când nenumăratele sale celule au început să sângereze.

— Mortal, a spus Peter.

— Şi cât durează? a întrebat Tom.

— În baza acestei simulări, virusului îi trebuie mai puţin de trei săptămâni ca să capete forţă pentru a afecta funcţionalitatea organelor. A ridicat din umeri. Apoi, e o chestiune de zile, în funcţie de rezistenţa subiectului.

Tom s-a întors către Raison.

— Înţeleg că acum vorbim aceeaşi limbă, da?

— Da. Evident.

— Şi i-ai informat pe cei de la CDC?

— Tocmai ne pregătim s-o facem. Dar trebuie să înţelegi, domnule Hunter. Acesta este doar un scenariu, nu o criză. În afara laboratorului, germenul Raison nici măcar nu există. Aşa ceva nu s-ar putea produce în natură.

— Îmi dau seama de asta. Dar ştiu dintr-o sursă sigură că o anumită persoană intenţionează să ocolească natura. S-ar putea să fie deja prea târziu, dar în cazul, foarte improbabil, că nu este, trebuie să ne mobilizăm ca şi cum ne-am confrunta cu o criză. Ca să-l blocăm pe Svensson, trebuie să obţinem antivirusul în cel mult două săptămâni.

— Imposibil, a spus Raison.

— Aud mereu asta, a mormăit Tom. S-a întors către Peter. Având la dispoziţie atâtea computere şi programe, nu poţi crea un antivirus?

— Îmi pare rău, dar asta e cu totul altă poveste. În cel mai bun caz, am reuşi în două luni, dar în nici un caz în trei săptămâni.

Tom a surprins privirea Karei. Avea o anumită expresie în ochi. Chestiunea rămânea pe umerii lui. Dar el nu voia să se ocupe singur de tot.

— Dacă am avea-o aici pe Monique, a spus Peter, poate că am reuşi. Ea a introdus prin inginerie genetică anumite particularităţi în toate vaccinurile ei pentru a le proteja împotriva furtului sau imixtiunilor. E în esenţă un comutator secret care este declanşat de introducerea unui alt virus obţinut prin inginerie genetică, iar acesta face ca vaccinul să devină inofensiv. Dacă ceea ce a reuşit ea prin inginerie genetică a supravieţuit mutaţiei, virusul ei unic ar putea ucide şi germenul ucigător creat de Svensson.

— Deci, ea ar putea deţine cheia problemei?

— Probabil. Presupunând că mutaţia nu a distrus accesul la comutatorul secret.

Cei din încăpere au rămas tăcuţi.

— Şi nu deţineţi acest comutator creat de ea? Unde îl păstrează, în minte? Mi se pare stupid.

— Până la data la care orice vaccin este aprobat de comunitatea internaţională, ea păstrează cheia secretă. În acest fel, Monique se asigură că nimeni, nici măcar angajaţii companiei, nu fură sau nu intervine în ceea ce priveşte tehnologia.

— Prin urmare, ea nu ţine evidenţe.

— Nu este o chestiune complicată dacă ştii ce gene trebuie manipulate, a spus Peter. Dacă nu există evidenţe, nimeni nu are cum să ştie care sunt acestea. În orice caz, e problematic. S-ar putea ca şi acel comutator să fi suferit mutaţii, la fel ca vaccinul.

— Fireşte, vom face cercetări, a zis Jacques de Raison. Dar, după cum vezi, trebuie să o găsim pe fiica mea.

— De acord, a spus Tom. Pe de altă parte, trebuie să trezim lumea la această realitate.

Tom a ieşit din încăperea aceea epuizat şi, mult mai grav, simţindu-se neputincios. Se afla încă în stare de arest la

domiciliu pentru răpire. A dat vreo zece telefoane, dar i s-a amintit imediat de motivul sosirii lui la Bangkok. Ştirile de acest fel nu erau bine primite dacă proveneau de la o sursă atât de neserioasă ca el. Mai ales că acum se bucura de faima de a o fi răpit pe Monique.

Din fericire, Raison Pharmaceutical impunea un respect deosebit.

Prin fax sau alte mijloace, informaţiile referitoare la posibila mutaţie pe care ar putea să o sufere vaccinul Raison au ajuns la cunoştinţa masivei birocraţii a serviciilor de sănătate.

Asta nu a făcut pe nimeni să se grăbească pentru a găsi răspunsuri.

Nu era vorba de o criză.

Nici măcar nu constituia o problemă.

Reprezenta doar un scenariu posibil în cadrul unuia dintre modelele deţinute de Raison Pharmaceutical.

Tom s-a prăbuşit pe pat la ora nouă în acea seară, mort de oboseală, dar chinuit de ideea că probabilitatea ca acel scenariu să devină realitate era de sută la sută.

I-a trebuit o oră pentru a adormi.

32

Tanis stătea singur pe dealul care domina satul. Amintirea evenimentelor din cursul dimineţii continua să nu-i dea pace. Pentru prima oară în viaţă, văzuse creatura din pădurea neagră, iar experienţa se dovedise copleşitoare. Emoţionantă. Cel mai mult îl surprinsese cântecul. Acea creatură uimitoare nu era fiara neagră şi îngrozitoare din poveşti şi din imaginaţia lui vie.

Îl salvase pe Thomas. Acest lucru justifica vizita făcută în pădurea neagră. Aşadar, făcuse o faptă bună.

Înainte de a pleca, Tanis rămăsese câtva timp alături de Thomas. Lucru ciudat, nu dorise deloc să stea împreună cu el după ce se trezise.

Revenise şi-şi petrecuse ceva timp în sat. Rachelle îl întrebase dacă nu-l văzuse pe Thomas, iar el îi spusese că-l lăsase dormind.

Se plimbase prin sat simţindu-se firesc şi liniştit. Pe la amiază, totuşi, a simţit că trebuia să se ducă undeva singur pentru a analiza evenimentele ce continuau să i se deruleze prin minte. Aşa ajunsese aici, pe culmea dealului, de unde se putea vedea întreaga vale.

Tanis se dusese să ia sabia pe care el o aruncase în pădure cu o zi în urmă, şi nu o găsise. Şi nu numai atât, dar şi Thomas lipsea. Nu era sigur de ce trăsese concluzia că Thomas dusese sabia dincolo de Traversare – poate pentru că aceeaşi idee îl frământa şi pe el –, dar după ce căutase peste tot, decisese să facă o altă sabie şi să plece spre Traversare, în căutarea lui Tom.

Cel mai mult îl interesa faptul că Thomas reuşise să se întoarcă viu din pădurea neagră. Şi asta nu doar o dată, ci de două ori.

Creatura… aceasta se dovedise ceva ieşit din comun. Nu şi-l închipuise pe Teeleh aşa cum îi apăruse. Adevărat, nici nu-şi imaginase că în pădurea neagră putea exista o asemenea fiinţă. Trebuia să recunoască: era unic datorită ochilor verzi şi blănii aurii. Însă cântecul…

Vai, ce cântec!

Adevărul era că Tanis ţinea foarte mult să revadă acea creatură. Nu dorea să ajungă în pădure şi să bea din apă, desigur. Asta ar fi însemnat moartea lui. Mai mult, îi era interzis. Însă nimeni nu îl oprea să întâlnească acea creatură neagră la fluviu.

Iar Thomas o făcuse deja.

Tanis a aruncat o privire spre soare. Tot analizând evenimentele în gând, stătuse acolo mai bine de o oră. Dacă pleca imediat, putea ajunge la pădurea neagră şi reveni de acolo fără ca nimeni să-i simtă lipsa.

S-a ridicat, destul de nesigur, în picioare. Dorinţa pe care o simţea era suficient de ciudată pentru a-i provoca o uşoară stare de derută. Nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o asemenea tulburare stranie. Vreme de o clipă, a crezut că ar trebui să revină în sat şi să uite cu totul de creatură şi de pădurea neagră. Însă a decis imediat să ignore acel gând. La urma urmelor, voia să-l înţeleagă pe acel duşman al său. Fără a mai vorbi de cântec. Dacă îţi înţelegi duşmanul, vei avea mai multă putere asupra lui.

Da, Tanis voia asta, şi nu exista nici un motiv care să-l împiedice să obţină ceea ce-şi dorea atât de mult. Decât dacă, desigur, asta nu era împotriva voinţei lui Elyon. Dar Elyon nu interzicea cunoaşterea altor creaturi, indiferent de locul unde trăiau acestea. Chiar dacă vieţuiau peste fluviu.

Aruncând o ultimă privire spre vale, Tanis s-a răsucit şi a pornit hotărât spre pădurea neagră.

Tresărind, Tom s-a trezit. Mirosul dulceag al ierbii i-a invadat nările. Visase iarăşi. Bangkok. Alergau prin oraş pentru că, în cele din urmă, acceptaseră că existenţa virusului era reală. Acum se născuse germenul Raison, chiar dacă numai în laborator. Trebuia să o găsească pe Monique, dar nu avea habar cum. Iar aici…

A simţit o arsură. *Tanis?*

A sărit în picioare şi s-a uitat în jur.

— Tanis!

Dinspre răsărit, a auzit susurul fluviului. Era pe la mijlocul după-amiezii. Pesemne că Tanis îl lăsase lângă Traversare şi se întorsese în sat.

I-a trebuit o oră ca să ajungă în vale, pentru că pierduse un sfert de ceas ca să meargă din nou spre nord după ce se îndepărtase de cărarea ce ducea spre sat. Trebuia să îl găsească pe Tanis ca să îi dea explicaţii. Dacă omul acela putea fi derutat, acum era momentul. Iar faptul că Tanis, după discuţia din ziua precedentă, îşi confecţionase o altă sabie nu i se părea de bun augur.

Simţise împunsătura curiozităţii. Iar acum, aceasta îl îmboldea înainte. Dorinţa se dovedea mai puternică decât mulţumirea de sine. Se dusese spre Traversare pentru că se săturase să rămână neştiutor.

Ei bine, acum ştia, şi cât se putea de bine. Dar câtă cunoaştere ar fi suficientă? Şi câtă vreme ar ţine asta?

Bineînţeles, şi Tom trecuse dincolo. Însă el era altfel: acest lucru nu putea fi în nici un caz pus la îndoială. Nu băuse apă, dar, potrivit lui Teeleh, mâncase dintr-un fruct înainte de a-şi pierde memoria. Şi reuşise să supravieţuiască. Probabil era ca un vaccin.

Nu, imposibil să fie adevărat. Cu toate acestea, Tom era convins că se deosebea de Tanis. Poate că oamenii din satul lui îndepărtat aveau mai multe libertăţi. Dar asta părea mai puţin logic. Poate că era din Bangkok. Probabil era de acolo când visa, însă, în realitate, aparţinea acestui loc. Aici se afla căminul lui, iar visele lui despre Bangkok produceau dezastre aici.

Trebuia să mănânce din fructul numit nanka şi să scape de toate visele acelea nebuneşti. Acestea îi afectau echilibrul. Dacă nu ar fi fost el, Tanis nu ar fi intrat astăzi în pădurea neagră.

— Thomas!

Un Roush a apărut în dreapta lui.

— Michal!

Liliacul a atins solul cu un dupăit puternic, a făcut un salt şi a fâlfâit precipitat din aripi ca să nu se prăbuşească.

— Michal.

— Vai, vai de mine. Of, ce nenorocire!

— Ce s-a întâmplat?

— Tanis. Cred că a plecat spre pădurea neagră.

— Tanis? Acolo?

Imposibil. Doar fusese în pădurea neagră în urmă cu câteva ore.

— După ce eu am plecat să te caut, el s-a îndreptat spre pădure. Şi alerga. Acum înţelegi?

Michal a ţopăit agitat de colo, colo, ca şi cum ar fi călcat pe cărbuni încinşi.

— Pentru numele lui Elyon, de ce nu l-ai oprit?

— Pe *tine* de ce nu te-am oprit? Nu e treaba mea, de aceea. E smintit! Amândoi sunteţi smintiţi, vă asigur. De-a dreptul nebuni. Uneori, mă întreb ce rost a avut. Voi, oamenii, sunteţi prea imprevizibili.

Tom a încercat să-şi limpezească gândurile.

— Doar faptul că aleargă într-acolo nu înseamnă că va pătrunde în pădurea neagră.

Michal l-a fulgerat cu privirea.

— Nu avem vreme de discuţii. Chiar dacă am merge acolo, s-ar putea să fie prea târziu. Te rog. Ştii ce-ar însemna asta?

— Nu poate fi atât de prost, a zis Tom.

Încerca să-l liniştească pe Michal, dar nici el nu credea ce spunea.

Nici Michal.

— Te rog, trebuie să mergem acolo.

Roush-ul a început să alerge prin iarbă, dând haotic din aripi. Apoi a început să zboare. Tom a luat-o la fugă pentru a-l prinde din urmă.

Imaginea băiatului întâlnit lângă lacul de la înălţime i-a revenit în minte. Asta se întâmplase în urmă cu două zile. Ce îi apucase? Brusc, s-a simţit sufocat de panică.

— Elyon! a spus el pe nerăsuflate.

Dar Elyon amuţise.

— Michal! a răcnit el.

Roush-ul era preocupat de propriile gânduri. Tom a iuţit pasul. Nu avea de gând să-l lase pe Tanis să facă un lucru atât de absurd, adică să stea de vorbă cu Teeleh.

Cât trăia, nu trebuia să permită aşa ceva.

Scena care i-a apărut în faţă când a ajuns pe malul fluviului l-a făcut pe Tanis să încremenească.

Cât putea cuprinde cu privirea într-o parte şi alta, creaturile negre cu ochi roşii se îngrămădiseră în copacii ce se înşiruiau de-a lungul lizierei pădurii negre, alcătuind un nor dens şi mişcător de culoare neagră. Sigur erau peste un milion de fiare. Poate chiar mai multe.

Întâi şi-a spus că Thomas avusese dreptate – fiarele erau prea numeroase ca să ucidă măcar câteva cu lovituri bine plasate.

Apoi s-a gândit să fugă de acolo.

A făcut un salt înapoi, ajungând la adăpostul copacilor. Nu ştiuse că în lumea de dincolo de fluviu vieţuiau atâtea creaturi. Şi-a ţinut răsuflarea şi s-a uitat pe după trunchiul unui copac la imaginea aceea uimitoare.

Apoi a văzut frumoasa creatură stând pe podul alb. Cea pe care o întâlnise la răsăritul soarelui. Fiara purta o mantie de un galben strălucitor, şi pe cap, o cunună din flori albe. Muşca dintr-un fruct mare, un fruct pe care Tanis nu-l mai văzuse până atunci, şi se uita la el cu ochii lui verzi, luminoşi.

Tăcere. Cu excepţia fluviului ale cărui ape susurau, era o tăcere de moarte. Era ca şi cum ar fi fost aşteptat. Iar Teeleh era o creatură încântătoare.

S-a oprit brusc. Aceştia erau Shataiki. Fiare. Trebuiau învinse, nu admirate. Însă, aşa cum consemnaseră istoriile cu atâta elocvenţă, pentru a-ţi învinge duşmanul, trebuia să-l cunoşti. Va sta de vorbă doar cu liliacul cel mare şi frumos. Şi se va arăta prietenos. În acest fel, o va păcăli pe creatura aceea şi-i va depista slăbiciunile, după care, într-o bună zi, se va întoarce şi va scăpa lumea de ea.

Va face toate acestea ţinând în mână o bucată de lemn colorat.

A luat un lemn de culoare verde, lung cât braţul, şi a păşit pe mal.

— Salutări, a strigat el. Eu sunt Tanis. Sub ce nume eşti cunoscut?

Ştia, desigur, dar nu voia să lase să se vadă asta. Fiara a azvârlit în spatele lui fructul pe jumătate mâncat, apoi şi-a şters

zeama de la gură cu o aripă albastră şi păroasă. A zâmbit, arătându-şi dinţii strâmbi şi îngălbeniţi.
— Sunt Teeleh, a zis el. Te-am aşteptat, prietene.
Tanis a aruncat o privire înapoi, spre pădurea colorată. În fine. Avea în faţă creatura pentru care venise până acolo. A simţit cum îi zvâcneşte inima şi a făcut un pas în faţă ca să-l întâlnească pe Teeleh, căpetenia Shataiki-lor.
S-a oprit la capătul podului şi a studiat creatura. Bineînţeles! Aceea era înşelătoria! Cum se putea deosebi căpetenia de ceilalţi Shataiki?
— Nu eşti aşa cum mă aşteptam, a spus el.
— Nu? Dar la ce te aşteptai?
— Auzisem că eşti foarte inteligent. Dar e oare inteligenţă să arăţi altfel decât eşti în realitate, mai ales când ştii că asta se poate descoperi?
Teeleh a chicotit.
— Dar îţi place, nu-i aşa?
— Ce să-mi placă? Să te descriu aşa cum eşti de fapt? Ţi-e teamă să te înfăţişezi aşa cum eşti în realitate?
— Îţi place să te dai inteligent, a zis Teeleh. De aceea ai venit aici. Ca să fii inteligent. Ca să înveţi lucruri noi. Pentru mai multă cunoaştere. Să afli adevărul.
— Atunci arată-mi adevărul.
— Chiar asta vreau.
Teeleh şi-a transformat mai întâi ochii, din verzi în roşii. Au urmat aripile şi corpul, întâi în cenuşiu, apoi în negru. În tot acest timp a rămas cu zâmbetul pe faţă. Din picioare i-au apărut gheare lungi, care s-au înfipt în lemnul podului. O transformare tulburătoare, care l-a făcut pe Tanis să strângă mai tare băţul colorat între degete.
— Aşa e mai bine? a întrebat liliacul, a cărui voce devenise un mârâit gros, gutural.
— Nu. E mult mai rău. Eşti cea mai hidoasă creatură pe care mi-am imaginat-o vreodată.
— Da, dar cunosc mai multe lucruri şi adevăruri decât ţi-ai putea închipui. Vrei să le auzi?
Invitaţia părea suspectă, dar Tanis nu a găsit nici un motiv să refuze. Cum să respingă adevărul?

Pe neaşteptate, Teeleh a căscat botul larg, astfel că Tanis i-a văzut fundul gurii şi limba roz care dispărea în adâncul gâtlejului întunecat. Din gât a răsunat o notă joasă, tremurătoare, urmată de o alta, înaltă şi sfredelitoare, care a părut că îl străpunge, atingându-i chiar şi şira spinării. Cântecul lui Teeleh îl răvăşea printr-un straniu cor de o frumuseţe îngrozitoare. Puternică şi, în acelaşi timp, cuceritoare şi îmbătătoare. Tanis a simţit o dorinţă copleşitoare de a se repezi spre pod, dar a rămas ferm pe loc.

Teeleh a închis gura. Notele au mai răsunat câteva clipe, apoi s-au stins. Liliecii din pădure se uitau la el fără să se clintească. Tanis s-a simţit ameţit de toate aceste noi senzaţii.

— E ceva nou pentru tine? l-a întrebat Teeleh.

Tanis a trecut sabia pe care o meşterise în mâna stângă.

— Da.

— Şi ştii de ce este ceva nou?

Interesantă întrebare. Un truc? Nu, doar o întrebare.

— Te temi de mine? şi-a continuat Teeleh interogatoriul. Ştii bine că nu pot trece podul, şi totuşi stai la capătul lui înspăimântat.

— De ce m-aş teme de ceva care nu-mi poate face nici un rău?

Nu, nu e adevărat. Mă poate răni. Trebuie să fiu foarte prudent.

— Atunci, apropie-te. Vrei să afli mai multe despre mine, ca să mă poţi distruge. În cazul acesta, vino mai aproape ca să mă vezi mai bine.

De unde ştia fiara toate acestea?

— Pentru că ştiu mai multe decât tine, prietene. Şi o să-ţi spun cum poţi să afli ce ştiu. Vino mai aproape. Eşti în siguranţă. Doar ai lemnul acela în mână.

Poate că Teeleh îi ghicea gândurile; dar nu erau chiar neobişnuite. În orice caz, trebuia să-i arate fiarei că nu se temea. Ce războinic ar fi şovăit la capătul podului? A urcat pe platforma albă şi a înaintat, oprindu-se la trei metri de Teeleh.

— Eşti mai curajos decât mulţi semeni de-ai tăi, a spus liliacul, uitându-se la sabia colorată.

— Şi nu sunt chiar atât de prost cum mă crezi, a spus Tanis. Ştiu că până şi în clipa asta încerci să mă păcăleşti.

— Dacă apelez la o înşelătorie şi reuşesc să te conving, asta nu înseamnă că sunt mai inteligent decât tine?

Tanis a analizat câteva clipe logica acelei idei.

— Probabil.

— Atunci înseamnă că înşelătoria e o formă de cunoaştere. Iar cunoaşterea e o formă a adevărului. Şi tu vrei mai multă cunoaştere; altfel, aşa cum am spus, nu te-ai afla aici. De aceea, dacă prin folosirea înşelătoriei te conving să-mi accepţi cunoaşterea, asta e doar pentru că sunt mai inteligent decât tine. Deţin mai mult adevăr.

Logica lui Teeleh era încâlcită.

— Iar cântecul meu este nou pentru tine, Tanis, pentru că Elyon nu vrea să-l asculţi. De ce asta? Pentru că îţi va da aceeaşi cunoaştere pe care o am eu. Şi asta ţi-ar conferi prea multă putere. Puterea derivă din adevăr; dar ştii deja asta.

— Da, dar nu-ţi îngădui să vorbeşti astfel despre Elyon. Şi Tanis a împuns cu băţul în faţă. Ar trebui să te străpung cu băţul, ca să termin odată cu asta.

— Te rog. Încearcă.

— Aş putea s-o fac, dar nu am venit aici ca să mă bat cu tine. Am venit să aflu adevărul.

— Bine. Atunci, o să-ţi arăt. Şi Teeleh a scos fructul gălbui pe care îl ţinuse până atunci la spate. În acest fruct există cunoaştere. Putere. Suficientă putere ca să le facă pe toate creaturile din spatele meu să se facă mici. Nu ţi-ar plăcea aşa ceva? Un cuvânt de-al tău, iar ele ar urla de durere. Pentru că ele vor şti că deţii adevărul, iar în adevăr se află marea putere. Poftim, încearcă.

— Nu, nu pot să mănânc un fruct de-al vostru.

— Înseamnă că nu vrei adevărul?

— Ba da, dar…

— Îţi este interzis să mănânci acest fruct?

— Nu.

— Sigur că nu. Dacă fructul ar fi făcut rău cuiva, Elyon nu ar fi îngăduit să fie mâncat! Dar cum nu face rău, nu este interzis. În el se află doar cunoaştere şi putere. Ia-l.

Tanis a aruncat o privire spre pădurea colorată. Era adevărat ce spunea liliacul. Nu era un păcat să mănânce din fruct. Nu era nici un rău în el. Nu era interzis.

— Doar o muşcătură, a zis Teeleh. Dacă socoteşti că ceea ce am spus este neadevărat, atunci pleacă. Dar îţi eşti dator măcar cu o încercare. Ce zici? Nu crezi?

Fiara nu a făcut nici un efort să-şi ascundă ghearele, cu care a bătut nerăbdătoare în platforma podului.

Tanis a privit dincolo de liliacul cel mare şi a şovăit.

— Păi, să ştii că nu voi bea din apa voastră.

— Nu, nici vorbă! Doar de fruct este vorba. Un dar al adevărului din partea mea.

Tanis a ţinut strâns în mână băţul din lemn colorat şi a făcut un pas înainte să ia fructul.

— Nu te supăra, dar ţine băţul lângă tine, i-a zis Teeleh. Este culoarea înşelătoriei, şi nu se armonizează cu adevărul meu.

Tanis s-a oprit.

— Păi, vezi? Deja deţin puterea. De ce aş avea nevoie de a ta?

— Chiar te rog, flutură băţul spre supuşii mei, şi vei vedea ce putere ai.

Tanis a aruncat o privire către mulţimea de lilieci din spatele lui Teeleh. A făcut un semn cu băţul către ei, dar nici unul nu s-a clintit.

— Ai văzut? Cum să-ţi compari puterea cu a mea, dacă nu ai în primul rând cunoaşterea? Cunoaşte-ţi duşmanul. Cunoaşte fructul. Gustă ceea ce chiar Elyon te-a poftit să guşti prin faptul că *nu* a interzis acest fruct. Te rog să ţii băţul pe lângă corp, ca să nu mă atingi cu el.

Acum Tanis îşi dorea să guste cu orice preţ din misteriosul fruct galben pe care Teeleh îl ţinea între gheare. A lăsat în jos sabia, pregătit să o folosească dacă ar fi fost nevoie, a făcut un pas înainte şi a luat fructul. Gestul i s-a părut îndrăzneţ, dar el era un războinic, iar pentru a-l înfrânge pe acest duşman trebuia să se folosească de propriile lui înşelătorii.

A făcut un pas înapoi, acolo unde Teeleh nu-l putea atinge, şi a muşcat din fruct. Imediat după aceea, lumea a început să freamăte în culori ameţitoare. Puterea îi pătrundea în sânge, iar mintea parcă îi amorţise.

— Simţi puterea?

— E… e foarte puternică, a spus Tanis, apoi a mai luat o îmbucătură.

— Acum, ridică mâna şi dă-le ordin legiunilor mele.

Tanis s-a uitat la liliecii negri care împânzeau copacii.

— Acum?

— Da. Foloseşte-ţi noua putere.

Tanis a ridicat mâna, care îi era cam nesigură. Fără să scoată un cuvânt, Shataiki-i au început să ţipe cu glasuri ascuţite şi să se întoarcă cu spatele. Sunetul l-a făcut să se crispeze. Printre lilieci s-a răspândit spaima. Iar asta doar după ce întinsese braţul.

— Ai văzut? Lasă mâna jos, pentru că altfel o să-mi nimiceşti armata.

Tanis s-a conformat.

— Pot lua fructul cu mine?

— Nu. Te rog să mi-l înapoiezi.

Tanis s-a supus, cu părere de rău. Shataiki-i continuau să se agite zgomotos.

— Nu te îngrijora, prietene. Mai am un fruct. Mai mult adevăr. Acesta îţi va deschide mintea la adevărul interzis. E adevărul pe care îl deţin doar cei înţelepţi. Nu poţi comanda armate doar cu puterea ta. Trebuie să o conduci şi cu mintea. Fructul îţi va arăta cum să faci.

Tanis ştia că ar fi trebuit să plece, dar nu exista nici o lege care să interzică asta.

— E acelaşi fruct din care a mâncat şi prietenul tău, Thomas, a spus Teeleh.

Şocat, Tanis a ridicat privirea.

— Thomas a mâncat din fructele tale?

— Desigur. De aceea e atât de înţelept. Şi ştie istoriile pentru că a băut din apa mea. Thomas are cunoaşterea.

Această revelaţie l-a făcut pe Tanis să ameţească. Aşadar, de aceea cunoştea Thomas istoriile. A întins mâna.

— Nu, pentru fructul acesta trebuie să pui sabia pe balustradă, în partea mea de pod. Eu n-o pot atinge, bineînţeles. Dar tu trebuie să ţii fructul cu ambele mâini.

Explicaţia liliacului părea foarte ciudată, însă în acele momente mintea lui Tanis nu era tocmai limpede. Atâta vreme cât sabia era într-un loc de unde o putea apuca în caz de nevoie, ce pericol ar putea să-l ameninţe dacă o lăsa jos? Pe de altă parte, ea era o barieră între el şi liliac.

A făcut câţiva păşi şi a pus băţul pe balustradă. Apoi a întins mâinile ca să ia fructul din ghearele lui Teeleh.

Când au ieşit în goană din pădure, Tanis stătea deja în faţa cumplitei fiare, asemenea unui miel bleg ce behăie în faţa măcelarului. Tom s-a oprit cu greu din fugă. Michal s-a lăsat pe una dintre crengile copacului din dreapta lui.

— Michal! a spus Tom cu glas răguşit.

— Am ajuns prea târziu! a spus Roush-ul. Prea târziu!

— Încă stă de vorbă!

— Tanis va hotărî.

— Ce?

Tom s-a întors către scena ce se desfăşura pe pod. Preţ de o clipă, a rămas ca îngheţat. Din cauza ţipetelor scoase de lilieci, abia auzea vorbele prietenului său.

— Acesta este fructul din care a mâncat Thomas? a întrebat Tanis şi a luat cu ambele mâini fructul întins de fiara neagră şi zâmbitoare.

Tom a dat drumul copacului de al cărui trunchi se agăţase şi s-a repezit înainte. *Nu, Tanis! Nu fi prost. Aruncă-i fructul înapoi!*

A vrut să urle toate astea, dar vorbele i-au îngheţat în gat.

— Da, prietene, i-a răspuns Teeleh. Iar Thomas este un om înţelept.

Jumătate dintre Shataiki-i din copaci îl observaseră deja. Şi-au luat zborul speriaţi, ţipând asurzitor.

Tom a pornit în goană spre podul arcuit.

— Tanis!

Dar Tanis nu s-a întors. Muşcase deja din fruct?

Tanis a făcut un pas înapoi, iar Tom a fost convins că se pregătea să-i arunce bestiei fructul înapoi, lăsând-o să stea la mijlocul podului. S-a oprit, însă, şi a rostit ceva prea încet, astfel că Tom nu a putut auzi. A privit apoi spre fructul ţinut în mâini.

— Tanis! a răcnit Tom, repezindu-se pe pod.

Cu calm, Tanis a dus fructul la gură şi a muşcat.
Mulţimea de lilieci din spatele lui Teeleh a amuţit brusc. Vântul şuiera încet, iar apele fluviului de dedesubt murmurau, însă în rest tăcerea şi neclintirea s-au înstăpânit pe pod.
— Tanis!
Acesta s-a răsucit spre Tom. Pe bărbie avea o dâră de zeamă. Pulpa galbenă a fructului îi rămăsese între dinţi.
— Thomas. Ai venit, deci!
A strâns buzele peste bucata dintre dinţi, apoi i-a întins fructul lui Tom.
— E acelaşi fruct din care ai gustat şi tu? Trebuie să recunosc, e foarte bun.
Tom s-a oprit la jumătatea distanţei care-l despărţea de Tanis.
— Nu fi prost, Tanis. Încă nu e prea târziu. Aruncă-l şi întoarce-te, a spus el cutremurându-se. Acum! Aruncă-l imediat!
— A, ai venit şi tu, a rânjit fiara din spatele lui Tanis. Credeam că imaginaţia îmi joacă feste. Prietene Tanis, nu te îngrijora. Vrea să fie singurul care a mâncat din fructele mele, dar acum ştii prea multe, nu-i aşa? Ţi-a povestit despre nava spaţială?
Tanis a întors capul de la Tom la fiară şi înapoi, de parcă nu ştia ce trebuia să facă.
— Tanis, nu-i da ascultare. Revino-ţi în fire.
Ochii lui Tanis păreau să plutească în orbite. Fructul îl luase în stăpânire.
— Thomas? Ce navă? a întrebat Tanis.
— Se teme să-ţi spună adevărul, s-a răstit Teeleh. A băut din apa noastră.
— Minte! a strigat Tom. Să nu treci podul. Şi aruncă fructul.
Tanis nu-l asculta. Zeama galbenă se scurgea şerpuitor pe bărbie, ajungând pe tunică, pătându-i-o. S-a întors din nou către fiară şi a mai luat o muşcătură.
— Foarte puternic, a spus el. Având o asemenea putere, te voi învinge până şi pe tine.
— Da, a confirmat hidosul liliac, rânjind. Şi noi avem ceva dincolo de orice imaginaţie.
A scos o ploscă din piele.
— Uite, bea din asta. Asta îţi va deschide ochii spre lumi noi.

Tanis s-a uitat la liliac, apoi la ploscă. Apoi a întins mâna după ea.

Teeleh s-a întors şi atunci s-a lovit de ceva ce Tom nu văzuse până atunci. Un băţ care se aflase pe balustrada podului. Negru, pentru că-şi pierduse culoarea. Lemnul a căzut în fluviu.

Tom s-a răsucit pe călcâie. Michal urmărea totul în tăcere.

— Elyon! a urlat Tom. El sigur putea face ceva. Îl iubea cu disperare pe Tanis. Elyon!

Nimic.

S-a întors din nou cu faţa la pod. Totul se petrecea din cauza lui. Şi în ciuda lui. Se simţea mai neputincios şi îngrozit ca niciodată.

Teeleh a pornit încet, foarte încet, cu dreptul înainte. Pe pod, către malul celălalt.

— Mai multă cunoaştere decât poţi cuprinde, a spus el. Nu e aşa, prieteni? a urlat el către mulţimea de lilieci din copaci.

— Daaa, a răsunat o mare de voci.

— Atunci, invitaţi-l pe prietenul nostru să bea, a strigat el, păşind pe mal. Îndemnaţi-l să bea!

— Bea, bea, bea, bea, au rostit Shataiki-i rar, pe un ton seducător, vibrant. O incantaţie.

Tom a fost străbătut de un fior de gheaţă. Cu ochi sticloşi, Tanis s-a uitat la el, şi pe faţă i-a apărut un zâmbet strâmb.

Panicat, Tom a început să gândească febril. Tanis se lăsase ademenit!

Disperat, a urcat pe pod ca o săgeată, repezindu-se la omul ameţit.

— Tanis, nu! Opreşte-te! a strigat el, acoperind incantaţia vrăjitorească. Nici nu ştii ce greşeală faci!

Tanis s-a întors spre mulţimea de lilieci care cântau, şi a făcut încă un pas spre malul opus.

Imaginile lui Rachelle şi ale micuţului Johan au defilat cu repeziciune prin mintea lui Tom. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva, mai ales dacă îi stătea în putere să-l împiedice.

A făcut un salt înainte, s-a prins de balustradă cu mâna stângă, apucându-l cu braţul celălalt de talie pe Tanis. Înfigându-şi picioarele în scândurile punţii, l-a tras înapoi pe Tanis, cât pe ce să-l doboare.

Cu un rânjet pe faţă, Tanis s-a întors fulgerător şi i-a tras o lovitură de picior în piept. Tom a zburat înapoi şi a căzut cu un bufnet pe pod.

— Nu, Thomas! Nu eşti singurul care poate deţine această cunoaştere. Cine eşti tu să-mi spui ce trebuie să fac?

— E o minciună, Tanis! Eu nu am băut.

— Ba minţi! Visezi istorii. Nimeni nu a mai visat până acum despre istorii.

— Pentru că am căzut.

Pe faţa primului născut a trecut scurt o expresie de derută. S-a întors cu lacrimi în ochi, a dus plosca la gură şi a băut.

Apoi a continuat să înainteze pe pod, ajungând pe pământul uscat de pe partea cealaltă.

Ce s-a întâmplat după aceea Tom nu avea să uite tot restul vieţii. În momentul în care Tanis a pus piciorul pe pământ, lângă liliacul cel mare, o duzină de bestii mai mici i-au ieşit în întâmpinare. Tom s-a ridicat în picioare exact când Tanis a întins mâna să-l salute pe cel mai apropiat Shataiki. Dar, în loc să-i strângă mâna, Shataiki-ul a sărit brusc pe sol şi, furios, i-a zgâriat-o adânc cu ghearele.

Vreme de o clipă, timpul a părut că se oprise în loc.

Tanis a scăpat plosca din mână. Jumătatea de fruct rămasă s-a rostogolit alene la pământ. Tanis şi-a plecat ochii spre mână exact în momentul în care din zgârieturi a început să ţâşnească sânge.

Apoi, primele efecte ale noii lumi în care pătrunsese l-au potopit pe Tanis asemenea unor fiare necruţătoare, însetate de sânge.

Tanis a ţipat de durere.

Teeleh s-a întors cu faţa spre pădurea neagră, adoptând o atitudine semeaţă şi imperială.

— Luaţi-l! a spus el.

Liliecii veniţi să-l întâmpine s-au repezit la el. Tanis a ridicat braţele ca să se apere, dar în starea de şoc în care se afla, nu avea nici o şansă. Colţii fiarelor i-au străpuns gâtul şi spatele; o gheară i-a despicat faţa dintr-o singură lovitură fulgerătoare şi cumplită. Apoi Tanis a dispărut, acoperit de fiarele îmblănite care se luptau să-l muşte şi să-l lovească.

Teeleh a ridicat aripile în semn de victorie şi le-a chemat pe fiarele ce aşteptau, atârnate de crengile copacilor.

— Acum! a bubuit glasul lui, acoperind ţipetele ascuţite ale celor care îl atacaseră pe Tanis. Acum! Nu v-am spus? Şi-a înălţat bărbia şi a urlat cu un glas atât de puternic şi înfiorător, încât a părut că despică însuşi cerul. A sosit vremea noastră!

Din rândurile hoardei de fiare a izbucnit un răget care a zguduit pământul. Acoperind uralele acelea, Tom a auzit răcnetul gutural, din fundul gâtului, scos de căpetenie.

— Distrugeţi ţara. Să luăm ceea ce ne aparţine!

Teeleh a făcut semn cu aripile către pădurea colorată.

Împietrit de groază, Tom a privit cum zidul negru şi masiv de lilieci se înălţă în zbor, umplând tot ce putea cuprinde cu ochii, în toate direcţiile, deplasându-se extrem de încet, din cauza dimensiunilor lui. O umbră întunecată a acoperit pământul. S-a rostogolit peste pădurea neagră, apoi a urcat podul către Thomas. Lemnul alb a trosnit şi a devenit cenuşiu de-a lungul porţiunii aflate înaintea umbrei. Duhoarea înţepătoare de sulf l-a copleşit.

S-a răsucit şi a pornit în fugă înapoi, rămânând în faţa umbrei. Cu repeziciune, a sărit de pe pod şi a aterizat pe iarbă. Roush-ul dispăruse.

— Michal! a strigat el.

A îndrăznit să arunce o privire înapoi, spre copacii care marcau liziera pădurii colorate. Iarba din spatele lui se transforma în cenuşă neagră de-a lungul marginii umbrei ce înainta, ca şi cum sub pământ se întindea o linie de foc care ardea viaţa verde de deasupra.

Ştia însă că moartea nu venea de dedesubt, ci de la liliecii negri aflaţi în aer. Ce avea să se întâmple cu carnea lui când umbra îl va ajunge din urmă, acoperindu-l?

Parcă orbit de spaimă, a răcnit şi a mărit viteza, conştient că, dacă intra în panică, îl vor lăsa puterile.

— Elyon!

Dar Elyon nu i-a răspuns.

Umbra lăsată de norul masiv de lilieci l-a ajuns din urmă când a pătruns în luminişul de dincolo de malul fluviului. Anticipând arsura şi durerea provocate de acel foc, s-a chircit.

Iarba arzând de sub tălpi sfârâia. Lumina colorată a copacilor aflaţi de o parte şi de alta s-a stins, iar coroanele verzi au început să se scorojească şi să cadă, transformate în grămezi de cenuşă întunecată. Aerul a devenit apăsător şi greu de respirat.

Însă carnea nu i-a luat foc.

Umbra şi-a continuat înaintarea, depăşindu-l. A simţit că nu mai are forţă să alerge.

Zidul de lilieci se îndrepta spre sat. Nu! Avea să ajungă acolo cu mult înainte ca Tom să poată da alarma.

Animalele şi păsările urlau şi scoteau ţipete ascuţite, învârtindu-se în loc, derutate.

Aici, în umbră, era moartea. În faţă, dinaintea ei, viaţa încă exista. Viaţa pădurii colorate. Viaţa care îi îngăduia lui Tanis să execute manevre incredibile în aer, dându-i o tărie supraumană. Viaţa care îi dăduse putere şi lui Tom în zilele precedente.

În mintea lui Tom a continuat să persiste, încăpăţânată, o ultimă rază de speranţă. Trebuia să prindă umbra din urmă. Să treacă din nou înaintea ei, în zona de viaţă. Dacă ar fi reuşit să-şi activeze ultimele rezerve de putere cu ajutorul vreunui fruct aflat într-un copac, din orice sursă de viaţă rămasă în ţară.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas în faţa liliecilor.

Fructele cădeau din copacii pârjoliţi şi se zdrobeau când loveau pământul, în cadenţa unei ploi torenţiale. Tom a luat-o spre stânga, a prins o bucată dintr-un fruct şi a muşcat din pulpa lui moale. A înghiţit-o pe nemestecate.

Imediat, puterea i-a revenit.

Strângând fructul în mână, a continuat să alerge nebuneşte. Printre degete i se prelingea zeama. A vârât încă o bucată de pulpă în gură, a înghiţit-o şi a alergat mai departe.

Încet, foarte încet, a început să câştige teren faţă de umbră. Se întreba de ce nu se repezeau liliecii asupra lui ca să-l facă bucăţi. Poate că în dorinţa lor de a ajunge cât mai repede în sat ignorau acea fiinţă umană solitară de pe pământ.

A mai muşcat de două ori din fruct şi, gonind cu viteză maximă, a urmărit umbra timp de zece minute, după care a

prins-o din urmă. Însă acum starea de panică dispăruse. În momentul în care a trecut de norul de lilieci, puterea i-a crescut brusc.

A înşfăcat un fruct neatins şi a luat o muşcătură sănătoasă.

Dulce, dulce uşurare. Tom a tremurat şi a suspinat. Continuând să alerge.

Dovedind o putere de care nu se ştia capabil, şi-a continuat goana, câştigând teren faţă de umbră, faţă de mulţimea liliecilor ce ţipau strident deasupra lui. Întâi cincizeci de paşi, apoi o sută, după care două sute de paşi. Curând, norul negru şi dens a rămas mult în urma lui.

Ajuns pe un deal, a văzut cu o claritate stupefiantă apropierea liliecilor. Din acel punct înalt de observaţie a privit într-o nouă lumină ce se petrecea. Pădurea neagră o înconjura pe cea verde printr-o linie lungă, nesfârşită, care bloca soarele şi pârjolea terenul, înnegrindu-l.

Cu privirea împăienjenită de lacrimi, a continuat să fugă şi să urle de furie.

Cerul de deasupra văii se golise când Tom a ieşit din pădure. Era, de fapt, singurul semn că se întâmplase ceva rău. În orice altă ocazie, cel puţin o duzină de Roush-i ar fi plutit lenevoşi, descriind cercuri pe deasupra satului, ori s-ar fi dat de-a rostogolul pe iarbă, împreună cu copiii. Acum nu se mai zărea nici unul. Nici Michal, nici Gabil.

Dedesubt, sătenii îşi vedeau de treburi liniştiţi, fără să ştie nimic. Copiii se fugăreau printre case, râzând plini de încântare; mamele îi legănau pe cei mici în braţe şi le cântau încet, păşind cu delicateţe, ca într-un dans; taţii îşi povesteau pentru a nu ştiu câta oară măreţele fapte de vitejie – neştiind că urmau să fie atacaţi de norul cumplit care se apropia.

Tom a gonit în josul dealului.

— Vai, Elyon, a strigat el cu glas rugător. Te rog, te implor, arată-mi calea.

A pătruns în sat ţipând din toţi rărunchii:

— Shataiki-i! Vin peste noi! Luaţi fiecare câte ceva ca să vă apăraţi!

Johan şi Rachelle s-au apropiat zâmbind şi gesticulând larg.

— Thomas, a exclamat Rachelle. Nu ştiam unde-ai dispărut.

— Rachelle! a strigat Tom, repezindu-se spre ea. Grăbiţi-vă, trebuie să vă adăpostiţi.

Apoi a aruncat o privire spre deal şi a văzut zidul de lilieci deasupra crestei lui. Mii de creaturi negre au rupt brusc rândurile şi s-au năpustit spre vale.

Era prea târziu. Nu exista nici o modalitate de a se apăra. Nu aveau de a face cu nişte fantome, cu gheare inexistente, pe care le puteau înfrânge cu lovituri frumoase din aer, aşa cum învăţaseră. La fel ca Tanis, oamenii aveau să fie striviţi de numărul mare de fiare însetate de sânge.

Tom s-a răsucit şi i-a prins pe amândoi de mâini.

— Veniţi cu mine! le-a spus el cu glas poruncitor, pornind pe potecă. Grăbiţi-vă!

— Priviţi! a ţipat Johan, care văzuse Shataiki-i care soseau.

Tom a urmărit privirea băiatului şi i-a văzut ochii dilataţi cu care se uita în urmă, la fiarele ce se repezeau asupra satului.

— Templul! a strigat el. La Templu, să fugim!

Cu chipul livid, Rachelle alerga alături de Tom.

— Elyon! a exclamat ea. Elyon, salvează-ne!

— Fugiţi! a strigat Tom.

Johan voia mereu să se întoarcă, pentru a privi în urmă, silindu-l pe Tom să-l tragă de fiecare dată înapoi pe potecă.

— Mai repede! Trebuie să ajungem la Templu!

Tom i-a îndemnat să urce scările, sărind el însuşi câte două o dată. În urma lor, din sat se auzeau ţipete.

— Nu priviţi înapoi! Haideţi, fugiţi!

I-a împins fără menajamente pe uşă şi s-a răsucit.

Cel puţin zece mii de fiare s-au năpustit asupra satului cu ghearele desfăcute. Urletele sătenilor erau acoperite de ţipetele ascuţite ale miilor de Shataiki. Ghearele secerau într-o parte şi alta ca nişte coase; colţii fiarelor clănţăneau înfometate în anticiparea ospăţului.

Spre dreapta lui Tom, un Shataiki s-a aruncat asupra unui copil care fugea pe stradă. Acesta a căzut la pământ, sufocat de vreo zece lilieci, care şi-au vârât ghearele în carnea lui fragedă. Ţipetele băiatului s-au amestecat cu acelea ale Shataiki-lor.

La nici zece paşi de băiat, o femeie îşi rotea braţele înnebunită, încercând să-i alunge pe cei doi lilieci care se prinseseră de ea şi o muşcau de cap ca nişte turbaţi. Urlând din răsputeri, femeia s-a răsucit şi, cu tot sângele care îi şiroia pe faţă, Tom a recunoscut-o. Era Karyl.

Şocat, Tom a scos un geamăt. De jur împrejurul satului, cei neajutoraţi au căzut uşor pradă Shataiki-lor însetaţi de sânge.

Şi continuau să vină. Cerul se înnegrise de zecile de mii de creaturi, care treceau dealul şi se aruncau spre vale. Ştia că acelaşi lucru se întâmpla în fiecare sat.

Gâfâind, Tom a închis cu zgomot uşile mari. A tras apoi zăvorul şi s-a întors către Rachelle şi Johan, care se aşezaseră pe podeaua verde, ţinându-se de mână, inocenţi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Rachelle, cu glas tremurător, cu ochii ei verzi aţintiţi asupra lui Tom. Trebuie să luptăm cu ei!

Tom a traversat încăperea şi a blocat uşile din spate ale celeilalte intrări.

— Acestea sunt singurele căi de acces? a întrebat el.

— Ce se…?

— Răspunde-mi!

— Da.

Nici un Shataiki nu putea pătrunde în Templu fără să doboare uşile. S-a întors.

— Ascultaţi-mă. A făcut o pauză, ca să-şi recapete suflul. Ştiu că vi se va părea straniu, şi poate nu ştiţi la ce mă refer, dar am fost atacaţi.

— Atacaţi? s-a mirat Johan. Chiar atacaţi?

— Da, atacaţi cu adevărat, a răspuns el. Shataiki-i au părăsit pădurea neagră.

— Dar aşa ceva… nu e posibil! a spus Rachelle.

— Ba da. E posibil şi real.

S-a apropiat apoi de uşile principale şi le-a încercat. Abia auzea vuietul atacului ce se desfăşura dincolo de zidurile Templului. Rachelle şi Johan au rămas neclintiţi, mână în mână, în mijlocul podelei din jad, unde cei doi se rotiseră într-o mie de dansuri. Nu puteau înţelege ce se petrecea cu adevărat afară. Nici nu bănuiau cât de radical se transformase lumea colorată pe care o cunoscuseră până în urmă cu câteva momente.

Tom s-a apropiat de ei şi i-a cuprins pe după umeri. Apoi fluxul de adrenalină care îl făcuse să gonească prin pădure şi să ajungă în acel templu s-a stins. Înţelegând pe deplin distrugerea pe care o suferea pământul aflat dincolo de uşile masive din lemn, s-a simţit strivit, de parcă s-ar fi prăvălit un munte peste el. A pus capul în piept şi a căutat resurse ca să rămână tare.

Rachelle l-a mângâiat uşor pe păr.

— Gata, Thomas, i-a zis ea. Nu mai plânge. Totul se va îndrepta. Adunarea urmează să aibă loc peste scurt timp.

Ca o viitură, disperarea s-a năpustit asupra lui Tom. Erau sortiţi pieirii. S-a străduit să-şi păstreze cât de cât cumpătul. Cum de s-a putut lăsa Tanis înşelat cu atâta uşurinţă? Ce neghiob fusese să îşi aplece măcar urechea la vorbele fiarei negre! Şi să se apropie de pădurea neagră.

— Te rog, nu plânge, a spus Johan. Te rog, Thomas, nu mai plânge. Rachelle are dreptate. Totul va fi bine.

S-a scurs o jumătate de oră chinuitoare. Rachelle şi Johan i-au pus tot felul de întrebări referitoare la ceea ce îi aştepta.

— Unde sunt ceilalţi? Ce vom face? Cât vom rămâne aici? Unde trăiesc creaturile astea negre?

De fiecare dată, Tom s-a fofilat măsurând încăperea în lung şi în lat. Sala de jad avea să le devină mormânt. Chiar când a răspuns întrebărilor adresate de Rachelle sau Johan, a făcut-o cu fereală. Cum să le explice actul acela de trădare? Nu ar fi fost în stare. Trebuiau să descopere singuri asta. Deocamdată, prima lor grijă era să rămână în viaţă.

La început, atacurile Shataiki-lor asupra Templului s-au succedat în valuri, iar la un moment dat, a avut impresia, după vuiet şi ţipete, că asupra domului se aruncaseră toate fiarele, până la ultima, lovind şi zgâriind cu furie pentru a pătrunde înăuntru. Însă nu au reuşit.

Trebuie să fi trecut o oră, când Tom a remarcat că se schimbase ceva. Trecuseră cel puţin zece minute de când încetaseră atacurile.

S-a ridicat nesigur pe picioare şi a traversat sala, apropiindu-se de uşile principale. Tăcere. Liliecii fie plecaseră, fie aşteptau

în tăcere pe acoperişuri, pregătiţi să atace în clipa când uşile s-ar fi deschis.

Tom s-a întors către Rachelle şi Johan care, după atâta vreme, rămăseseră tot în mijlocul podelei verzi. Sosise vremea să le spună.

— Tanis a băut din apa lor, a rostit el, simplu.

Cei doi au încremenit cu gurile căscate. Şi-au plecat capul în pământ, trăind sentimentul nefamiliar de tristeţe care îi cuprindea. Ştiau ce însemna asta, desigur. Nu foarte bine, dar erau conştienţi că se petrecuse ceva foarte grav. Era prima oară că vreunuia dintre ei i se întâmpla ceva atât de rău.

În tăcere, umerii au început să li se scuture, la început încet, apoi din ce în ce mai tare, până când nu au mai putut îndura şi s-au îmbrăţişat, plângând în hohote.

Tom a simţit din nou arsura lacrimilor. Cum de se putuse petrece o asemenea tragedie? Au rămas cu toţii îmbrăţişaţi mult timp, încercând să se sprijine reciproc.

— Ce vom face? Ce vom face de acum înainte? a întrebat Rachelle de câteva ori. Nu putem ajunge la lac?

— Nu ştiu, i-a răspuns Tom încet. Cred că totul s-a schimbat, Rachelle.

Cu faţa brăzdată de lacrimi, Johan s-a întors către Tom.

— Dar de ce a făcut Tanis asta, dacă Elyon ne-a interzis-o?

— Nu ştiu, Johan, a zis Tom, luându-l de mână. Nu-ţi face griji. Chiar dacă Pământul s-a transformat, Elyon nu se va schimba niciodată. Trebuie doar să-l găsim.

Rachelle şi-a dat capul pe spate şi a ridicat mâinile cu palmele întoarse în sus.

— Elyon! a strigat ea. Elyon, ne auzi? Tom a urmărit-o cu un aer abătut. Elyon, unde eşti? a strigat Rachelle din nou.

Şi-a lăsat mâinile să cadă şi s-a uitat deznădăjduită la Tom şi Johan.

— S-a schimbat, a zis ea.

Tom a încuviinţat cu un gest din cap.

— Acum, totul e altfel, a zis, şi s-a uitat spre domul verde. *Cu excepţia Templului.* Vom aştepta până mâine, iar după aceea, dacă nu ne va ameninţa nimic, vom pleca în căutarea lui Elyon.

33

Noaptea a însemnat o adevărată agonie pentru Tom. Se trezise urlând, scăldat în sudori reci, la ora două dimineaţa. Nu reuşise să adoarmă din nou, dar nu-şi făcuse curaj să-i povestească Karei coşmarul pe care îl avusese. Nu reuşea să înţeleagă ce semnificaţie aveau acele întâmplări. Imaginea zidului negru de lilieci, care se întinsese deasupra întregii ţări, iar apoi atacul fiarelor asupra satului îl apăsau ca o mantie udă şi grea.

Primele ore ale dimineţii fuseseră o tortură pentru el, senzaţia fiind totuşi parţial atenuată de apariţia unui alt element care i-a distras atenţia.

— Avem acces la Internet? a întrebat-o el pe Kara, când s-a făcut ora şase.

— Da. De ce?

— Trebuie să fac ceva. Cine ştie, poate un curs rapid de supravieţuire m-ar putea ajuta în ţara liliecilor.

Luată prin surprindere, Kara s-a uitat la el.

— Ce e? a întrebat el.

— Credeam că ne interesează mai mult modul în care realitatea aceea poate salva lumea de aici decât felul în care se pot construi arme care să ucidă câţiva lilieci negri în numele lui Tanis.

Dacă ar fi ştiut… Deocamdată, Tom nu reuşea să-şi facă suficient curaj ca să îi explice. Kara nu ar fi înţeles cât de real percepea el totul.

— Am nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia.

— Şi eu, a spus ea.

Au petrecut următoarele trei ore căutând pe Yahoo articole pe care Tom le socotea folositoare. Poate că Tanis avusese ceva în gând atunci când voise să construiască arme. Dacă nu se înşela, singurele lucruri ce se puteau transfera dintr-o realitate în alta erau aptitudinile şi cunoaşterea. Nu putea lua un pistol cu sine, dar putea duce acolo cunoştinţele necesare pentru construirea unuia, nu?

— La ce bun planul de a confecţiona un pistol dacă nu ai şi metalul necesar? l-a întrebat Kara. Lemnul de acolo ar rezista la detonaţie?

— Nu ştiu.

Se îndoia că mai exista lemn care să poată fi modelat. Ori cineva care să se priceapă la asta. A închis pagina cu arme şi a căutat elemente de bază. Cum să descopere minereu şi să realizeze o forjă. Săbii. Otrăvuri. Cunoştinţe de supravieţuire. Strategii de luptă. Tactică aplicabilă în bătălii.

În cele din urmă, însă, a ajuns la cumplita concluzie că, indiferent ce ar fi făcut, situaţia pădurii colorate – ori acum era în întregime neagră? – era pecetluită.

Nici aici lucrurile nu stăteau mai bine. Aveau acum dovada că vaccinul Raison putea suferi o mutaţie, devenind un virus foarte puternic, şi nimeni nu părea dornic să verifice asta. Adevărat, în mai puţin de o zi coborâse din elicopter împreună cu Muta, o găsise pe Monique, abia scăpase cu capul întreg şi, în cele din urmă, avusese confirmarea că germenul Raison exista, dar el simţea totuşi că nu se întâmplase nimic. Chiar dacă Merton Gains se străduia să realizeze miracolul promis, rezultatele întârziau să apară.

Jacques de Raison a intrat în cameră pe la jumătatea dimineţii, iar Tom i s-a adresat înainte ca acesta să-şi explice prezenţa acolo.

— Mă simt ca un animal închis într-o cuşcă, a spus Tom. Umblu de colo, colo ca un idiot ţinut în arest la domiciliu, în vreme ce alţii stau de vorbă, sfătuindu-se ce să facă.

— Ţi s-a ridicat arestul, a spus Raison. La cererea mea.

Tom s-a întors cu faţa spre francez, care părea foarte obosit.

— Serios? Când?

— Acum o oră.

— Şi abia acum ai venit să mă anunţi?

Raison nu a scos nici o vorbă.

— Am nevoie de un telefon mobil, a zis Tom. Şi de câteva numere. Se poate?

— Cred că se aranjează.

— Maşina noastră mai este aici?

— Da. În parcare.

— O puteţi aduce? Kara, eşti pregătită de plecare?
— Nu am ce pregăti. Încotro?
— Oriunde, numai aici nu. Nu te supăra, Jacques, dar nu pot sta cu mâinile în sân aici. Sunt liber să plec, da?
— Da, dar încă o căutăm pe fiica mea. Ce facem dacă avem nevoie de tine? Secretarul Gains ar putea telefona dintr-o clipă în alta.
— Tocmai de aceea am cerut un celular.
Traversau holul hotelului Sheraton. Cu un aer calm, Tom ţinea telefonul lipit de ureche, cercetând în acelaşi timp încăperea. În atriumul spaţios se plimbau sute de oameni care habar nu aveau că tânărul american pe nume Thomas Hunter şi atrăgătoarea blondă de lângă el încercau să salveze omenirea.
Tom vorbea cu Patricia Smiley pentru a patra oară în ultima jumătate de oră. O sâcâise, dar lui nu-i păsa.
— Sunt Tom Hunter, a repetat el. Te rog, spune-mi că de data asta nu e într-o şedinţă ori la telefon.
— Îmi pare rău, domnule Hunter, v-am mai spus că vorbeşte la telefon.
— Îmi dai voie să fiu direct? După voce, nu-ţi pare deloc rău, Patricia. I-ai spus că am telefonat? Aşteaptă apelul meu. Ţi-am spus cumva că mă aflu la Bangkok? Fă-mi legătura, că mor aici!
— Dacă ridicaţi glasul nu câş... Apoi, a amuţit. Vorbea cu cineva apărut în biroul ei. Vă fac legătura, domnule Hunter.
Un declic.
— Alo? Oare îi închisese? Să nu îndrăzneşti să-mi trânteşti telefonul în nas, că...
— Thomas?
Era Merton Gains.
— A, scuze, domnule. Eram la telefon cu... Apoi a tăcut.
— Lasă asta. Îmi pare rău că nu am putut prelua apelul mai devreme, dar am avut de rezolvat unele probleme. Ce părere ai, ne putem vedea la zece în seara asta?
Tom a rămas mut.
— Cum adică? a întrebat Kara, care stătea alături de Tom.
— Ora zece, pentru ce?
— Pentru mine. Avionul meu decolează peste o oră. Voi veni însoţit de directorul CIA. Mai avem câteva telefoane de dat, dar

cred că putem mobiliza serviciile de informaţii australiene, Scotland Yard-ul, dar şi serviciile spaniole. Zece, cincisprezece oameni. Nu e chiar o şedinţă la vârf, dar e un început.

— Pentru ce? De ce?

Pe linie s-a auzit un fâşâit.

— Pentru tine, băiete. Vreau să ai totul pregătit, ai înţeles? Totul. Le povesteşti de la un capăt la celălalt. O să-l convoc şi pe Jacques de Raison ca să prezinte constatările lui în privinţa virusului. O să-l am cu mine şi pe reprezentantul CDC, ca să audă totul. Preşedintele mi-a conferit puteri discreţionare şi vreau să mă folosesc de ele. Din acest moment, tratăm virusul ca pe o adevărată ameninţare. Cu puţin noroc, până la sfârşitul zilei vom fi ascultaţi şi de alte ţări. Crede-mă, vom avea nevoie de ele. Acasă nu prea mă bucur de credibilitate.

— Vrei să spun asta la întrunire?

— Să le spui ceea ce mi-ai spus şi mie. Nu mi-e uşor să povestesc visele altora.

— Mă ocup eu de asta. Tom nu era sigur că va reuşi să convingă, dar trecuseră deja de asemenea consideraţii insignifiante. Se ocupă cineva de localizarea lui Svensson? Trebuie să-i împiedicăm orice acţiune.

— Ne ocupăm şi de asta. Dar aici ne confruntăm cu legislaţia internaţională. Iar Svensson este un om foarte influent. Nu poţi să-l acuzi fără dovezi indubitabile.

— Dar am dovezi!

— După părerea juriştilor, nu ai. A fost de acord să răspundă la unele întrebări mâine. Nu-ţi face griji; avem o echipă la sol care îi va face o vizită peste câteva ore. Vom începe şi să-l supraveghem. Nu va pleca nicăieri.

— Ar putea fi prea târziu.

— Pentru numele Domnului, Thomas! Vrei totul prea repede; mai repede de atât nu se poate! Hai, că trebuie să plec la aeroport. Voi lăsa instrucţiuni secretarei mele să-ţi facă legătura unde trebuie. Te afli la Sheraton, nu-i aşa?

— Da.

— La ora zece, Sheraton. Voi cere să fie rezervată o sală de conferinţe. Apoi Merton Gains a făcut o pauză. Ai… ai mai aflat ceva?

Prin mintea lui Tom s-au derulat scenele de coşmar. Căderea. Sentimentul de spaimă viscerală s-a instalat în fiinţa lui cu o forţă nebănuită.

— Nu.

— Bine.

— În regulă.

Apoi a închis.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Kara. Vine aici?

— Da. Dar nu singur. La ora zece va avea loc o şedinţă.

— Asta va fi peste douăsprezece ore. Ce se va întâmpla până atunci? Trebuie să-i informezi, nu-i aşa? Înseamnă că trebuie să aflăm mai multe.

Brusc, Tom a simţit un gol în stomac. I se făcuse chiar greaţă. S-a aşezat pe un scaun din încăperea spaţioasă şi a privit lung spre holul hotelului.

— Thomas? Ce-ai păţit? l-a întrebat Kara, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

El şi-a masat tâmplele.

— Kara, avem necazuri.

— De ce spui asta? Au început, în cele din urmă, să te creadă.

— Nu, nu de ei e vorba. De mine. Se întâmplă ceva cu mine.

— Cu visele tale?

— Pădurea colorată a fost distrusă, a zis el.

— Cum… ce vrei să spui?

— Pădurea colorată. Nu mai e colorată. Liliecii au traversat fluviul şi au atacat…

Tom nu a mai putut continua.

Ea s-a uitat la el ca la un nebun.

— Asta… e posibil aşa ceva?

— Uite că s-a întâmplat.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, a spus el, şi a lovit cu palma în masă. Farfuriile au zăngănit. O pereche aşezată la două mese mai departe s-a uitat spre ei.

Apoi, nu la fel de tare, a spus:

— Nu ştiu, tocmai asta e problema. Din câte-mi dau seama, s-ar putea să nici nu mă mai întorc acolo. Iar dacă o voi face, nu am habar cum va arăta tărâmul acela.

— Aşa de gravă e situaţia?
— Nici nu-ţi imaginezi.
— Aşa se explică interesul tău subit pentru arme?
— Cred că da.
— Atunci, trebuie să dormi. Nu te poţi întâlni cu toţi oamenii aceia fără să ştii ce se petrece dincolo. Toată situaţia de aici atârnă de... de aceste vise ale tale. Spui că s-a terminat? Înseamnă că trebuie să dormi.
— N-am de gând să le spun ce se petrece acolo! a zis el. Asta va rămâne între noi, Kara. Şi-aşa e rău că vorbesc despre ceea ce aflu în vise, dar nu are rost să le dăm amănunte. Mă vor închide la balamuc!
— Dar tot trebuie să afli. Pentru binele tău.
Au rămas tăcuţi câteva clipe. Kara avea dreptate – trebuia să afle dacă se putea întoarce. Mai erau douăsprezece ore până la şedinţă.
— Spune-mi ce s-a întâmplat, l-a rugat Kara, cu glas scăzut. Vreau să ştiu totul.
Tom a dat aprobator din cap. Trecuse ceva timp de când nu-i mai povestise totul.
— Va dura ceva timp.
— Avem destul.

Cele douăsprezece ore se scurseseră, iar Svensson nu o silise pe Monique să se răzgândească, aşa cum îi promisese. Dar privindu-i faţa când a deschis uşa celulei ei cu ziduri albe, Monique şi-a dat seama că situaţia avea să se schimbe.
În timpul nopţii o mutaseră în alt loc. Nu avea habar unde, şi nici de ce. Îşi dăduse totuşi seama că planul ce se desfăşura în jurul ei fusese gândit cu minuţie, anticipându-se orice situaţie. Surprinsese multe lucruri nerostite ca să înţeleagă măcar atâta lucru.
Virusologii făcuseră speculaţii ani la rând că, într-o bună zi, o armă biologică ar putea schimba cursul istoriei. Aşteptând acea zi, Valborg Svensson concepuse planuri multiple şi complete. Faptul că dăduse peste virusul Raison putea fi o pură întâmplare fericită pentru el, dar acum totul depindea doar de ce avea să facă în continuare. De fapt, nu numai norocul îl ajutase să

descopere virusul. Investise mult într-o uriaşă reţea de informaţii, astfel încât la primul semn că s-ar fi obţinut virusul potrivit, el să poată interveni pentru a intra în posesia lui. În realitate, pusese la treabă, în folosul său, mii de oameni de ştiinţă.

Bărbatul impunător care stătea în cadrul uşii celulei ei cu pereţi albi era sclipitor, aşa îl vedea Monique. Şi, probabil, nebun de legat.

— Bună ziua, Monique. Sper că ai fost tratată cum se cuvine. Scuze pentru disconfort, dar totul se va schimba curând. Ce-a fost rău a trecut, te asigur. Numai dacă refuzi cooperarea, bineînţeles, dar asta nu mai depinde de mine.

— N-am nici o intenţie să cooperez, i-a răspuns ea.

— Mda, bine, asta pentru că încă nu ştii ceva.

Ea nu i-a dat satisfacţia de a-i adresa întrebarea care părea obligatorie.

— Nu vrei să ştii?

Ea nu s-a arătat deloc interesată. Svensson a chicotit.

— Ai un caracter de invidiat; îmi place asta. Dar nu ştii că peste exact paisprezece ore, noi – da, noi; evident, nu acţionez singur în situaţia de faţă, nici pe departe, deşi îmi place să cred că joc un rol semnificativ – aşadar, noi vom elibera germenul Raison în douăsprezece ţări importante.

Monique a simţit că i se abureşte privirea. Despre ce vorbea acest om? Doar nu intenţiona să…

— Da, exact. Cu, sau fără antivirus la dispoziţie, ceasul va începe să ticăie peste paisprezece ore. Apoi a rânjit. Uimitor, nu crezi?

— Nu poţi să faci aşa ceva…

— Aşa au susţinut mulţi oameni care-ţi seamănă. Însă noi am avut un cuvânt greu de spus. Este singura cale. Soarta lumii se află acum în mâinile mele, scumpa mea Monique. Dar şi a ta, să nu uităm asta.

— Dar virusul ar putea ucide întreaga populaţie a Pământului!

— Tocmai aici e esenţa. Ameninţarea trebuie să fie reală. Doar un antivirus ar putea salva umanitatea. Sunt încredinţat că ai să ne ajuţi la crearea acestui antivirus. Avem deja un avantaj considerabil, trebuie să spun. S-ar putea să nici nu avem nevoie

de sprijinul tău. Dar virusul îţi poartă numele. Mi se pare firesc ca şi remediul să aibă acelaşi nume. Ce părere ai?

34

Primul lucru de care şi-a dat seama a fost că se întorsese. Se trezea în Templu, iar Rachelle şi Johan erau ghemuiţi la picioarele lui. Visase despre Bangkok şi tocmai se pregătea să participe la o şedinţă cu nişte oameni care, în cele din urmă, păreau dispuşi să dea crezare şi să analizeze problema creată de germenul Raison.

Îşi petrecuseră seara ghemuiţi pe podeaua Templului. Noaptea li s-a părut mai rece decât de obicei. Deprimarea îi apăsa pe toţi ca o ceaţă groasă şi umedă. La un moment dat, Rachelle făcuse chiar o încercare de a dansa, însă nu reuşise să găsească ritmul corect. Renunţase şi se aşezase, ţinându-şi capul în mâini. Curând după aceea, nu mai găsiseră ce să-şi spună şi, într-un târziu, adormiseră.

Pe la miezul nopţii fuseseră treziţi de zgomotul unor gheare ce zgrepţănau pe acoperiş, dar zgomotul încetase după câteva minute, astfel că reuşiseră să adoarmă din nou.

Tom s-a trezit primul. Razele soarelui de dimineaţă luminau domul translucid. S-a ridicat fără să facă zgomot, s-a dus până la uşile mari şi şi-a lipit urechea de lemnul ce radia lumină. Chiar dacă dincolo de uşi s-ar fi aflat vreo vietate, aceasta nu scotea nici un sunet. Mulţumit de ceea ce constatase, a traversat grăbit încăperea, către o uşă laterală despre care Rachelle spusese că dădea spre o magazie. A deschis-o şi a coborât cele câteva trepte ce duceau către camera de depozitare de dimensiuni reduse.

Lipit de perete, a văzut un vas translucid, cu fructe. Apoi a găsit pâine. Era bine. A închis uşa, revenind sus.

Rachelle şi Johan continuau să doarmă, iar Tom a decis să-i lase atâta timp cât se putea. S-a apropiat de uşile masive, lipindu-şi din nou urechea de lemn.

De astă dată, a ascultat timp de un minut. Nici un sunet.

A tras zăvorul fără să facă zgomot, şi a crăpat uşa, aşteptându-se să audă un fâlfâit precipitat de aripi negre. Dar a avut parte doar de scârţâitul slab al balamalelor. Aerul dimineţii

era neclintit. A deschis uşa mai larg şi, precaut, a aruncat o privire în jur. A trebuit să ţină ochii întredeschişi din cauza luminii puternice şi, cu rapiditate, şi-a plimbat privirea peste sat, în căutarea Shataiki-lor.

Nu a zărit nici unul. Ţinându-şi răsuflarea, a făcut un pas afară, ieşind în aerul urât mirositor.

Satul era pustiu. Pe străzile cândva animate nu se vedea nimeni, nici mort, nici viu. Nu existau cadavre, aşa cum se aşteptase. Doar pete de sânge, îmbibând pământul. Iar pe acoperişuri nu stăteau cocoţaţi Shataiki, aşteptând ca el să iasă din adăpostul oferit de Templu. Aducându-şi aminte de scrâşnetele pe care le auzise în timpul nopţii, s-a răsucit ca să arunce o privire spre acoperişul Templului. Nu a văzut nici un liliac.

Bine, dar unde dispăruseră oamenii?

Din câte se părea, animalele fuseseră gonite din vale. Clădirile nu mai radiau lumini sau culori. Satul arăta ca şi cum ar fi fost acoperit de o pătură groasă de cenuşă.

— Ce s-a întâmplat?

Stupefiaţi, Rachelle şi Johan stăteau în pragul uşii.

— S-a întunecat în Templu, a spus Johan, privind cu ochi uimiţi dincolo de Tom.

Avea dreptate; şi lemnul dinăuntru îşi pierduse capacitatea de a emite lumină. Fusese probabil afectat de aerul care pătrunsese înăuntru când Tom deschisese uşa. S-a întors pentru a vedea ce se petrecuse.

A simţit un gol în stomac. Apoi spaimă. Bătăile inimii i s-au accelerat. Îl pătrunsese şi pe el cumva răul, ori acesta căpătase formă fizică doar aici, în exterior? Dar ce se întâmplase cu ceilalţi?

— Totul s-a schimbat! a exclamat Rachelle. L-a prins cu fermitate pe Tom de braţ. Era înspăimântată? Se arătase precaută şi în alte situaţii. Dar temătoare? Aşadar, şi ea simţea efectele transformării, fără să fi fost făcută bucăţi.

— Ce s-a petrecut cu ţinutul nostru? a întrebat Johan.

Pajiştile din jurul satului erau acum negre. Dar cel mai mult se schimbase pădurea. Copacii erau carbonizaţi, ca şi cum un incendiu uriaş se propagase în tot ţinutul.

Negru.

Au rămas mult timp nemişcaţi, îngheţaţi de ceea ce vedeau în faţa ochilor. Tom s-a uitat spre stânga, unde poteca şerpuia pe pământul pustiit, ducând către lac. Şi-a petrecut braţele pe după umerii lui Johan şi Rachelle.

— Trebuie să mergem spre lac.

Rachelle s-a uitat la el.

— N-am putea mânca înainte de asta? Mor de foame.

Şi ochii ei. Nu mai erau verzi.

Şi-a îndepărtat braţul. Ferestrele de smarald ale sufletului ei erau acum de un alb-cenuşiu. Ca şi cum ar fi suferit de cataractă.

S-a străduit din toate puterile să nu tresară speriat. S-a dat înapoi discret. Faţa ei îşi pierduse strălucirea, iar pielea i se uscase. Pe braţe îi apăruseră o reţea de riduri fine.

Şi Johan – acelaşi lucru se petrecuse şi cu el.

S-a întors, ca să-şi examineze propriile braţe. Uscate. Nu avea dureri, dar erau uscate ca iasca. Senzaţia de greaţă s-a accentuat.

— Să mâncăm? Nu vrei ca mai întâi să ajungem la lac?

A aşteptat răspunsul lor, temându-se să îi privească în faţă. Îi era frică să se uite în ochii lor. Se temea să întrebe dacă şi ochii lui deveniseră ca nişte farfurioare cenuşii.

Nu i-au răspuns. Şi-a dat seama că şi ei se temeau. Îi văzuseră ochii şi spaima îi amuţise. Au rămas pe treptele Templului, ruşinaţi şi tăcuţi. Cel puţin aşa se simţea Tom.

A auzit un sunet ciudat şi s-a răsucit, temându-se că sosiseră liliecii. Dar nu. Erau Rachelle şi Johan. Coborâseră treptele şi acum mâncau nişte fructe pe care el nu le mai văzuse până atunci.

De unde apăruseră? În jur totul părea să fie mort.

Teeleh.

— Staţi!

A coborât treptele din câteva salturi lungi, s-a repezit la Rachelle şi i-a smuls fructul de la gură.

Ea s-a rotit şi l-a plesnit peste faţă cu palma fermă şi degetele îndoite, ca şi cum ar fi fost gheare.

— Lasă-mă! s-a răstit ea, scuipând zeamă din gură.

Şocat, Tom s-a legănat nesigur pe picioare. Şi-a pipăit obrazul şi mâna i s-a umplut de sânge. Rachelle a înşfăcat un alt fruct şi l-a îndesat în gură.

Şi-a mutat privirea către Johan, dar acesta l-a ignorat. Ca un câine hămesit care a găsit ceva de mâncare, mesteca lacom pulpa fructului.

Tom s-a întors pe trepte, urcând. Nu putea să se întâmple aşa ceva! În nici un caz lui Johan. Un copil inocent care nu mai departe de ieri se plimbase prin sat plin de uimire, gândindu-se doar cum să ajungă la sânul lui Elyon. Pentru ca acum să se poarte aşa?

Şi Rachelle. Scumpa lui Rachelle. Frumoasa Rachelle, care putea să danseze ore la rând în braţele iubitului ei Creator. Cum de putuse să se transforme cu atâta uşurinţă în acea fiinţă violentă, disperată, cu ochi morţi şi piele solzoasă, care se exfolia?

O bătaie de aripi l-a făcut să tresară. A întors capul spre intrarea înnegrită a Templului. Michal se aşezase pe balustradă.

— Michal!

Tom a urcat treptele.

— Slavă Cerului! Slavă Cerului, Michal! Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. E groaznic.

S-a răsucit spre Rachelle şi Johan, care mâncau grăbiţi fructele împrăştiate pe jos.

— Uită-te la ei! a exclamat el, îndreptându-şi braţul în direcţia lor. Ce se întâmplă?

Imediat ce a rostit acele cuvinte, a simţit brusc dorinţa de a-şi răcori şi el gâtlejul cu un fruct din acelea.

Michal l-a privit lung.

— Îmbrăţişează răul, a zis el încet.

Tom a simţit că începe să se calmeze. Fructele arătau la fel ca oricare altele pe care le mâncaseră la masa lui Karyl. Dulci, ameţitoare. Disperarea ce creştea în el l-a făcut să tremure.

— Au înnebunit, a zis el cu glas scăzut.

— Sensibili. Sunt în stare de şoc. Nu va fi mereu la fel de rău.

— Şoc? s-a auzit Tom spunând, privind ultima bucată de fruct către care se îndreptau şi Rachelle şi Johan.

— Cel mai cumplit şoc, a zis Michal. Ai mai gustat din fructul acela. Efectul nu este chiar atât de puternic pentru tine, dar să nu-ţi închipui că te deosebeşti prea mult de ei.

Johan a ajuns primul lângă fruct, însă sora lui, mai înaltă, a avut câştig de cauză. Şi-a pus o mână în şold şi l-a împins pe Johan.

— E al meu! a urlat ea. Nu ai dreptul să iei ce-mi aparţine. Dă-mi-l!

— Nu, a strigat Johan, având faţa împurpurată şi ochii bulbucaţi de furie.

— Eu l-am găsit! Aşa că eu o să-l mănânc!

Rachelle a sărit asupra fratelui ei cu unghiile.

— Se vor ucide unul pe celălalt, a spus Tom.

Şi-a dat brusc seama că, de fapt, nu era îngrozit, ci mai curând amuzat. Acel gând l-a înspăimântat.

— Cu mâinile goale? Mă îndoiesc. Să-i ţii însă departe de orice poate fi folosit ca armă. Roush-ul s-a uitat la ei cu ochi goi. Şi du-i cât mai curând la lac.

Rachelle şi Johan s-au despărţit şi au început să-şi dea târcoale unul altuia cu precauţie. Cu colţul ochiului, Tom a zărit apropiindu-se un mic nor negru. A continuat însă să urmărească fructul din mâna lui Johan. Trebuia să sară între ei şi să-l ia. Cei doi mâncaseră mai mult decât suficient. Nu-i aşa?

Tom a aruncat o privire spre Michal. Roush-ul stătea cu ochii îndreptaţi spre cer.

— Nu uita, Thomas. Lacul.

S-a ridicat în aer şi s-a îndepărtat în zbor.

— Michal?

Tom şi-a îndreptat ochii spre partea de cer care îi atrăsese atenţia lui Michal.

— Rachelle! a răcnit el.

Fiarele acelea negre îl îngrozeau mai mult decât atunci când le întâlnise în pădurea neagră. Rachelle!

A coborât în goană treptele şi i-a prins de braţ, întâi pe Rachelle, apoi pe Johan, cât pe ce să-i dărâme. A privit cerul, surprins de rapiditatea cu care se apropiau Shataiki-i. Ţipetele lor de încântare stârneau ecouri în toată valea.

După ce au văzut norul, Rachelle şi Johan au început să fugă. Dar îşi pierduseră energia, iar Tom a trebuit practic să îi târască în susul scărilor, ca să intre în Templu. Cu toate că Rachelle se eliberase în cele din urmă din strânsoarea mâinii lui şi urcase singură treptele, au reuşit să intre în Templul întunecat şi să închidă uşile cu câteva clipe înainte ca primii Shataiki să se năpustească asupra lor. Apoi au urmat alţi atacatori, val după val, care s-au izbit de uşile grele.

Tom s-a tras înapoi, a văzut că uşa rezista, apoi, gâfâind, s-a lăsat să cadă pe o bancă. Rachelle şi Johan au rămas întinşi la podea în dreapta lui. Nu avea habar cum ar fi putut urma sfatul lui Michal. Îi va fi foarte greu să se strecoare nevăzut până la lac. Şi, având în vedere că Rachelle şi Johan erau catatonici, o asemenea încercare ar fi fost imposibilă.

Ajunşi în Templul slab luminat, nici unul dintre cei doi nu s-a clintit. Podeaua, cândva de un verde sclipitor, devenise acum întunecată şi rece. Pilaştrii păreau acum nişte fantome ce pândeau din umbră. Doar lumina firavă ce se strecura prin domul încă transparent îi îngăduia lui Tom să vadă cât de cât.

S-a rostogolit, apoi s-a ridicat în picioare. Shataiki-i continuau să se izbească ameninţător în uşă, dar intervalele la care se succedau loviturile au început să se lungească. Se îndoia că fiarele puteau găsi o modalitate de a pătrunde în Templu. Dar nu de Shataiki se temea el acum cel mai mult. Nu, cele două fiinţe umane de la picioarele lui îl făceau să simtă fiori reci pe şira spinării. Şi propria persoană îl speria. Ce se întâmpla cu ei toţi?

Fructele din magazie. A coborât treptele. Era posibil ca aerul să fi afectat şi fructele de acolo? De fapt, când s-a gândit mai bine, în timp ce alerga prin pădure, fructele care căzuseră pe jos nu se înnegriseră imediat.

A ajuns la uşă şi s-a oprit brusc. Acea uşă fusese închisă înainte de a deschide uşile mari ale Templului. Dacă o deschidea acum, oare aerul din Templu avea să distrugă fructele?

Trebuia să-şi asume acest risc. A deschis uşa brusc, a intrat repede şi a închis-o imediat. Borcanul se afla lângă perete. S-a grăbit spre el, a scos un fruct şi i-a astupat repede gura cu nişte

cârpe. Nu avea cum să ştie dacă o asemenea măsură avea să dea roade, dar pe moment nu găsise altă soluţie.

A ridicat fructul roşu şi a expirat tot aerul din plămâni.

Aer dăunător, a gândit. *Prea târziu.*

Fructul nu i s-a înmuiat în mână. Cât avea să ţină?

A dus fructul la gură şi a luat o muşcătură mare. Zeama i s-a prelins pe limbă, pe bărbie. A alunecat pe gâtlej.

Senzaţia de uşurare a fost instantanee. Prin stomac a simţit spasme delicate. S-a lăsat în genunchi şi a muşcat în continuare din carnea dulce a fructului.

Mâncase deja jumătate din el când şi-a adus aminte de Rachelle şi de Johan. A înşfăcat un fruct portocaliu din vas, a îndesat cârpele la loc, apoi a rupt-o la fugă pe scară.

Rachelle şi Johan zăceau moi ca nişte cârpe.

S-a lăsat în genunchi şi a rostogolit-o pe Rachelle pe spate. I-a apropiat fructul de buze şi l-a strivit. Pieliţa acestuia s-a despicat. Un firicel de zeamă s-a scurs printre degetele lui şi s-a prelins pe buzele ei crăpate de arşiţă. După ce gura i s-a umplut de zeamă, Rachelle a scos un geamăt. Şi-a arcuit apoi gâtul, şi a înghiţit nectarul. Cu un oftat lung, ea a expirat şi a deschis ochii.

Observând fructul din mâna lui Tom, în ochi i s-a citit disperarea, după care a întins mâna şi, înşfăcându-l, a început să-l devoreze. Tom a chicotit şi a apăsat fructul lui, pe jumătate mâncat, peste gura lui Johan. În clipa când a deschis ochii, băiatul a luat fructul şi a muşcat cu poftă din el. Fără să scoată o vorbă, cei doi au mâncat fructul cu tot cu seminţe.

Dacă nu se înşela, Tom a constatat că pielea lor a căpătat ceva culoare, iar rănile provocate de încăierare nu mai erau la fel de roşii. Fructul încă avea putere.

— Cum vă simţiţi? i-a întrebat el, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Amândoi l-au măsurat cu ochi lipsiţi de orice expresie. Nici unul nu a spus nimic.

— Vă rog, am nevoie de voi. Cum vă simţiţi?

— Bine, i-a răspuns Johan.

Rachelle a rămas mută.

— Mai avem şi alte fructe, vreo zece, douăsprezece.

Tot nu a primit răspuns. Trebuia să-i ducă la lac. Iar pentru a reuşi asta trebuia să rămână cu mintea întreagă.

— Mă întorc, a spus el. I-a lăsat stând cu picioarele încrucişate pe podea şi s-a dus în subsol, unde a mai mâncat un fruct întreg, delicios, de culoare albă, despre care ştia că se numea sursak.

Mai rămăseseră unsprezece fructe. Bine că nu se stricau atât de repede pe cât se temuse. Dacă Rachelle şi Johan vor prezenta şi alte semne de suferinţă, le va da mai multe fructe, deşi nu era sigur că va mai găsi. Nu-şi puteau permite să risipească nici unul.

Următoarele câteva ore au trecut fără să-şi adreseze vreun cuvânt. Atacul asupra uşii încetase. Tom s-a străduit să-i facă să analizeze posibilele moduri de acţiune după ce reuşiseră să se pună la adăpost de Shataiki, cel puţin pentru o vreme. Dar numai Johan a acceptat să stea de vorbă cu el, dar într-un mod care l-a făcut pe Tom să-şi dorească să n-o fi făcut.

— Tanis a avut dreptate, a explodat Johan. Trebuia să iniţiem o expediţie de pedepsire, ca să-i distrugem.

— Nu-ţi dai seama că exact asta voia el să facă? Însă, din câte se vede, n-a reuşit să facă nimic.

— Ce ştii tu? Dacă ar fi plecat la luptă, m-ar fi chemat *pe mine.* Mi-a promis că mă lasă să conduc un atac! Şi aş fi făcut-o!

— Nu ştii ce vorbeşti, Johan.

— Îmi pare rău că nu l-am urmat pe Tanis. Uite unde am ajuns din cauza ta.

Tom nici nu voia să se gândească unde va ajunge băiatul dacă va continua să gândească aşa. S-a întors cu spatele şi a pus capăt discuţiei.

După două ore de tăcere aproape insuportabilă, Tom a remarcat schimbarea suferită de Rachelle şi Johan. Pielea lor îşi recăpăta tenta cenuşie. Cu fiecare oră ce se scurgea deveneau tot mai neliniştiţi, scărpinându-se până la sânge. După încă o oră, trupul lor era acoperit cu mici solzi care cădeau, iar braţul lui Johan era carne vie. Tom le-a mai dat fiecăruia câte un fruct. Şi a mâncat şi el unul. Mai aveau opt. În acel ritm, fructele nu aveau să le ajungă pentru întreaga zi.

— Bine, vom încerca să ajungem la lac.

I-a prins pe amândoi de tunici, ajutându-i să se ridice. Au lăsat capul în piept şi au mers târându-şi picioarele până la uşa din spate fără să protesteze, apatici. De ce erau atât de lipsiţi de dorinţa de a reveni la acel Elyon pe care îl iubiseră cu disperare până nu de mult?

— Hei, când ajungem afară, nu vreau să vă văd încăierându-vă ori făcând cine ştie ce lucruri prosteşti. Aţi auzit? Se pare că nu mai sunt lilieci prin preajmă, aşa că trebuie să păstraţi tăcerea.

— Nu e nevoie să fii atât de autoritar, i-a zis Rachelle. Doar n-o să murim.

Erau primele cuvinte pe care ea le rostise după ore de tăcere, astfel că Tom a rămas surprins.

— Aşa crezi? De fapt, voi doi sunteţi aproape morţi.

Rachelle s-a încruntat, dar nu l-a contrazis.

Tom şi-a lipit urechea de uşă. Nici un sunet. A deschis uşa cu precauţie, nu a auzit nimic şi a ieşit.

Au rămas în prag şi au privit spre satul pustiu pentru a doua oară în acea zi. Liliecii plecaseră.

— Gata, să mergem.

Au trecut prin sat şi au urcat dealul în tăcere. Când au trecut printre copacii înalţi, care se ridicau negri şi dezgoliţi spre cer, au avut senzaţia bizară că moartea plutea în aer. Bolboroseala înfundată a apei ce gonea la vale dispăruse. Acum, lângă potecă se vedea doar un şanţ înnămolit acolo unde se aflase râul ce izvora din lac. Aşteptaseră prea mult? Trecuseră numai câteva ore de când Michal îl sfătuise să se ducă la lac.

De o parte şi de alta a drumului, nu mai erau lei şi cai. Florile înnegrite erau aplecate spre pământ, dând impresia că până şi o adiere ar fi putut să le destrame tulpinile, făcându-le să se alăture ierbii arse. Nici un fruct. Oricât a căutat din ochi, Tom nu a văzut nici unul. Le luaseră Shataiki-i pe toate?

A rămas în urma celor doi, ducând vasul cu fructe sub braţ şi un băţ negru în cealaltă mână. Sabia lui, şi-a spus el cu tristeţe. Se aştepta ca în orice moment vreo patrulă de lilieci să se năpustească pe neaşteptate pentru a-i ataca, însă cerul a rămas în continuare gol şi tăcut, dominând coroanele carbonizate ale pădurii. Cu un ochi spre cer şi cu celălalt la incredibilele

schimbări petrecute în jur, Tom i-a îndemnat pe Rachelle şi pe Johan în susul dealului.

Johan a spart tăcerea abia când au ajuns la o cotitură din apropierea lacului.

— Tom, eu nu vreau să merg acolo. Mi-e teamă de lac. Dacă ne înecăm?

— Să ne înecăm? Când ţi s-a mai întâmplat asta? E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Şi-au continuat drumul, şovăitori când a fost să treacă de următoarea cotitură. Peisajul care le-a apărut în faţă i-a făcut să se oprească împietriţi.

Peste faleză doar un firicel de apă se scurgea în iazul mic şi cenuşiu aflat dedesubt. Lacul devenise cât un ochi de apă. Plajele mari, nisipoase, se întindeau cale de zeci de paşi până la marginea apei. Cât cuprindeau cu ochii, nici un animal. Nici o frunză nu rămăsese verde în copacii întunecaţi care mărgineau acum ochiul de apă ce se micşora.

— Doamne, Dumnezeule. Vai, Doamne. Elyon.

Tom a făcut un pas înainte, apoi s-a oprit.

— A dispărut şi el? a întrebat Rachelle, privind în jur.

— Cine? a făcut Tom, cu un aer absent.

Ea a făcut semn către lac.

— Ia priviţi, a spus Johan, care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra buzei falezei.

Acolo, se afla un leu, care privea către tărâmul de dedesubt.

Tom a simţit că inima i-o ia la trap. Un Roshuim? Una din creaturile ce semănau cu leii, care trăiau în zona lacului superior? Ce se întâmplase cu acel lac? Dar cu băiatul?

Minunatului animal i s-a alăturat brusc un altul. Apoi un al treilea, după care au fost zece, apoi o sută de lei albi, alcătuind un şir lung şi alb de-a lungul crestei unde până nu de mult se găsea cascada, acum secată.

Tom s-a întors către Rachelle şi Johan şi a văzut că ei se uitau cu ochi mari şi miraţi.

Animalele din fruntea şirului se frământau, neliniştite. Coloana s-a despărţit în două.

Băiatul s-a strecurat în spaţiul rămas liber, iar Tom a crezut că inima lui va înceta să bată în clipa când i-a văzut capul. Leii s-au

lăsat pe genunchi, apoi şi-au apăsat boturile pe suprafaţa de piatră. După aceea, trupul firav al băiatului a ocupat locul ce i se rezervase pe creasta falezei. Băiatul, desculţ şi purtând doar o legătură de pânză în jurul şoldurilor, s-a ridicat în picioare.

Preţ de câteva momente, Tom a uitat să şi respire.

Toate animalele şi-au plecat capetele în semn de respect faţă de băiat. Acesta s-a întors încet şi a contemplat ţinutul de dedesubt. Tom a simţit cum i se formează un nod în gât.

Imediat după aceea, pe chipul copilului s-a citit o tristeţe nesfârşită. A înălţat capul şi, deschizând gura, a strigat către cer.

Leii albi s-au lăsat să cadă pe burtă, amintind de un şir de piese de domino, transmiţând prin ecou bufniturile dincolo de marginea falezei. Din rândul lor a răsunat un cor de hămăituri.

Curând nu s-a mai auzit decât vaietul băiatului. Cântecul lui. O notă lungă, neîntreruptă, din care durerea pornea spre canion, asemenea unui râu de plumb topit.

Tom s-a lăsat să cadă în genunchi şi a început să gâfâie, pentru că nu mai avea aer. Mai auzise acel cântec, în adâncurile lacului, când inima lui Elyon se frânsese în apele roşietice.

Băiatul a căzut în genunchi.

Tom a început să plângă. Acum vedea leii albi ca prin ceaţă. A închis ochii, suspinând. Nu putea să suporte aşa ceva. Băiatul trebuia să pună capăt cântecului.

Dar acesta nu s-a oprit. Ţipătul a continuat să răsune, transmiţând o tristeţe iremediabilă.

Plânsetul s-a redus la un scâncet – un sunet pierit şi disperat, care pornea dintr-un gâtlej paralizat. Apoi s-a stins treptat.

Tom a ridicat capul. Animalele de pe faleză au tăcut, dar au rămas în picioare. Pieptul băiatului se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Apoi, exact în momentul în care Tom începuse să se întrebe dacă demonstraţia de durere se încheiase, copilul a deschis ochii, s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas înainte.

Băiatul şi-a ridicat braţele cu pumnii strânşi şi a slobozit un ţipăt ascuţit care a spintecat aerul încă neclintit al dimineţii. Ca un om care este obligat să urmărească execuţia propriilor fii, roşu la faţă şi cu ochii bulbucaţi, urlând de furie. Însă toate

aceste sentimente erau exprimate de cântecul unui băiat care stătea semeţ la marginea falezei.

Tremurând agonic, Tom s-a azvârlit în faţă, prăbuşindu-se pe nisip. Ţipătul strident a luat forma unui cântec şi a răsunat ca un urlet în vale în intonaţii lungi, înfiorătoare. Temându-se că i-ar putea exploda timpanele, Tom a încercat să-şi astupe urechile. Cu toate acestea, băiatul a continuat să-şi picure cântecul în aer cu o voce despre care Tom şi-a spus că răsuna pe întreaga planetă.

Iar apoi, brusc, băiatul a amuţit, îngăduind doar ecoului propriei voci să mai umple aerul.

Vreme de o clipă, Tom nu a putut face nici o mişcare. Încet, s-a ridicat în coate şi a înălţat capul. S-a frecat la ochi ca să vadă mai bine. Copilul a rămas nemişcat preţ de câteva secunde şi a privit fix drept înainte, ca şi cum ar fi fost ameţit, după care s-a răsucit şi a dispărut. Animalele s-au ridicat în picioare, apoi s-au îndepărtat de marginea falezei, până când aceasta a rămas pustie, lăsând orizontul liber. Tăcerea s-a înstăpânit din nou asupra văii.

Băiatul dispăruse.

Cuprins de o spaimă incontrolabilă, Tom s-a ridicat în picioare. Nu. Imposibil! Fără să se uite la tovarăşii săi, a pornit în goană pe malul albicios, spre ochiul de apă ce se micşora continuu.

Senzaţia de ameţeală l-a cuprins imediat. Şi-a vârât capul sub apă şi a înghiţit hulpav. Dându-şi capul pe spate, şi-a ridicat braţele cu pumnii strânşi.

— Elyon! a strigat el către cerul acoperit de nori cenuşii.

Aflat cu numai un pas înaintea Rachellei, Johan a luat-o în josul pantei şi s-a aruncat cu faţa înainte în apă. Amuţit de plăcere, Tom i-a urmărit pe cei doi băgându-şi capetele sub luciul apei ca nişte animale însetate. Contrastul dintre teroarea care pârjolise ţinutul şi rămăşiţele puterii lui Elyon, ce le fuseseră lăsate ca un dar pentru ei, era copleşitor. S-a azvârlit din nou cu faţa în jos în ceea ce mai rămăsese din lac.

Însă exista o diferenţă, nu?

Elyon?

Tăcere.

S-a ridicat. Apa i s-a părut a fi mai mică.

Rachelle şi Johan s-au ridicat şi ei din apă. Pielea lor îşi recăpătase strălucirea sănătoasă avută înainte, dar ei, debusolaţi, rămăseseră cu capetele plecate.

— Ce se petrece? a întrebat Rachelle.

Lacul era supt de nisip. Seca. Tom s-a stropit pe faţă cu apă. A băut din ea, fără să-i fie sete.

— Beţi şi voi! Beţi!

Rachelle şi Johan i-au dat ascultare, cufundându-şi capetele sub luciu şi bând.

Însă nivelul apei scădea cu repeziciune. Curând, le-a ajuns la genunchi. Apoi, la glezne.

— Aşadar, acum aţi aflat, a răsunat o voce în spatele lui Tom.

Era glasul lui Michal, care stătea pe mal.

— Îmi pare rău, prieteni, dar trebuie să plec. Probabil că nu ne vom mai vedea o vreme.

Avea ochii injectaţi şi părea extrem de trist.

Aruncând stropi în jur, Tom a ieşit din ochiul de apă.

— Asta e tot? Tot ce a mai rămas din apă? Nu se poate să ne laşi aşa!

Michal s-a tras într-o parte şi a privit lung spre faleză.

— Nu ai nici un drept să ceri ceva.

— O să murim aici!

— Sunteţi deja morţi, a spus Michal.

Nisipul a înghiţit şi ultimele picături de apă.

Michal a respirat adânc.

— Întoarceţi-vă la Traversare. Mergeţi prin pădurea neagră la est de pod. O să ajungeţi la un deşert. Intraţi în el şi continuaţi să mergeţi. Dacă veţi supravieţui acestei încercări, s-ar putea ca până la urmă să găsiţi un adăpost.

— Să străbatem din nou pădurea neagră? Cum am putea găsi adăpost acolo? Locul acela geme de lilieci negri!

— Gemea. Celelalte sate sunt mult mai întinse decât al vostru. Liliecii s-au îndreptat spre ele. Dar veţi avea multe de făcut. Mai aveţi însă fructe. Folosiţi-le.

— Întreaga planetă arată aşa? a întrebat Rachelle.

— Dar ce-ţi închipuiai? Michal a făcut două salturi, ca şi când ar fi vrut să se înalţe în aer, apoi a adăugat: Să nu beţi apă. Este otrăvită.

— Să nu bem deloc? Dar va trebui să bem ceva.

— Dacă nu are culoarea lui Elyon, să nu vă atingeţi de ea. A ţopăit din nou, pregătindu-se să se ridice în zbor. Numai că nu veţi găsi aşa ceva foarte curând.

Apoi a plecat.

— Aşteaptă, a răcnit Tom. Ce se va întâmpla în continuare? Ce ne aşteaptă?

Însă Roush-ul fie că nu a auzit, fie că nu a vrut să-i răspundă.

Au părăsit valea pârjolită şi s-au grăbit să ajungă la Traversare.

Tom i-a oprit după ce au străbătut primii doi kilometri şi le-a cerut să-şi presare cenuşă pe trup – în acest fel, spera ca liliecii să-i ia drept altceva decât fiinţe umane. Şi-au croit drum prin ţinut asemenea unor fantome cenuşii. Pe pământ zăceau trunchiurile copacilor prăbuşiţi, iar tălpile lor, neprotejate, au fost străpunse de aşchii ascuţite, ceea ce le-a îngreunat deplasarea. În ciuda tuturor acestora, au înaintat, cu ochii aţintiţi mereu spre cer.

Ici şi colo mai rămăseseră câteva fructe care nu se uscaseră, sucul lor păstrându-şi puterile tămăduitoare. Au folosit zeama câtorva dintre ele pentru a-şi trata picioarele când durerile provocate de tăieturi au devenit insuportabile. Iar când fructele stafidite s-au rărit, au început să le folosească pe cele din vas. Curând au constatat că mai aveau şase.

— Fiecare va primi câte două, a decis Tom. Dar să le folosim cu zgârcenie. Am senzaţia că sunt ultimele pe care le vom vedea.

Încet şi în tăcere, s-au îndreptat spre Traversare. Se făcuse deja mijlocul dimineţii când au văzut primul grup de Shataiki, alcătuit din cel puţin o mie de fiare, zburând la înălţime. Se îndreptau spre pădurea neagră şi au continuat să zboare netulburate pe deasupra lor. Fie că nu-i văzuseră pe cei trei, fie fuseseră păcăliţi de cenuşa de pe ei.

O oră mai târziu, au ajuns la Traversare. Vechiul pod, devenit cenuşiu, se arcuia peste un pârâu cu apă cafenie. Restul albiei era crăpată de uscăciune.

Johan a alergat spre mal.

— Mi se pare în regulă.
— Nu cumva să bei din apă!
— Dar o să murim de sete! a spus el. Cine spune că trebuie să-i dăm ascultare liliacului?
Liliac? Era vorba de Michal.
— Atunci mănâncă o bucată de fruct. Michal ne-a spus să nu ne atingem de apă, iar eu unul am de gând să-i urmez sfatul. Să mergem!
Johan a privit încruntat apa, apoi li s-a alăturat fără chef pe pod.
Pe malul celălalt se vedea o pată întunecată în locul unde Shataiki-i îl făcuseră bucăţi pe Tanis, dar în rest pădurea neagră nu părea deloc schimbată. Semăna cu ţinutul pe care abia îl străbătuseră.
— Haideţi, i-a îndemnat Tom după o vreme.
Şi-a înghiţit nodul din gât şi i-a condus pe pod, pătrunzând în pădurea neagră.
Au străbătut-o încet, oprindu-se la fiecare sută de paşi ca să-şi ungă tălpile cu sucul fructelor.
— Folosiţi-l cu grijă, a insistat Tom. Trebuie să şi mâncaţi.
Nici nu voia să-şi imagineze ce se va întâmpla după ce vor termina fructele.
Shataiki-i stăteau pe crengile de deasupra lor, ţipând şi certându-se pentru lucruri mărunte. Doar cei mai curioşi s-au uitat la cei trei care mergeau pe sub copaci. *Probabil că ne apără cenuşa,* a gândit Tom. Avea o culoare suficient de înşelătoare ca să le deruteze pe creaturile acelea lipsite de minte.
După ce au mers destul de mult timp prin pădure, au ajuns la un luminiş.
— Deşertul! a exclamat Rachelle.
Tom a aruncat o privire în jur.
— Unde?
— Acolo! a spus ea şi a arătat cu degetul drept în faţă.
Copaci negri mărgineau latura îndepărtată a luminişului. Iar dincolo de fâşia de aproape cincisprezece metri de copaci se zărea o zonă cotropită de nisip alb. Perspectiva de a ieşi din

pădure i-a accelerat pulsul lui Tom, făcându-l în acelaşi timp să spere.

— Bravo, draga mea. Hai, vino, a zis el şi a înaintat hotărât.

— Deci, am rămas draga ta?

Tom s-a întors spre ea. Pe faţa ei apăruse un surâs vag.

— Bineînţeles. Nu e adevărat?

— Nu ştiu, Thomas. Aşa să fie?

Rachelle şi-a ridicat bărbia şi a trecut pe lângă el. Era. Cel puţin aşa spera el. Deşi şi-a spus că, la fel ca orice altceva din acel ţinut blestemat, Marea Romanţă le fusese zădărnicită.

A alungat asemenea gânduri din minte şi a continuat să meargă în urma ei. Dorinţa lor de a supravieţui era mai mare decât orice romanţă. A depăşit-o cu repeziciune, preluând conducerea. Poate că nu era bărbatul ideal în astfel de situaţii, dar măcar ar fi reuşit să dea impresia că îi putea proteja pe cei doi. Faimosul războinic Tom Hunter. Dezgustat, şi-a dres glasul.

Străbătuseră aproape jumătate din câmpie când primul Shataiki a coborât în picaj şi a aterizat în faţa lor. Tom s-a uitat la acel liliac. *Continuă să mergi. Nu te opri.*

Şi-a măsurat paşii, dar liliacul a ţopăit ca să îi blocheze trecerea.

— Crezi că o să treci atât de uşor de mine? a zis el rânjind. Nu-ţi va fi chiar atât de lesne!

Johan a făcut un salt în faţă şi şi-a strâns pumnii, ca pentru a se lupta cu fiara. Tom a ridicat o mână către băiat, fără să-şi dezlipească ochii de la Shataiki.

— Johan, dă-te înapoi.

— Johan, dă-te înapoi, l-a maimuţărit liliacul, sfredelindu-i pe amândoi cu ochii roşii, lipsiţi de pupile. Eşti prea slab ca să dai piept cu mine, Johan? a întrebat creatura, ridicând o gheară. Te-aş putea despica pe dată! Cum te-ai simţi atunci? Bun venit în noua noastră lume.

Apoi Shataiki-ul a chicotit plin de încântare şi a muşcat cu poftă din fructul pe care l-a scos de la spate.

— Vrei şi tu? l-a ispitit el, după care a hohotit din nou, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva amuzant.

Tom a făcut un pas în direcţia liliacului. Acesta şi-a desfăcut imediat aripile şi s-a răstit la el:

— Stai!
Un grup de Shataiki se adunaseră deja în aer, dându-le târcoale şi zeflemisindu-i.
— Hai, spune-i, l-a luat unul în derâdere.
— Ba spune-i tu, l-a imitat un altul.
Iar primul Shataiki a făcu-o.
— Stai locului! a răcnit el, cu toate că Tom nu se clintise.
Tom a dus mâna la buzunar şi a strâns ultimul fruct pe care îl mai avea, sucul scurgându-i-se printre degete.
S-a întors cu un aer calm, cu faţa la Rachelle şi Johan.
— Folosiţi-vă fructele, le-a şoptit el. Când vă fac semn, luaţi-o la fugă.
— Stai cu faţa spre mine când îţi vorbesc, tu, amă…
Shataiki-ul nu a apucat să mai rostească vreo vorbă, pentru că Tom a aruncat fructul zdrobit spre el.
— Fugiţi! a răcnit el.
Fructul l-a nimerit exact în faţă pe Shataiki. S-a auzit un sfârâit de carne care ardea. Fiara a scos un ţipăt, după care şi-a dus aripa spre faţă. În timp ce a rupt-o la fugă, urmat îndeaproape de Johan şi de Rachelle, Tom a simţit un miros puternic de pucioasă.
— E un fruct verde! a strigat unul dintre lilieci. Au păstrat fructe verzi! Nu au murit. Ucideţi-i!
Tom a pornit în goană pe câmp. Cel puţin douăzeci de Shataiki au plonjat spre ei.
— Folosiţi-vă de fructe! Ai auzit, Rachelle?
Ea s-a răsucit şi a aruncat fructul ei către stolul ce îi urmărea. Liliecii s-au împrăştiat ca muştele. Rachelle a accelerat, trecând pe lângă Tom. Apoi, Johan a făcut acelaşi lucru. Însă liliecii se regrupaseră şi se pregăteau să-i atace. Johan a luat ultimul fruct pe care îl mai aveau. Nu trebuiau să arunce fructele.
— Mai aşteaptă, Johan. Nu-l arunca încă. Ajunseseră între copaci. Dă-mi fructul tău.
Johan a continuat să alerge, dorind cu disperare să ajungă la nisipul alb.
— Lasă-l!
Fructul i-a căzut dintre degete. Tom l-a recuperat şi s-a răsucit. Parcă de niciunde, în urma lor apăruseră peste o sută de

lilieci. Aceştia au văzut fructul din mâna lui şi l-au depăşit, îndreptându-se către Johan.

— Înapoi! a strigat Tom, deznădăjduit.

A gonit după băiat, l-a ajuns din urmă şi a împins fructul în faţa primului liliac ce îl putea ajunge.

Creatura a ţipat şi s-a prăbuşit la pământ.

Curând după aceea, au trecut de copaci şi au început să alerge pe nisipul alb.

— Staţi aproape unul de celălalt! a strigat Tom printre gâfâieli. Staţi aproape.

Au mai alergat vreo treizeci de metri, după care Tom s-a întors, încremenind locului.

— Staţi.

Rachelle şi Johan s-au oprit, încercând să-şi recapete suflul.

Liliecii zburau în cerc pe deasupra pădurii negre, ţipând cu glasuri ascuţite în semn de nemulţumire. Dar nu i-au mai urmărit.

Nu îndrăzneau să zboare deasupra deşertului.

Johan a ţopăit şi a slobozit un ţipăt ascuţit. Tom le-a arătat pumnul liliecilor care le dădeau roată.

— Ştergeţi-o!

— Ştergeţi-o! a strigat şi Rachelle, aruncând cu nisip către pădure. A hohotit de râs şi a pornit împleticindu-se către Tom. Ştiam eu! Râsul ei era gutural şi extrem de încrezător, iar Tom a imitat-o.

Rachelle s-a îndreptat de spate şi a pornit spre el, având pe faţă un zâmbet ispititor.

— Ai rămas luptătorul meu neînfricat.

— Te-ai îndoit vreodată de asta?

Ea a avut un moment de şovăială. Tom a observat că pielea ei începuse din nou să se usuce.

— Vreme de o clipă, a spus ea. Apoi s-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe frunte. Doar o clipă.

Rachelle s-a răsucit şi l-a făcut să se gândească la două lucruri. Primul era că avea în faţă o femeie frumoasă, dar perfidă.

Al doilea, că respiraţia ei mirosea vag a pucioasă.

— Rachelle?

— Da, dragul meu războinic.

A luat o îmbucătură mare din ultimul lor fruct, şi apoi i-a aruncat lui Rachelle ce mai rămăsese.

— Mănâncă din el. Şi dă-i restul lui Johan.

Ea l-a prins cu o mână, a clipit repede, după care a muşcat.

— Bine, şi acum încotro?

El a făcut semn spre deşert.

Exuberanţa i-a părăsit cu totul spre miezul zilei, când soarele le stătea drept deasupra capetelor.

Au înaintat ghidându-se după mingea de foc din cer. Pătrunzând tot mai adânc în deşert. Spre est, cum spusese Michal. Însă după fiecare pas, nisipul părea să frigă tot mai mult, iar coborârea soarelui spre apus, tot mai lentă. Porţiunile plate au lăsat locul dunelor blânde, care ar fi putut fi traversate cu uşurinţă dacă cei trei ar fi fost încălţaţi cum se cuvine şi ar fi avut măcar puţină apă. Dar colinelor de nisip le-au urmat munţii, care se întindeau de la est la vest, astfel că s-au văzut siliţi să se târască pe un versant şi să se chinuiască să coboare următoarea pantă. Şi toate acestea fără nici o picătură de apă. Nici măcar apă otrăvită.

Pe la mijlocul după-amiezii, Tom a simţit că îl lasă de tot puterile. În precauţia lui, de când părăsise lacul, consumase mult mai puţin din fructe decât oricare dintre ei, şi bănuia că acest lucru începea să se simtă.

— Ne învârtim în cerc! a spus Rachelle, oprindu-se pe creasta unei dune. Aşa nu vom ajunge nicăieri.

Tom a continuat să meargă.

— Nu te opri.

— Ba mă voi opri! Asta este o nebunie! Nu vom reuşi niciodată!

— Eu vreau să mă întorc, a spus Johan.

— Unde? La lilieci? Mai bine mergi înainte.

— Ne împinge spre moarte! a strigat Johan.

— Mergi înainte! i-a strigat Tom, răsucindu-se spre el.

Johan şi Rachelle s-au holbat la el, surprinşi de ieşirea lui.

— Nu ne putem opri, a zis Tom. Michal a spus să mergem spre est. Şi a făcut un semn către soare. Nu spre nord, sud sau vest. Ci spre est!

— Atunci, ar trebui să facem o pauză, a spus Rachelle.

— Nu avem vreme de *pauze!*

Tom a început să coboare dealul, ştiind că tovarăşii lui nu puteau face altceva decât să-l urmeze. Iar ei l-au urmat. Încet. Străduindu-se să nu lase impresia că o face în mod special, Tom a rărit pasul pentru a le permite să-l ajungă din urmă.

Zece minute mai târziu a început să aibă primele halucinaţii. Vedea copaci despre care ştia că nu există. Vedea ochiuri de apă unde nu era pic de umezeală. Vedea pietre unde nu erau pietre.

A văzut Bangkokul. Iar acolo, a văzut-o pe Monique, prizonieră într-o celulă întunecată.

Cu toate acestea, a continuat să înainteze. Gâtlejurile le erau o rană din cauza uscăciunii, pielea li se scorojise, la picioare făcuseră băşici, dar nu aveau de ales. Michal le spusese să meargă spre est, astfel că se îndreptau într-acolo.

După o jumătate de oră, Tom a început să bolborosească incoerent. Nu era sigur de ceea ce spunea şi s-a străduit să-şi ţină gura, dar, cu toate acestea, se auzea vorbind, în timp ce mergea bătut de un vânt fierbinte care îi ardea obrajii.

În cele din urmă, când şi-a dat seama că se va prăbuşi dacă va încerca să mai facă un pas, s-a oprit.

— Acum ne vom odihni, a spuse el şi s-a lăsat la pământ.

Johan s-a aşezat în dreapta lui, iar Rachelle, în stânga.

— Da, bineînţeles că nu avem timp de odihnă, a spus ea. În urmă cu jumătate de oră ne-ai fi ucis doar pentru că Michal ţi-a spus să mergi spre est. Acum, când bolboroseşti ca un nebun, când marele nostru războinic socoteşte că e perfect logic, ne vom odihni.

Tom nu s-a deranjat să-i răspundă. Era prea epuizat ca să discute în contradictoriu. Era de mirare că ea mai avea atâta energie cât să-şi exprime nemulţumirea.

Aşezaţi pe o dună înaltă, au rămas tăcuţi câteva minute. În cele din urmă, Tom a îndrăznit să arunce o privire spre Rachelle. Stătea cu genunchii ridicaţi, strânşi între braţe, privind spre

orizont cu maxilarele încleştate. Vântul îi răsfira părul lung. Ea nu l-a privit.

Ar fi trebuit să aibă curajul de a-i spune să nu se mai poarte ca un copil bosumflat.

În faţa lor, dunele se întindeau cât vedeai cu ochii. Michal le spusese să meargă în deşert deoarece ştia că Shataiki-i nu-şi vor părăsi copacii. Dar de ce insistase ca ei să-l străbată? Era posibil ca Roush-ul să-i trimită la moarte?

„Sunteţi deja morţi,” spusese el. Probabil că nu în felul la care se gândise Tom. Poate că „mort“ era ca în *Ştiu că-mi veţi urma sfatul pentru că nu aveţi de ales. Veţi merge în deşert şi veţi muri, aşa cum meritaţi. Prin urmare, sunteţi ca şi morţi.*

Un mort care continua să meargă.

— Încă o visezi pe Monique.

Halucinaţiile reveniseră. Monique îl striga. Iar Kara îi spunea…

— Te-am auzit rostindu-i numele. Tot soarta ei te frământă în asemenea momente?

Nu, nu era Monique. Rachelle. A întors capul spre ea.

— Poftim?

Ea l-a săgetat cu privirea.

— Aş vrea să ştiu de ce îi pronunţi numele.

Aşa, deci. Bolborosise despre femeia din visele lui – îi spusese numele, poate şi alte lucruri –, iar Rachelle îl auzise. Era geloasă. Asta era o nebunie! Se confruntau cu moartea, iar Rachelle găsea putere în gelozia stârnită de o femeie care nici măcar nu exista.

Tom s-a întors cu spatele la ea.

— Draga mea Rachelle, Monique de Raison nu există. E rodul imaginaţiei mele. A viselor mele. Nu era cea mai fericită formulare. A ţinut să accentueze primul punct: Ea nu există, doar ştii asta. Iar cearta noastră în privinţa ei sigur nu ne va ajuta să supravieţuim în deşertul ăsta blestemat.

S-a ridicat şi a început să coboare duna.

— Haideţi! Le-a poruncit el, deşi se simţea îngreţoşat.

Nu avea dreptul să-i respingă gelozia pe un ton atât de tăios. Nu mai departe de acea dimineaţă îi văzuse pe ea şi pe Johan încăierându-se pentru fructe, îngrozit de dispreţul pe care îl

manifestaseră unul faţă de celălalt, dar nici el nu se deosebea prea mult de ei, aşa cum afirmase Michal.

Johan s-a ridicat ultimul. Tom ajunsese deja pe coama următoarei dune când s-a întors. A văzut că băiatul stătea cu faţa spre direcţia din care veniseră.

— Johan!

Acesta s-a întors încet, a aruncat o ultimă privire peste umăr, după care a pornit după ei.

— Vrea să se întoarcă, a spus Rachelle, când l-a depăşit pe Tom. Şi nu-l poţi învinovăţi.

Au mers două ore într-o tăcere tristă, oprindu-se ca să se odihnească la fiecare zece sau cincisprezece minute, atât spre binele lui Rachelle şi al lui Johan, cât şi pentru al lui. Vântul încetase să mai bată, iar căldura devenise apăsătoare.

Tom dădea semnalul de oprire imediat ce simţea că are halucinaţii. Pesemne că nu mai avea forţa unei căpetenii, însă rămăsese în fruntea lor din obişnuinţă. În ciuda circumstanţelor, trebuia să-şi păstreze mintea cât mai limpede cu putinţă.

Au continuat marşul cu sentimentul îngrozitor că se îndreptau spre moarte. Încet, chinuitor de încet acum, au lăsat în urmă dunele ce păreau cât munţii. Singura schimbare în peisaj a fost apariţia treptată a unor bolovani mari. Nici unul dintre ei nu i-a luat în seamă. Cum nu conţineau apă, acele pietre nu prezentau nici un interes.

Valea în care se aflau când soarele a coborât dincolo de orizont avea o lăţime de aproape treizeci de metri. Din albia ei se ridicau grupuri de bolovani mari.

— O să ne oprim aici peste noapte, a spus Tom. A făcut un semn din cap către bolovani. Pietrele acelea ne vor apăra de vânt.

Nimeni nu l-a contrazis. Tom s-a lăsat să cadă lângă pietre, lăsându-şi capul pe spate, în nisip. Soarele care apunea arunca o lumină roşiatică şi plăcută asupra deşertului. A închis ochii.

Când i-a deschis, cerul era negru. Nu ştia de ce se trezise; probabil că starea de epuizare ori tăcerea insuportabilă îl împiedica să doarmă. Johan se făcuse ghem şi dormea la baza stâncilor. Rachelle stătea lungită la câţiva metri depărtare şi

contempla cerul. Tom a văzut reflectarea razelor de lună în ochii ei sticloşi.

Trează.

Era o situaţie absurdă. Acolo, în deşert, puteau la fel de bine să moară, ori să trăiască, iar singura femeie pe care o iubise vreodată se găsea la câţiva paşi de el, clocotind de supărare, ori muşcându-şi limba, ori urându-l. Nu avea cum să afle.

Ştia însă că îi lipsea îngrozitor de mult.

S-a ridicat în picioare, s-a apropiat şi s-a întins lângă ea.

— Mai eşti trează? a întrebat el în şoaptă.

— Da.

Era prima vorbă rostită de ea de când îi spusese că Johan voia să se întoarcă, şi era uimitor cât de mult se bucura să o audă vorbind.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu.

— Îmi pare rău, a zis Tom. Nu trebuia să ţip la tine.

— Cred că situaţia o cerea.

— Cred.

Au rămas tăcuţi. Tom a întins mâna şi i-a atins-o pe a ei. Rachelle l-a prins de degetul mare.

— Vreau să-mi promiţi ceva, a spus ea.

— Bine, orice doreşti.

— Promite-mi că nu vei mai visa despre Monique.

— Te rog…

— Nu-mi pasă ce e sau nu e, a spus ea. Promite-mi.

— Bine.

— Promiţi?

— Promit.

— Uită istoriile, oricum ele nu mai înseamnă nimic. Totul s-a schimbat.

— Ai dreptate. O să uit visele despre Bangkok. Acum mi se par ridicole.

— Chiar sunt, a întărit ea apoi s-a rostogolit şi s-a ridicat pe coate. Razele de lună jucau în ochii ei, de un cenuşiu frumos.

S-a aplecat uşor şi l-a sărutat pe buze.

— Visează-mă pe mine, a zis ea.

Apoi s-a aşezat pe o parte, ghemuindu-se ca să doarmă.

Aşa voi face, a gândit Tom. *O s-o visez doar pe Rachelle.* A închis ochii, simţindu-se pentru prima oară mulţumit de când începuse acel marş istovitor prin deşert. A adormit şi a visat.

A visat despre Bangkok.

35

În sala de conferinţe se afla o masă din lemn de cireş frumos lucrată, suficient de mare pentru cei paisprezece participanţi, deoarece rămăsese destul spaţiu liber. În mijlocul ei se făcuse un aranjament elegant şi generos din fructe tropicale, brânzeturi europene, friptură rece de vită şi câteva sortimente de pâine. Cei paisprezece stăteau pe fotolii îmbrăcate în piele, degajând un aer de importanţă şi, fără îndoială, simţindu-se importanţi.

Pe de altă parte, Thomas nici nu părea şi nici nu lăsa impresia că este altceva decât era: un tânăr de douăzeci şi cinci de ani care se voia romancier şi care se lăsase acaparat de visele lui.

Cu toate acestea, se bucura de atenţia tuturor. Şi, în contrast cu ceea ce se întâmpla în vise, se simţea foarte bine. Aşezat în capul mesei, a văzut ochii tuturor celor paisprezece participanţi la şedinţă aţintiţi asupra lui. În următoarele câteva minute, pentru acei oameni avea să devină omniscient. Se putea ca ei să ia hotărârea de a-l întemniţa. Autorităţile thailandeze ţinuseră cu tot dinadinsul să declare că, indiferent de circumstanţe, el, Thomas Hunter, comisese o infracţiune federală răpind-o pe Monique de Raison. Nu precizaseră cum vor proceda, dar sugeraseră că nu pot trece cu vederea o asemenea faptă.

S-a uitat spre Kara, care stătea în dreapta lui şi i-a răspuns la zâmbet.

A clipit, dar nu se simţea chiar atât de sigur pe sine pe cât încerca să pară. Singurul lucru de care ar fi avut nevoie în situaţia de faţă ar fi fost abilitatea diplomatică. Kara îi sugerase să încerce a găsi o cale de a-i cultiva pe cei din pădurea colorată, aşa cum procedase când deprinsese noi tehnici de luptă. Evident, acum nu mai putea fi vorba de asta.

Realitatea deşertului părea mai reală decât lumea de aici. Ce se va întâmpla dacă va muri de căldură şi epuizare în deşert? Va muri şi aici?

Secretarul adjunct Merton Gains stătea în stânga lui Tom. Foarte puţină lume din Washington ştia că el plecase foarte

devreme de acolo pentru a participa la această şedinţă cu totul ieşită din comun. De altfel, foarte puţini aveau cunoştinţă de faptul că ştirile care se vehiculaseră în ultimele patruzeci şi opt de ore aveau de a face cu un american dement care-l răpise pe virusologul-şef al companiei Raison Pharmaceutical chiar în ziua în care se anunţase lansarea mult aşteptatului vaccin Raison. Majoritatea credeau că Thomas Hunter promova o anumită cauză, ori voia bani. Întrebarea ridicată de cele mai multe dintre canalele de ştiri suna: Cine îl îndemnase să facă asta?

Judecând după barba crescută pe obraz, Gains ar fi trebuit să se radă. O faţă tânără trădată de păr cărunt. În faţa lui se afla Phil Grant, cel mai înalt dintre cei doi demnitari sosiţi din Statele Unite. Bărbie proeminentă, nas lung, pe capătul căruia stăteau cocoţaţi ochelarii. Tot din America venise şi Theresa Sumner de la CDC, o femeie dintr-o bucată, care deja îi ceruse scuze lui Tom pentru felul în care fusese tratat la Atlanta. Alături de ea, un britanic de la Interpol, Tony Gibbons.

În dreapta, un delegat de la serviciul de informaţii australian, două înalte oficialităţi thailandeze şi asistenţii acestora. În stânga, Louis Dutetre, un bărbat cu trăsături tăioase, foarte arogant, cu pleoapele vineţii, căzute peste ochi, de la serviciul de informaţii francez, pe care Phil Grant părea să-l cunoască foarte bine. Alături de el, un delegat din Spania şi Jacques de Raison, însoţit de doi dintre cercetătorii lui.

Toţi acolo, veniţi pentru a-l asculta. După ce fusese dat pe uşă afară de la CDC din Atlanta, în mai puţin de o săptămână, ajunsese să prezideze o şedinţă a liderilor lumii în Bangkok. Gains le-a explicat celor prezenţi motivul care îl îndemnase să convoace acea întrunire şi şi-a exprimat încrederea faţă de informaţiile puse la dispoziţie de Tom. Iar Tom şi-a prezentat cazul cât de succint şi clar a putut, fără să îi înspăimânte cu detalii din visele lui. Jacques de Raison le-a arătat simularea şi a expus probele pe care le avea în legătură cu germenul Raison. Şirul de întrebări şi comentarii ce au urmat a durat aproape o oră.

— Spuneţi că Valborg Svensson, pe care unii dintre noi îl cunosc destul de bine, nu este un magnat foarte cunoscut din domeniul farmaceutic, ci un ticălos? a întrebat francezul. Adică

acum stă ascuns în măruntaiele munţilor din Elveţia, frecându-şi mâinile de bucurie şi abia aşteptând să distrugă lumea cu ajutorul acelui virus infailibil?

Un chicotit slab i-a încurajat pe cei aflaţi de o parte şi de alta a mesei să zâmbească.

— Îţi mulţumesc pentru că ne-ai descreţit frunţile, Louis, a spus directorul CIA. Dar nu cred că secretarul adjunct şi cu mine am fi venit până aici dacă am fi simplificat lucrurile chiar într-o asemenea măsură. Adevărat, nu putem verifica nici una dintre acuzaţiile pe care domnul Hunter i le-a adus lui Svensson, dar trebuie să analizăm un şir de evenimente foarte ciudate. Cel mai important dintre acestea este că germenul Raison pare real, aşa cum am văzut cu ochii noştri chiar în această seară.

— Nu tocmai, a spus Theresa, reprezentanta CDC. De acord, avem o serie de teste care susţin că este posibilă apariţia unor mutaţii. Dar nu deţinem date comportamentale privind virusul. Doar simulări. Nu ştim precis cum îi afectează pe oameni în medii umane. S-ar putea ca el să nu supravieţuiască într-o gazdă umană complexă şi vie. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar simulările de acest gen sunt precise doar în proporţie de 70 la sută, dacă nu mă înşel, da?

— În teorie, 75 la sută, a precizat Peter. Dar eu consider că cifra ar putea fi mai mare.

— Sigur că da. Doar e simularea ta. De fapt, aţi injectat cobai cu virus?

— Cobai şi cimpanzei.

— Cobai şi cimpanzei. Virusul pare să se fi instalat comod în aceste gazde, dar încă nu au fost evidenţiate simptome. Mă înşel cumva? A trăit câteva zile şi a mai crescut, dar avem de lucrat multă vreme până vom cunoaşte adevăratul efect al virusului.

— Adevărat, a spus angajatul companiei Raison. Numai că…

— Scuză-mă, nu ţi-am reţinut numele.

— Striet. Peter Striet. Tot ce vedem în legătură cu acest virus ne înfioară. Adevărat, testarea s-a făcut cu o zi în urmă, dar am văzut destul de mulţi viruşi ca să facem nişte prognoze pe baze ştiinţifice şi comparative, cu sau fără simulări.

— Trebuie să ştim cât timp poate supravieţui într-o gazdă umană, a spus Theresa.

— Te oferi cumva voluntară?

Au urmat alte chicoteli.

Situaţia nu i s-a părut deloc amuzantă Theresei.

— Nu, dar aş recomanda precauţie. Iniţial, izbucnirea epidemiei de MILTS a infectat doar cinci mii de persoane şi a ucis în jur de o mie. Nu a fost chiar o epidemie de proporţii copleşitoare. Însă spaima pe care a provocat-o a dat o serioasă lovitură economiei asiatice. Doar în turism şi-au pierdut slujbele cinci milioane de oameni. Aveţi idee ce panică s-ar declanşa dacă în Raportul Drudge ar apărea ceva despre un virus capabil să ucidă toată populaţia planetei? Viaţa, aşa cum o ştim noi, ar înceta. Wall Street-ul ar dispărea. Nimeni nu ar mai risca să meargă la serviciu. Şi încă ceva: ai cumpărat deja o navă plină cu bandă adezivă?

— Poftim?

— Şase miliarde de oameni se vor închide în case după ce vor taie orice legătură cu exteriorul folosind bandă adezivă. În acest timp, milioane de vârstnici şi persoane cu handicap vor muri acasă din cauza lipsei îngrijirii.

— Exagerări, probabil, dar cred că doamna a atins un punct sensibil, a spus francezul. Alţi câţiva au dat din cap, în semn de aprobare. Am acceptat să vin aici tocmai pentru că am înţeles caracterul exploziv al lucrurilor ce se sugerează în mod generalizat.

Francezul era cel mai priceput la sugestii la modul general, şi-a spus Tom. Judecând după trăsăturile feţei, Kara se stăpânea. Pe moment, Tom a crezut că ea avea de gând să-i spună câteva francezului. Dar se abţinuse. Acum situaţia se schimbase, nu? Tratau cu cine trebuia. Şi nu era o dezbatere ca la colegiu.

Francezul a insistat asupra punctului său de vedere.

— S-ar putea să nu avem de a face decât cu o alarmă falsă privind sfârşitul omenirii. Trebuie să ţinem seama de chestiunea lipsei de responsabilitate.

— Nu apreciez această remarcă, a spus Gains. În numeroase ocazii, Tom mi-a dovedit că m-am înşelat. Predicţiile lui au fost

de-a dreptul uimitoare. Am face o greşeală îngrozitoare dacă nu am lua în serios afirmaţiile lui.

— Am putea greşi la fel de mult şi dacă îi luăm în serios afirmaţiile, a spus Theresa. Să presupunem că virusul există. Prea bine. Când va apărea, ne vom ocupa de el. Nu când va deveni o problemă larg răspândită, atenţie, ci atunci când îşi va face apariţia. Când vom avea fie şi un singur caz. Dar să nu sugerăm că există probleme decât după ce avem certitudini. Cum spuneam, spaima şi panica ar putea crea necazuri mai mari decât virusul în sine.

— De acord, a spus spaniolul. Nu facem decât să dăm dovadă de prudenţă. Gulerul îl strângea, iar pielea gâtului i se revărsase peste cămaşă. Până nu găsim soluţia, nu este bine să îngrozim lumea. Mai ales dacă există până şi cea mai neînsemnată şansă de a nu ne confrunta cu o problemă reală.

— Întocmai, a intervenit francezul. Avem un virus. Căutăm o soluţie pentru a-l anihila. Nu avem nici un indiciu că el va fi folosit în mod răuvoitor. Prin urmare, nu văd nici un motiv pentru care să declanşăm panica.

— O are pe fiica mea, a spus Raison. Asta nu vă mai interesează?

— Te asigur că vom face tot ce ne stă în putinţă să-ţi găsim fiica, a spus Gains. Apoi s-a uitat cu severitate la Louis Dutetre. Am trimis acum câteva ore o echipă la laboratoarele Svensson.

— Urmează să primim raportul dintr-un moment în altul, a spus Phil Grant. Ne pare foarte rău, domnule Raison. O vom găsi.

— Da, desigur, a spus Dutetre. Dar deocamdată nu deţinem informaţii clare că Svensson are vreo legătură cu această răpire tragică. Avem doar cele spuse de domnul Hunter. Pe de altă parte, chiar dacă Svensson ar avea vreo legătură cu dispariţia ei, nu avem nici un motiv să credem că răpirea ei trădează intenţia de a folosi virusul în mod răuvoitor – un virus despre care încă nu avem dovada că ar fi ucigător, dacă-mi permiteţi să adaug. Domnilor, împingeţi cam departe lucrurile. Iar eu nu sunt pregătit să fac aşa ceva.

— Esenţa chestiunii este că ne confruntăm cu un virus, ucigător sau nu, a spus Gains. Esenţialul este că Tom mi-a zis de

existenţa acestui virus înainte să apară vreo dovadă palpabilă. Asta a fost de ajuns ca să mă determine să urc în avion pentru a veni aici. De acord, e vorba de ceva ce nu vrem să ajungă imediat la cunoştinţa opiniei publice, dar nici nu putem ignora problema. Nu sugerez să ne baricadăm în case, ci să analizăm opţiunile pe care le avem.

— Desigur! a continuat Dutetre. Dar eu aş vrea să sugerez că băiatul vostru este adevărata problemă. Nu cine ştie ce virus. Eu am impresia că Raison Pharmaceutical a dat acum de belea, indiferent de modul în care vor evolua lucrurile. Mă întreb dacă nu cumva Thomas Hunter a fost plătit ca s-o răpească pe Monique şi să inventeze toate aceste poveşti.

În încăpere s-a lăsat o tăcere apăsătoare, ca şi cum s-ar fi făcut un frig de moarte. Gains a părut stupefiat. Phil Grant s-a mulţumit să privească ţintă la francezul care rămăsese zâmbitor.

— Thomas Hunter se află aici la cererea mea, a spus Gains. Nu l-am invitat doar ca să…

— Nu, a intervenit Tom, şi a întins mâna spre Gains. E în regulă, domnule secretar. Permite-mi să îi explic problemele punct cu punct.

Şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat. A dus un deget la bărbie şi, gânditor, a făcut câţiva paşi spre dreapta, apoi a revenit. Părea că încăperea rămăsese fără aer. Avea ceva de spus, desigur. Ceva la obiect şi inteligent.

Brusc, şi-a dat seama că lucrurile pe care le socotea inteligente i s-ar fi părut absurde francezului. Dar, în tăcerea deplină, plimbându-se în acele momente prin faţa lor, avea o putere uriaşă, dar trecătoare. Înţelegerea acestui lucru l-a făcut să rămână mut preţ de câteva secunde.

Ar fi putut să negocieze.

— De câtă vreme lucrezi în cadrul comunităţii informaţiilor, domnule Dutetre? l-a întrebat Tom.

Apoi şi-a vârât mâna în buzunarul pantalonilor kaki, care contrastau cu ţinuta celor paisprezece, dar a încercat să facă abstracţie de asta.

— De cincisprezece ani, a spus Dutetre.

— Bun. Cincisprezece ani, şi eşti invitat la această şedinţă. Ştii de cât timp mă ocup eu de problema asta, domnule Dutetre?

— De foarte puţină vreme, din câte înţeleg.

— Eşti pe aproape. Nu deţii această informaţie. De mai bine de o săptămână. Şi totuşi am fost chemat aici. Ar trebui să te întrebi cum am reuşit să-i fac pe adjunctul secretarului de stat şi pe directorul CIA să traverseze oceanul ca să mă întâlnească. Ce am afirmat? Ce ştii cu adevărat? De ce s-au adunat aceşti oameni aici, la solicitarea mea?

Încăperea părea mai mult decât mută. Lăsa impresia că e pustie.

— Pe scurt, domnule Dutetre, este vorba de ceva extraordinar, a spus Tom. S-a sprijinit de tăblia mesei şi s-a aplecat în faţă. S-a petrecut ceva ieşit din comun, de aceea s-a organizat această întrunire. Iar acum, ceea ce ai afirmat mi se pare foarte simplist şi plictisitor. Aşa că am decis să fac ceva ce am mai făcut în câteva rânduri. Ceva extraordinar. Vrei asta, domnule Dutetre?

Francezul a aruncat o privire spre Phil Grant.

— Ce-nseamnă asta, asistăm la un număr de circ?

— Vrei să mă vezi plutind prin aer? Poate că dacă aş face-o, te-aş convinge.

Cineva a scos un sunet ce a sugerat un chicotit.

— Bine, voi zbura. Nu aşa cum ar fi de aşteptat, plutind prin aer, dar ceea ce voi face va fi la fel de uimitor. Doar pentru că nu vrei să înţelegi că lucrurile nu se schimbă câtuşi de puţin. Eşti pregătit?

Nu a primit răspuns.

— Să lămurim lucrurile. Realitatea este că am ştiut cine va câştiga derbiul Kentucky, că vaccinul Raison poate suferi mutaţii, şi am spus şi condiţiile în care se va întâmpla asta. Domnule Raison, care e probabilitatea să faci asta?

— E imposibil, a zis omul.

— Theresa, cu siguranţă că eşti mai în temă cu aceste chestiuni. Spune-mi, după părerea ta, care ar fi probabilitatea?

Aceasta a rămas cu privirea îndreptată spre el.

— Întocmai. *Nu există* nici o probabilitate, pentru că este imposibil. Aşadar, în mod practic, eu am şi zburat. Acum afirm

că voi zbura din nou, şi să vedem dacă mai ai îndrăzneala de a susţine că sunt un şarlatan.

Francezul i-a zâmbit, dar nu era un zâmbet plăcut.

— Deci, îţi aminteşti perfect cum apare mutaţia virusului, şi crezi că i-ai dat acestui individ, Carlos, informaţii privind modul în care s-ar putea realiza antivirusul, dar ai uitat formula.

— Da. Din nefericire.

— Cât de convenabil.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, a spus Tom. Iată şi trucul cu plutirea în aer. Germenul Raison este un virus răspândit pe calea aerului, deosebit de contagios şi ucigător, care va infecta întreaga populaţie a lumii în următoarele trei săptămâni dacă nu găsim o cale de a-l stopa. Orice întârziere, chiar şi de o zi, ar putea însemna viaţa sau moartea pentru milioane de oameni. Vom afla despre eliberarea lui în aer în termen de şapte zile, când comunitatea internaţională, probabil prin intermediul Naţiunilor Unite, va fi anunţată pentru a renunţa la suveranitate şi la toate armele nucleare în schimbul unui antivirus. Acesta este cursul pe care îl va căpăta istoria.

Louis Dutetre s-a rezemat de speteaza fotoliului, lovindu-se cu creionul peste încheieturi.

— Iar tu vrei să ne aduci cel de-al Treilea Război Mondial înainte de a se declanşa. Domnule Hunter, pe lumea asta, monştrii nu sunt învinşi de eroi pe cai albi. Virusul tău ne poate ucide pe toţi, dar dacă vom crede în virusul tău, *chiar* vom muri.

— Înseamnă că, oricum am privi lucrurile, suntem morţi, a spus Tom. Poţi accepta asta?

Gains a ridicat mâna, cerând astfel încetarea disputei.

— Cred că ai înţeles punctul lui de vedere, Tom. Există complicaţii. S-ar putea ca lucrurile să nu se prezinte doar în alb şi negru. Nu putem ieşi în stradă să răcnim: Virusul! În realitate, el încă nu există deocamdată, adică nu există vreunul despre care să ştim că va fi folosit ori ar putea fi folosit. Ce propui?

Tom şi-a tras scaunul şi s-a aşezat.

— Să punem mâna pe Svensson înainte de a elibera virusul.

— Imposibil, a spus directorul CIA. Nu-i putem încălca drepturile. Acţionăm în ce-l priveşte, dar nu putem să facem aşa ceva. Nu se poate proceda astfel.

— Presupunând că ai dreptate în privinţa lui Svensson, a spus Gains, ar avea nevoie şi de un vaccin sau antivirus pentru a negocia, nu-i aşa? Deci, asta ne oferă ceva timp.

— Nimic nu sugerează că trebuie să aştepte până când obţine antivirusul pentru a răspândi virusul. Atâta vreme cât este convins că poate realiza antivirusul în termen de două săptămâni, ar putea răspândi virusul şi ne-ar lansa o provocare, susţinând că deţine antidotul. În acest moment, ideea este de a-l opri pe Svensson înainte de a reuşi să producă alte daune. Imediat ce va face răul, singura noastră speranţă este de a produce un antivirus şi un vaccin.

— Şi cât timp ar dura asta? a întrebat Gains, întorcându-se către Raison.

— Fără Monique? Luni întregi. Cu ea? A ridicat din umeri. Poate mai puţin. Săptămâni.

Nu a spus nimic despre posibila mutaţie a semnăturii ei genetice, aşa cum îi explicase Peter lui Tom cu o zi în urmă.

— Iar acesta este un alt motiv pentru care trebuie să-l prindem pe Svensson şi să vedem dacă o are pe Monique prizonieră, a spus Tom. În săptămânile următoare, s-ar putea ca soarta lumii să depindă de ea.

— Şi ce altceva sugerezi, în afară de a-l ridica pe Svensson? l-a întrebat Gains pe Tom.

— În acest moment? Nici una. Ar fi trebuit să-l înşfăcăm pe Svensson în urmă cu douăzeci şi patru de ore. Dacă am fi procedat astfel, problema ar fi fost ca şi rezolvată. Dar ce ştiu eu? Eu sunt doar un om care se vrea romancier, îmbrăcat cu pantaloni kaki, cu buzunare la genunchi.

— Exact, domnule Hunter, asta eşti, a spus francezul. Să nu uiţi asta. Şi mai tragi şi cu gloanţe de război. Eu n-aş vrea să te las să galopezi prin lume trăgând cu asemenea muniţie. Eu, unul, aş vrea să-ţi administrez un duş rece, pentru că ţi s-a înfierbântat mintea.

Telefonul lui Grant a scos un ciripit, iar el s-a întors într-o parte şi a răspuns discret.

— Aş dori să analizăm câteva planuri de acţiune în eventualitatea că ne vom confrunta cu o ameninţare reală, a

spus Gains. Ce propui ca măsuri de limitare a pericolului, domnule Raison?

— Depinde de modul în care va fi răspândit virusul. Dar dacă este la originea acestei primejdii, Svensson va şti să contracareze orice măsuri luate de noi. Asta este principala diferenţă dintre apariţia naturală a unui virus şi folosirea lui deliberată, ca în cazul armelor biologice. Ar putea răspândi virusul într-o sută de mari oraşe în mai puţin de o săptămână.

— Da, dar dacă…

— Scuză-mă, Merton, a zis Grant, şi a închis telefonul. S-ar putea să fie o alarmă falsă. Oamenii noştri tocmai au terminat verificarea laboratoarelor lui Svensson din Alpii elveţieni. Nu au descoperit nimic.

Tom s-a ridicat.

— Cum adică, nimic? Doar nu…

— Adică nici un semn că s-ar desfăşura ceva neobişnuit.

— Dar Svensson era acolo?

— Nu. Însă am vorbit pe îndelete cu angajaţii lui. Urmează să revină peste două zile pentru o discuţie cu cei de la serviciul elveţian de Informaţii, la care vom participa şi noi. El se află la o întâlnire cu furnizorii din Africa de Sud. Noi am confirmat participarea la discuţii. Nu există nici o dovadă că ar avea vreo legătură cu răpirea sau cu vreun plan de răspândire a virusului.

În sală s-a făcut linişte.

— Ei, asta-i o veste bună, după părerea mea, a spus Gains.

— Asta nu e nici o veste, a zis Tom. Înseamnă că nu este la laboratorul central. Ar putea fi oriunde. Indiferent unde s-ar afla, o are pe Monique. Şi virusul. Vă spun fără înconjur, trebuie găsit cât mai repede!

Gains a ridicat o mână.

— Aşa vom face, Tom. Toate la vremea lor. Lucrurile arată încurajator, să nu ne pierdem optimismul.

Auzind aceste cuvinte, Tom şi-a dat seama că pierduse lupta cu ei. O câştigase doar pe Kara de partea lui. Merton Gains era ca un avocat care vrea să câştige timp, lucru perfect normal. Dacă el recomanda prevederea, jocul era ca şi pierdut.

S-a ridicat.

— Nu cred că aveţi nevoie de mine la discuţia despre planul de acţiune. Eu v-am spus ceea ce ştiu. Voi repeta încă o dată pentru cei care deocamdată nu au înţeles cum stau lucrurile. Istoria este pe punctul de a căpăta un curs extrem de primejdios. Veţi afla cu toţii foarte curând, când veţi primi cereri de neconceput din partea unui om pe nume Valborg Svensson, deşi eu nu cred că acţionează singur. Din câte îmi dau seama, unul dintre cei prezenţi lucrează pentru el.

Asta a dat naştere unei stări de şoc în rândul participanţilor la discuţii.

— Noapte bună. Dacă, din vreun motiv inexplicabil, veţi avea nevoie de mine, mă găsiţi în camera mea 913, dormind, sau cel puţin aşa sper. Cerul mi-e martor că cineva trebuie să facă ceva.

Kara s-a ridicat şi şi-a înălţat uşor bărbia. Au pornit împreună spre uşă.

Tom s-a simţit cuprins de o stare de epuizare în chiar clipa în care uşa sălii de conferinţe s-a închis fără zgomot în urma lui. S-a oprit şi a privit de-a lungul holului, parcă ameţit. Trăise acea nebunie vreme de mai bine de o săptămână, iar organismul lui începea să resimtă oboseala, dându-i senzaţia că ar fi purtat haine de plumb.

— Ei, cred că le-ai spus-o, a zis Kara încet.

— Trebuie să mă odihnesc puţin. Simt că mă prăbuşesc.

Ea şi-a petrecut braţul pe sub al lui şi l-a îndrumat pe hol.

— Te duc la pat, şi n-o să las pe nimeni să te trezească decât după ce dormi cum se cuvine. Să fie clar.

El nu a protestat. Pe moment, oricum nu putea face nimic. Era posibil să nu mai poată interveni în nici un fel. Niciodată.

— Nu-ţi face griji, Thomas. Cred că ai spus ce trebuia să spui. Foarte curând îşi vor schimba atitudinea. Nu-i aşa?

— Poate. Sper că nu.

Kara a înţeles. Singurul lucru care i-ar fi făcut să-şi schimbe atitudinea ar fi fost răspândirea germenului Raison, şi nimeni nu ar fi vrut să se întâmpla aşa ceva.

— Sunt mândră de tine, a zis ea.

— Şi eu de tine.

— Pentru ce? Doar n-am făcut nimic să merit laude. Tu eşti eroul.

— Erou? a făcut el şi s-a strâmbat. Fără tine, probabil aş fi pe vreun ring de lupte, încercând să-mi arăt priceperea.

— Aici ai dreptate, a zis ea.

Au luat liftul şi au urcat singuri.

— Întrucât se pare că mi-ai acceptat sugestiile până acum, te deranjează dacă-ţi mai fac una? a întrebat Kara.

— Nicidecum. Deşi nu sunt convins că mintea mea e pregătită să mai înţeleagă ceva la ora asta.

— M-am gândit la ceva, a zis ea, apoi a făcut o pauză. Dacă virusul este eliberat în aer, nu văd cum ar putea fi oprit în mod fizic. Cel puţin în acel interval de douăzeci şi una de zile.

El a dat aprobator din cap.

— Şi?

— Mai ales dacă e o chestiune ce ţine de istorie, aşa cum ai aflat în pădurea verde, de unde provine totul, corect?

— Corect.

— Dar de ce tocmai tu? De ce ţi s-a transmis această informaţie ţie? De ce pendulezi între aceste realităţi?

— Pentru că, într-un fel sau altul, sunt legat de ele.

— Pentru că tu eşti singurul care poţi rezolva problema în cele din urmă. Tu ai declanşat totul. Virusul există din cauza ta. Poate că tot tu îl vei împiedica să facă victime.

Liftul s-a oprit la etajul al nouălea şi s-au îndreptat spre apartamentul lor.

— Dacă e adevărat, a spus el, atunci să ne ajute Dumnezeu, crede-mă, pentru că eu nu ştiu ce să fac. Decât să dorm. Chiar şi aşa, am fost abandonaţi. Acum trei zile, întreaga mea credinţă în Dumnezeu s-a stins, cel puţin în vise. Acum, se pare că s-a întâmplat acelaşi lucru.

— Atunci, dormi.

— Să dorm. Să visez.

— Visează, a spus ea. Dar nu numai atât. Vreau să visezi cu adevărat.

El a condus-o în cameră.

— Pierzi ceva din vedere.

— Ce anume?

— Pădurea verde a dispărut. Lumea de acolo s-a schimbat. A oftat şi s-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă masă. Mă aflu într-un deşert, aproape mort. Nu am apă, nici fructe, nici Roush-i. Dacă aş fi împuşcat acum, aş rămâne mort. În orice caz, informaţiile ar trebui să circule în sens contrar ca să rămân în viaţă acolo. A clătinat din cap. Asta ar fi o idee.

— Nu ai cum să ştii. Nu spun că ar trebui să te laşi împuşcat ca să vezi ce se întâmplă, crede-mă. Însă te afli în lumea aceea cu un anumit scop. Şi există un motiv pentru care te afli aici.

— Şi atunci, ce anume îmi sugerezi?

Ea şi-a lăsat poşeta să cadă pe pat şi s-a întors spre el.

— Să cauţi insistent în realitatea aceea ceva care să ne ajute aici. Nu te grăbi. Nu există nici o corelare între timpul de acolo şi cel de aici, adevărat?

— Imediat ce adorm acolo, sunt aici.

— Atunci, găseşte o cale să nu te afli aici de fiecare dată când dormi. Petrece-ţi câteva zile, o săptămână, o lună, indiferent cât de mult în realitatea aceea. Găseşte ceva. Deprinde lucruri noi. Ceea ce devii acolo vei fi şi aici, nu? Atunci, străduieşte-te să devii cineva acolo.

— Sunt cineva.

— Eşti, iar eu te iubesc şi aşa. Dar de dragul acestei lumi, trebuie să mai creşti. Să devii o persoană care să salveze lumea asta. Dormi, visează şi întoarce-te un om nou.

Tom s-a uitat la sora lui. Era foarte optimistă. Dar nu înţelegea proporţiile distrugerilor din cealaltă realitate.

— Trebuie să dorm, a spus el, îndreptându-se spre camera lui.

— Visează, Thomas. Îndelung. Visează lucruri măreţe.

— Aşa voi face.

36

Mintea i-a fost invadată de imaginile unui băiat inocent care stătea în mijlocul camerei colorate sclipitor, cu bărbia înălţată spre tavan, cu ochii mari şi gura căscată.

Johan. Iar pielea lui era netedă ca suprafaţa unui lac din lapte cu ciocolată. Cântecul lui pornit din adâncul gâtlejului a bubuit brusc în încăpere, făcându-l pe Tom să tresară.

S-a rostogolit în somn.

Vreme de o clipă noaptea a redevenit tăcută. Apoi băiatul a început din nou să cânte. De data aceasta încet, cu ochii închişi şi mâinile ridicate. Refrenele plăcute se înălţau spre cer ca un cânt de păsărele. Au crescut ca tonalitate şi au început să fie distorsionate.

Distorsiuni? Nu. Johan reuşise să cânte fără cusur de la prima până la ultima notă. Dar sunetul urca şi devenea tot mai mult un vaier, în loc să fie cântec. Johan plângea.

Tom a deschis brusc ochii. Lumina slabă a zilei i-a inundat viziunea. Urechile îi răsunau de sunetul cântecului însăilat din note întrerupte.

S-a ridicat într-un cot, a aruncat o privire în jur şi ochii i s-au oprit asupra unui bolovan mare, aflat la douăzeci de paşi de locul în care dormea Rachelle. Acolo, îndreptat cu faţa spre pădurea rămasă în urmă, stând cu picioarele încrucişate şi cu spatele spre ei, Johan a înălţat capul într-un cântec. Desigur, unul firav, şovăitor. Încordat şi fals. Dar un cântec.

Rachelle s-a ridicat în capul oaselor alături de el şi s-a uitat la fratele ei. Avea pielea uscată şi cojită. La fel era şi a lui. Tom şi-a înghiţit nodul din gât şi s-a întors spre Johan, care se jelea cu braţele desfăcute larg.

— Elyon, ajută-ne, cânta el. Elyon, ajută-ne.

Tom s-a ridicat în picioare. În timp ce se străduia să ia acutele, trupul lui Johan se zguduia. Părea gata să izbucnească în plâns. Un plâns sub puterea tot mai stinsă a propriilor note, ori poate pentru că nu mai putea să cânte ca înainte.

Alături de Tom, Rachelle s-a ridicat încet în picioare, fără să-şi dezlipească ochii de la acea scenă. Obrajii uscaţi de arşiţă erau uzi de lacrimi. Tom a simţit o strângere de inimă. Johan şi-a ridicat pumnii mici, plângând în hohote – o expresie sfâşietoare a tristeţii şi dorului şi furiei şi chemării la iubire.

Minute la rând au rămas uitându-se la Johan, care plângea ca să fie auzit de toţi şi de toate. Jelindu-se către oricine şi-ar fi făcut timp să asculte ţipetele unui copil abandonat, torturat, care murea încet, departe de casă. Dar cine ar fi putut auzi acel cântec în mijlocul deşertului?

Ce bine ar fi fost dacă Michal sau Gabil ar fi venit să le spună ce trebuiau să facă. Ce bine ar fi fost dacă el ar fi putut vorbi încă o dată, măcar o dată, cu băiatul de la lacul de pe stâncă.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să închidă ochii şi să-i redeschidă pentru a-l vedea pe băiat stând pe ridicătura de nisip din dreapta lor. Precum băiatul care se afla acum acolo. Ca şi…

Tom a înlemnit.

Băiatul era acolo, pe ridicătura de lângă bolovan, şi-l privea ţintă pe Johan. Băiatul de la lac!

Ca şi cum ar fi fost îndrumaţi de o mână nevăzută, Johan şi Rachelle au încetat să mai suspine. Băiatul a făcut trei paşi mărunţi către bolovan şi s-a oprit. Braţele îi atârnau moi pe lângă trup. Ochii verzi erau larg deschişi. Sclipitori, de un verde ce-ţi tăia respiraţia.

Băiatul a întredeschis buzele delicate, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă a rămas mut, doar privind. O buclă rebelă îi atârna între ochi, legănându-se alene în adierea dimineţii.

Cei doi băieţi s-au privit unul pe celălalt, de parcă ar fi fost legaţi printr-un fir nevăzut. În dreapta lui Tom, Rachelle a făcut un singur pas spre Johan şi s-a oprit.

Apoi băieţelul a deschis gura.

Un sunet pur, cristalin, în aerul tăcut al dimineţii, a străpuns urechile lui Tom şi l-a împuns drept în inimă ca o săgeată ascuţită trasă cu precizie. A rămas fără suflare de la prima notă. Imaginile provenind dintr-o lume îndepărtată i-au năvălit în minte. Amintiri legate de o podea din răşină de culoarea smaraldului, de o cascadă tunătoare, de un lac… Notele s-au închegat într-o melodie cursivă.

Tom a căzut în genunchi şi a reînceput să plângă.

Copilul a făcut un pas către Johan, a închis ochii şi şi-a înălţat bărbia. Cântecul a călătorit prin aer, dansând pe deasupra capetelor lor ca un înger jucăuş. Rachelle s-a aşezat.

Băiatul şi-a desfăcut braţele, şi-a umflat pieptul şi a scos o notă profundă, baritonală, care a făcut pământul să se cutremure. Apoi copilul a articulat primele versuri, cuprinse în note ce se rostogoleau bubuitor peste dune.

Te iubesc,
Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Tom a închis ochii şi a îngăduit trupului să se mişte sub forţa acelor cuvinte. Melodia s-a ridicat cu o octavă, sfredelind aerul neclintit cu acorduri complete.

Eu te-am făcut,
Şi te iubesc aşa cum te-am făcut.

Cântecul a pătruns în inima lui Tom şi a amplificat rezonanţa fiecărui acord de o mie de ori, făcându-l să creadă că inima i-ar putea plesni.

Iar apoi, cu o notă asurzitoare, precum un concert pentru o sută de mii de orgi care scot acelaşi sunet, aerul s-a mai cutremurat o dată printr-o notă finală, după care s-a lăsat liniştea.

Tom a înălţat capul încet. Băiatul îl privea în continuare pe Johan, care se lăsase să lunece de pe bolovan şi întinsese braţele către copil.

Primii lor paşi au părut nehotărâţi, făcuţi simultan unul către celălalt. Brusc, cei doi băieţi s-au ridicat şi s-au apropiat în fugă cu braţele larg desfăcute.

S-au întâlnit pe platoul deşertului, doi băieţi de aproape aceeaşi statură, ca doi fraţi gemeni care se regăsesc după ce s-au rătăcit. S-a auzit zgomotul piepturilor dezgolite lovindu-se, după care au urmat gemete când băieţii s-au rostogolit pe nisip, chicotind isteric.

Rachelle a început să râdă. Emoţionată, a pocnit din palme şi, deşi Tom a presupus că nu-l întâlnise niciodată pe băiat, ea îi ştia numele.

— Elyon! a rostit ea numele ca un copil cuprins de extaz. Elyon! În timp ce bătea din palme, râdea şi plângea.

Băieţii au sărit în picioare şi s-au fugărit în jurul bolovanului uriaş, împungându-se în glumă şi continuând să chicotească precum nişte şcolari care-şi împărtăşesc un secret.

Apoi copilul s-a întors către Tom.

Încă îngenuncheat, Tom a văzut că băiatul porneşte în goană direct spre el. Ochii în sclipeau ca smaraldele, iar pe faţă îi apăruse un zâmbet care îi evidenţia pomeţii înalţi. Băiatul a sprintat spre Tom, s-a oprit derapând uşor, l-a cuprins de gât, apoi şi-a lipit obrazul moale şi cald de cel al lui Tom. Răsuflarea lui fierbinte l-a gâdilat la ureche.

— Te iubesc, i-a şoptit băiatul.

Prin mintea lui Tom a trecut o furtună cumplită. Rafale puternice de vânt l-au izbit în inimă cu iubire pură, nealterată de alte sentimente. A auzit cum de pe buze i-a scăpat un geamăt slab.

Apoi băiatul a ajuns la Rachelle. A repetat îmbrăţişarea, iar ea s-a cutremurat de suspine. Băiatul s-a întors apoi şi a plecat în fugă din acel loc. S-a oprit după ce a făcut câţiva paşi spre est, s-a întors, iar ochii i-au sclipit jucăuşi.

— Urmaţi-mă, a spus el, apoi s-a îndreptat către dună şi a urcat panta în goană.

Johan a gonit pe lângă Tom şi Rachelle, gâfâind.

Tom a sărit în picioare, cu ochii aţintiţi la băiatul ce ajunsese acum pe coama dunei.

A tras-o pe Rachelle în picioare. L-au urmat pe băiat – Johan, el şi Rachelle.

În timp ce au alergat prin deşertul pustiu, nimeni nu a scos vreo vorbă. Mintea lui Tom rămăsese ca paralizată după atingerea băiatului. Curând hainele lui Tom s-au îmbibat de sudoare. A început să gâfâie urcând şi coborând dunele, urmându-l pe băiatul care fugea de parcă el ar fi fost stăpânul acelei întinderi de nisip. *L-aş urma oriunde. L-aş urma peste faleză, crezând că după ce voi face saltul, voi putea zbura. L-aş*

urma în mare, ştiind că voi putea respira sub apă. Totul stătea în cântecul băiatului. Cântecul, ochii, picioarele delicate, felul în care respira, toate îl impresionau pe Tom.

Au continuat să alerge în tăcere, cu ochii aţintiţi la spinarea dezgolită a băiatului, care sclipea de broboane de sudoare. Sălta prin deşert – încetinind când trebuia să urce câte o dună şi apoi câştigând viteză şi sărind când cobora în partea cealaltă. Nu chiar atât de repede ca să se îndepărteze prea mult de ceilalţi, dar nici îndeajuns de încet cât să le îngăduie vreun moment de odihnă.

Soarele era sus pe cer când Tom s-a împiedicat pe culmea unei dune, pe care se vedeau urmele tălpilor copilului. S-a ridicat la nici trei metri de locul în care se oprise Johan. Băiatul stătea cu un pas înaintea lui Johan. Tom le-a urmărit privirile.

Ceea ce a văzut l-a lăsat fără suflare.

Dedesubtul lor, în mijlocul deşertului pârjolit şi albicios, se afla o vale uriaşă. Iar în acea vale creştea o pădure verde.

Tom s-a uitat cu gura căscată, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Avea probabil câţiva kilometri lăţime, poate mai mult. Poate douăzeci. Însă dincolo de locul unde se terminau copacii, solul văii se ridica, formând un munte de nisip. Deşertul continua. Pădurea de dincolo nu era colorată. Doar verde. Ca pădurile din visele lui despre Bangkok.

— Ia priveşte! a exclamat Rachelle şi a arătat cu mâna. Degetul ei arătător tremura. Apoi a înţeles şi Tom de ce.

Un lac.

Spre răsărit, la câţiva kilometri în interiorul pădurii, razele soarelui erau reflectate de undele unui lac.

Băiatul a chiuit, şi-a ridicat mâinile cu pumnii strânşi şi a rupt-o la fugă în josul pantei de nisip. S-a rostogolit o dată, după care a sărit din nou în picioare, continuând să alerge.

Johan a fugit după el, chiuind. Apoi, Tom şi Rachelle. Chiuind.

Le-au trebuit douăzeci de minute să ajungă la marginea pădurii, unde s-au oprit. Copacii se înălţau semeţi, ca nişte santinele care încercau să împiedice înaintarea nisipului. Scoarţa copacilor, cafeniu-închis. Ramurile mari, pline de frunze. De deasupra capului şi-a luat zborul un stol de papagali albaştri.

— Păsări! a exclamat Johan.

Ajuns la liziera pădurii, băiatul s-a uitat înapoi spre ei. Apoi, fără nici un cuvânt, a pătruns printre doi copaci şi a început să alerge.

Tom l-a urmat.

— Haideţi!

Au venit şi ceilalţi din spate.

Coroanele copacilor ascundeau soarele. Au trecut printre aceiaşi doi copaci printre care se strecurase şi băiatul.

— Haideţi, să ne grăbim!

Duduitul picioarelor ce răscoleau nisipul s-a transformat în foşnete şi pocnituri când au ajuns să calce pe vegetaţia pitică şi desişuri.

Tom şi-a încordat privirea pentru a zări când şi când spinarea băiatului apărând printre copaci. Acolo, dincolo. A gonit mai departe, fără să mai observe pădurea. În urma lui, Rachelle şi Johan nu trebuiau decât să se ţină după el.

A aruncat o privire spre coroanele copacilor. I se păreau familiare. Preţ de o clipă, i s-a părut că aleargă prin jungla thailandeză. Pentru a o salva pe Monique.

Băiatul nu ieşea din câmpul vizual al lui Tom mai mult de câteva secunde. Au pătruns tot mai adânc în junglă. Îndreptându-se către lac. Se părea că în fiecare copac se adăposteau păsări. Maimuţe şi oposumi. Au trecut printr-un luminiş cu un pâlc de copaci mărunţi, plini de fructe roşii. Nu erau la fel ca acelea pe care le mâncaseră în pădurea colorată, dar semănau.

Tom a înşfăcat un măr căzut pe jos şi a luat o gură din fugă. Dulce. Delicios. Dar nu dătător de putere. A mai luat unul şi i l-a întins lui Rachelle.

— E bun!

Din cealaltă parte a pajiştii s-au auzit lătrături. O haită de lupi? Tom a iuţit pasul.

— Grăbiţi-vă!

I-au dat ascultare. Printre copaci înalţi, plini de păsări cântătoare, pe lângă tufişuri încărcate de fructe, peste un pârâiaş cu ape sclipitoare, prin altă pajişte cu flori în culori luminoase şi pe lângă un grup de cai în galop.

Asemenea cailor, Rachelle şi Johan s-au speriat. Tom şi-a păstrat cumpătul.

Apoi, la fel de brusc precum pătrunseseră în pădure, au ieşit din ea. Se aflau pe marginea unei mici văi.

O pantă domoală ducea către malul unui lac ce sclipea în nuanţe de verde. Pe deasupra unor porţiuni ale luciului ca de sticlă plutea alene o pătură subţire de ceaţă uşoară. Copacii, plini de fructe, erau aliniaţi de-a lungul malului. Păreau zugrăviţi în toate culorile imaginabile.

Caii sălbatici păşteau iarba înaltă crescută în albia văii. Un pârâu cu ape ce susurau şerpuia către lac, venind dinspre nişte stânci aflate în dreapta lor.

Zâmbitor, băiatul s-a întors şi s-a îndreptat spre ei. Nu gâfâia ca ei. Pe frunte îi apăruseră doar câteva broboane de sudoare.

— Vă place? a întrebat el.

Ei erau prea năuciţi ca să-i răspundă.

— M-am gândit că vă va plăcea, a zis el. V-aş ruga să îngrijiţi această pădure în numele meu.

— Cum adică? a întrebat Tom. Pleci?

Băiatul a înclinat capul uşor.

— Nu te îngrijora, Thomas. Mă voi întoarce. Doar să nu mă uiţi.

— Cum aş putea să te uit?

— Majoritatea au şi făcut-o. S-ar putea ca lumea să devină foarte rea în curând. Va fi mai lesne să verşi sânge decât apă. Însă – şi a făcut un semn către lac – dacă vă scăldaţi în apa aceea zilnic, veţi ţine boala la distanţă. Să nu îngăduiţi ca sângele să pângărească apa.

Apoi băiatul le-a dat un set de reguli simple pe care trebuiau să le urmeze.

— Ceilalţi au supravieţuit? a întrebat Rachelle. Unde… unde sunt ei acum?

Băiatul a privit-o cu ochii lui blânzi.

— Majoritatea sunt pierduţi, dar mai sunt şi alţii ca voi, care vor descoperi una dintre cele şapte păduri asemănătoare acesteia. A surâs jucăuş. Nu vă temeţi, am o idee. Ideile mele sunt de obicei foarte bune, nu credeţi?

— Da. Extrem de bune.

— Când vi se pare că mai rău nu se poate, veţi găsi o cale. Printr-o lovitură de necrezut, vom distruge inima răului. A păşit spre Rachelle, i-a luat mâna şi a sărutat-o.

— Să nu mă uiţi.

S-a apropiat de Johan şi l-a privit în ochi. O clipă, Tom a avut impresia că a văzut o umbră întunecată trecând prin ochii lui Elyon. S-a aplecat în faţă şi l-a sărutat pe Johan pe frunte.

Apoi s-a apropiat de Tom şi i-a sărutat mâna.

— Mi-ai putea spune ceva? l-a întrebat Tom cu glas scăzut. Noaptea trecută, iar am visat despre Bangkok. Este real? Trebuie să o salvez pe Monique?

— Sunt leu ori miel? Ori băiat? Tu hotărăşti, Tom. Eşti deosebit pentru mine. Te rog… te rog să nu mă uiţi. Să nu mă uiţi niciodată. Am multe de împărţit cu tine, a zis el, făcându-i cu ochiul.

După aceea, s-a răsucit pe călcâie, a coborât panta în fugă, a pus piciorul pe o piatră şi a plonjat ca o lebădă. Corpul lui a plutit în aer deasupra lacului vreme de o clipă, apoi a spintecat suprafaţa apei, făcând doar o undă, şi a dispărut în adâncuri.

Are multe de împărţit cu mine. Ideea l-a îngrozit pe Tom.

Johan a fost primul care s-a mişcat. Parcă a plutit în josul pantei, ajungând în apele lacului, urmat îndeaproape de Tom şi de Rachelle. S-au scufundat împreună; una, două, trei plescăituri şi împroşcări cu apă, care au răsunat aproape ca una singură.

Apa nu era rece. Dar nici caldă. Era curată şi pură, limpede precum cristalul, astfel că Tom a văzut imediat stâncile de pe fundul lui.

Acest lac avea fund.

Şi, în afara senzaţiei minunate de curăţenie pe care i-o dădea, apa nu i-a cutremurat trupul şi nici nu i-a provocat mâncărimi ale pielii, la fel ca celălalt lac. Şi-a dat seama însă imediat că nu putea respira în apa acestuia.

Însă a băut apă. Şi a râs, a plâns, a bătut apa, ca un copil care se zbenguie în piscina din spatele casei. Iar apa i-a ajutat să se transforme.

Aproape imediat, pielea lor şi-a recăpătat aspectul normal, iar ochii…

Un verde delicat a înlocuit cenuşiul din ochii lor.
Pentru o vreme.

— Ne vom construi casa aici, a spus Tom, privind roată luminişul. E doar la o azvârlitură de băţ de lac, şi avem mult soare. Prima noastră grijă va fi să ridicăm un adăpost.
— Ba nu, nu cred, a spus Rachelle.
Surprins de tonul ei, Tom a privit-o.
— Prima noastră grijă va fi să rezolvăm problema lui Monique, a spus ea.
— Fii serioasă, Rachelle.
— Vreau să-mi spui totul despre visele tale.
El şi-a desfăcut braţele.
— Dar ele nu înseamnă nimic. Doar nişte vise!
— De aceea l-ai întrebat pe băiat despre ele acum nici jumătate de oră? De aceea îi rosteşti numele în somn? Şi seara trecută, după ce mi-ai promis că nu vei mai face asta, i-ai şoptit numele ca şi cum ar fi fost fructul cel mai dulce de pe acest tărâm. Vreau să aflu totul.
— Poate că mai întâi ar trebui să mai facem o baie.
— După ce-mi povesteşti. Dacă n-ai observat încă, pe tărâmul acesta nu suntem decât noi doi. Un bărbat şi o femeie. Ori e vorba de un bărbat şi două femei? M-ai ales pe mine sau nu?
— Te-am ales. De aceea te afli aici. Am adus altă femeie în Templu ca să o protejez? Nu, te-am dus doar pe tine, pentru că te-am ales, şi ne vom căsători chiar acum. Dar oricum îţi voi povesti despre Monique. S-a dus către unul dintre bolovanii mari şi s-a aşezat. Visele acelea aveau să-l distrugă până la urmă. Unde e Johan? a întrebat el.
— S-a dus să cerceteze împrejurimile. Povesteşte-mi despre visele tale.
Tom a întors capul şi a privit spre pădure.
— Tu i-ai dat voie să se îndepărteze? Dacă se rătăceşte? Mă îngrijorează soarta lui. Trebuie să stăm cu ochii pe el.
— Nu schimba subiectul. Vreau să aflu totul.
Şi astfel Tom i-a povestit. Rachelle a stat alături de el pe bolovanul din mijlocul luminişului, iar el i-a spus aproape tot ce

şi-a amintit că visase, sărind doar peste câteva episoade neînsemnate.

I-a povestit cum fusese împuşcat în Denver şi cum zburase până la Bangkok. Cum o răpise pe Monique. Dar şi despre germenul Raison. După aceea, i-a spus despre întreaga lume ce se alcătuise în visele lui, ori, mai curând, ceea ce îşi amintea despre ea, pentru că, atunci când nu visa, totul i se părea îndepărtat şi nesigur.

— Ştii cum îmi par toate acestea? a spus Rachelle după ce el a terminat de povestit.

— Nu, cum par?

— Îmi face impresia că îţi imaginezi ceva similar cu ceea ce ni s-a întâmplat nouă, aici. Ţi-am spus despre locul de unde aş vrea să fiu salvată, şi de aceea tu ai visat un loc asemănător pentru a o salva pe cealaltă femeie. Iar aici pădurea neagră a ameninţat să ne distrugă, şi acum exact asta se întâmplă, astfel că visul tău despre întuneric va distruge încă o lume.

O molimă. Acel Bangkok este rodul imaginaţiei tale, care reflectă ceea ce se petrece în viaţa ta reală.

— Poate reuşesc să opresc răspândirea virusului, dacă am dat greş în privinţa lui Tanis.

— Ba nu, nu vei reuşi.

— De ce?

— În primul rând, pentru că e un vis! Ai rămâne uimit dacă te-ai auzi vorbind. Până şi acum faci referire la influenţarea unei lumi care nici măcar nu există! Nici nu mă miră că Michal a refuzat să-ţi alimenteze visele cu informaţii suplimentare despre istorii.

Apoi Rachelle s-a ridicat, încrucişându-şi braţele la piept.

— În al doilea rând, singura modalitate de a opri totul este să o găseşti pe această Monique de care pari destul de apropiat. Mie nu-mi place treaba asta.

— Te rog să înţelegi, abia dacă o cunosc. Nu e vorba de vreo relaţie romantică. Doar e o creaţie a imaginaţiei mele; chiar tu ai spus asta.

— Nu-mi place ca tu să visezi o femeie frumoasă pe nume Monique, în timp ce eu îl alăptez pe copilul tău, a spus Rachelle.

Aceste vorbe l-au făcut să înlemnească.

— Aşadar, vrei să ai copii?

— Ai vreo idee mai bună? a spus ea, după care a tăcut o clipă. Nu mai văd vreun alt bărbat prin apropiere. Şi te iubesc, Thomas, chiar dacă tu visezi o altă femeie.

— Şi eu te iubesc, Rachelle. I-a prins mâna şi a sărutat-o. Nici nu aş visa altă femeie. Niciodată.

— Din nefericire, s-ar părea că situaţia ţi-a scăpat de sub control. Păcat că nu avem la noi un rambutan, pentru că ţi-aş da să mănânci din el în fiecare noapte, ca să nu mai visezi deloc.

Tom s-a ridicat în picioare.

— Ce e?

— Băiatul...

— Da. Ce e cu el?

— Când eram la lacul de pe stâncă, mi-a spus că voi putea alege oricând să nu visez.

Ea l-a privit cu ochi cercetători.

— Şi totuşi seara trecută ai visat. Asta ţi-a fost alegerea?

— Nu, dar dacă e vorba de efectul rambutanului?

— Fructele nu mai sunt la fel.

— Dar poate că el a lăsat unul. Cum să nu visez? Mi-a promis ceva.

Ochii lui Rachelle s-au luminat, îndreptându-se spre liziera pădurii.

— Bine, atunci hai să facem o baie.

Vreme de câteva ore au căutat rambutan, dar şi materiale pe care le-ar fi putut folosi pentru construcţia unui adăpost în luminiş.

Pe la amiază, speranţele lor de a găsi fructe în pădure se spulberaseră, dar şi dorinţa aprinsă a lui Tom se stinsese, deşi nu a recunoscut asta faţă de Rachelle. Visele păreau îndepărtate şi abstracte comparativ cu acele peisaje noi. Ideea că visa o altă femeie, pe care Rachelle era geloasă, părea absurdă.

A urmărit-o mergând în faţa lui prin pădure şi a înţeles, dincolo de orice urmă de îndoială, că niciodată nu va putea iubi altă femeie aşa cum o iubea pe ea. Avea spiritul unui vultur şi inima unei mame. Îi plăcea până şi felul cum se certa cu el, aprig.

Îi plăcea şi mersul ei. Felul în care părul îi cădea pe umeri. Felul în care i se mişcau buzele când vorbea. Era frumoasă, chiar cu pielea uscată şi ochii cenuşii, dar când a ieşit prima oară din apa lacului, cu pielea netedă şi ochii verzi, parcă râzând în soare, i s-a părut răpitoare.

I se părea absurdă ideea că ea se putea teme în vreun fel de un vis. I-a sugerat să-şi continue căutarea, timp în care el şi-a îndreptat atenţia asupra adăpostului ce trebuia ridicat. Avea unele cunoştinţe în domeniul construcţiilor. Poate reuşea să producă şi metal.

Dar de unde veneau acele idei? a vrut Rachelle să ştie.

Din visele mele, făcuse el greşeala de a spune.

Poate că rambutanul era o idee bună până la urmă.

Johan revenise într-un târziu din plimbarea de explorare şi l-a ajutat pe Tom să facă primul adăpost, înjghebat din trunchiuri subţiri şi frunze. Tom ştia cum trebuia să arate, dar şi cum să-l ridice.

— De unde ştii să legi viţele acelea? l-a întrebat Johan, după ce au terminat de aşezat acoperişul. Nu am văzut niciodată aşa ceva.

— Aşa se procedează în jungla din Filipine, a spus Tom, mângâind nodurile realizate. O să fixăm frunze de palmier pe aceste…

— Unde este Filipine? l-a întrebat Johan.

— Filipine? Nicăieri, de fapt. E ceva inventat de mine.

Şi era adevărat, a gândit el. Fără să fie convins însă.

Rachelle a apărut în tabără chiar atunci când Tom se gândea să plece în căutarea ei.

— Ce fac bărbaţii mei? Vai, ce lucrătură aţi reuşit să faceţi aici, a zis ea, şi a examinat adăpostul. Dar ce reprezintă?

— Asta e prima noastră casă, a zis Tom plin de încântare.

— Serios? Arată mai curând ca un singur perete. I-a dat apoi roată. Ori un acoperiş ce stă să cadă.

— Ba nu, e mai mult decât un perete, a spus Tom. E o structură întreagă. Perfectă! Nu-ţi place?

— Destul de funcţională, aşa mi se pare. Pentru o noapte, două, până reuşeşti să faci dormitoare şi o bucătărie cu apă curentă.

Tom nu şi-a dat seama ce ar fi trebuit să răspundă. Lui îi plăcea foarte mult senzaţia de libertate pe care o dădea acea construcţie. Însă Rachelle avea dreptate. În cele din urmă, trebuiau să construiască o casă, iar Tom avea idee de felul în care va arăta aceasta. Dar considera că şi acel adăpost era foarte atrăgător.

Rachelle s-a uitat la el şi i-a făcut cu ochiul.

— Mi se pare foarte şic, a spus ea. Ceva ce doar un mare războinic ar construi. Apoi a scos mâna pe care şi-o ţinuse la spate până atunci şi a aruncat ceva spre el. Prinde!

El a prins fructul cu o singură mână.

Era un rambutan.

— Ai găsit, deci?

Ea i-a zâmbit.

— Mănâncă-l.

— Acum?

— Da, sigur că acum.

A muşcat din pulpa fructului. Nectarul avea un gust ce amintea de banană şi portocală, dar ceva mai astringent. Ca o banano-portocalo-lămâie.

— Tot, a spus ea.

— Trebuie să-l mănânc pe tot ca să aibă efect? a întrebat el, fără să fi înghiţit prima îmbucătură.

— Nu. Dar vreau să-l mănânci pe tot.

S-a conformat.

Rachelle l-a vegheat pe Tom cât a dormit. Pieptul i se ridica şi cobora constant în ritmul respiraţiei adânci. Pielea lui avea o paloare cenuşie, iar Rachelle şi-a dat seama că dacă i-ar fi văzut ochii, aceştia ar fi fost lipsiţi de strălucire, ca şi ai ei, de altfel. Însă nimic din toate acestea nu o îngrijora. Apa lacului avea să-i purifice imediat ce se vor îmbăia.

Pe ea o preocupau acele vise ale lui Tom. Vise despre istorii şi despre femeia ce se numea Monique. Şi-a spus că era vorba mai mult de istorii. La urma urmelor, se putea afirma că preocuparea faţă de istorii îl făcuse pe Tanis să dea de bucluc. Pe ea o îngrijora în egală măsură şi acea femeie.

Gelozia fusese un element al Marii Romanţe, şi acum nu încerca nicidecum să şi-o tempereze. Thomas era bărbatul ei, şi nu voia să-l împartă cu alta, fie ea şi o femeie din vis.

Dacă Thomas avea dreptate, fructul mâncat în pădurea lui Teeleh, cel care îl făcuse să-şi piardă memoria, declanşase visele. Acum, Rachelle se ruga cu ardoare disperată ca fructul lui Elyon să şteargă din mintea lui Tom toate visele acelea.

— Thomas. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe buze. Trezeşte-te, dragul meu.

El a gemut şi s-a rostogolit. Pe faţă i-a apărut un zâmbet. Dormise adânc? Ori o visase pe Monique? Dormise ca un copil şi nu-i murmurase numele.

Rachelle nu mai avea răbdare. Era trează de o oră şi aşteptase ca el să se trezească.

Ea l-a lovit cu palma peste coapsă şi s-a ridicat.

— Trezeşte-te! E timpul să te îmbăiezi.

Tresărind, Tom s-a ridicat.

— Poftim?

— E vremea băii.

— E târziu. Am dormit atât de mult?

— Neîntors, a zis ea.

Ridicându-se, Tom s-a frecat la ochi şi s-a apropiat de focul de afară.

— Azi voi începe să-ţi construiesc o casă, a anunţat el.

— Minunat, a zis Rachelle şi s-a uitat atentă la faţa lui. Ai visat?

— Să visez? a făcut el, părând să se gândească bine.

— Da, ai visat?

— Nu ştiu. Oare?

— Doar tu poţi şti.

— Nu. Fructul a avut efect. De aceea am dormit atât de bine.

— Nu-ţi aminteşti nimic? Călătorii fantomatice la Bangkok? N-ai mai salvat-o pe frumoasa Monique?

— În ultimul vis pe care l-am avut, adormeam la Bangkok după o şedinţă. Asta s-a întâmplat acum două nopţi. Şi-a desfăcut braţele şi a zâmbit larg. Gata cu visele.

Rachelle şi-a dat seama că el spunea adevărul. Fructul avea efectul promis de băiat.

— Bine, a zis ea. Înseamnă că dă rezultate. Vei mânca un fruct din acesta în fiecare zi.

— Pe veci?

— E şi foarte sănătos şi face bărbaţii fertili, a zis ea. Da, pe vecie.

Şi astfel, Thomas a mâncat rambutan în fiecare zi şi nu a mai visat despre Bangkok. Şi nici altceva.

Au trecut săptămâni, luni, apoi ani, care s-au făcut curând cincisprezece la număr, şi n-a mai visat despre Bangkok. Dar nici despre altceva.

A devenit un războinic de temut, care apăra cele şapte păduri împotriva hoardelor care îi atacau dinspre deşert. Însă n-a mai visat niciodată. Nici despre Bangkok, nici despre alte lucruri.

Poate că Rachelle avea dreptate. Poate nici nu va mai visa vreodată. Poate va mânca rambutan în fiecare zi până la sfârşitul vieţii şi nu va mai visa Bangkokul.

Şi nici altceva.

37

Valborg Svensson stătea în capul mesei privindu-i pe demnitarii adunaţi acolo. Veniţi cu toţii din partea guvernelor care fuseseră atrase vreme de trei ani cu promisiuni de putere. Până acum, nimeni nu ştia suficiente lucruri ca să îi provoace vreun rău. Iar dacă ar fi ştiut cineva mai mult decât se cuvenea, tot nu-i putea face nici un rău, astfel că problema nu prezenta importanţă. Erau şapte, dar le trebuia doar o ţară unde să-şi stabilească baza. Toate şapte vor fi utile, dar aveau nevoie şi de cheile unuia dintre regatele lor ca rezervă. Numai că ei nu ştiau asta.

Acum, Carlos se afla în Bangkok, iar peste câteva ore avea să-l elimine definitiv pe Hunter. Armand Fortier făcea toate aranjamentele necesare cu ruşii şi chinezii. Iar el, Valborg Svensson, urma să arunce bomba care va face totul posibil. Într-un fel.

A luat băţul indicator şi a arătat spre o serie de oraşe aflate pe harta din stânga lui.

— Germenul Raison a pătruns deja în spaţiul aerian din Londra, Paris, Moscova, Beijing, New Delhi, Cape Town, Bangkok, Sydney, New York, Washington, D.C., Atlanta şi Los Angeles. Acestea sunt primele douăsprezece. Peste opt ore, vom avea douăzeci şi patru de puncte de intrare.

— De intrare în spaţiul aerian – ca în…

— Ca în virusul transmisibil pe calea aerului. Introdus de curieri aflaţi pe douăzeci şi patru de avioane comerciale, răspândind virusul chiar în timp ce noi stăm de vorbă. Este extrem de contagios, mai activ decât oricare altul existent. O fiară minusculă, dar fascinantă. Mai toţi viruşii au nevoie de ajutor ca să se răspândească. Tuse, fluide, atingere, măcar umiditate crescută. Însă acest patogen pare să se descurce foarte bine în condiţii adverse de mediu. Un singur înveliş de virus este suficient pentru a infecta orice adult.

— Ai şi făcut-o?

— Fireşte. Potrivit estimărilor noastre cele mai pesimiste, până la sfârşitul zilei, trei milioane de oameni vor fi purtători ai virusului. Peste două zile, nouăzeci de milioane. Patru miliarde într-o săptămână.

Toţi au rămas muţi de uimire. Nici unul dintre cei prezenţi nu putea înţelege pe deplin ceea ce auzea. Iar Svensson nu-i putea învinui pentru asta. Realitatea era copleşitoare. Prea importantă pentru a fi digerată dintr-odată.

— Deci, virusul se răspândeşte? Şi nu există nici o posibilitate de a-l opri?

— Dacă se răspândeşte? Da, presupun că da, a spus Svensson. Şi nu există nici o modalitate de a-l opri.

Apoi au început cu toţii să se agite şi să pună întrebări.

— Şi cine va fi infectat?

— Toată lumea. Eu, de pildă. Şi voi. Suntem infectaţi cu toţii. A făcut un semn către o eprubetă mică de pe masă. Am contractat virusul de cum am păşit în această încăpere.

S-a lăsat tăcere. Lichidul gălbui stătea netulburat.

Obiecţiile celor aflaţi acolo au venit însoţite de proteste furioase.

— Deţii vaccinul; trebuie să ni-l inoculăm imediat! Ce glumă sinistră mai este şi asta?

— O glumă mai mult decât sinistră, a spus Svensson. Deocamdată nu există vaccin.

— Ce există, atunci? Un antivirus? a întrebat unul dintre cei prezenţi. Spune-mi imediat ce ai de gând!

— Ştii prea bine ce facem. Din păcate, încă nu avem un antivirus. Dar nu trebuie să vă faceţi griji, curând vom realiza unul. Mai avem aproape douăzeci de zile ca să-l punem la punct, dar eu sunt încredinţat că vom reuşi să-l obţinem până la sfârşitul acestei săptămâni. Poate chiar mai repede.

Demnitarii s-au uitat la el ca nişte şobolani strânşi în jurul unei bucăţi de caşcaval.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, vom împărtăşi aceeaşi soartă cu restul omenirii.

— Adică?

— Nu ştim precis. O moarte urâtă, asta e clar. Dar deocamdată nimeni n-a murit din cauza germenului Raison, astfel că nu cunoaştem exact natura morţii.

— De ce? Nu le venea să creadă. Nu asta era înţelegerea.

— Ba da. Doar că nu aţi ascultat cu atenţie. Avem o listă cu instrucţiuni pentru fiecare dintre ţările voastre. Suntem încredinţaţi că veţi respecta condiţiile în cele mai mici amănunte. Asta, din motive evidente. Eu, unul, nici nu m-aş gândi să subminez în vreun fel planurile noastre. Singura speranţă de a obţine antivirusul sunt eu. Dacă mă împiedică cineva, lumea va muri, pur şi simplu.

Bruce Swanson, un elveţian, şi-a împins scaunul în spate şi, roşu la faţă, s-a ridicat în picioare.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea. Cum de îndrăzneşti să acţionezi fără să te consulţi cu…

Svensson a scos un pistol din buzunarul interior al hainei şi l-a împuşcat drept în frunte, deşi se afla la zece paşi de el. Bărbatul a rămas cu ochii deschişi, privind la Svensson, iar gaura, ce semăna cu un al treilea ochi, a sângerat puţin, după care el s-a prăbuşit pe spate, lovindu-se cu capul de perete, şi s-a năruit la podea.

Svensson a lăsat pistolul jos.

— Nu există nici o cale de a opri virusul, a zis el. Acum îl putem doar controla. Aşa s-a pus problema de la început. Disensiunile nu ne fac decât să pierdem din vedere obiectivul final. Aveţi vreo obiecţie?

Nimeni nu a spus nimic.

— Prea bine. A pus arma pe masă. În timp ce noi stăm de vorbă, guvernelor ţărilor afectate le sunt transmise cererile noastre. Ele nu vor reacţiona imediat, desigur. Este preferabil aşa. Panica nu ne este benefică. Deocamdată. Nu vrem ca oamenii să stea acasă de teamă să nu contracteze virusul. Până când vor realiza amploarea ameninţării, le va fi imposibil să se mai ia măsuri de protecţie. Virusul se va fi răspândit în masă.

A respirat adânc. Puterea pe care i-o dădea acel moment, dominând şapte oameni – dintre care şase vii –, justifica ea însăşi preţul pe care îl plătise. Iar acesta era doar începutul.

Până atunci se abţinuse să zâmbească, dar acum o făcea în locul tuturor.

— Prieteni, este o zi minunată. Vă aflaţi de partea făuritorului istoriei. Veţi vedea. Zarurile au fost aruncate.

Lui Markous i se garantaseră două lucruri pentru îndeplinirea acelei misiuni: viaţa şi un milion de dolari în numerar. Le preţuia pe amândouă suficient de mult ca să fie în stare să-şi taie şi un picior pentru ele, dacă aşa trebuia. Primise deja banii. Dar viaţa îi era în mâinile lor. Şi nu punea deloc la îndoială nici voinţa, nici capacitatea lor de a i-o lua sau a i-o cruţa.

A rămas în separeul din baie şi a lovit uşor eprubeta cu unghia. Era greu de crezut că acea soluţie gălbuie putea să facă tot ceea ce se susţinea despre ea. Să se teamă de câteva picături de lichid de culoarea ambrei?

Şi-a ţinut răsuflarea şi a extras dopul din gâtul eprubetei. Acum, doar aerul îl separa – prin nas, ochi şi piele – de virus. Fusese deja infectat? Nu, cum se putea asta?

A expirat, şi-a ţinut răsuflarea, apoi a inhalat încet, imaginându-şi spori invizibili care îi pătrund în nări. Dacă ar fi avut miros, ca parfumul, ar fi remarcat. Însă scopul era să nu observe nimic.

Aşadar, acum se infectase.

Cu gesturi impulsive, şi-a stropit haina cu lichid, apoi şi-a udat mâinile şi s-a frecat pe faţă. Parcă s-ar fi dat cu colonie. A testat cu limba. Nu avea nici un gust. A băut puţin şi a plimbat lichidul prin gură. L-a înghiţit.

A ieşit din toaleta pentru bărbaţi. În ciuda orei matinale, aeroportul internaţional Bangkok era ticsit de călători. S-a uitat într-o parte şi-n alta, apoi şi-a aranjat cravata. În ciuda trăsăturilor mediteraneene care îl făceau atrăgător, rareori se amesteca printre femei la cluburi ori alte instituţii sociale. Pentru moment însă, i se părea potrivit să se arate sociabil.

A văzut ceea ce căuta şi s-a îndreptat spre un grup de patru însoţitoare de zbor care stăteau de vorbă în apropierea unui şir de telefoane publice.

— Scuzaţi-mă, a zis el, şi cele patru femei s-au uitat la el. De bagajele lor erau prinse etichete cu inscripţia „Air France”. A

zâmbit cuceritor şi s-a îndreptat ţintă spre o brunetă înaltă. Eram în trecere, dar n-am putut să nu vă observ. Vă supăraţi?

Au schimbat priviri. Bruneta a ridicat din sprâncene, semn că nu era chiar indiferentă.

— Vrei să-mi spui cum te cheamă? a întrebat-o Markous, remarcând că ea nu avea ecuson.

— Linda.

El s-a apropiat şi mai mult de ea. Palmele îi erau încă umede de lichidul din eprubetă. Şi-a imaginat milioanele de celule ce-i înotau în gură.

— Apropie-te, Linda. Aş vrea să-ţi spun un secret. S-a aplecat spre ea. La început, ea a ezitat, dar când celelalte au început să chicotească, şi-a desfăcut braţele.

— Mai aproape, a zis el. N-o să te muşc, îţi promit.

Ea roşise, dar s-a supus, aplecându-se câţiva centimetri în faţă. Markous a păşit spre ea şi a sărutat-o pe gură. Apoi s-a retras imediat şi a ridicat mâinile.

— Iartă-mă. Eşti atât de frumoasă, că pur şi simplu nu m-am putut abţine.

Pe faţa ei a apărut o expresie de uimire.

— Ce… ce vrei de la mine?

Markous a apucat-o de mână pe femeia care stătea lângă brunetă. A tuşit, apoi a spus:

— Vă rog să mă iertaţi. Îmi pare cumplit de rău.

S-a retras, continuând să-şi ceară scuze. Apoi a dispărut, lăsându-le în urmă pe cele patru femei stupefiate.

A trecut pe lângă postul de prim ajutor al aeroportului, unde o mamă îi cerea ceva unei asistente, pe când ceilalţi doi copii ai ei jucau leapşa în jurul băncii din sala de aşteptare. Un bărbat în vârstă, cu sprâncene mari şi cărunte, l-a urmărit cum şi-a scos jacheta încă umedă şi a atârnat-o pe cuier. Cu puţin noroc, bărbatul va anunţa abandonarea hainei şi cei de la serviciile de securitate o vor ridica de acolo. Înainte de a face cinci paşi, mama, cei doi copii şi bătrânul erau infectaţi.

Nu avea să ştie niciodată câţi alţi oameni a infectat până să părăsească aeroportul. Poate o sută, deşi nu toţi beneficiaseră de gesturile lui de tandreţe. În drumul făcut prin oraş, s-a oprit într-o piaţă, croindu-şi drum pe aleile aglomerate. Nici nu putea

bănui pe câţi îi contaminase. Cel puţin câteva sute. Ca să fie mai sigur, şi-a aruncat cămaşa în fluviul Mae Nam Chao Phraya, care şerpuia lenevos prin centrul oraşului.

De ajuns. Spre sfârşitul zilei, tot Bangkokul va fi infectat.

Misiune îndeplinită.

La ora opt, Carlos şi-a lăsat maşina în parcarea subterană a hotelului Sheraton şi a urcat cu liftul până în hol, unde, cu toată ora matinală, era destulă agitaţie. S-a îndreptat spre lifturile principale, a aşteptat unul gol şi a urcat. A mers până la etajul nouă.

Şedinţa la care participaseră secretarul de stat adjunct Gains şi specialişti în contrainformaţii se desfăşurase până târziu în noaptea precedentă, iar el ştia cu certitudine că Hunter se afla încă în camera lui. Dormea. Iar sursa care îi furnizase informaţia era mai presus de orice bănuială.

În realitate, sursa *participase* la şedinţă.

Nimeni n-ar fi putut bănui cât de departe mersese Svensson pentru a-şi pune planul în aplicare. Singurul impediment era Hunter. Omul care afla totul din vise. Pe care nu-l putea controla nimeni. Pe care Carlos îl ucisese deja de două ori.

De data aceasta nu va mai învia.

Soneria liftului a sunat, iar Carlos s-a strecurat pe hol, a încercat şi a descoperit camera alăturată celei în care dormea Hunter, a cărei uşă rămăsese deschisă, aşa cum fusese stabilit.

În orice operaţiune existau două elemente critice. Unul, puterea; doi, lipsa de eleganţă. Se confruntase cu Hunter o dată şi, în ciuda abilităţilor lui de luptător, îl învinsese destul de uşor. Subestimase însă rezistenţa acestui om. Hunter reuşise cumva să supravieţuiască.

De data aceasta nu-i va mai oferi prilejul de a lupta. Exactitatea informaţiilor avea să decidă câştigătorul.

S-a apropiat de uşa alăturată apartamentului în care stătea Hunter. A scos pistolul marca Luger şi a înşurubat amortizorul.

Informaţii de calitate. De exemplu, în acel moment ştia că respectiva uşă era descuiată. Omul care îi era fidel se îngrijise de acest lucru. Dincolo de ea, la câţiva paşi depărtare, se afla

uşa camerei lui Thomas Hunter. Omul dormea acolo de mai bine de şapte ore. Nici nu-şi va da seama că a fost împuşcat.

Carlos ştia toate acestea şi nu avea nici cea mai mică îndoială. Dacă intervenea vreo schimbare – dacă sora lui, care dormea în celălalt dormitor al apartamentului, s-ar trezi, ori dacă Hunter însuşi s-ar scula –, operatorul video i-ar transmite un semnal, iar pagerul fixat la centură ar vibra.

Asta însemna să stăpâneşti informaţiile.

A deschis cele două uşi care despărţeau apartamentele şi s-a îndreptat spre camera din stânga. A băgat un cartuş pe ţeavă. Totul, în tăcere. A pus mâna pe clanţă.

A auzit un telefon sunând. Nu cel principal – ci acela din dormitorul din dreapta, unde se afla sora lui Hunter. Imediat după aceea, a fost sunat pe pager. A ignorat vibraţia şi a rămas nemişcat, trăgând cu urechea.

Telefonul de pe noptieră a sunat. Kara a deschis ochii şi s-a uitat la tavan. Unde se afla?

La Bangkok. Ea şi Thomas participaseră noaptea trecută la o discuţie cu secretarul de stat adjunct Merton Gains, deoarece acel elveţian, Valborg Svensson, o răpise pe Monique de Raison dintr-un singur motiv: să obţină antidotul virusului pe care îl va răspândi în întreaga lume. Cel puţin aşa susţinuse Thomas şi încercase să-i convingă şi pe ceilalţi. Aceştia nu se grăbiseră să-i mulţumească pentru că-i avertizase.

Telefonul a sunat din nou.

S-a ridicat în capul oaselor. Din fericire, Thomas dormea în cealaltă cameră. Oare visase ceva? Ori tocmai visa? Ea îi sugerase să viseze îndelung şi să devină cineva nou, o idee absurdă la prima vedere, însă tot astfel era şi lumea alternativă prin care trecea mereu. Răspândirea răului într-o lume, ameninţarea pe care o prezenta virusul ucigaş, în cealaltă.

Telefonul a continuat să sune. Seara trecută, ea ridicase receptorul din furcă în camera lui Thomas. Aşadar, el nu auzea acel ţârâit.

A ridicat receptorul.

— Da.

— Sunt Merton Gains. Kara?

Ea a mutat receptorul la urechea dreaptă.

— Da. Bună dimineaţa, domnule secretar.

— Îmi pare rău că te trezesc din somn, dar se pare că situaţia s-a agravat.

— Nu-i nimic. Cât e ceasul?

Cât e ceasul? Vorbea cu adjunctul secretarului de stat şi-l întreba cât e ceasul?

— Abia a trecut de ora opt la voi, a spus Gains, plin de încordare. La Departamentul de Stat s-a primit un fax din partea cuiva care susţine că este Valborg Svensson.

Kara a simţit un fior de gheaţă de-a lungul şirei spinării. Exact asta prezisese Thomas! Nu chiar atât de curând, dar…

— Susţine că germenul Raison a fost răspândit în douăsprezece metropole, inclusiv Washington, D.C., New York, Los Angeles şi Atlanta, a spus Gains, cu un glas aproape pierit.

— Poftim? a exclamat Kara, lăsându-şi picioarele jos de pe pat. Când?

— Acum şase ore. Pretinde că numărul oraşelor va ajunge la douăzeci şi patru până la sfârşitul zilei.

— Douăzeci şi patru! Imposibil! Şi a făcut-o fără a avea antivirusul! Thomas a avut dreptate. S-a verificat vreuna dintre aceste informaţii?

— Nu. Dar ne ocupăm de această problemă, crede-mă. Unde e Thomas?

Ea a aruncat o privire spre uşă.

— Din câte ştiu, doarme în camera alăturată.

— De când doarme?

— De vreo opt ore, cred.

— Ei, bine, nu e nevoie s-o spun, dar se pare că nu s-a înşelat deloc.

Ea s-a ridicat.

— Îmi dau seama. Iar acum înţelegi că situaţia aceasta putea fi evitată…

— S-ar putea să ai dreptate.

El nu pusese la îndoială vorbele lui Thomas. Kara nu avea nici un motiv să îl acuze de ceva. Unde-i era mintea? El era adjunctul secretarului de stat al Statelor Unite, ce Dumnezeu!

— Dacă aceste ultime informaţii se dovedesc exacte, fratele tău va deveni o persoană foarte importantă pentru noi.

— Poate da, poate nu. Acum cred că este prea târziu.

— Pot vorbi cu el?

Ea a şovăit. Sigur că putea. Oamenii puternici puteau sta de vorbă cu cine doreau. Însă deja le trebuise prea mult timp ca să decidă asta.

— O să-l trezesc, a spus ea.

— Mulţumesc. Acum trebuie să dau nişte telefoane. Adu-l la parter peste jumătate de oră. E bine aşa?

— Da.

Legătura s-a întrerupt.

Kara a făcut câţiva paşi spre dormitorul lui Thomas şi s-a oprit. Jumătate de oră, aşa spusese Gains. *Adu-l la parter peste jumătate de oră.* Dacă îl trezea acum, Thomas ar fi coborât imediat. Pe de altă parte, abia dacă închisese ochii toată săptămâna. Iar dacă visa, şi ea nu se îndoia de asta, atunci fiecare minut de somn – ba chiar fiecare secundă – putea fi echivalentul în ore, zile sau săptămâni pentru lumea viselor lui. În acest răstimp se puteau întâmpla o sumedenie de lucruri. Exista posibilitatea găsirii unor răspunsuri.

În urmă cu şase ore, Svensson începuse să răspândească virusul. O idee care părea de necrezut. Trebuia să-l trezească pe fratele ei acum, nici o clipă mai târziu.

Însă după ce va merge la toaletă.

Carlos auzise destul de mult din convorbire. Nu crezuse că va afla în acest fel reacţia adversarilor, dar era satisfăcut.

A apăsat pe clanţă. A crăpat uşa. Sunetul respiraţiei cuiva i-a ajuns la urechi.

A pregătit arma şi s-a strecurat înăuntru.

Thomas stătea întins pe spate, dormind între cearşafurile încâlcite, gol cu excepţia unui şort. Transpiraţia lui udase aşternutul. Sudoare şi sânge. Sânge? Atât de mult sânge, mânjind albiturile, o parte din el uscat, o parte încă umed.

Omul avusese o hemoragie în somn? *Sângera* în somn? Ori era mort?

Carlos s-a apropiat mai mult. Ba nu. Pieptul lui Hunter se ridica şi cobora în ritm constant. Pe piept şi abdomen avea cicatrice de care Carlos nu-şi amintea, dar nimic să sugereze rănile produse de gloanţele lui cu o săptămână în urmă.

A dus pistolul la tâmpla lui Hunter şi a încordat degetul pe trăgaci.

Nu s-a putut abţine să nu şoptească:

— Adio, domnule Hunter.

38

Rachelle se înşelase.

Thomas nu a mâncat în veci fructul acela.

Doar cincisprezece ani. Iar în toţi acei cincisprezece ani nu a visat nimic, iar apoi, în momentul cel mai nepotrivit, când socoteau că nu putea exista o situaţie mai disperată, aşa cum prezisese băiatul, Thomas a visat din nou.

Iar când a făcut-o, a visat că ţeava unei arme se afla aproape de tâmpla lui. Şi, în urechi îi picuraseră trei cuvinte ameninţătoare:

— Adio, domnule Hunter.